Stephen King - Kara Kule Cilt6 Susannah'nın Şarkısı
ALTIN KİTAPLAR
SUSAHNAH'NIN ŞARKISI

Cocuğunu doğurmak için in nah Dean'in vücudu-le geçiren Mia, Siyah Dç gücünü kullanarak New York kentine nak-r. Yıl 1999, mevsim
Susannah kente tamamen anadır. Onun aklını ve beynini paylaşan "Hiçliğin" içinse durum dehşet vericidir.
Bu arada Mannilerin de yardımıla geride kalan kalan geçiş kapısı olan mağara-çıkınca kullandıkları bü-ün başına buyruk hareket ettiğini acı biçimde fark ederler.
Stephen King'in yedi cilt-muhteşem yapıtının altıncı kitabı olan Susannah' Şarkısı, Kara Kule gizemini ortaya çıkaracak büyüleyici bir anahtar... King yine temposu hiç düşmeyen inanılmaz bir gerilim romanıyla karşımızda!...

SUSAHNAH'NIN ŞARKISI
ALTIN KİTAPLAR

KİTABIN ORİJİNAL ADI THE DARKTOWER VI SONG OF SUSANNAH

KAPAK SELÇUK ÖZDOGAN

BASKI
1. BASIM / EKİM 2004 AKDENİZ YAYINCILIK A.Ş.
Matbaacılar Sitesi No: 83 Bağcılar - İstanbul

ISBN 975 - 21 - 0507 - 6

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 0.212.513 63 65 / 526 80 12
0.212.520 62 46/513 65 18
Faks: 0.212.526 80 11

SUSAHNAH'NIN ŞARKISI

STEPHEN KING

İLLÜSTRASYON
DARREL ANDERSON

TÜRKÇESt
CANAN KİM

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

ALTIN KİTAPLAR

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları:
HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUIO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
TEPKİ
MEDYUM
SADİST
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI 2 GEÇE
GECE YARISINI 4 GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK8

Kara Kule Serisi
KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA 'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI

Sona erdiğini bilen Tabby için

"O halde git. Bundan başka dünyalar da var."
John "Jake" Chambers

"Bitmeyen üzüntülerin kadınıyım Her günümde bela gördüm Bütün dünyayı dolaşacağım Ama yok bana yol gösterecek bir dostum..."
Anonim

"Tanrı'nın yapmak istediği her şey adildir."
Leif Enger Irmak Gibi Huzur

İÇİNDEKİLER

1. Kıta: Işın Depremi

BİR

"Büyü ne kadar dayanır?"
Önce kimse Roland'ın sorusuna cevap vermedi, Silahşor bunun üzerine gözlerini papaz konutunun oturma odasında, sayısız torunundan biriyle evli olan Cantab'in yanında oturmakta olan Mannili Henchick'e dikerek sorusunu tekrarladı. İki adam, Mannilerin yaptığı gibi el ele tutuşmuştu. Yaşlı olanı, o gün torunlarından birini kaybetmişti, ama taştan oyulmuşa benzeyen yüzünde hiçbir ifade yoktu.
Roland'ın yanında, kimsenin elini tutmayan, bembeyaz bir yüzle sessizce bekleyen Eddie Dean oturuyordu. Onun yanında, yere bağdaş kurup oturmuş olan Jake Chambers vardı. Oy'u kucağına almıştı. Roland gözüyle görmese, Hantal Billy'nin buna izin vereceğine hayatta inanmazdı. Eddie'nin de Jake'in de üstü başı kanla kaplıydı. Jake'in gömleğindeki kan, arkadaşı Benny Slightman'a aitti. Eddie'nin üzerindeki kan ise bir zamanlar Redpath'li Margaret olan Margaret Eisenhart'a, yaşlı reisin kaybettiği torununa aitti. Eddie de, Jake de Roland'ın hissettiği kadar yorgun görünüyordu ama o gece dinlenmelerinin söz konusu olamayacağından emindi. Uzaklardan, kasabadan, havai fişeklerin, şarkıların ve coşkulu kutlamaların sesleri geliyordu.
Ama burada kutlama yoktu. Benny ve Margaret ölmüş, Susannah ise gitmişti.
"Henchick söyle yalvarırım: büyü ne kadar dayanacak?"
Yaşlı adam düşünceli bir ifadeyle sakalını sıvazladı. "Silahşor -Roland- bir şey söylemem güç. O mağaradaki kapının büyüsü beni aşıyor. Senin de bunu bilmen gerek."
"Bana ne düşündüğünü söyle. Bildiklerinden yola çıkarak neler söyle-yebilirsen."
Eddie ellerini kaldırdı. Elleri kirliydi, tırnaklarının içi kan doluydu ve titriyordu. "Söyle, Henchick," dedi Roland'm daha önce hiç duymadığı cılız, kaybolmuş bir sesle. "Söyle, yalvarırım."
Peder Callahan'ın bütün işleriyle ilgilenen Rosalita, elinde bir tepsiyle içeri girdi. Üzerinde fincanlar ve içi dumanı tüten kahveyle dolu bir sürahi vardı. En azından o, üzerindeki kanlı kot pantolonu ve gömleği çıkarıp temiz bir elbise giymişti ama gözlerinde hâlâ dehşet dolu bir ifade vardı. İnlerinden etrafı gözleyen küçük, vahşi hayvanlar gibi bakıyordu. Fincanlara kahve doldurup tek kelime etmeden birer birer uzattı. Roland uzatılan fincanı alırken onun da ellerindeki kanı tamamen temizleyememiş olduğunu gördü. Sağ elinin üzerinde kan lekesi vardı. Margaret'in mi yoksa Benny'nin miydi? Bilmiyordu. Pek umursadığı da söylenemezdi. Kurtlar mağlup edilmişti. Calla Bryn Sturgis'e bir daha gelebilirlerdi veya gelmeyebilirlerdi. Bu ka'mn işiydi. Onların işi ise, çarpışmanın ardından Siyah On Üç'ü alarak ortadan kaybolan Susannah Dean'leydi.
"Kaven'ı mi soruyosun?" dedi, Henchick.
"Evet, babalık," dedi, Roland. "Büyünün dayanıklılığı."
Peder Callahan dalgınca gülümseyip başını hafifçe sallayarak fincanı aldı ama teşekkür etmedi. Mağaradan döndüklerinden beri pek az konuşmuştu. Kucağında, Korku Ağı adında, adını hiç duymadığı biri tarafın-
dan yazılmış bir kitap vardı. Kurgu gibi görünüyordu ama kendisi, yani Donald Callahan da kitabın içindeydi. Kitapta bahsedilen kasabada yaşamış, anlatılan olaylarda yer almıştı. Kendi yüzünün bir başka versiyonunu (daha çok olayların geçtiği 1975 yılındaki halini) göreceğinden tuhaf bir şekilde emin hissederek yazarın fotoğrafına bakmak için kitabın arka kapağını çevirmişti, ama bir resim yoktu. Sadece yazar hakkında pek fazla bilgi vermeyen kısa bir not vardı. Maine eyaletinde yaşıyordu. Evliydi. Arkadaki alıntılara bakılacak olursa epey başarılı bir kitap daha yazmıştı.
"Büyü ne kadar kuvvetliyse etkisi o kadar uzun sürer," dedi, Cantab ve sorarcasına Henchick'e baktı.
"Doğru," dedi, Henchick. "Büyü ve pırıltı, ikisi birdir ve ikisi de geriden gelir." Bir an duraksadı. "Yani geçmişten."

"Bu kapı dostlarımın geldiği dünyada pek çok yere ve zamana açıldı," dedi, Roland. "Tekrar açılmasını istiyorum ama sadece son iki seferde açıldığı zamana ve mekâna. Bu yapılabilir mi?"
Henchick ve Cantab bunu düşünürken sessizce beklediler. Manniler muhteşem gezginlerdi. Roland'ın istediğini (hepsinin istediğini) yapabilecek biri varsa o da bu insanlardı.
Cantab, Redpath'in dintii olan yaşlı adama doğru saygıyla eğildi ve fısıldayarak konuştu. Henchick, onu ifadesiz bir yüzle dinledi. Sonra yaşlı, çarpık parmaklarıyla Cantab'in başını çevirdi ve fısıldayarak karşılık verdi.
Eddie yerinde kıpırdandı. Roland, genç adamın kontrolünü kaybedeceğini, bağırıp çağırmaya başlayabileceğini hissederek elini sakin olması için uyarırcasına Eddie'nin omzuna koydu. Eddie sakinleşti. En azından o an için.
Fısıltıyla yapılan görüşme, beş dakika kadar sürdü. Herkes sessizce bekliyordu. Uzaklardan gelen kutlama seslerine katlanmak güçtü. Roland, Eddie'nin neler hissediyor olabileceğini tahmin ediyordu.
Henchick sonunda Cantab'in yanağına dokundu ve Roland'a döndü.
"Mümkün olabileceğini düşünüyoz," dedi.
"Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı, Eddie. Sonra sesini yükseltti. "Tanrı'ya şükür! Haydi hemen mağaraya çıkalım. Doğu Yolu'nda sizinle buluşup..."
İki sakallı adam da başını olumsuz anlamda sallıyordu. Henchick'in yüzünde bir tür sert merhamet, Cantab'in yüzünde ise neredeyse dehşet vardı.
"Sesler Mağarası'na karanlıkta gidemeyiz," dedi, Henchick.
"Ama mecburuz.1" diye patladı, Eddie. "Anlamıyorsunuz! Tek sorun büyünün etkisinin sürüp sürmemesi veya ne kadar süreceği değil, diğer taraftaki zaman sorunu da var! Orda daha hızlı ilerliyor ve geçen zamanın gerisine gidilemiyor! Tanrım, Susannah şu an bebeği doğuruyor olabilir ve doğurduğu bir tür yamyam yaratıksa..."
"Beni dinle, genç adam," dedi, Henchick. "Beni iyi dinle, yalvarırım.
Artık gün sona erdi."
Bu doğruydu. Roland bir günün daha önce parmaklarının arasından böylesine çabuk kayıp gittiğini hatırlamıyordu. Günün erken saatlerinde, şafaktan kısa bir süre sonra Kurtlar ile savaşmışlardı. Sonra yolun üzerinde zafer kutlamaları yapılmış, ölenlerin ardından yas tutulmuştu; inanılmayacak kadar kısa sürmesine belki şaşmamalıydı. Sonra Susannah'nın kaybolduğunu fark edip mağaraya gitmişler, orada çarpıcı keşiflerde bulunmuşlardı. Doğu Yolu üzerindeki savaş alanına döndüklerinde vakit öğleyi geçmişti. Kasaba ahalisinin çoğu, çocuklarını da alarak zafer sarhoşluğu içinde eve dönmüştü. Henchick görüşmeye hemen razı olmuş, ama pederin evine döndüklerinde güneş gökyüzündeki günlük yolculuğunun sonuna yaklaşmıştı bile.
Mecburen de olsa bir gece dinleneceğiz sanırım, diye düşündü Roland Mutlu mu olsun, hayal kırıklığına mı uğrasın karar veremiyordu. Birai uyku çok iyi gelecekti, o kadarını biliyordu.
"Dinliyorum," dedi, Eddie ama Roland'ın eli hâlâ omzu üzerindeydi ve genç adamın titrediğini hissedebiliyordu.
"Biz gitmeye razı olsak bile diğerlerini ikna etmemiz mümkün diil," dedi, Henchick.
"Sen onların dinh'isin..."
"Evet, siz öyle diyosunuz ve biz bu kelimeyi kullanmasak da galiba öyleyim. Çoğunlukla beni takip ederler ve bugün olanlardan sizin ka-tet'inize borçlu olduklarını biliyolar. Size minnetlerini ellerinden geldiğince ifade etmek isteyeceklerdir. Ama hava karardıktan sonra o lanetli yere gitmezler." Henchick başını kendinden emin bir tavırla iki yana sallıyordu. "Hayır, kesinlikle yapmazlar.
"Dinle, genç adam. Cantab ile karanlık tamamen çökmeden önce Redpath Kra-ten'inde olabiliriz. Orda, bütün erkekleri unutkan halkların toplantı salonu dediği Tempa'ya çağıracağız." Kısaca Callahan'a baktı. "Bu deyim seni üzüyosa özür dilerim, peder."
Callahan başını elleri arasında sürekli çevirmekte olduğu kitaptan kaldırmadan dalgınca salladı. Kitap, değerli ilk basımların çoğu gibi koruyucu bir plastik kap içinde muhafaza ediliyordu. Etiketine kurşun kalemle yazılmış fiyat, 950 dolardı. Bir genç adamm ikinci romanı. Kitabı bu kadar değerli kılanın ne olabileceğini düşündü. Kitabın sahibi olan Calvin Tower adındaki adama rastlayacak olursa mutlaka soracaktı. Ve bu, soracaklarının sadece ilki olacaktı.
"İstediğinizi açıklayacak ve gönüllüler olup olmadığını soracağız. Dört veya beşi dışında Redpath Kra-ten'inin altmış sekiz erkeğinin tümünün güçlerini birleştirmek için istekli olacağına inanıyom. Güçlü bir khef olacak. Böyle diyosunuz, diil mi? Khef? Paylaşım?"
"Evet," dedi, Roland. "Suyun paylaşılması deriz."
"Mağaranın ağzında o kadar adamın durması mümkün değil," dedi, Jake. "Yarısı diğer yarının omuzlarına otursa bile imkânsız."
"Buna gerek yok," dedi, Henchick. "İçeri en güçlüleri, göndericiler dediklerimizi alacağız. Diğerleri patika boyunca sarkaçlar ve mıknatıslarla el ele dizilebilir. Yarın güneş yükselmeden orda olurlar. Bunu garanti ederim."
"Zaten bu gece gidip sarkaçlarımızı ve mıknatıslarımızı almamız gerek," dedi, Cantab. Özür dilercesine ve biraz da korkuyla Eddie'ye bakıyordu. Genç adamın acı çektiği ortadaydı. Ve bir silahşordu. Bir silahşor aniden patlayabilir ve sonuçları çok ciddi olabilirdi.
"Çok geç olabilir," dedi, Eddie alçak sesle. Elâ gözleri Roland'a çevrildi. Kanlanmış ve bitkinlikten kararmışlardı. "Büyünün etkisi sürse bile yarın çok geç olabilir."
Roland ağzını açınca Eddie bir parmağını kaldırdı. "Ka deme sakın, Roland. Bir kez daha ka dersen yemin ederim kafam patlayacak."

Roland ağzını kapadı.
Eddie koyu renk pelerinleri içindeki iki sakallı adama döndü. "Büyünün etkisinin devam edeceğinden emin olamazsınız, değil mi? Bu gece açılabilecek olan yarın sonsuza dek kapanabilir. Tekrar açmaya Mannile-rin bütün sarkaçları ve mıknatısları bile yetmez."
"Doğru," dedi, Henchick. "Ama kadının büyülü küreyi yanında götürdü ve sen ne düşünürsen düşün, Orta-Dünya ve sınır bölgeleri ondan kurtulmakla çok şanslı."
"Küreyi geri alabilmek için ruhumu satmaya razıyım," dedi Eddie, şüpheye yer bırakmayacak bir ifadeyle.
Bu sözler üzerine hepsi, Jake bile ona büyük bir şaşkınlıkla baktı ve Roland, ona sözlerini geri almasını söyleme ihtiyacı duydu. Kule'ye ulaşmalarını engellemeye çalışan çok güçlü, karanlık kuvvetler vardı ve Siyah On Üç, en belirgin sigul'du. Çok kötü amaçlar için kullanılabilirdi ve Siyah On Üç, gökkuşağının renkleri içinde en tehlikelisiydi. Belki gücü, hepsinin toplam gücüne eşitti. Ona sahip olsalar bile Roland, küreyi Eddie Dean'den uzak tutmak için elinden geleni yapardı. O anki ruh halinde küre onu ya yok eder ya da birkaç dakika içinde kölesi haline getirirdi.
"Taşın ağzı olsa içerdi," dedi, Rosa kuru bir sesle hepsini şaşırtarak. "Eddie, büyü bir yana, mağaraya giden patikayı düşün. Sonra bir de Henchick kadar yaşlı, birkaçı ise yarasalar kadar kör olan beş düzine adamın karanlıkta o patikadan tırmanmaya çalıştığını düşün."
"Büyük kaya," dedi, Jake. "Uçurumun kıyısında yürüyüp kenarından geçmemiz gereken kaya da var."
Eddie başını isteksizce salladı. Roland, genç adamın değiştiremeyeceklerini kabullenmeye çalıştığını görebiliyordu. Eddie, akıl sağlığına sahip olmaya çalışıyordu.
"Susannah Dean de bir silahşor," dedi, Roland. "Belki bir süreliğine daha başının çaresine bakabilir."
"Artık iplerin Susannah'nın elinde olduğunu sanmıyorum," dedi, Eddie. "Senin de buna inanmadığım biliyorum. Bu, Mia'nm çocuğu ve be-bek-bebe-doğana dek kontrol Mia'nın elinde olacak."
O sırada Roland'ın içine bir şey doğdu ve ömrü boyunca içine doğanların çoğunda olduğu gibi doğruydu. "Burdan ayrıldığı sırada kontrol onda olabilir ama sürekli elinde tutamayacaktır."
Callahan sonunda onu şaşkınlığa düşüren kitaptan başını kaldırdı ve sordu. "Neden olmasın?"
"Çünkü orası onun dünyası değil," dedi, Roland. "Susannah'nın dünyası. Ortak hareket etmenin bir yolunu bulamazlarsa ikisi de ölür."

İKİ
Henchick ve Cantab öncelikle toplanmış (ve hepsi erkek olan) yaşlılara günü anlatmak, sonra da istenen karşılığın ne olduğunu söylemek için Manni Redpath'e döndü. Roland, Rosa ile kadının kulübesine gitti. Kulübe, daha önce gayet sağlam bir şekilde hizmet sunan ancak artık parçalanıp harabeye dönmüş tuvaletin yanındaydı. Tuvaletin içinde, Haberci Robot Andy'den (ve birçok özellik) geri kalan faydasız parçalar duruyordu. Rosa, Roland'ı yavaşça, tamamen soydu. Anadan doğma kaldığında onu yatağa yatırdı ve özel yağlarıyla tüm vücudunu ovmaya başladı: ağrıları için kedi yağı ve hassas bölgeleri için hoş kokulu, kremsi bir başka yağ. Sonra seviştiler. Calla'nm ana caddesinden yükselen havai fişeklerin sesleri ve ahalinin zafer sarhoşluğuyla yükselen naraları eşliğinde birleştiler (aptalların kadere bağladığı fiziksel bir tür kaza).
"Uyu," dedi, kadın. "Seni yarından sonra görmeyeceğim. Ne ben, ne Eisenhart, ne Overholser, ne de Calla'dan herhangi biri."
"Geleceği görebiliyor musun yani?" diye sordu, Roland. Rahatlamış, hatta eğleniyor gibiydi ama kadının sıcaklığına girdiği sıralarda bile Susannah aklını kurcalamaya devam etmişti: A:a-fef'inden biri, kayıptı. Tek sorun bu olsaydı bile asla derin bir uykuya dalıp dinlenemezdi.
"Hayır," dedi kadın. "Ama her kadın gibi ara sıra hislerim kuvvetlenir. Özellikle de erkeğim yoluna devam etmeye hazırlanıyosa." "Öyle mi düşünüyorsun? Erkeğin miyim?"
Rosa'nın bakışları utangaç ama dürüsttü. "Burda kaldığın kısa süre için evet, öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyo. Yanlış mı düşünüyom,
Roland?"
Roland hemen başını iki yana salladı. Kısa süreliğine de olsa tekrar
bir kadının erkeği olabilmek güzeldi.
Roland'ın samimiyetini gören kadının yüz hatları yumuşadı. Uzanıp gergin yanağını okşadı. "Tanıştığımız çok iyi oldu, Roland, diil mi? Cal-la'da tanışmamız hayırlı oldu."
"Öyle, hanımefendi."
Rosa, Roland'ın sağ elinden geri kalanlara ve sağ kalçasına dokundu. "Ağrıların nasıl?"
Ona yalan söylemeyecekti. "Berbat."
Kadın başını salladıktan sonra Roland'ın ıstanavarlardan koruyabildiği sol elini tuttu. "Ya bu?"
"İyi," dedi Silahşor ama derinlerde bir yerde, yüzeye çıkmak için fırsat kollayan yoğun acıyı hissedebiliyordu. Rosa'nın eklem eceli dediği musibet.
"Roland!" dedi, kadın.
"Evet?"
Rosa, ona sakin gözlerle baktı. Hâlâ sol elini tutuyordu. "İşini en kısa sürede bitir."
"Tavsiyen bu mu?"

"Evet, canım. O senin işini bitirmeden sen bitir."

ÜÇ

Eddie gece yarısı olup kasaba halkının daha sonra Doğu Yolu Savaşı Günü diye adlandıracağı (dünya parçalanıp yok olmaz da yeterince süre geçerse bir gün efsane de olacaktı) gün tarihe karıştığı sırada pederin evinin arka verandasında oturuyordu. Kasabadan gelen kutlama sesleri öylesine yükselmişti ki ana caddeyi ateşe verip vermediklerini düşünmeye başladı. Öyle olsa umurunda olur muydu? Zerre kadar olmazdı. Teşekkürler derim, bir şey değil. Calla ahalisinin çoğu, Roland, Susannah, Jake, Eddie ve kendilerine Oriza Kardeşler diyen üç kadın Kurtlar'la sava-
sırken ya kasabada ya da nehir kıyısındaki pirinç tarlalarında korkuyla saklanmıştı. Bununla birlikte on yıl sonra (hatta belki beş!) bir sonbahar günü Kurtlar'a karşı silahşorlarla omuz omza savaştıklarını anlatacaklardı.

Hiç adil değildi ve bir parçası, adil olmadığını biliyordu, ama ömrü boyunca kendini hiç bu kadar kaybolmuş, çaresiz ve acımasız hissetmemişti. Kendi kendine Susannah'yı, nerede olduğunu, iblis çocuğunun doğup doğmadığını düşünmemesi gerektiğini söylüyor ama elinden bir şey gelmiyordu. New York'a gitmişti, bu kadarından emindi. Ama hangi zamana? İnsanlar gaz lambası kullanıp at arabalarıyla mı yolculuk ediyordu yoksa Kuzey Merkez Pozitronik üretimi robotların kullandığı uçan taksilerle mi dolaşıyorlardı?

Susannah hayatta mıydı?

Elinde olsa bu düşünceyi zihninden uzaklaştırırdı ama insan beyni son derece acımasız olabiliyordu. Zihninde onu Alphabet City'de bir kaldırımda, alnına bir gamalı haç çizilmiş halde resmedebiliyordu. Boynuna da üzerinde, OXFORD TOWN'DAKI DOSTLARINIZDAN SEVGİLER yazan bir karton asılmıştı.

Arkasındaki mutfak kapısının açıldığını duydu. Çıplak ayakların ve tahtaya çarpan tırnakların sesini duydu (bir katile ait tüm donanımları gibi kulakları da keskinleşmişti). Jake ve Oy.

Çocuk yanına, Peder Callahan'ın salıncaklı sandalyesine oturdu. Tamamen giyinikti, tabancasının askısını da takmıştı. İçinde, evden kaçtığı gün babasından çaldığı Ruger duruyordu. Tabanca o gün... kan içmemişti. Ne denebilirdi? Yağ mı içmişti? Eddie hafifçe gülümsedi. Gülümsemesinde neşeden eser yoktu. "Uyuyamadın mı, Jake?"

"Ake," dedi, Oy ve çocuğun ayaklarının dibine kıvrılıp yattı. "Hayır," dedi, Jake. "Susannah'yı aklımdan çıkaramıyorum." Durak şadı. "Ve Benny'yi."

Eddie bunun doğal olduğunu biliyordu. Çocuğun arkadaşı gözlerinin önünde parçalara ayrılmıştı, elbette onu düşünecekti ama Eddie yine de içinde, Jake'in düşüncelerinin tamamen Susannah'yla dolu olması gerekirmiş gibi keskin bir kıskançlık hissetti.

"O Tavery denen çocuk," dedi Jake. "Hepsi onun suçu. Paniğe kapıldı. Koşmaya başladı. Bileğini kırdı. O olmasaydı Benny hâlâ hayatta olacaktı." Sonra usulca ekledi (söz konusu olan çocuk duymuş olsa kalbi buz kesilirdi, Eddie bundan emindi): "Kahrolası... Frank... Tavery."

Eddie rahatlatmak istemeyen elini uzattı ve kendini zorlayarak çocuğun başına dokundu. Saçları uzamıştı. Yıkanması gerekiyordu. Aslında ondan önce kesilmesi lazımdı. Bunun gibi ayrıntılarla ilgilenecek bir anneye ihtiyacı vardı. Ama o an için bu söz konusu değildi. Jake için değildi. Küçük bir mucize gerçekleşti: rahatlatma çabası, Eddie'nin kendini daha iyi hissetmesini sağladı. Fazla değil, ama biraz.

"Boş ver," dedi. "Olan olmuş."

"Ka," dedi, Jake acıyla.

"Kaka," dedi, Oy burnunu yerden kaldırmadan.

"Amin," dedi, Jake ve güldü. Kahkahasının soğukluğu huzursuz ediciydi. Ruger'ı uyduruk askısından çıkarıp baktı. "Bu, kapıdan geçecektir çünkü diğer taraftan geldi. Roland öyle diyor. Diğerleri de geçebilir çünkü geçiş yapmayacağız. Burda kalırlarsa Henchick onları mağarada saklayacak. Belki sonra almak için döneceğiz."

"New York'a gidebilirsek," dedi Eddie. "Orda pek çok silah olacaktır. Ve biz de gerekeni yapıp onları bulacağız."

"Ama Roland'ınkiler gibisi yoktur. Umarım kapıdan geçerler. Hiçbir dünyada onunkiler gibi tabancalar kalmadı. Bence öyle."

Eddie de aynı fikirdeydi ama söyleme gereği duymadı. Kasabadan tekrar fişek sesleri duyuldu, sonra sessizlik çöktü. Kutlamalar sona eriyordu. Sonunda bitiyordu. Elbette ertesi gün, akşama dek sürecek bir parti olacaktı ama muhtemelen daha az içki tüketilecek, daha ağırbaşlı
bir kutlama olacaktı. Roland ve ka-tet'inin şeref konukları olarak partide boy göstermesi beklenecek ama tanrılar lütfeder de kapı açılırsa hepsi de gitmiş olacaktı. Susannah'nın peşinden gideceklerdi. Onu bulacaklardı. Bulmaları gerekiyordu.

Jake aklından geçenleri okumuşçasına (ki bunu yapabilirdi, dokunuşta güçlüydü), "Yaşıyor," dedi. "Nerden biliyorsun?" "Aksi olsaydı hissederdik." "Jake, ona dokunabiliyor musun?" "Hayır ama..."

Sözünü bitiremeden toprağın altından, derinlerden gelen bir gümbürtü duyuldu. Veranda aniden, dalgalı bir denizde yüzen kayık gibi yükselip alçalmaya başladı. Tahtaların inlemesini duyabiliyorlardı. Mutfaktan, tabak çanakların takırdayan dişlere benzer sesi geliyordu. Oy başını kaldırıp inledi. Tilkiyi andıran küçük suratında bir şaşkınlık ifadesi vardı. Kulaklarını geriye yatırmıştı. Callahan'ın salonunda bir şey devrilip kırıldı.

Eddie'nin ilk düşüncesi, Jake'in hayatta olduğunu söyleyerek Suze'u öldürmüş olduğuydu. Mantıksız bir düşünceydi ama çok güçlüydü.

Sarsıntı, bir dakikalığına yoğunlaştı. Bir pencerenin camı, çerçevesi bükülüp şeklini kaybedince kırıldı. Karanlığın içinden bir çatırtı duyuldu. Eddie hasar görmüş tuvaletin iyice yıkıldığını tahmin etti. Tahmininde haklıydı. Farkında olmadan ayağa fırlamıştı. Jake de yanı başında duruyor, bileğini sıkıyordu. Eddie, Roland'ın tabancasını çekmişti. Şimdi ikisi de ateş etmeye hazır halde tetikte duruyordu.
Yeraltının derinliklerinden son bir gümbürtü yükseldi ve ayaklarının altındaki sarsıntı sona erdi. Işın üzerindeki çeşitli anahtar noktalarda insanlar uyanmış, şaşkınca etrafına bakıyordu. Bir New York'ta, bir zamanda arabaların alarmları çalmaya başladı. Ertesi günkü gazeteler hafif şiddette bir deprem haberi verecekti: kırık camlar, bildirilmiş herhangi bir kayıp yoktu. Sadece gayet sağlam olan kaya katmanında küçük çapta bir sarsıntıydı.
Jake irileşmiş gözlerle Eddie'ye bakıyordu. Olup bitenin farkındaydı.
Arkalarındaki kapı açıldı ve dizlerine kadar inen beyaz iç çamaşırı içinde Callahan verandaya çıktı. Üzerinde çamaşırı dışında sadece küçük, altın haçı vardı.
"Deprem oldu, değil mi?" diye sordu. "Bir keresinde kuzey Califor-nia'dayken de hissetmiştim. Ama Calla'ya geldiğimden beri deprem olmamıştı."
"Bir depremden çok daha fazlasıydı," dedi, Eddie bir yeri işaret ederek. Veranda, doğuya bakıyordu ve ufuk, çakan sessiz yeşil şimşeklerle aydınlanıyordu. Pederin evinin bulunduğu tepenin altında, Rosalita'nm kulübesinin kapısı açılıp sertçe kapandı. Üzerinde ince elbisesiyle Rosa ve kot pantolonuyla Roland tepeyi çıplak ayakla tırmandı. Roland'ın paçaları çiy yüzünden ıslanmıştı.
Eddie, Jake ve Callahan, onlara doğru yürüdü. Roland Gök Gürül-tüsü'nün, Kızıl Kral'ın, Uç-Dünya'nın sonunun ve Kara Kule'nin onları beklediği doğuda çakan ve giderek azalan şimşeklere gözünü kırpmadan bakıyordu.
Eğer, diye düşündü, Eddie. Kule hâlâ ayaktaysa.
"Jake, Susannah ölmüş olsaydı bunu bileceğimizi söylüyordu," dedi, Eddie. "Sigul dediklerinden birinin olacağını söylüyordu. Sonra bu oldu." Pederin avlusunu, toprağın yarılıp yükselerek minik bir tepecik oluşturduğu yeri gösterdi. Kasabadan havlayan köpeklerin sesleri duyuluyordu, ama henüz ahaliden ses yoktu; Eddie olay esnasında çoğunun uyumakta olduğunu tahmin etti. Zafer ve içki sarhoşluğunun ağır uykusundaydılar. "Ama Suze ile bir ilgisi yoktu, değil mi?"
"Doğrudan bir ilgisi yoktu, hayır."
"Ve bizimki değildi," diye araya girdi, Jake. "Yoksa hasar çok daha fezla olurdu. Sizce de öyle değil mi?"
Roland başını salladı.
Rosa, Jake'e korku ve şaşkınlık dolu bir ifadeyle baktı. "Bizim neyimiz diil, çocuk? Neden bahsediyosun? Bir deprem diildi, orası kesin!"
"Değildi," dedi, Roland. "Işın depremiydi. Her şeyi bir arada tutan Kule'yi ayakta tutan ışınlardan biri kırıldı. Koptu."
Eddie, Rosalita Munoz'un yüzünün solduğunu verandayı aydınlatan lambaların cılız ışığında bile görebildi. Kadın istavroz çıkardı. "Işın mı? Işınlardan biri mi? Bunun doğru olmadığını söyleyin! Olamaz!"
Eddie uzun zaman önce gerçekleşen bir beysbol skandalini hatırladı. Küçük bir çocuğun yakarışını... Doğru olmadığını söyle, Joe. "Yapamam," dedi Roland. "Çünkü doğru." "Kaç ışın var?" diye sordu, Callahan.
Roland, Jake'e baktı ve başını hafifçe salladı: Dersini anlat, New York'lu Jake-konuş ve dürüst ol.
"On iki kapıyı altı ışın bağlar," dedi, Jake. "On iki kapı, dünyanın on iki ucudur. Roland, Eddie ve Susannah, yolculuklarına Ayının Kapı-sı'ndan başladı ve orasıyla Lud arasında bir yerde beni aldılar."
"Shardik," dedi, Eddie. Doğudaki şimşeklerin son parıltılarını izliyordu. "Ayının ismi buydu."
"Evet, Shardik," dedi, Jake. "Yani Ayının Işını üzerindeyiz. Bütün ışınlar, Kara Kule'de birleşir. Bizim ışınımız Kule'nin ötesinde?..." Yardım almak için Roland'a baktı. Roland buna karşılık olarak Eddie De-an'e döndü. Görünüşe bakılırsa o sırada bile onlara Eld'in Yolu'nu öğrettiği eğitimi devam ediyordu.
Eddie bakışı ya görmemiş ya da görmemeyi tercih etmişti ama Roland kolayca pes edecek değildi. "Eddie?" diye mırıldandı.
"Ayının Patikası, Kaplumbağanın Yolu'ndayız," dedi, Eddie ifadesiz bir sesle. "Kule'ye kadar gideceğimize göre ne önemi var, bilmiyorum ama diğer tarafta Kaplumbağanın Patikası, Ayının Yolu var." Sonra sesini yükseltti.
"Dev gövdeli KAPLUMBAĞAYA bakın! Kabuğunda dünyayı taşır, Aklı yavaş ama niyeti iyidir; Hepimizi zihninde barındırır."
Rosalita kaldığı yerden devam etti:
"Sırtında gerçek taşınır, Orada aşk ve görev evlidir. Toprağı da sever denizi de, Hatta benim gibi bir çocuğu bile."
"Beşiğimde öğrenip dostlarıma anlattığımın aynısı değil," dedi, Roland. "Ama çok benzer, bunu garanti ederim."
"Büyük Kaplumbağa'nın ismi Maturin," dedi, Jake omuz silkerek. "Bir önemi varsa."
"Hangisinin kırıldığını anlayamıyor musunuz?" diye sordu Callahan, Roland'a dikkatle bakarak.
Roland başını iki yana salladı. "Tek bildiğim, Jake'in haklı olduğu. Kırılan bizimki değil. Öyle olsaydı, Calla Bryn Sturgis'i çevreleyen yüz elli kilometrelik alanda hiçbir şey ayakta kalamazdı." Ya da belki iki bin kilometrelik bir alan etkilenecekti, kimbilir? "Kuşlar bile gökyüzünden düşerdi."
"Kıyametten bahsediyorsun," dedi Callahan alçak, endişe yüklü bir sesle.
Roland başını iki yana salladı ama bu, onunla hemfikir olmadığı anlamına gelmiyordu. "O kelimenin anlamını bilmiyorum, peder. Ama büyük Çapta ölüm ve korkunç yıkımlardan bahsettiğim muhakkak. Ve bir yerlerde (belki Balık'ı Fare'ye bağlayan Işın üzerinde) bu az önce gerçekleşti."

"Doğru olduğundan emin misin?" diye usulca sordu, Rosa.

Roland başını salladı. Bunu daha önce, Gilead yok olup bittiği ve medeniyetin sona erdiğinde de yaşamıştı. Cuthbert, Alain, Jamie ve ka-tef leri-nin birkaçıyla yollara düştükleri sırada. Altı Işı'ndan biri o zaman kırılmıştı ve ilk olmadığı da neredeyse muhakkaktı.
"Kule'yi tutan kaç Işın kaldı?" diye sordu, Callahan. Eddie ilk kez kayıp karısının akıbetinden başka bir konuyla ilgilendi. Roland'a neredeyse dikkatli denecek bir ifadeyle bakıyordu. Neden olmayacaktı? Ne de olsa bu en önemli soruydu. Her şey Işın'a hizmet eder, diyorlardı. Aslında her şey, Kule'ye hizmet ediyordu ama Kule'yi ayakta tutan, Işınlardı. Kırılırlarsa...
"İki," dedi, Roland. "En az iki tane olmalı. Calla Bryn Sturgis'den geçen ve bir başkası. Ama ne kadar dayanacaklarını Tanrı bilir. Kırıcılar üzerlerinde çalışmasa bile fazla uzun dayanacaklarını sanmıyorum. Acele etmeliyiz."
Eddie dikleşti. "Suze olmaksızın devam edeceğimizi söylüyorsan..." Roland, Eddie'ye aptallık etmemesini söylercesine başını iki yana salladı. "Onsuz Kule'ye ulaşanlayız. Mia'nın bebesi olmaksızın yapamayız. Her şey ka'nm elinde ve ülkemde bir deyiş vardı: 'Ka'nm ne yüreği, ne de aklı vardır.'"
"İşte buna katılırım," dedi, Eddie.
"Sanırım bir sorunumuz daha var," dedi, Jake.
Eddie kaşlarını çatarak ona döndü. "Başka bir soruna ihtiyacımız yok."
"Biliyorum ama... ya deprem yüzünden mağaranın ağzı kapandıysa? Veya..." Jake tereddüt etti, sonra gönülsüzce korkusunu dile getirdi. "Ya mağara tamamen çöktüyse?"
Eddie uzanıp Jake'in yakasını kavradı. "Sakın öyle söyleme. Aklından bile geçirme."
Artık kasabadan gelen sesleri duyabiliyorlardı. Roland ahalinin tekrar toplandığını tahmin etti. O günün (ve gecenin) Calla Bryn Sturgis'de binlerce yıl unutulmayacağını biliyordu. Tabi eğer Kule ayakta kalırsa.
Eddie, Jake'in gömleğini bıraktı ve kırışıklıkları düzeltmek istercesine elini üzerinde gezdirdi. Yüzünde, yaşlı ve güçsüz görünmesine sebep olan cılız bir gülümseme belirdi.
Roland, Callahan'a döndü. "Manniler yarın yine de orda olacak mı? Onları benden iyi tanıyorsun."
Callahan omuz silkti. "Henchick sözünün eridir. Ama az önce olanlardan sonra diğerlerini gelmeye razı edebilir mi... orasını bilmiyorum."
"Etse iyi olur," dedi, Eddie karanlık bir yüz ifadesiyle. "Etse iyi olur."
Gilead'h Roland sordu. "Beni İzle oynayan var mı?"
Eddie, ona hayretle baktı.
"Nasılsa sabaha dek uyuyamayacağız," dedi, Silahşor. "Vakit geçirmeye baksak iyi olur."
Böylece Beni İzle oynamaya başladılar ve neredeyse her eli Rosalita kazandı. Sayılarını yüzünde hiçbir zafer gülümsemesi olmaksızın yazboz tahtasına işliyordu. Jake, kadının yüzünde hiçbir ifade olmadığını gördü. En azından başlarda öyleydi. Dokunuşu kullanmayı düşündü ama sonra son derece geçerli sebepler olmaksızın bunu yapmasının yanlış olacağına karar verdi. Rosa'nın poker suratının ardmdakileri görmek için dokunuşu kullanması, kadını soyunurken seyretmek gibi olacaktı. Ya da Roland ile sevişmelerini izlemek gibi.
Bununla birlikte oyun devam edip kuzeydoğu göğü sonunda ağarmaya başlarken kadının aklından geçenleri zaten biliyor olduğunu tahmin etti, çünkü kendisi de aynı şeyleri düşünüyordu. O andan sona dek hepsi de zihinlerinin bir seviyesinde kalan iki Işın'ı düşünüyor olacaktı.
Birinin veya ikisinin birden kırılmasını bekleyeceklerdi. Onlar Su-sannah'yı bulmaya çalışır, Rosa akşam yemeğini pişirir, hatta Ben Slight-man Vaughn Eisenhart'ın çiftliğinde oğlu için yas tutarken hepsinin ak-
lında aynı düşünce olacaktı: geriye sadece iki tane kalmıştı ve Kırıcılar gece gündüz çalışıyor, onları öldürüyordu. Her şeyin sona ermesine ne kadar kalmıştı? Ve son nasıl olacaktı? Dev kayalar düşerken çıkacak korkunç gümbürtüyü duyacaklar mıydı? Gökyüzü çürük bir kumaş gibi yırtılacak ve geçiş karanlığında yaşayan tüm canavarlar yarıktan dünyaya mı düşecekti? Haykırmak için bile zamanları olmayacak mıydı? Ölümden sonra hayat olacak mıydı yoksa Kule'nin yıkılmasıyla Cennet ve Cehennem bile yok mu olacaktı?
Roland'a baktı ve yapabildiğince açık bir şekilde bir düşünce gönderdi: Bize yardım et, Roland.
Ve soğuk bir rahatlama da verse karşılık gelip zihnini kapladı; soğuk olması hiç teselli olmamasından iyiydi: Yapabilirsem.
"Beni İzle," dedi, Rosalita ve kartlarını gösterdi. En yüksek seri olan Sihirbaz Değneği'ni bulmuştu ve en baştaki kâğıt, Hanım Ölüm'dü.

DÖRTLÜK: Commala-ala-ala
Yazık silahlı genç adama
Kaybetti balını
Kadın alıp kaçınca.
KARŞILIK: Commala-ala-ala
Kadın alıp kaçınca
Bebek kaldı tek basına
işi bitmemişti ama!

2. Kıta: Büyünün Dayanıklılığı

BİR

Mannilerin gelip gelmeyeceğine dair endişelere kapılmalarına gerek yoktu. Henchick her zamanki suratsızlığıyla, yanında kırk kişiyle önceden belirlenmiş olan buluşma noktasına, toplantı salonuna geldi. Roland'a bu sayının Bulunmamış Kapı'yı açmak için yeterli olacağına dair güvence verdi. Elbette "Kara Küre" gittikten sonra kapının açılması mümkün olacaksa. Yaşlı adam, vaat ettiğinden az kişi getirdiği için özür dilemeye tenezzül etmedi, ama uzun sakalını çekiştirip duruyordu. Hatta bazen iki eliyle birden çekiyordu.

"Bunu neden yapıyor, peder, biliyor musun?" diye sordu Jake, Calla-han'a. Henchick'le beraber gelen adamlar bir düzine at arabasını doldurmuş, doğuya doğru ilerliyordu. Onların arkasında, tuhaf denecek kadar uzun kulaklı, parlak pembe gözlü iki Albino katırın çektiği iki tekerlekli, üzeri beyaz brandayla kaplı bir başka araba vardı. Jake arabanın tekerlekleri olan büyük bir Jiffy-Popr) kutusuna benzediğini düşündü. Henchick bir yandan sakallarını dalgınca çekiyor, bir yandan da tek başına bindiği arabayı sürüyordu.

"Sanırım duyduğu utancın bir belirtisi," dedi, Callahan.

" Patlamış mısır markası.

"Neden utanıyor ki? Işın depreminden sonra bu kadar kişinin gelmesine bile şaşırdım."

"Yer sarsıldığı sırada adamlardan bazılarının olanlara duyduğu korkunun ona duydukları korkuya baskın çıktığını öğrenmiş. Ne olursa olsun Henchick verdiği sözü tutmamış oldu. Herhangi bir söz de değildi, dinh'inize verdiği kişisel bir sözdü. Artık yüzü kalmadı, saygınlığına gölge düştü." Sonra ses tonunu hiç değiştirmeden, başka bir zamanda cevabını alamayacağını bildiği soruyu yöneltti. "Susannah hâlâ yaşıyor mu?"

"Evet ama yoğun bir..." diye söze başladı Jake ve hemen elleriyle ağzını örttü. Suçlayan bakışları Callahan'a döndü. Hemen önlerinde ilerleyen Henchick bir tartışma sırasında seslerini yükseltmişler gibi irkilerek etrafına bakındı. Callahan bu kahrolası hikâyedeki herkesin dokunuşa sahip olup olmadığını merak etti.

Bu bir hikâye değil. Değil! Bu benim hayatım!

Ama telif sayfasında KURGU yazan bir kitabın içindeki ana karakterlerden biri olduğunu gördükten sonra buna inanması biraz güçtü, değil mi? Doubleday and Company, 1975. Herkesin gerçek olmadıklarım bildiği vampirlerle ilgili bir kitaptı. Ama vampirler gerçekti. Ve en azından buna komşu bazı dünyalarda hâlâ öyleydiler.

"Bana bu şekilde davranma," dedi, Jake. "Beni oyuna getirme. Hepimiz aynı taraftayken yapma, peder. Tamam mı?"

"Üzgünüm," dedi, Callahan. Sonra ekledi: "Çok çok." Jake hafifçe gülümsedi ve pançosunun cebinde duran Oy'u dalgınca okşadı. "O..."

Çocuk başını iki yana salladı. "Susannah'dan bahsetmek istemiyorum, peder. Onu düşünmeyelim bile. En iyisi bu. İçimde bir his var; doğru mu, değil mi bilmiyorum ama çok güçlü. Onu arayan bir şey var. Eğeı varsa, bizi duymaması daha iyi. Ve duyabilir, biliyorum." "Bir şey mi?..."

Jake uzanıp Callahan'ın kovboy stili boynuna sardığı mendile dokundu. Kırmızıydı. Sonra bir elini kısaca sol gözüne götürdü. Callahan bir an ne demek istediğini anlamadı. Ama sonra anladı. Kırmızı Göz. Kral'ın Gözü.

Arkasına yaslandı ve daha fazla konuşmadı. Roland ve Eddie, at üstünde hemen arkalarından ilerliyordu. İkisi de sessizliğe gömülmüştü. Yanlarında çıkınları ve tabancaları vardı. Jake'in çıkını arkasında, arabadaydı. O günden sonra Calla Bryn Sturgis'e dönecek olurlarsa bunun kısa bir süre sonra olmayacağını hepsi biliyordu.

Dehşet içinde, demek üzereydi ama çok daha kötüydü. Susannah'nın son derece cılız, inanılmayacak kadar uzak, ama yine de açık seçik anlaşılır çığlıklarını duyabiliyordu. Tek umudu, Eddie'nin duymamasıydı.

İKİ

Böylece, depreme rağmen zafer sarhoşu halkının çoğunluğunun hâlâ uyumakta olduğu kasabadan uzaklaştılar. Hava serindi, nefeslerinin oluşturduğu buharı görebiliyorlardı. Ölü mısır saplarının üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplanmıştı. Devar-Tete Whye üzerinde, ırmağın nefesiymiş gibi görünen bir sis bulutu vardı. Roland kışın kıyısındayız, diye düşündü.

Bir saatlik yolculuğun ardından kuru vadilere ulaştılar. Atların nallarının takırtısı, tekerleklerin gıcırtısı, koşum takımlarının şıkırtısı, katırların ara sıra duyulan bağırışı ve ekinkargalarınm kanat çırpışından başka ses duyulmuyordu. Ekinkargaları muhtemelen güneye doğru uçuyordu. Güney diye bir yön kaldıysa elbette.

Sağ taraflarındaki arazi on, on beş dakika sonra yükselmeye başladı. Daha yirmi dört saat önce Calla'nm çocuklarıyla gelip Kurtlar'la savaştıkları yere geri dönmüşlerdi. O noktada bir yol, Doğu Yolu'ndan ayrılıp kuzeybatıya doğru uzanıyordu. Yolun karşı kıyısındaki hendeğin yakın
zamanda kazılmış olduğu belliydi. Roland, ka-tefi ve tabaklı hanımların Kurtlar'ı beklediği yer orasıydı.

Kurtlar'dan bahsetmişken, onlar neredeydi? Önceki gün orayı terk ettiklerinde etrafa saçılmış cesetler vardı. Gri pantolonlar ve yeşil pelerinler giyip diş gösteren kurt maskeleri takan, insan boyunda altmış kadar yaratık, gri atları üzerinde batıdan çıkıp gelmişti.

Roland atından inip yaşlılığın getirdiği tutuk hareketlerle iki tekerlekli arabasından inen Henchick'in yanında yürümeye başladı. Roland ona yardım etmek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Henchick muhtemelen böyle bir teklif beklemiyordu. Hatta yardım etmeye kalksa alınabilirdi bile.

Silahşor, yaşlı adamın pelerinini düzeltmesini bekledi, sonra sorusunu sormaya niyetlendi ama gerek kalmadığını gördü. Kırk elli metre ötede, yolun sağ tarafında mısır saplarından oluşan ve daha önce orada olmayan bir tepe vardı. Roland tepenin zerre kadar saygı duyulmaksızın oluşturulmuş bir cenaze yığını olduğunu fark etti. Kasaba ahalisinin önceki gün kutlamalardan önce günü nasıl geçirdiklerine hiç kafa yormamış, o konuyla vakit harcamamıştı, ama şimdi neler yaptıklarını görebiliyordu. Kurtlar'in dirileceğinden mi korkmuşlardı? Bunu düşünürken gerçekten de korktuklarının bu olduğunu anladı. Bu yüzden ağır, hareketsiz bedenleri (hem Kurtlar'ı, hem gri atlarını) mısırların içine sürükleyip üst üste yığmışlar, üzerlerini de mısır saplarıyla kaplamışlardı. O gün de hepsini yakacaklar, bir şenlik ateşine çevireceklerdi. Ya Seminion rüzgârları esmeye başlarsa? Roland nehirle yığın arasındaki verimli toprakları riske atacaklarını ve ateşi yine de yakacaklarını tahmin etti. Neden yakmaya-caklardı? Hasat mevsimi sona ermişti ve eskilerin dediğine göre ateşten iyi gübre bulunmazdı. Ayrıca, o yığın yanıp kül olana dek ahali rahat yüzü görmeyecek, derin bir uyku uyuyamayacaktı. Yaktıktan sonra bile oraya pek azı gelmek isteyecekti.
"Roland, bak," dedi, Eddie öfke ve keder arası bir duyguyla titreyen sesiyle. "Kahretsin, bak."
Jake, Benny Slightman ve Tavery ikizlerinin yolun karşısına, güvenliğe ulaşmadan önce beklediği yerde eğri büğrü olmuş ve çizilmiş bir tekerlekli sandalye vardı. Metal bölümleri sabah güneşi altında parlıyordu. Oturma kısmı kan ve tozla kirlenmişti. Sol tekerleği fena halde eğilip işe yaramaz hale gelmişti.
"Neden öfkeyle konuşuyosun?" diye sordu, Henchick. Cantab ve Ed-die'nin bazen Pelerin Ekibi dediği yarım düzine kadar yaşlı, yanına gelmişti. Adamlardan ikisi, Henchick'ten çok daha yaşlı görünüyordu. Ro-land'ın aklına Rosalita'nın önceki akşam söyledikleri geldi: Henchick kadar yaslı, birkaçı ise yarasalar kadar kör olan beş düzine adamın karanlıkta o patikadan tırmanmaya çalıştığını düşün. Eh, hava karanlık değildi, ama yine de adamlardan bazılarının Geçit Mağarası'na ulaşmak bir yana, patikanın dik kesimlerini tırmanabileceğinden bile şüpheliydi.
"Kadınının tekerlekli iskemlesini buraya onu onurlandırmak için getirdiler. Ve seni. Peki niye öfkeyle konuşuyosun?"
"Çünkü her tarafı ezik ve yamuk olmamalıydı, kendisi de üzerinde oturuyor olmalıydı," dedi Eddie, yaşlı adama. "Anlıyor musun, Henchick?"
"Öfke, en işe yaramaz duygudur," dedi, Henchick kayıtsızca. "Aklı yok edip kalbi acıyla doldurur."
Eddie'nin dudakları bembeyaz, ince bir çizgi halini aldı ama kendini tutmayı başardı. Susannah'nın hasar görüp ezilmiş sandalyesine doğru yürüdü (Topeka'da bulmalarından o güne dek yüzlerce kilometre ilerlemiş ama artık ömrü tükenmişti) ve hüzünle baktı. Callahan yanına yaklaşınca Eddie bir el hareketiyle gerilemesini istedi.
Gözlerini yola diken Jake, Benny'nin vücudunun parçalandığı yere bakıyordu. Çocuğun cesedi yoktu ve birileri, dökülen kanın üzerine taze bir kat toprak atmıştı ama Jake yolun üzerindeki koyu lekeleri yine de görebiliyordu. Benny'nin avucu yukarı bakacak şekilde yolda yatan kopuk kolunu da. Arkadaşının babasının mısırların arasından telaşla çıkıp oğlunun cesedini gördüğü anı hatırladı. Yaklaşık beş saniye boyunca hiç ses çıkaramamıştı ve Jake, bu sürenin birinin sai Slightman'a inanılmayacak kadar ucuz kurtulduklarını söylemesi için yeterli olduğunu düşünmüştü: kayıpları sadece bir çocuk ve bir çiftçinin karısıydı. Ah, bir de bir başka çocuğun bileği kırılmıştı. Gerçekten de tereyağından kıl çeker gibi olmuştu. Ama kimse bir şey söylememiş, sonra baba Slightman haykırmaya başlamıştı. Jake, ne Benny' nin kolu kopuk, kanlar içinde yolun üzerinde yatan cesedini, ne de babasının yürek paralayan çığlığını unutabilecekti.
Jake, Benny'nin cesedinin önceki gün bulunduğu yerin yanında bir başka şeyin daha üzerinin toprakla örtülmüş olduğunu fark etti. Ufak bir metal pırıltısı görebiliyordu. Tek dizi üzerine çökerek toprağı elleriyle kazdı ve Kurtlar'm sneetch denen ölüm toplarından birini çıkardı. Üzerlerindeki yazıya bakılırsa Harry Potter modeliydiler. Önceki gün bu silahlardan birkaçını avucunda tutmuş, titreşimlerini hissetmişti. Alçak, kötücül vızıltılarını duymuştu. Topraktan kazıp çıkardığı bir taş parçası gibi cansızdı. Ayağa kalktı ve topu, üzerleri mısırlarla kaplı ölü Kurt yığınına doğru fırlattı. Öyle hızlı savurmuştu ki kolu acıdı. Muhtemelen ertesi gün tutulacaktı ama umurunda değildi. Henchick'in öfkeye dair söylediklerini de umursamıyordu. Eddie, karısını geri istiyordu; Jake de arkadaşını. Ed-die'nin istediğine kavuşma ihtimali vardı ama aynı şey Jake için söz konusu bile değildi. Çünkü ölüm mutlaktı. Elmaslar gibi, sonsuza kadardı.
Bir an önce gitmek, Doğu Yolu'nun o kesimini ardında bırakmak istiyordu. Susannah'nın eğrilip bükülmüş, bomboş duran sandalyesini daha fazla görmek istemiyordu. Ama Manniler çarpışmanın gerçekleştiği bölgenin etrafında bir çember oluşturmuştu ve Henchick, Jake'in kulaklarını tırmalayan yüksek bir sesle, acelesi varmış gibi bir dua okumaya başlamıştı: korkmuş bir domuzun çığlığına benziyordu. Tepe diye bir şeye hi-tap ediyor, mağaraya güvenli bir şekilde ulaşmalarını sağlaması ve can ya da akıl kaybına izin vermemesi için (daha önce akıl sağlığını dua konusu olarak düşünmemiş olan Jake, Henchick'in duasının o kısmını oldukça rahatsız edici buldu) dua ediyordu. Henchick ayrıca Tepe'ye mıknatıslarının ve sarkaçlarının gücünü arttırması için de dua etti. Son olarak ka-ven, büyünün dayanıklılığı için dua etti. Bu terimin o insanlar için özel bir gücü varmış gibiydi. Sözlerini bitirince hep bir ağızdan, "Tepe-sam, Te-pe-kra, Tepe-can-tah," dediler ve el ele tutuşarak kurdukları çemberi bozdular. İçlerinden bazıları gerçek patrona birkaç laf daha etmek için dizlerinin üzerine çöktü. O arada Cantab daha genç olan dört beş adamı iki tekerlekli arabaya yöneltti. Kar beyazı tentesini indirip büyük, ahşap sandıkları ortaya çıkardılar. Jake kutuların içinde mıknatıslarla sarkaçlar olduğunu tahmin etti. Görünüşe bakılırsa bir zincirin ucuna takıp boyunlarına astıklarından çok daha büyüklerdi. Bu küçük macera için ağır silahlarını getirmişlerdi. Sandıkların üzeri Hıristiyan'dan ziyade kabalistik gibi görünen desenlerle (aylar, yıldızlar ve tuhaf geometrik şekiller) kaplıydı. Ama Mannilerin Hıristiyan olduğu ne malumdu zaten? Jake bu yönde herhangi bir işaret olmadığını düşündü. Pelerinleri, sakalları, yuvarlak siyah şapkalarıyla Quaker veya Amish gibi görünüyor, cümle arasına kattıkları onlara has kelimelerle onlar gibi konuşuyor

olabilirlerdi, ama Jake'in bildiği kadarıyla ne, Quakerlar ne de Amishler başka dünyalara seyahat etmek gibi bir hobiye sahipti.
Bir başka arabadan uzun, ahşap, cilalanmış sopalar indirildi ve desenlerle süslenmiş sandıkların altlarındaki metal yuvalardan geçirildi. Manniler sandıkları, bir ortaçağ kasabasının caddelerindeymişler ve içle-rindekiler dini eserlermiş gibi taşıyordu. Aslında bir anlamda öyleydiler.
Orada burada hâlâ kurdelelerin, oyuncak parçalarının ve çocuklara ait başka eşyaların görülebildiği yol üzerinde ilerlemeye başladılar. Bunlar, Kurtlar için yem olarak kullanılmış, onlar da yemi yutmuştu.
Frank Tavery'nin ayağının çukura girdiği yere vardıklarında Jake kafasının içinde, işe yaramaz sersemin güzel kardeşinin sesini duydu: Yardım et ona, lütfen sai, yalvarırım. Tanrı affetsin, yardım etmişti. Ve Benny ölmüştü.
Jake yüzünü buruşturarak bakışlarını kaçırdı. Sonra, artık bir silahşorsun, daha iyisini yapmalısın, dedi kendi kendine. Tekrar bakmak için kendini zorladı.
Peder Callahan, Jake'in omzunu kavradı. "İyi misin, evlat? Çok solgun görünüyorsun."
"İyiyim," dedi, Jake. Boğazında koca bir yumru belirdi. Kendini zorlayarak yutkundu ve pederden ziyade kendine yalan söyleyerek cevabını tekrarladı. "İyiyim, bir şeyim yok."
Callahan başını salladı ve çıkınını (içten içe hiçbir yere gitmeyeceğine inanan bir kasabalının içini baştan savma doldurduğu çıkın) sol omzundan sağ omzuna attı. "Mağaraya gittiğimizde ne olacak? Gidebilirsek, elbette."
Jake başını iki yana salladı. Bilmiyordu.

ÜÇ
Patika korktukları gibi kötü değildi. Gevşek kayalar patikaya düşmüş, sandıkları taşıyan adamların işlerini epeyce zorlaştırmıştı ama tırmanış, eskiye göre bir nebze kolaylaşmıştı çünkü deprem, patikanın büyük bölümünü kaplayan dev kayayı yerinden oynatmıştı. Eddie kenardan bakınca kayanın aşağıya düşüp ikiye ayrılmış olduğunu gördü. Ortasında rengi daha açık, parlak bir bölüm vardı. Kaya, Eddie'nin gördüğü en büyük haşlanmış yumurtaya benziyordu. Ağzı küçük kayalardan oluşan bir yığınla hafifçe kapanmış olmasına rağmen mağara hâlâ oradaydı. Eddie, genç Mannilere katılarak mağaranın ağzını kayalardan temizledi. Bazılarını (lâllerin kan damlaları gibi parladığı kayaları) uçurumdan aşağı attılar. Mağaranın ağzını görmek, Eddie'nin kalbini sıkan cendereyi bir nebze gevşetti, ama önceki ziyaretinde nahoş seslerin susmak bilmediği mağaranın sessizliği onu huzursuz etmişti. Derinliklerinden rüzgârın hafif uğultusunu duyabiliyordu ama hepsi buydu. Ağabeyi Henry neredeydi? Balazar'ın adamlarının onu öldürdüğünden ve hepsinin Eddie'nin suçu olduğundan dem vurup söyleniyor olması gerekirdi. Aynı suçlayıcı tonla konuşarak Henry'ye hak veren annesi neredeydi? Büyükbabası Henchick'i onu dışladıkları için suçlayan Margaret Eisenhart neredeydi? Burası, Geçit Mağarası olmasından çok önce Sesler Mağarası olarak bilinmiyor muydu? Sesler şimdi niçin susmuştu? Ve kapının görüntüsü... Eddie'nin aklına ilk gelen kelime, aptal-caydı. İkincisiyse, önemsizdi. Bu mağara bir zamanlar derinliklerinden gelen seslerle tanımlanıyordu; kapı, içinden geçip Calla'ya gelen cam kü-re-Siyah On Üç-yüzünden korkunç, güçlü ve gizemli görünürdü.
Ama şimdi küre burayı geldiği yoldan terk etti ve kapı artık sadece eski, işe yaramaz, hiçbir yere...
Eddie düşünceyi zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama başaramadı.
...gitmeyen, basit bir kapı.
Engel olunamaz biçimde gözlerini dolduran yaşlardan tiksinerek Henchick'e döndü. "Burda büyü falan kalmamış," dedi. Sesinde zerre kadar umut yoktu. "O kahrolası kapının gerisinde bayat hava ve kayalardan başka hiçbir şey yok. Sen koca bir aptalsın. Benim de senden aşağı kalır yanım yok."
Bunun üzerine şok ifade eden sesler oldu ama Henchick, Eddie'ye neredeyse pırıldıyormuş gibi görünen gözlerle baktı.
"Lewis, Thonnie!" dedi neşeli denebilecek bir sesle. "Bana Branni sandığını getirin."
Saçları ince ince örülmüş, kısa sakallı, gençten iki adam öne çıktı. Yaklaşık yüz yirmi santim boyunda, ağır görünümlü, demirağacından bir sandık taşıyorlardı. Sandığı, Henchick'in önünde yere bıraktılar.
"Aç onu, New York'lu Eddie."
Thonnie ve Lewis, ona soru ve korku dolu gözlerle baktı. Eddie, yaşlı Mannilerin olan biteni açgözlü bir ilgiyle seyretmekte olduklarını gördü. Mannilerin aşırı acayipliklerinin yerleşmesi için zaman gerektiğini düşündü. Lewis ve Thonnie de bir gün o noktaya varacaktı ama henüz tuhaflık aşamasını geçmemişlerdi.
Henchick sabırsızca başını salladı. Eddie eğilip sandığın kapağını açtı. Kolay olmuştu. Kilitli değildi. İçinde bir parça ipek kumaş vardı. Henchick kumaşı bir sihirbaz edasıyla çekip aldı ve bir zincirin ucundaki çekülü ortaya çıkardı. Çekül, Eddie'nin beklediği kadar büyük değildi. Daha çok bir oyuncağa benziyordu. Sivri ucundan geniş tepesine olan mesafe kırk beş santim kadardı ve yağlı görünen, sarımsı bir tür ağaçtan yapılmıştı. Sandığın kapağındaki kristal bir tıkaca dolanmış zinciri, gümüştendi.
"Çıkar," dedi, Henchick. Eddie, Roland'a bakınca yaşlı adamın ağzının önündeki kıllar aralandı ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkaran, küçümseyici gülümsemesi gözler önüne serildi. "Neden dinh'ine bakıyosun, genç ahmak? Büyünün kalmadığını kendin söyledin! Sen bilmeyeceksin de kim bilecek? Ne de olsa... bakayım... yirmi besindesin."
Aralarında henüz yirmi beşinde bile olmayan gençlerin de bulunduğu, Henchick'i duyacak kadar yakında olan Mannilerden alaycı gülüşler yükseldi.
Eddie, yaşlı herife (ve kendine) duyduğu öfkeyle sandığa uzandı. Henchick elini onunkinin üzerine koydu.
"Çeküle dokunma. Ayrı dünyalara gidip gelmek istemiyosan yapma. Zincirden tutacaksın. Anlaşıldı mı?"

Eddie neredeyse hiç aldırmayarak çeküle dokunacaktı; nasılsa kendini onca insanın önünde aptal durumuna düşürmüştü, başladığını tamamlamakta bir mahzur göremiyordu, ama Jake'in ciddi bakışlı gri gözlerini görünce fikrini değiştirdi. O yükseklikte rüzgâr epeyce şiddetliydi, terini üzerinde kurutuyor, titremesine sebep oluyordu. Eddie uzanıp kristal tıkaca dolanmış zinciri çözdü.
"Kaldır," dedi, Henchick.
"Ne olacak?"
Henchick sonunda Eddie'nin aklının başına geldiğini düşünüyor-nıuşçasına başını salladı. "Göreceğiz. Çekülü çıkar."
Eddie zinciri kaldırdı. Sandığı taşıyan iki adamın harcadığı enerji, ona içindekinin çok ağır olduğu izlenimini vermişti. Çekülün hafifliği bu yüzden onu bir hayli şaşırttı. Sanki yüz yirmi santim uzunluğunda bir zincirin ucundaki tüyü kaldırmıştı. Zinciri eline bir iki sefer dolayarak göz hizasına kaldırdı. Bir kukla gösterisine başlamak üzereymiş gibi görünüyordu.
Eddie tam Henchick'e ihtiyarın ne görmeyi beklediğini tekrar soracaktı ki çekül, hafif yaylar çizerek öne arkaya sallanmaya başladı.
"Bunu ben yapmıyorum," dedi, Eddie. "En azından ben öyle sanıyorum. Rüzgâr olmalı."
"Sanmam," dedi, Callahan. "Rüzgâr o yönde..."
"Sus!" dedi, Cantab. Gözlerinde öyle sert bir bakış vardı ki, Callahan tek kelime daha etmedi.
Eddie vadiler ve Calla Bryn Sturgis'in büyük bölümü önüne serilmiş halde mağaranın ağzında ayakta duruyordu. İçinden geçip kasabaya geldikleri orman, gri-mavi bir leke halindeydi. Bir daha asla dönmeyecekleri Orta-Dünya'nın son bölümü. Rüzgâr şiddetlenip alnındaki saçları havalandırdı ve Eddie aniden bir vızıltı duydu.
Ama bu duymak değildi. Vızıltı, gözlerinin önündeki elinin içindeydi. Zinciri tutan elinin. Kolunun. Ve en çok da kafasının içindeydi.
Zincirin, Eddie'nin diz hizasına varan ucundaki çekülün sallanması arttı. Eddie garip bir şey fark etti; çekül, havada çizdiği yayın son noktasına her ulaşışında ağırlaşıyordu. Sanki olağanüstü bir merkezkaç kuvvetiyle çekilmekte olan bir şeyi tutuyordu.
Yay giderek uzadı, çekülün sallanma hızı arttı ve çekim giderek kuvvetlendi. Ve sonra...
"Eddie!" diye bağırdı Jake hem kaygılı, hem neşeli bir sesle. "Görüyor musun?"
Elbette görüyordu. Çekül artık havada çizdiği yayın son noktasına ulaştığında belirsizleşiyordu. Kolunda hissettiği çekim (çekülün ağırlığı) bu olay gerçekleşirken hızla artıyordu. Zinciri bırakmamak için sol eliyle sağ koluna destek oldu. Artık kalçaları, çekülün sallandığı yöne hafifçe dönmeye başlamıştı. Eddie aniden nerede olduğunu hatırladı; iki yüz metre yükseklikteydi. Elindeki bebek durmadığı takdirde uçurumdan aşağı düşmesine sebep olabilirdi. Ya zinciri bırakamazsa?
Çekül havada görünmez bir gülümseme çizerek sağa savruldu ve son noktaya yaklaşırken ağırlığı arttı. Sandıktan çıkardığı an tüy gibi hafif olduğunu düşündüğü basit tahta parçasının ağırlığı otuz, kırk, elli kiloya ulaşmıştı. Eddie çekül yayın son noktasına varıp hareketle yerçekimi arasında bir dengede duraksayınca ötesindeki Doğu Yolu'nu büyütülmüş halde görebildiğini fark etti. Sonra Branni çekülü inişe geçti ve ağırlığı bir nebze azaldı. Sonra sol tarafa doğru tekrar tırmanışa...
"Tamam, anladım!" diye bağırdı, Eddie. "Kurtar beni şundan, Henc-hick. Hiç olmazsa durdur!"
Henchick tek bir kelime söyledi. Gırtlağından çıkan ses, çamurun içinden bir şeyin çekilmesi hissi yaratmıştı. Çekül yavaşlamadı, duruverdi. Sivri ucu, Eddie'nin diz hizasında, ayaklarının hemen üzerine doğru kıpırtısızca sarkıyordu. Kolunda ve kafasında duyduğu vızıltı bir anlığına devam etti. Sonra o da yok oldu. Aynı anda çekülün yorucu ağırlığı da kayboldu. Lanet olası şey yine tüy kadar hafiflemişti.
"Bana söyleyecek bir şeyin var mı, New York'lu Eddie?" diye sordu, Henchick.
"Evet, bağışla, yalvarırım."
Tekrar gülümseyen Henchick'in dişleri, gür sakallarının arasında bir anlığına görünüp kayboldu. "O kadar da aptal diilmişsin, diil mi?"
"Umarım değilimdir," dedi, Eddie. Mannili Henchick gümüş zinciri elinden aldığında rahatlayarak iç geçirdi.

DÖRT

Henchick bir prova ve deneme turu yapmalarında ısrar ediyordu. Eddie bunun sebebini anlayabiliyordu, ama, tüm bu ön saçmalıklardan nefret etmesine engel değildi. Geçen zaman, artık neredeyse avuçlarının arasından kayıp giden bir kumaş parçası gibi fiziksel bir hal almıştı. Yine de sessiz kaldı. Zaten Henchick'in kafasını bir kez attırmıştı. Tekrarına gerek yoktu.
İhtiyar Manni, mağaraya (beşi Eddie'ye Tanrı'dan da yaşlıymış gibi görünen) altı amigo'sunu soktu. Üçüne sarkaçlar, diğer üçüne ise deniz kabuğu şeklindeki mıknatısları verdi. Kabilenin en güçlüsü olduğu açıkça anlaşılan Branni sarkacını ise kendisi almıştı.
Yedi adam, mağaranın ağzında bir daire oluşturdu.
"Kapının çevresinde olmanız gerekmiyor muydu?" diye sordu, Roland.
"Mecbur oluncaya dek hayır," dedi, Henchick.

Ellerinde sarkaçlar veya mıknatıslar taşıyan yaşlı adamlar el ele tutuştu. Eddie çember tamamlanır tamamlanmaz vızıltıyı tekrar duydu. Fazla yüklenmiş bir stereo kadar yüksekti. Jake'in kulaklarını elleriyle kapadığını, Roland'ın ise kısa bir an yüzünü buruşturduğunu gördü.
Sonra kapıya baktı. O tozlu, işe yaramaz görüntüsü artık yoktu. Üzerindeki hiyeroglifler yine belirginleşmişti. BULUNMAMIŞ anlamına gelen, unutulmuş bir dilde yazılmışlardı. Kristal tokmağı ışıldıyor; beyaz 'Şık, oyulmuş gül şeklini iyice belirginleştiriyordu.
Acaba şimdi onu açabilir miyim, diye düşündü, Eddie. Açıp diğer tarafa bir adım atabilir miyim? Sanmıyordu. En azından henüz değil. Ama beş dakika öncesine kıyasla çok daha umutluydu.
Mağaranın derinliklerinden gelen sesler birdenbire canlandı ama kelimeler iç içe geçmiş, anlamsızlaşmıştı. Eddie, genç Slightman'm Doğan, diye haykırdığını duyabildi. Annesi ise artık kaybetme dalında tam bir profesyonel olup zirveye ulaştığını, ne de olsa karısını kaybetmeyi becerdiğini söylüyordu. Bir adam (muhtemelen Elmer Chambers) Jake'e, çıldırdığını, foun, Mösyö Kaçık olduğunu söylüyordu. Başka sesler, diğerlerine katıldı. Ve başkaları.
Henchick başını yanındakilere sertçe salladı. Elleri birbirinden ayrıldı. Mağaradan gelen sesler, aynı anda kesildi. Kapının yine o basit, önemsiz görünümüne büründüğünü görmek, Eddie'yi hiç şaşırtmadı. Önünden geçilip tekrar dönüp bakılmayacak alelade bir kapıydı.
"Tanrı aşkına, o da neydi?" diye sordu, Callahan başıyla kapının gerisindeki karanlığı işaret ederek. "Daha önce böyle olmamıştı."
"Sanırım ya deprem ya da büyülü kürenin gidişi mağarayı çıldırttı," dedi, Henchick sakince. "İşimizi etkilemez. Bizim işimiz, kapıyla." Callahan'ın çıkınına baktı. "Bir zamanlar bir gezgindiniz."
"Öyleydim."
Henchick'in dişleri yine kısacık bir an görünüp kayboldu. Eddie yaşlı herifin içten içe bu durumdan hoşlanmakta olduğunu anladı. "Çıkınınıza bakılırsa eski ustalığınızı kaybetmişsiniz, sai Callahan."
"Sanırım bir yere gideceğimize hâlâ inanamıyorum," dedi, Callahan gülümseyerek. Henchick'inkiyle kıyaslanınca pek cılızdı. "Ve artık daha yaşlıyım."
Henchick bu söz üzerine, "Pöh!" diye kaba bir ses çıkardı.
('> Fransızca "deli".
"Henchick," dedi, Roland. "Bu sabah toprağın sarsılmasına neyin sebep olduğunu biliyor musun?"
Yaşlı adamın mavi gözlerinin rengi solmuştu ama bakışları hâlâ kes-kindi. Başını salladı. Üç düzine Manni, mağaraya giden patika üzerinde tek sıra halinde dizilmiş, sabırla bekliyordu. "Işın kırılması olduğunu düşünüyüz."
"Ben de," dedi, Roland. "Durumumuz giderek umutsuzlaşıyor. Sana da uyarsa, boş konuşmaları bırakalım derim. Sadece gerekenleri konuşalım ve işimize bakalım."
Henchick, Roland'a Eddie'ye baktığı gibi soğukça baktı, ama Roland gözlerini kırpmadı bile. Henchick'in kaşları çatıldı, fakat sonra düzeldi.
"Âlâ," dedi. "Dediğin gibi olsun, Roland. Bize, hem Mannilere, hem de unutkan halka çok büyük bir iyilik yaptın ve karşılığını elimizden geldiğince vereceğiz. Büyünün etkisi sürüyo ve hâlâ güçlü. Bir kıvılcım yeter. O kıvılcımı commala kadar kolay yaratabiliriz. İstediğini elde edebilirsin. Öte yandan hep birlikte yolun sonundaki açıklığa da gidebiliriz. Veya karanlığa. Anlıyo musun?"
Roland başını salladı.
"Devam edecek misin?"
Roland başı öne eğik, bir eli tabancasının kabzası üzerinde bir süre durdu. Başını kaldırdığında, yüzünde bir gülümseme vardı. Güzel, yorgun, ümitsiz ve tehlikeli bir gülümsemeydi. Bütün olan sol elini havada iki kez çevirdi: Gidelim.

BEŞ
Sandıklar yere bırakılarak (Mannilerin Kra Kammen dedikleri yere çıkan patika dar olduğu için çok dikkatli davranmışlardı) içlerindekiler çıkardi. Uzun tırnaklı parmaklar (Mannilerin tırnaklarını yılda sadece bir kez kesmelerine izin vardı) mıknatıslara dokundu. Öyle tiz bir uğultu çıkmıştı ki Jake, beyni bir jiletle dilimlere ayrılıyormuş gibi hissetti. Aklına geçiş çınlamaları geldi ve bunun o kadar da şaşırtıcı olmadığını düşündü: o çınlamalar, kammen'di.
"Kra Kanunen ne anlama geliyor?" diye sordu, Cantab'e. "Çanlar Evi mi?"
"Hayaletler Evi," dedi, adam başını çözmekte olduğu zincirden kaldırmadan. "Beni rahat bırak, Jake. Bu hassas bir iş."
Jake'e pek hassas bir işlemmiş gibi görünmüyordu ama yine de söyleneni yaptı. Roland, Eddie ve Callahan, mağaranın ağzında duruyordu. Yanlarına gitti. Bu arada Henchick ekibinin en yaşlı üyelerini kapının gerisinde yarım daire oluşturacak şekilde dizmişti. Kapının üzerinde hiyeroglifler ve kristal tokmak olan ön tarafı en azından o an için korumasızdı.
Yaşlı adam mağaranın ağzına gitti, Cantab ile kısaca konuştu ve patikada sıralanmış halde ilerlemeyi bekleyen Mannilere harekete geçmelerini işaret etti. Sıranın başındaki adam mağaraya girdiğinde ona durmasını söyleyerek Roland'ın yanına geldi. Çömelerek Silahşor'a da aynısını yapmasını işaret etti.
Mağaranın zemini pudramsı tozla kaplıydı. Bir kısmı kayalardan, ço-ğuysa akılsızlık edip mağaraya giren küçük hayvanların kemiklerinin kalıntılarından geliyordu. Henchick tırnağıyla yere bir dikdörtgen çizdi. Altı açıktı. Sonra etrafına bir yarım daire çizdi.

"Kapı," dedi. "Ve kra'mm adamları. Anladın mı?"
Roland başını salladı.
"Daireyi arkadaşlarınla sen tamamlayacaksın," dedi çizmeye devam ederek.
"Çocuk dokunuşta çok güçlü," dedi Henchick. Jake'e öyle ani baktı ki çocuk irkildi.
"Evet," dedi, Roland.
"Onu kapının tam önüne koyacağız o halde. Ama aralarında biraz mesafe olacak, çünkü kapı sertçe açılırsa (ki bu büyük bir ihtimal) kafasını koparabilir. Orda duracak mısın, çocuk?"
"Roland ve siz aksini söylemedikçe evet," dedi, Jake.
"Başının içinde bir şey hissedeceksin, emilme gibi. Hoş diildir." Du-raksadı. "Kapıyı iki kez açmak istiyosunuz."
"Evet," dedi, Roland. "İki."
Eddie kapının ikinci kez açılmasının sebebinin Calvin Tower olduğunu biliyordu ama kitap dükkânı sahibine olan tüm ilgisini yitirmişti. Adam muhtemelen cesaretten tamamen yoksun değildi, ama aynı zamanda açgözlü, inatçı ve bencildi; bir başka deyişle yirminci yüzyılda yaşayan kusursuz bir New York'luydu. Ama kapıyı son kullanan kişi Suze'du ve Eddie kapı açılır açılmaz içine dalmaya niyetliydi. İkinci kez açılıp Calvin Tower ve arkadaşı Aaron Deepneau'nun bulunduğu küçük Maine kasabasına geçiş sunacak olursa da onun için bir sakıncası yoktu. Geri kalan herkes Tower'i koruyup malum bir boş arsanın ve malum pembe gülün mülkiyetini kazanmaya çalışırsa da sorun değildi. Eddie'nin önceliği, Su-sannah'ydı. Başka her şey, ikinci planda kalıyordu. Kule bile.

ALTI

"Kapının ilk açılışında kimi göndereceksin?" diye sordu, Henchick.
Roland, elini Calvin Tower'in o dünyaya göndermekte ısrar ettiği sandığın üzerine dalgınca koyarak düşündü. Pederi kahreden kitabın bulunduğu sandıktı. Silahşor normal şartlar altında kafasına eseni yapma eğiliminde olan, şimdiyse karısı için duyduğu endişe ve aşkla gözleri iyice körleşmiş olan Eddie'yi göndermeyi pek istemiyordu. Ama onu Tower ve Deepneau'yu bulmak için göndereceğini söylese Roland'a itaat eder miydi? Sanmıyordu. Bunun anlamı da...
"Silahşor?" diye sordu, Henchick.
"Kapının ilk açılışında diğer tarafa Eddie ve ben geçeceğiz," dedi Roland. "Kapı kendiliğinden kapanacak mı?"
"Evet," dedi, Henchick. "Çok hızlı hareket etmeniz gerek. Yoksa vücudunuzun ikiye ayrılması işten diil. Yarısı burda, mağarada kalır; diğer yarısıysa kahverengi derili kadın her nereye gittiyse orda."
"Elimizden geldiğince çabuk hareket edeceğiz," dedi, Roland.
"Evet, en iyisi o," dedi, Henchick ve dişlerini bir kez daha gösterdi. Bu bir gülümsemeydi.
(Söylemediği şey ne? bildiği veya bildiğini sandığı şey ne?)
Ne var ki Roland'ın düşünmek için fazla zamanı yoktu.
"Ben olsam silahlarımı burda bırakırdım," dedi, Henchick. "Diğer tarafa götürmeye çalışırsanız tabancalarınızı kaybedebilirsiniz."
"Ben benimkini götürmeyi deneyeceğim," dedi, Jake. "Zaten diğer taraftan gelmiş olduğu için muhtemelen sorun çıkmaz. Çıkarsa, bir yolunu bulup bir başkasını edinirim."
"Benimkinin de sorunsuzca geçmesini bekliyorum," dedi, Roland. Konuyu dikkatle düşünmüş ve altıpatlarını yanında götürmeye karar vermişti. Henchick, siz bilirsiniz dercesine omuz silkti.
"Oy ne olacak, Jake?" diye sordu, Eddie.
Jake'in gözleri irileşti ve ağzı bir karış açıldı. Roland, çocuğun Hantal Billy'yi o ana dek düşünmemiş olduğunu anladı. Silahşor, John "Jake" Chambers hakkındaki en temel gerçeği unutmanın ne kadar kolay olduğunu bir kez daha düşündü: o daha bir çocuktu.
"Geçiş yaptığımızda Oy..." diye başladı, Jake.
"Bu aynı şey değil, tatlım," dedi, Eddie. Susannah'nın sıkça söylediği sevgi sözcüğünü kullandığını fark ettiğinde kalbi kederle sıkıştı. Onu bir daha asla göremeyebileceğini ilk kez kabullendi. Tıpkı o lanet mağarayı terk ettikten sonra Jake'in Oy'u göremeyeceği gibi.
"Ama..." dedi, Jake. Oy o sırada sitemle havladı. Jake, onu fazla sıkmıştı-
"Ona senin için bakarız, Jake," dedi, Cantab şefkatle. "Hem de çok iyi bakarız. Siz küçük arkadaşını ve eşyalarınızın kalanını almaya gelene dek buraya her gün nöbetçi yerleştireceğiz." Eğer gelirseniz, kısmı kibarlık gösterilerek dile getirilmemişti. Roland yine de söylenmemişleri adamın gözlerinden okuyabiliyordu.
"Roland, yapamayacağımdan emin misin... yani o gelemez mi.... hayır. Anlıyorum. Bu kez geçiş yapmayacağız. Tamam. Gitmiyor."
Jake ellerini pançonun cebine sokarak Oy'u çıkardı ve mağaranın pudramsı tozla kaplı zeminine bıraktı. Sonra ellerini dizlerinin üzerine koyarak eğildi. Oy boynunu uzatarak başını kaldırdı. Yüzleri neredeyse birbirine değecekti. Ve Roland sıradışı bir şey gördü: Oy'un gözleri, Ja-ke'inkiler gibi yaşlarla dolmuştu. Ağlayan bir Hantal Billy. Ancak bir meyhanede, gecenin geç vakitlerinde, bir sarhoşun anlattığı hikâyede duyulabilecek bir olaydı; onu bırakıp giden efendisi için ağlayan sadık Hantal Billy. Anlatılan bu tür hikâyelere asla inanmazdınız ama hır çıkmaması (hatta ateş edilmemesi) için sessiz kalırdınız. Ama işte, Roland olanları kendi gözleriyle görüyor ve içinden ağlama isteği yükseliyordu. Oy sadece Jake'i taklit mi ediyordu yoksa neler olup bittiğini anlamış mıydı? Roland hayvanın sadece taklit yapıyor olmasını tüm kalbiyle diledi. "Bir süre Cantab ile kalman gerek, Oy. İyi olacaksın. O bir dost." "Tab!"

diye tekrarladı hayvan. Gözyaşları burnundan mağaranın zeminine damlayarak koyu lekeler oluşturuyordu. Roland bu gözyaşlarının bir çocuğunkilerden bile kötü olduğunu düşündü. "Ake!,4A:e/"
"Hayır, benim gitmem gerek," dedi, Jake ve yanaklarını avucunun alt kısmıyla sildi. Yüzünde, şakaklarına dek uzanan, savaş boyasına benzer lekeler bırakmıştı. "Yoo! Ake!"
"Mecburum. Cantab ile kalmalısın. Ölmezsem senin için geri döneceğim, Oy. Geleceğim." Oy'a bir kez daha sarılıp ayağa kalktı. "Cantab'in yanma git. İşte o." Jake, adamı işaret etti. "Haydi, git. Sözümü dinle."
"Ake! Tab!" Sesteki kederi duymamak mümkün değildi. Oy bir an olduğu yerde kaldı. Sonra ağlamaya (veya Jake'i taklit etmeye-Roland hâlâ öyle olduğunu umuyordu) devam ederek döndü ve Cantab'e doğru yürüyüp genç adamın tozlu çizmelerinin arasına oturdu.
Eddie elini Jake'in omzuna koyacak oldu. Çocuk, omzunu silkerek elinden kurtuldu ve ondan bir adım uzaklaştı. Eddie şaşırmış görünüyordu. Roland Beni İzle bakışını muhafaza etti, ama içten içe çok keyiflen-mişti. Jake henüz on üçünde bile değildi, ama şimdiden yeterince manevi güce sahipti.
Artık vakit gelmişti. "Henchick?"
"Tamam. Önce dua etmek ister misin, Roland? İnandığın Tanrı her neyse ona?"
"Benim Tanrım yok," dedi, Roland. "Tek inandığım, Kule. Ona da dua edecek değilim."
Henchick'in yoldaşlarından birkaçı bu sözler üzerine şok olmuş göründü, ama yaşlı adam, daha fazlasını zaten beklemiyormuş gibi başını yavaşça salladı. Sonra Callahan'a döndü. "Peder?"
"Tanrım, her şey senin takdirindir. Sana inandık, sana güvendik." Havaya bir haç çizdi ve başını Henchick'e doğru salladı. "Gideceksek gidelim." Henchick öne çıktı, Bulunmamış Kapı'nın kristal tokmağına dokundu ve Roland'a baktı. Gözleri parlıyordu. "Beni son kez dinle, Gilead'lı Roland."
"Seni dinliyorum."
"Ben Manni Kra Redpath-a-Sturgis'li Henchick. Biz uzak-görenler ve uzak-yolculanyız. Ka 'nın rüzgârında yelken açarız. O rüzgârla yolculuk edecek misiniz? Sen ve yanındakiler?"
"Evet, nereye eserse oraya gideceğiz."
Henchick, Branni sarkacının zincirini elinin arkasına doğru kaydırdı ve Roland mağarayı dolduran gücü hemen fark etti. Henüz azdı, ama artıyordu. Bir gül gibi açıyordu.
"Kaç yolculuk yapacaksınız?"
Roland eksik parmaklarından ikisini kaldırdı. "İki. Eld'de ikim denir."
"İki, ikim aynı şey," dedi, Henchick. "Commala-gel-iki." Sesini yükseltti. "Gelin Manniler! Gel-commala, gücünüzü gücüme ekleyin! Gelip sözünüzü tutun. Gelin ve silahşorlara olan borcumuzu ödeyin! Onları göndermeme yardım edin! Simdir

YEDİ
Ka, planlarını değiştirdiğini hiçbiri fark edemeden kendi iradesini gerçekleştirdi. Ama önce, hiçbir şey olmayacakmış gibi düşündüler.
Henchick'in göndericiler olarak seçtiği Manniler (altı ihtiyar ve Cantab) kapının arkasını ve yanlarını sararak bir yarım daire oluşturdu. Eddie, Cantab'in elini tuttu ve parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi. Avuçlarının arasında deniz kabuğu şeklinde mıknatıslardan biri vardı. Canlı bir varlıkmış gibi titreştiğini hissedebiliyordu. Belki de gerçekten canlıydı. Callahan diğer elini sıkıca tuttu.
Kapının diğer tarafındaki Roland, Henchick'in elini tuttu. Branni Sarkacı'nın zinciri, avuçlarının arasından sarkıyordu. Artık çember, kapı-nın tam karşısındaki bir kişilik boşluk haricinde tamamlanmıştı. Jake derm bir nefes aldı, etrafına bakındı, Cantab'in üç metre kadar gerisinde, mağara duvarının önünde oturan Oy'u gördü ve başını salladı.
Oy, orada kal, geri döneceğim, diye zihinsel bir mesaj gönderdi ve çemberdeki yerine geçti. Callahan'ın sağ elini, bir anlık tereddütten son-ra da Roland'ın sol elini tuttu.
Vızıltı hemen geri döndü. Branni Sarkacı sallanmaya başladı. Bu kez yaylar değil, küçük daireler çiziyordu. Kapı parladı ve varlığı yoğunlaştı.,, Jake bunu gözleriyle görebiliyordu. BULUNMAMIŞ anlamına gelen hiyerogliflerin çizgileri ve daireleri belirginleşti. Tokmağa işlenmiş olan gül, ışıldamaya başladı.
Bununla birlikte kapı hâlâ kapalıydı.
(Konsantre ol, çocuk!)
Henchick'in sesiydi. Kafasının içinden gelen bu ses o kadar güçlüydü ki, Jake'in beynini neredeyse püreye döndürecekti. Başını eğdi ve kapının tokmağına baktı. Gülü gördü. Çok iyi gördü. Gülün de tokmakla birlikte döndüğünü hayal etti. Kısa bir süre önce, kafasını kapılara ve birinin arkasında olduğuna inandığı dünyaya
(Orta-Dünya)
takmıştı. Şimdi o duyguları tekrar yaşıyor gibiydi. Hayatı boyunca görüp bildiği tüm kapıları zihninde canlandırdı (yatak odası kapılan, banyo kapıları, mutfak kapıları, dolap kapıları, bovling salonu kapıları, vestiyer kapıları, sinema kapıları, restoran kapıları üzerinde GİRMEK YASAKTİR yazan kapılar üzerinde SADECE PERSONEL GÎREBİLİR yazan kapılar, buzdolabı kapıları, evet onlar bile) ve sonra hepsinin birden açıldığını gördü.
Açıl! diye geçirdi aklından, kendini bir masal kahramanı gibi hissederek. Açıl susam açıl! Açıl diyorum!
Mağaranın derinliklerinden yükselen sesler yine anlamsızca konuşmaya başladı. Rüzgâr sesine benzer bir uğultu oldu ve bir şeyin devrildiğini duydular. Mağaranın zemini, bir başka Işın depremi olmuş gibi ayaklarının altında sarsıldı.

Jake olanların hiçbirini önemsemedi. Artık mağaradaki canlı gücü hissetmemek mümkün değildi. Jake'in tüylerini ürpertiyor, burnunu ve gözlerini titreştiriyor, saçlarını havaya dikiyordu. Ama kapı hâlâ kapalıydı. Roland'ın ve pederin ellerini biraz daha sıktı ve itfaiye binası kapıları, karakol kapıları, Piper'daki okul müdürünün ofisinin kapısı, hatta bir keresinde okuduğu Yaza Açılan Kapı adlı kitap üzerinde konsantre olmaya çalıştı. Mağaranın kokusu (yoğun küf, eski kemikler, bayat hava) aniden fazlasıyla güçlendi. O harikulade, canlandıran kesinlik duygusu içini doldurdu (şimdi olacak, biliyorum, şimdi), ama kapı hâlâ kapalıydı. Ve başka bir koku daha almaya başlamıştı. Koku mağaradan gelmiyordu. Yüzünden aşağı süzülen kendi terinin hafifçe metalik kokuşuydu.
"İşe yaramıyor, Henchick. Ben..."
"Hayır, henüz diil. Ve asla her şeyi tek başına yapmak zorunda olduğunu düşünme, evlat. Kapıyla aranda bir şey olduğunu farz et. Çengel gibi bir şey... ya da bir kanca..." Henchick konuşurken destek güçleri oluşturan sıranın başındaki adama doğru başını salladı. "Öne çık, Hedron. Thonnie, Hedron'un omuzlarını tut. Lewis, sen de Thonnie'ninkileri. Ve geridekiler! Siz de yapın!"
Sıra, aceleyle ilerledi. Oy şüpheyle havladı.
"Hisset, çocuk! Çengeli hisset! Kapıyla aranda duruyo! Hisset onu!"
Jake hayal gücü en belirgin rüyalardan bile daha net bir görüntüyle canlandığı sırada zihniyle kapıya uzandı. Beşinci Cadde'yi, Kırk Sekizinci ve Altmışıncı Sokak arasını gördü ("Her ocakta Noel ikramiyemin suyunu çektiği on iki blok," diye homurdanırdı babası). Caddenin iki tarafındaki her kapının aynı anda açıldığını gördü: Fendi! Tiffany! Bergdorf Goodman! Cartier! Doubleday Kitapçılık! Sherry Netherland Hotel! Yerleri kahverengi muşambayla kaplı upuzun bir koridor gördü ve Pentagon olduğunu anladı. En az bin kapı gördü. Hepsi birden açılıyor ve kasırgaya yakın bir rüzgâr yaratıyordu.
Ne var ki önündeki kapı, önemli olan tek kapı hâlâ kapalıydı.
Evet, ama-
Çerçevesi içinde sarsılıyordu. Jake duyabiliyordu.
"Haydi, evlat!" dedi, Eddie. Sıkılı dişlerinin arasından konuşmuştu. "Açamıyorsan lanet kapıyı yere indir!"
"Yardım edin!" diye, bağırdı, Jake. "Kahretsin, bana yardım edin! Hepiniz!"
Mağaranın içindeki güç, ikiye katlanmış gibiydi. Vızıltı, Jake'in kafatasının kemiklerini sarsıyordu. Dişleri takırdamaya başladı. Ter damlaları gözlerine girerek görüşünü bulanıklaştırdı. Arkasında birine başını sallayan iki Henchick gördü: Hedron. Ve Hedron'un arkasında, Thonnie. Ve Thonnie'nin gerisinde, bir yılan gibi kıvrılarak mağaranın dışına taşan diğer Manniler.
"Hazır ol, evlat," dedi, Henchick.
Hedron'un elleri Jake'in gömleğinin içine kaydı ve kot pantolonunun belini kavradı. Jake çekiliyormuş gibi hissedeceğine itiliyormuş gibi hissetti. Başının içinde bir şey öne fırladı ve binlerce dünyada bulunan bütün kapıların güneşi söndürtebilecek şiddette bir rüzgâr oluşturarak açıldığım gördü.
Sonra ilerleyişi sona erdi. Kapının hemen önünde... bir şey vardı...
Çengel! Çengel bu!
Zihni ve yaşam gücü bir tür halkaymış gibi kendini çengele taktı. Aynı anda Hedron ve diğerlerinin onu geri çekişini hissetti. Acı çok ani, inanılmayacak kadar şiddetliydi. Bedeni her an parçalanacakmış gibiydi. Sonra emilme hissi başladı. Bağırsakları teker teker çekilip çıkarılıyor-muş gibi, korkunç bir histi. Vızıltı da kulaklarını ve beynini kesintisizce dolduruyordu.
Haykırmaya çalıştı (hayır, durun, bırakın, bu çok fazla!) ama yapamadı. Çığlık atmaya çalıştı ama çığlığını sadece kafasının içinde duydu. Yakalanmıştı. Çengele takılmıştı ve vücudu yırtılıp ikiye ayrılacaktı.
Bir yaratık, çığlığını duydu. Öfkeyle havlayan Oy, yerinden ok gibi fırladı. Tam o sırada Bulunmamış Kapı, Jake'in burnunun ucunu sıyırarak aniden açıldı.
"Dikkat!" diye bağırdı, Henchick korkunç, aynı zamanda coşkulu bir sesle. "Sakının! Kapı açılıyo! Tepe-sam-kammen! Can-tah, can-kavar kam-men! Tepe-can-tahP'
Diğerleri karşılık verdi ama o sırada Jake çoktan Roland'ın elinden kurtulmuş, kapıya doğru havada uçuyordu. Ama yalnız değildi.
Peder Callahan da onunla uçuyordu.

SEKİZ

Eddie o kısacık anda New York'u duydu, kokusunu hissetti ve neler olup bittiğini anladı. Olan biteni daha da kötüleştiren de bir anlamda buydu; her şeyin beklediğinin tam tersi bir şekilde geliştiğini anlıyor, ama elinden hiçbir şey gelmiyordu.
Jake'in çemberden çekildiğini gördü ve Callahan'ın elinin, elinden kurtulduğunu hissetti. Kahrolası akrobatlar gibi havada yan yana paren-deler atarak kapıya doğru uçtuklarını gördü. Çılgınca havlayan tüylü bir şey, başının hemen yanından şimşek gibi geçti. Kulaklarını geriye yatırmış, dehşet dolu gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi görünen Oy, havada bir fıçı gibi yuvarlanarak kapıya doğru uçtu.
Dahası vardı. Eddie, Cantab'in elini bırakmış, kapıya, onun kapısına, onun şehrine ve kaybolmuş, oralarda bir yerde olan, hamile karısına doğru bir hamle yapmıştı. Ama görünmez bir el onu geri itti ve bir ses konuştu. Konuşması

kelimelerden ibaret değildi. Eddie'nin duydukları, kelimelerin olup olabileceğinden çok daha korkunçtu. Sözcüklerle tartışılabilirdi. Bu sadece anlaşılmaz olumsuzluktu ve Eddie'nin tek bildiği, kaynağının Kara Kule olduğuydu.
Jake ve Callahan, bir tabancadan çıkan kurşunlar gibi öne fırladı: akan trafik ve korna sesleriyle dolu bir karanlığa. Rüyalardaki gibi uzaklardan gelen ama açık seçik duyulan bir ses, caddedekilere heyecanla bir mesaj vermeye çalışıyordu: "Tann'nın adını zikret kardeşim, evet, İkinci Cadde'de Tanrı de, B Bulvarı'nda Tanrı de, Bronx'ta Tanrı de, ben Tann diyorum, İlah-bombası diyorum, Tanrı diyorum!" Tipik bir New York delisinin sesiydi. Adamı duyan Eddie'nin yüreğine bir ağırlık çöktü. Oy'un, hızla geçen bir arabanın lastiğinin caddeden havalandırdığı bir gazete parçası gibi kapıya doğru çekildiğini gördü ve sonra kapı, gözlerini kısmasına sebep olacak bir rüzgâr yaratacak kadar, şiddetli bir biçimde çarparak kapandı. Rüzgâr, mağaranın ince tozunu da taşıyordu.
Öfkeyle haykırmasına kalmadan kapı tekrar açıldı. Parlak gün ışığı gözlerini kamaştırmıştı. Kuşların cıvıltısı mağaraya dek ulaşıyordu. Eddie'nin burnuna çam kokusu geldi. Uzaklardan, kamyon gürültüsüne benzer bir ses duyuldu. Sonra bildiği en ağır küfürleri sıralamasına fırsat kalmadan parlak gün ışığına doğru çekildi.
Bir şey, başının yan tarafına çarptı. Kısa bir an için, dünyalar arası bu geçiti tüm netliğiyle duyumsadı. Sonra tabancaların ateşlenmesini. Ve öldürmeyi.

DÖRTLÜK: Commala-bak-bak
Rüzgâr seni uçuracak
Gideceksin ka 'nın götürdüğü yere
Başka çaren olmayacak.
KARŞILIK: Commala-çok-çok
Yapacak bir şey yok!
Ka götürecek sen gideceksin
Çünkü başka çaren yok

3. Kıta: Trudy ve Mia

BİR

Trudy Damascus, 1999'un 1 Haziran gününe dek çoğu UFO'nun meteoroloji balonu (onlar dışındakiler de muhtemelen televizyonda görünme heveslisi insanlar tarafından uydurulmuştu), Turin'in Kefeni'nin on dördüncü yüzyılda yaşayan bir sahtekârın uydurması ve hayaletlerin (Jacob Marley'ninki de dahil) ya akıl hastalarının çarpık algısının eseri veya sindirim sorunlarının bir sonucu olduğunu söyleyecek, ayaklan yere basan bir kadındı. Öyle saçmalıklara inanmamaktan ve bilimsel gerçeklere sıkı sıkıya bağlı olmaktan gurur duyardı ve çantasını omzuna atmış, elinde bez torbasıyla İkinci Cadde'de işe doğru yürürken (Guttenberg, Furth ve Patel adında bir muhasebe firmasıydı.) aklında ruhani en ufak bir düşünce bile yoktu. GF&P'nin müşterilerinden biri, KidzPlay adında bir oyuncakçı zinciriydi ve GF&P'ye yüklü miktarda borcu vardı. Oyuncak şirketinin iflasın eşiğinde olması Trudy'yi hiç mi hiç ilgilendirmiyordu. O 69.211 dolar 19 senti istiyordu ve öğle tatilinin büyük bir bölümünü (1944'e kadar Chew Chew Mama's olan Dennis'in Gözlemeleri'nin arkadaki bölmelerinden birinde yemişti) o parayı almanın çarelerini düşünerek geçirmişti. Son iki yılda, Guttenberg, Furth ve Patel'i Guttenberg, Furth, Patel ve Damascus'a çevirmek için büyük mesafe kat etmişti ve KidzPlay'den parayı koparmak, amacı doğrultusunda atılmış büyük bir adım olacaktı.
Yani Kırk Altıncı Sokak'ta, İkinci Cadde ile Kırk Altıncı Sokak'ın birleştiği köşede (bir zamanlar malum bir şarküterinin ve ardından malum bir boş arsanın olduğu yer) ihtişamla yükselen, koyu renk camlardan oluşmuş gökdelene doğru karşıdan karşıya geçerken Trudy'nin aklında ne tanrılar, ne hayaletler, ne de ruhlar âleminden yapılan ziyaretler vardı. Oyuncak şirketinin genel müdürü, Richard Goldman denen aşağılık herifi düşünüyordu ve...
Ama tam o anda hayatı değişti. Tam olarak 13.19'da. Caddenin şehir merkezi tarafındaki kaldırıma henüz ulaşmıştı. Hatta adımını kaldırıma attığı andı. Birdenbire hemen önünde bir kadın belirdi. İrileşmiş gözleriyle Afrika kökenli Amerikalı bir kadın. New York'ta siyah kadın boldu ve Tanrı biliyordu ya pek çoğunun gözleri iriydi, ama Trudy daha önce hiçbirinin bu kadın gibi yoktan var olduğunu görmemişti. Bir şey daha vardı, daha da inanılmaz bir şey. Trudy Damascus on saniye önce olsa güler ve bir kadının şehir merkezinde, kaldırımın üzerinde, boşlukta beli-rivermesinden daha inanılmaz hiçbir şey olamayacağını söylerdi ama vardı. Kesinlikle vardı.
Uçan daireleri (ve zincirlere dolanmış hayaletleri) gördüklerini söyleyen insanların neler hissettiğini artık çok iyi anlıyordu. O haziran günü, saat 13.18'de Trudy Damascus gibi olan insanların anlattıklarına inanmamasının verdiği sinir bozukluğunu anlayabiliyordu. Eski Trudy, Kırk Altıncı Sokak'ın şehir merkezine bakan kaldırımında varlığım sonsuza dek yitirmişti. İnsanlara, anlamıyorsun, bu GERÇEKTEN OLDU! diye haykı-rabilir ama kimseyi inandıramazdınız. Trudy'ye, belki otobüs durağının arkasından çıktı ve sen görmedin veya büyük ihtimalle küçük mağazalardan birinden çıkmıştır ve fark etmemişsindir diyeceklerdi. Onlara, İkinci Cad-de'yle Kırk Altıncı Sokak'ın şehir merkezi tarafında (aslında hiçbir yerinde otobüs durağı olmadığını söyleyebilirdi ama bir işe yaramazdı. 2 Hammarskjöld Plaza inşa edildiğinden beri orada küçük mağazalar bulunmadığını da söyleyebilirdi ama yine sonuç alamazdı. Trudy bütün bunları çok yakında kendisi keşfedecek ve aklını kaybetmenin eşiğine gelecekti. Sözlerinin bir hardal lekesi veya az pişmiş çubuk patates gibi değersizce bir kenara atılmasına alışık değildi.

Otobüs durağı yoktu. Küçük mağazalar da. Öğle yemeğini geç yiyen birkaç kişinin yanlarında kahverengi poşetleriyle oturduğu Hammarskjöld Plaza'nm merdivenleri vardı ama hayalet kadın oradan da gelmemişti. Gerçek şuydu: Trudy Damascus, spor ayakkabı içindeki sol ayağını kaldırıma attığında, önündeki birkaç metrekarelik alan bomboştu. Caddenin üzerinde olan sağ ayağını kaldırıma koymak için kaldırmıştı ki bir kadın önünde belirivermişti.
Trudy kısa bir an için kadının bedeni şeffafmış gibi İkinci Cadde'yi görmeye devam etti. Bir yer daha vardı; bir mağaranın ağzına benziyordu. Sonra mağara kayboldu ve kadının vücudu maddeleşmeye başladı. Bu süreç, Trudy'nin tahminine göre bir iki saniye sürdü; daha sonra aklına o eski deyiş gelecek (her şey göz açıp kapayıncaya kadar oldu) ve gözünü kapatmış olmayı dileyecekti.
Trudy Damascus'un gözlerinin önünde, siyah kadının bedeninin alt kısmında bacaklar bitti.
Evet, gerçekten, kadının altından bacaklar çıktı.
Gözlem konusunda Trudy'nin hiçbir eksiği yoktu. Daha sonra insanlara (sayıları giderek azalan insanlara) beynine bir dövme gibi kazınan o kısa karşılaşmayı en ince ayrıntısına dek anlatacaktı. Yoktan var olan görüntünün boyu, yüz yirmi santim civarıydı. Trudy, kadının kısa boylu olduğunu düşünmüştü ama dizlerinden aşağısı olmayan bir kadın için boyu normaldi.
Üzerinde, bordo boya veya kan sıçramış beyaz bir tişört ve kot pantolon vardı. Kot pantolonun diz hizasına kadar olan bölümünün içi doluydu ancak dizden aşağı kısmı yerde, tuhaf mavi yılanların ölü derisi gibi sürünüyordu. Ama sonra aniden içleri doldu. Kulağa çılgınca geliyordu ama Trudy bunun gerçekleştiğini gözleriyle gördü. Kadının boyu birdenbire uzamış, bir altmış yedi, hatta belki bir yetmişe ulaşmıştı. Bir filmdeki olağanüstü kamera hilesini izlemek gibiydi, ama bu bir film değil, Trudy'nin hayatıydı.
Hayaletin sol omzunda sazlardan örülmüşe benzeyen, kumaş parçalarıyla birleştirilmiş büyükçe bir kese asılıydı. İçinde tabaklar varmış gibiydi. Sağ elinde, ağzı iple büzülen, rengi solmuş bir çanta tutuyordu. İçinde, sivri köşeleri olan bir şey vardı. Trudy çantanın yan tarafındaki yazının tümünü okuyamadı ama galiba bir bölümü ORTA ŞEHİR KULVARLARl'ydl.
Sonra kadın Trudy'nin kolunu kavradı. "O çantada ne var?" diye sordu. "Ayakkabın var mı?"
Trudy bunun üzerine kadının ayaklarına baktı ve bir başka inanılmaz görüntüyle karşılaştı: Afrika kökenli Amerikalı kadının ayakları beyazdı. Kendisininkiler gibi beyaz.
Trudy insanların dilinin tutulduğunu duymuştu, şimdi de aynısı onun başına geliyordu. Dili, damağına yapışmıştı ve ayrılmıyordu. Ama gözlerinde hiçbir sorun yoktu. Her şeyi gayet iyi görebiliyordu. Beyaz ayaklar. Zenci kadının yüzünde, kurumuş kan olduğu neredeyse muhakkak başka damlacıklar. İkinci Cadde'de o şekilde belirivermek çok yoğun bir çabanın sonucuymuş gibi ter kokusu.
"Ayakkabın varsa bana versen iyi olur, hanımefendi. Seni öldürmek istemiyorum ama bebemi doğurmama yardım edecek insanların yanına gitmek zorundayım ve bunu yalınayak yapamam."
İkinci Cadde'nin o bölümünde kimsecikler yoktu. İnsanlar (tek tük) 2 Hammarskjöld Plaza'nın önündeki basamaklara oturmuşlardı. Bazıları Trudy ve zenci kadına bakıyordu (daha ziyade zenci kadına) ama bakışları telaşlı değildi. Gözlerinde ilgi bile yoktu. Nesi vardı bu insanların? Kör müydüler?
Eh, kolunu tuttuğu kişi onlardan biri değil. Öldürmekle tehdit ettiği de...
İçinde ofis ayakkabılarının (alçak topuklu, yumuşak deri) olduğu bez çantası omzundan çekilip alındı. Kadın çantanın içine baktıktan sonra Trudy'ye döndü. "Kaç numara bunlar?"
Trudy'nin dili sonunda damağından ayrılmıştı ama bu kez de bir taş gibi ağzının içinde yatıyordu.
"Boş ver. Susannah, otuz sekiz giyiyor olabileceğini söylüyor. Bunlar işime ya..."
Hayaletin yüzü bir anda titreşir gibi oldu. Bir eli, kolunu tam anlamıyla kontrol edemiyormuş gibi kesik hareketlerle havaya yükseldi ve kadın alnına, tam gözlerinin arasına vurdu. Ve yüzü aniden değişti. Trudy'nin kablolu televizyonunda bir komedi kanalı vardı. Orada da gösteri yapan komedyenler mimiklerini kullanarak yüzlerini böyle değiştirmeye çalışırdı.
Zenci kadın konuştuğunda sesi de değişmişti. Artık eğitimli bir kadının sesiydi. Ve Trudy korku dolu bir ses olduğuna yemin edebilirdi.
"Yardım et," dedi kadın. "Adım Susannah Dean ve ben... ben... ah, Tanrım... Tanrım..."
Bu kez kadının yüz hatlarını çarpıtan, hissettiği acı oldu. İki eliyle birden karnını tuttu. Aşağı baktı. Başını kaldırdığında, bir çift ayakkabı 'Çin öldürmekten bahseden ilk kadın geri dönmüştü. Trudy'nin Ferraga-ııo ayakkabılarının ve New York Times gazetesinin olduğu bez çantayı eÜnde tutarak çıplak ayakları üzerinde bir adım geriledi.
"Ah, Tanrım," dedi. "Canımı çok yaktı! Anne! Bunu durdurman ge-rek. Henüz gelemez, caddenin ortasında olmaz. Bir yolunu bulup durdurmalısın."
Trudy haykırıp polis çağırmayı denedi ama boğazından cılız bir iç çekişten fazlası çıkmadı.
Hayalet, onu işaret etti. "Hemen def olup git burdan," dedi. "Polis çağıracak olursan seni bulur, göğüslerini keserim." Omzuna asılı keseden bir tabak çıkardı. Trudy tabağın kıvrımlı kenarının metal ve bir kasap bıçağı kadar keskin olduğunu görünce altını ıslatmamak için kendini zor tuttu.
Seni bulur, göğüslerini keserim. Burnunun dibindeki tabak, bu işi halletmek için yeterliydi. Tabağın iki hareketi, şipşak mastektomi. Ah yüce Tanrım.

"İyi günler, hanımefendi," dediğini duydu Trudy kendi sesinin. Uyuşturucunun etkisi geçmeden diş hekimiyle konuşmaya çalışan bir hasta gibiydi. "Ayakkabıları iyi ve sağlıklı günlerde kullanın."
Hayalet pek sağlıklı görünmüyordu aslında. Bacakları ve beyaz ayakları varken bile.
Trudy yürüdü. İkinci Cadde'de ilerledi. Kendi kendine, içindeki çalışanların şakayla karışık Kara Kule diye isim taktıkları 2 Hammarskjöld önünde bir kadının aniden yoktan var olmadığını söylüyor ama kendini ikna edemiyordu. Kendine rozbif ve kızarmış patates yerse sonucun bu olacağını söyledi ama yine ikna olmamıştı. Her zamanki gibi gevrek gözleme ve yumurta yemeliydi. Dennis'in Gözlemeleri'ne gevrek gözleme için gidilirdi, rozbif ve patates için değil. Yanlış tercihinin cezasını çekmişti işte. Afrika kökenli Amerikalı bir kadın aniden...
Ve çantası! Bez Borders çantası! Onu bir yerlerde düşürmüş olmalıydı!
Ama ne olduğunu inkâr edemiyordu. Kadının arkasından gelmesini bekliyor, Papua'nın en sık ormanlarının en ücra köşesinde bir kafa avcısı gibi çığlıklar atıyordu. Sırtında uşuyuk bir yer vardı (aslında uyuşuk bir yeri kastediyordu ama uşuyuk kelimesi, o anki ruhsal durumuna daha çok uyuyordu). Deli kadının tabağı tam oraya gömülecek, kanını içecek, böbreklerinden birini yarıp omuriliğinde duracak ama titreşimleri uzun süre dinmeyecekti. Havada uçarken ıslık sesi çıkaracak ve bedenine saplanarak kanını oluk oluk akıtacaktı. Ilık kanı kalçasından bacaklarının arkasına doğru...
Engel olamadı. Mesanesi boşaldı ve pahalı Norma Kamali takımının pantolonunun önünde koyu bir leke belirdi. O sırada İkinci Cadde ile Kırk Beşinci Sokak'ın köşesine neredeyse varmıştı. Bir daha asla, eskiden övündüğü o mantıklı kadın olamayacağını bilen Trudy sonunda durup arkasına bakabildi. Artık uşuyukluk hissetmiyordu. Tek hissettiği, bacaklarının arasındaki sıcaklıktı.
Ve kadın, o çılgın hayalet gitmişti.

İKİ

Trudy ofisindeki dolapta beysbol antrenmanı için rahat kıyafetler bulundururdu (tişörtler, kot pantolonlar). Guttenberg, Furth ve Patel'e döndüğünde ilk işi, üzerini değiştirmek oldu. İkinci işiyse polisi aramaktı. Onunla konuşan, Memur Paul Antassi'ydi.
"Adım Trudy Damascus," dedi. "Ve az önce İkinci Cadde'de soyuldum."
Memur Antassi telefonda son derece nazikti ve Trudy gözlerinin önünde İtalyan bir George Clooney canlandırmakta hiç zorlanmadı. An-tessi'nin ismi ve Clooney'nin koyu renk saçları ve gözleri bunu daha da kolaylaştırmıştı. Aslında Antassi'nin Clooney ile hiçbir benzerliği yoktu, ama kim mucizeleri ve film yıldızlarını bekliyordu ki? Bu, gerçek hayattı. Ama... saat 13.19'da İkinci Cadde ile Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde olanlar düşünüldüğünde...
Memur Antassi saat üç buçuk civarında geldi ve Trudy ona olup biten her şeyi anlattı. Uyuşukluk değil, uşuyukluk hissettiğini ve kadının tabağı fırlatacağından neredeyse emin olduğu anları bile anlattı.
"Tabağın kenarları keskinleştirilmiş diyorsunuz, öyle mi?" diye sordu Antassi not defterine bir şeyler karalayarak. Evet cevabını alınca başını anlayışlı bir ifadeyle salladı. O baş sallamada bir şey, Trudy'ye tanıdık gelmişti ama o an, hikâyesini anlatmakla meşguldü. Ama daha sonra, nasıl o kadar aptal olabildiğini düşündü. Winona Ryder'lı Aklım Karıştı ve Olivia de Havilland'ın oynadığı Yılan Yuvası adlı kadınların deliliğinin işlendiği her filmde o anlayışlı baş sallama hareketini görmemiş miydi?
Ama o sırada kafası başka meselelerle meşguldü. Memur Antassi'ye, hayaletin kot pantolonunun dizden aşağı kalan bölümünün kaldırımın üzerinde nasıl süründüğünü anlatıyordu. Hikâyesini anlatıp bitirdiğinde, kadının otobüs durağının arkasından çıkmış olabileceğine dair önermeyi ilk kez duydu. Memur Antassi, hemen ardından kadının küçük mağazalardan birinden çıkmış olabileceğini, o bölgede binlercesinin olduğunu söyledi. Trudy ise o civarda hiç otobüs durağı olmadığını, küçük mağazaların ise 2 Hammarskjöld Plaza'nın inşa edilmesiyle şehir merkezine taşındığını söyledi. Bunları ilk söyleyişiydi ve daha pek çok kez söyleyecekti.
Bu gizemli kadını görmeden önce öğle yemeğinde ne yediği ilk kez soruldu ve Trudy, Ebenezer Scrooge'un eski (ve uzun zamandır ölü) ortağını görmeden önce yediği yemeğin yirminci yüzyıl versiyonunu yemiş olduğunu fark etti: rozbif ve kızarmış patates. Bol bol hardal da cabası.
Memur Antassi'ye yemeğe çıkmayı teklif etme fikrini bir süre önce kafasından atmıştı.
Bununla kalmayıp adamı ofisinden kovdu.
Mitch Guttenberg kısa bir süre sonra başını ofisin kapısından uzattı. »Çantanı geri alabilecekler miymiş, Tru..."
"Defol," dedi Trudy başını kaldırmadan. "Hemen."
Guttenberg, kadının solgun yanaklarını ve kenetlenmiş çenesini inceledi. Sonra tek söz etmeden uzaklaştı.

ÜÇ

Trudy işten erken bir vakitte, on altı kırk beşte ayrıldı. İkinci Cadde ile Kırk Altıncı Sokak'ın köşesine tekrar gitti ve uşuyukluk hissi bacaklarından midesine doğru yükselmesine rağmen Hammarskjöld Plaza'ya yaklaşırken bir an bile duraksamadı. Beyaz GEÇ yazısına da, kırmızı DUR yazısına da aldırmayarak köşede bir süre durdu. İkinci Cadde'deki diğer insanları görmezden gelerek (ve aynı karşılığı alarak) bir balerin gibi kendi etrafında döndü ve küçük bir daire çizdi.
"Tam burası," dedi. "İşte tam burda oldu. Olduğunu biliyorum. Ayak numaramı sordu ve ben cevap veremeden -cevap verecektim, sorsaydı iç çamaşırımın rengini bile söylerdim, şoktaydım- bana dedi ki...
Susannah otuz sekiz giyiyor olabileceğini söylüyor. Bunlar işime yarar.

Aslında sözlerini tamamlamamıştı ama Trudy o kadarını tahmin edebiliyordu. Sonra kadının yüzü değişmişti. Bili Clinton'ı, Michael Jackson'ı, hatta George Clooney'yi taklit etmeye hazırlanan bir komedyenin suratı gibi. Ve yardım istemişti. Yardım etmiş ve ismini söylemişti. Neydi?
"Susannah Dean," dedi, Trudy. "Adı buydu. Memur Antassi'ye bunu söylemedim."
Aman, Memur Antassi'nin cehenneme kadar yolu var. Yok otobüs durağıymış, yok mağazadan çıkmışmış, defolup gitsin.
O kadın {Susannah Dean, Whoopi Goldberg, Coretta Scott King, her kimse) hamile olduğunu sanıyordu. Doğum yaptığını sanıyordu. Bundan ne-redeyse eminim. Peki sana hamile gibi görünmüş müydü, Trudes?
"Hayır," dedi.
Beyaz GEÇ yazısı, tekrar kırmızı DUR yazısına döndü. Trudy sakinleşmeye başladığını fark etti. Orada, sağında 2 Dag Hammarskjöld Plaza varken durmak insanı sakinleştiriyordu. Kızgın alna değen serin parmaklar, her şeyin yoluna gireceğini, uşuyukluk hissetmesi için /»'çto-sebebin bulunmadığını söyleyen yumuşak bir ses gibiydi.
Bir mırıltı duyuyordu. Tatlı bir mırıltı.
"Bu mırıltı değil," dedi kırmızı DUR yazısı tekrar beyaz GEÇ yazısına döndüğünde (üniversitedeyken beraber olduğu bir genç başına gelebilecek en kötü karmik felaketin dünyaya bir trafik lambası olarak geri dönmek olduğunu söylemişti). "Mırıltı değil, şarkı."
Sonra hemen arkasından bir erkek sesi geldi. Trudy şaşırmış ama korkmamıştı. "Çok doğru," dedi adam. Trudy arkasına dönünce kırklı yaşların başlarında bir beyefendi gördü. "Sırf onu duymak için buraya sürekli gelirim. Ve size bir şey söyleyeyim, ne de olsa karanlıkta birbirinin yanından geçen gemiler gibiyiz, gençken suratım korkunç sivilcelerle doluydu. Bana kalırsa buraya gelmek, onları bir şekilde iyileştirdi."
"İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde durmanın sivilcelerinizi yok ettiğini söylüyorsunuz," dedi, Trudy.
Adamın yüzündeki küçük ama tatlı gülümseme silinir gibi oldu. "Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama..."
"Tam burda bir kadının yoktan var olduğunu gördüm," dedi, Trudy. "Üç buçuk saat önce bunu kendi gözlerimle gördüm. Ortaya çıktığı sırada bacaklarının dizden aşağısı yoktu. Sonra birdenbire tamamlanıverdiler. Çılgın kimmiş, dostum?"
Kravatını bir çalışma gününün daha sona ermesiyle gevşetmiş, mesleğini takım elbiseler içinde icra eden adam gözlerini iri iri açıp hayretle baktı. Ve evet, alnında ve yanaklarında tek tük sivilce izleri vardı. "Doğru mu söylüyorsunuz?"
Trudy sağ elini kaldırdı. "Yalan söylüyorsam ne olayım. Kaltak ayakkabılarımı çaldı." Duraksadı. "Hayır, kaltak değildi. Bir kaltak olduğuna inanmıyorum. Çok korkmuştu, yalınayaktı ve doğum yaptığını sanıyordu. Keşke ona kahrolası kaliteli ayakkabılarım yerine spor ayakkabılarımı verme fırsatım olsaydı."
Adamın, ona temkinli bir ifadeyle baktığını fark eden Trudy kendini aniden çok bitkin hissetti. İçinden bir ses, bu ifadeye alışması gerekeceğini söylüyordu. Trafik lambası beyaza döndü ve onunla konuşan adam, evrak çantasını sallayarak karşı tarafa yürümeye başladı.
"Bayım!"
Adam durmadı ama dönüp omzu üzerinden ona baktı.
"Sivilcelerinize şifa olsun diye durduğunuz yıllarda burda ne vardı?"
"Hiçbir şey," dedi, adam. "Sadece tahta perde ardında boş bir arsaydı. İnşaata başladıklarında o güzel sesin kesileceğini sandım ama devam etti."
Adam karşı kaldırıma çıkarak İkinci Cadde'de yürümeye devam etti. Trudy düşüncelere dalmış bir halde olduğu yerde kaldı. Kesileceğini sandım ama devam etti.
"Bunun sebebi ne olabilir?" diye kendi kendine sorup 2 Hammarskjöld Plaza'ya daha iyi bakabilmek için döndü. Siyah Kule. Mırıltı, konsantre olduğu için artık daha kuvvetliydi. Ve daha tatlı. Tek bir ses yoktu, pek çoğu bir aradaydı. Bir koro gibi. Sonra kesildi. Zenci kadının ortaya Pkışı gibi aniden yok oldu.
Hayır, yok olmadı, diye düşündü, Trudy. Sadece onu duyma yetimi kaybettim, hepsi bu. Burada yeterince uzun süre durursam geri döneceğine bahse girerim. Tanrım, bu çılgınlık. Delirdim.
Buna gerçekten inanıyor muydu? İşin gerçeği, inanmıyordu. Dünya ona aniden daha belirsiz görünmeye başladı, sanki bir gerçekten ziyade cılız bir düşünceden ibaretti ve varlığını zorlukla sürdürebiliyordu. Daha önce kendini hiç bu kadar çılgın hissetmemişti. Dizlerinin dermanı kesilmişti, midesi bulanıyordu, bayılmak üzereydi.

DÖRT

İkinci Cadde'nin diğer tarafında küçük bir park vardı. İçindeki fıskiyeden sıçrayan sular, hemen yakındaki metal kaplumbağa heykelinin üzerine damlıyor, güneş altında parlamasına sebep oluyordu. Fıskiyeler ve heykeller Trudy'yi ilgilendirmiyordu. Onu ilgilendiren, parktaki banktı.
Trafik lambası karşıya geçebileceğini işaret edince otuz sekizden ziyade seksen üç yaşında bir kadınmış gibi sarsak adımlarla karşıya geçip oturdu. Yavaş, derin nefesler almaya başladı. Birkaç dakika içinde kendini daha iyi hissetmeye başlamıştı.
Bankın yanında, üzerinde ÇÖPÜN KAPAĞİNİ KAPATMAYİ UNUTMAYİN yazan bir çöp kutusu vardı. Uyarının hemen altında pembe sprey boyayla yazılmış bir duvar yazısı göze çarpıyordu. Dev gövdeli KAPLUMBAĞAYA bakın. Trudy kaplumbağa heykeline baktı, fazla büyük sayılmazdı. Sonra başka bir şey gördü: kendisininki gibi rulo

edilmiş bir New York Times gazetesi. Bir süre daha saklamak istediğinde ve yanında içine sokuşturacak bir çanta olduğunda öyle yapardı. Elbette o gün Manhattan'da dolaşan en az bir milyon Times olmalıydı ama bu, onunkiydi. Kendi gazetesi oldusunu uzanıp gazeteyi çöpten çıkararak öğle tatilinde leylak rengi kale-mjvle çözdüğü bulmacayı görmeden hissetmişti.
Gazeteyi çöpe geri bırakarak her şeyin belki de sonsuza dek değişmesine sebep olduğunu düşündüğü olayın gerçekleştiği İkinci Cadde'ye baktı.
Ayakkabılarımı aldı. Caddenin karşısına geçip kaplumbağanın yanındaki banka oturdu ve giydi. Çantayı yanına aldı ama Times'* attı. Çantamı neden aldı? İçine koyacağı kendi ayakkabısı yoktu.
Trudy sebebini bildiğini düşündü. Çantaya tabakları koymuş olmalıydı. Bir polis onları fark edip yanlış yerden tutulduğu takdirde insanın parmaklarını uçuracak tabaklara neyin konulabileceğini merak edebilirdi.
Tamam, peki sonra nereye gitti?
Birinci ile Kırk Altıncı'nın köşesinde bir otel vardı. Bir zamanlar B.M. Plaza'ydı. Trudy şimdiki adının ne olduğunu bilmiyordu, umurunda da değildi. Oraya gidip lekeli beyaz tişört ve kot pantolon giyen zenci bir kadının birkaç saat önce oraya gelip gelmediğini sormak da istemiyordu. İçinden bir ses, kendi Jacob Marley hayaletinin tam olarak bunu yaptığını söylüyordu ama aklından geçenin doğru olup olmadığını görmek istemiyordu. En iyisi boş vermekti. Şehir ayakkabıyla doluydu ama akıl sağlığı... onu kaybederse...
En iyisi eve gidip bir duş almak ve... her şeyi unutmaktı. Ama...
"Bir terslik var," dedi ve oradan geçmekte olan bir adam onu duyarak meraklı gözlerle baktı. Trudy adamın bakışlarına gözlerini kaçırmadan karşılık verdi. "Çok büyük bir terslik var. O..."
Eğiliyor, diye düşündü ama söylemedi. Sanki söylerse devrilecekti.
Trudy Damascus o yaz kâbuslardan nasibini fazlasıyla aldı. Bazıları, yoktan var olup bacakları uzayan kadınla ilgiliydi. Bunlar kötüydü, ama en korkunçları değildi. En korkunç kâbuslarında zifiri karanlıkta olduğu, nu görüyordu. Beynini eritecekmiş hissi veren korkunç çınlamalar duyu-yor ve bir şeyin, dönüşü olmayan noktaya doğru eğildiğini hissediyordu.

DÖRTLÜK: Commala-gel-bana
Ne görüyorsun söyle?
Kaçma hissi yaratan
Hayalet mi, ayna mı yoksa?
KARŞILIK: Commala-gel-yine
Yalvarırım söyle!
Kaçma hissi yaratan
Hayalet mi, yoksa içindeki karanlık yüz mü?

4. Kıta: Susannah'nın Dogan'ı

BİR

Susannah'nın hafızası, eski bir arabanın sık arızalanan vitesi gibi sinir bozucu bir şekilde giderek daha güvenilmez oluyordu. Kurtlar'la savaşlarını ve Mia'nın çarpışma sürerken sabırla beklediğini hatırlıyordu...
Hayır, bu doğru değildi. Adil değildi. Mia sabırla beklemekten çok daha fazlasını yapmıştı. Sahip olduğu savaşçı yüreğiyle Susannah'ya (ve diğerlerine) tezahürat ederek son Kurt ölene dek onları desteklemişti. Çocuğunun vekil annesi tabaklarla ölüm saçarken bebesinin doğumunu askıya almıştı. Gerçi Kurtlar sadece birer robot olduğu için ölüm kelimesi tam olarak...
Evet, kullanılabilir. Çünkü onlar robotlardan çok daha fazlasıydı ve hepsini öldürdük Yaptıkları zulme karşı çıkıp kıçlarına tekmeyi bastık.
Ama tüm olanlar ne burada, ne oradaydı, çünkü artık sona ermişti. Ve bittiği an doğumun verdiği araya son verip güçlü bir şekilde tekrar ipleri ele aldığını hissetmişti. Dikkat etmezse çocuğu o kahrolası yolun kenarında doğuracak... ve oracıkta ölecekti çünkü açtı, Mia'nın bebesi çok active...
Bana yardım etmelisin!
Mia. Ve bu çığlığa karşılık vermemek imkânsızdı. Mia'nın onu bir kenara ittiğini (Roland'ın Detta Walker'i ittiği gibi) hissederken bile o çılgına dönmüş annenin yardım çağrısına karşılık vermemek mümkün de-ğildi. Susannah bunun bir sebebinin kendi bedenini paylaşmaları ve vücudunun bebeğin lehine karar vermiş olması olduğunu düşündü. Muhtemelen başka seçeneği yoktu. Ve böylece yardım etmişti. Mia'nın daha fazla devam edemeyeceği şeyi yapmış ve doğumu bir süreliğine daha durdurmuştu. Bunu, uzun sürmesi halinde bebeye (bu kelimenin zihnine yerleşip Mia'ya olduğu kadar ona da ait olması komikti) zarar verebileceğini bile bile yapmıştı. Columbia'da, yatakhanede, gecenin geç vakti bir pijama partisinde, sigaralarını içer ve bir şişe Wild Irish Rose'u (kesinlikle yasak, bir o kadar da tatlıydı) elden ele geçirirlerken kızlardan birinin anlattığı bir hikâyeyi hatırladı. Hikâye, onların yaşında, uzun bir araba yolculuğuna çıkmış ve tuvalete gitmesi gerektiğini arkadaşlarına söyleyemeyecek kadar utangaç bir kızla ilgiliydi. Hikâyeye göre kızın mesanesi patlamış ve ölmüştü. Hem duyar duymaz saçmalık olduğunu düşündüğünüz, hem de inandığınız hikâyelerden biriydi. Ve bebe de... bebek de...

Tehlike ne olursa olsun, doğumu durdurmayı başarmıştı. Çünkü buna imkân tanıyan düğmeler vardı. Bir yerde.
{Doğan'da)
Ama Dogan'daki makineler, onları kullandığı
{kullandıkları)
amaç için yapılmamıştı. Er geç fazla yüklenecekler
{patlayacaklar)
ve hepsi alev alıp yanacaktı. Alarmlar ötmeye başlayacaktı. Kontrol panelleri ve monitörler kararacaktı. Bunların olmasına daha ne kadar vardı? Susannah bilmiyordu.
Diğerlerinin dikkati zafer kutlamaları ve ölülerinin ardından tutulan yasla dağılmışken arabadan tekerlekli iskemlesini indirdiğini hayal meyal hatırlıyordu. Bacaklarının dizden aşağısı yokken tırmanıp kaldırmak hiç kolay değildi ama bazılarının düşündüğü kadar zor da değildi. Her gün karsısına çıkan sıradan engellere alışıktı elbette (tuvalete girip çıkmak ve-bir raftan kitap almak gibi-New York'taki dairesinin her odasında bu tip zorluklar için bir puf bulunurdu). Zaten Mia o sıralarda fazlasıyla ısrarcı davranıyor, bir kovboyun sürüden ayrılmış bir sığıra yaptığı gibi onu güdüyordu. Susannah böylece arabaya tırmanmış, iskemlesini yere indirmiş ve sonra arabadan doğruca iskemleye inmişti. Tereyağından kıl çekmek kadar kolay olmamıştı elbette ama vücudunun yaklaşık kırk santimlik bölümünü kaybetmesinden beri yaptığı en zor iş de değildi.
İskemle onu bir buçuk kilometre, belki biraz daha fazla taşımıştı (hiçliğin kızı Mia için bacak falan yoktu, en azından Calla'da). Sonra tekerlek bir kaya çıkıntısına çarpmış ve Susannah yere savrulmuştu. Neyse ki kollarıyla düşüşünü hafifletmiş ve karnını koruyabilmişti.
Yerden kalktığını (düzeltme; Mia'nın, Susannah Dean'iri ele geçirilmiş bedenini kaldırdığını) ve patikadan tırmanmaya başladığını hatırlıyordu. Ayrılmadan önceki saatlerde Calla'ya dair tek bir belirgin anısı vardı, o da Mia'nın Susannah'nın boynuna taktığı deri şeridi çıkarmasına engel olmaya çalışmasıydı. Deri şeritte, Eddie'nin onun için yaptığı harikulade hafif yüzük vardı. Eddie yüzüğün büyük olduğunu görünce (sürpriz yapmak istediği için parmağının ölçüsünü almamıştı) düş kırıklığına uğramış ve bir başka yüzük yapacağım söylemişti.
istersen yap ama ben hep bunu takacağım, demişti, Susannah.
Yüzüğü boynuna asmış, göğüslerinin arasında hissetmekten çok hoş-lanmıştı ve şimdi bu meçhul kadın, bu sürtük onu çıkarmaya çalışıyordu.
Detta, Mia'yla mücadele ederek öne çıkmıştı. Detta, Roland üzerinde hiçbir zaman başarılı olamamıştı ama Mia, Gilead'lı Roland değildi. Mia'nın elleri, deri şeritten uzaklaştı. Kontrolü zayıfladı. Ve zayıfladığı an, Susannah o korkunç doğum sancılarından bir başkasını hissetti ve acıyla iki büklüm oldu.
Çıkarılması gerek! diye bağırdı, Mia. Yoksa senin kokunu olduğu kadar onun kokusunu da alacaklar! Kocanın kokusunu! İnan bana, bunu kesinlikle istemezsin!
Kimler, diye sormuştu, Susannah. Kimlerden bahsediyorsun?
Boş ver, zamanımız yok. Ama peşinden gelirse -ve deneyeceğini düşündüğünü biliyorum- onun kokusunu almamalılar! Onu burada, kocanın bulabileceği bir yerde bırakacağım. Daha sonra, ka isterse tekrar takabilirsin.
Susannah, ona yüzüğü yıkayıp Eddie'nin kokusunu silebileceklerini söylemeyi düşünmüştü ama Mia'nın sadece kokudan bahsetmediğini biliyordu. O bir aşk-yüzüğüydü ve o koku, asla silinemezdi.
Ama kokuyu kim alacaktı?
Kurtlar olmalı, diye düşündü. Gerçek Kurtlar. New York'takiler. Cal-lahan'ın bahsettiği vampirler ve sığ adamlar. Yoksa başka bir şey mi vardı? Daha da kötü bir şey?
Yardım et! diye haykırdı, Mia ve Susannah, yine bu çağrıya karşılık vermeden yapamadı. Bebek Mia'nın olabilirdi ya da olmayabilirdi, bir canavar da olabilirdi ama bedeni yine de ona sahip olmak istiyordu. Gözleri, her ne ise onu görmek; kulakları, hırıltı bile olsa sesini duymak istiyordu.
Yüzüğü çıkarmış, öpmüş ve patikanın başladığı yere bırakmıştı. Eddie orada yüzüğü mutlaka görecekti. Çünkü onu en az oraya kadar takip edecekti, Susannah bundan emindi.
Sonra ne olmuştu? Bilmiyordu. Dik patikanın büyük bir bölümünü bir şeyin üzerinde aştığını hatırlar gibiydi. Geçit Mağarası'na giden patika.
Sonra karanlık.
{karanlık değil)
Hayır, zifiri karanlık değildi. Yanıp sönen ışıklar vardı. Monitörlerin hafif ışıltısı o sırada hiçbir görüntü göstermiyordu, sadece cılız bir gri ışık vardı. Motorların yumuşak mırıltısı, makinelerin tıkırtısı duyuluyordu. Burası
(Dogan'dı. Jake'in Dogan'ı)
bir çeşit kontrol odasıydı. Belki burası Susannah'nın inşa ettiği bir yer, jake'in Whye Nehri'nin batısında bulduğu Quonset kulübesinin onun hayalindeki versiyonuydu.
Daha sonra belirgin bir şekilde hatırladığı, tekrar New York'ta oluşuydu. Mia dehşete düşmüş, zavallı bir kadının ayakkabılarını çalarken gözlerinden olan biteni bir pencereden bakıyormuşçasına izlemişti.
Susannah öne çıkıp yardım istedi. Devam etmeye, kadına hastaneye gitmesi gerektiğini, bir doktora ihtiyacı olduğunu, bir bebeği olacağını ve bir sorun olduğunu söylemeye niyetlendi. Ama hiçbirini söyleyemeden bir başka sancı bedenini pençeledi ve bu sefer hissettiği acı, hayatında hissettiği en korkunç acıydı. Bacakları koptuğunda bile böyle bir acı duymamıştı. Bu...

"Ah, Tanrım," dedi ama başka bir şey söyleyemeden Mia kontrolü tekrar eline aldı. Susannah'ya doğumu durdurmasını, kaldırımdaki kadına ise polis çağıracak olursa ayakkabılardan çok daha değerli iki parçasını kaybedeceğini söyledi.
Mia, dinle beni, dedi Susannah, ona. Tekrar durdurabilirim -sanırım durdurabilirim- ama yardım etmen gerek. Bir yere oturmalısın. Eğer bir yerde sabit şekilde durmazsan bu doğumu Tanrı bile durduramaz. Anlıyor musun? Duydun mu?
Duymuştu. Bir an olduğu yerde kalıp ayakkabılarını çaldığı kadını izledi. Sonra, çekingen sayılabilecek bir sesle sordu: Nereye gideyim?
Susannah bedenini çalan kadının kendini içinde bulduğu devasa şehri, kaldırımı dolduran yayaları, yollarda her iki yöne doğru hızla ilerleyen (ve neredeyse tamamı parlak sarı renkte olan) metal araçları ve tepeleri bulutlu günlerde görülemeyecek kadar yüksek kuleleri ilk kez fark ettiğj. ni hissetti.
İki kadın, bir çift göz aracılığıyla kendilerine çok yabancı olan şehre baktı. Susannah burasının kendi şehri olduğunu biliyordu ama pek çok yönden, değilmiş gibiydi. O, New York'tan 1964'te ayrılmıştı. Peki o za-mandan bu zamana kaç yıl geçmişti? Yirmi mi? Otuz? Sonra bu konuyu düşünmeyi bıraktı. Zamanı değildi.
İki kadının birleşmiş bakışları, caddenin karşısındaki küçük parka yöneldi. Doğum sancıları o an için kesilmişti. Trudy Damascus'un zenci hayaleti (hamile bir kadın gibi görünmüyordu), trafik lambası karşıya geçebileceğini işaret edince yavaş ama sağlam adımlarla yürüdü.
Parkta, bir fıskiyeyle metal bir heykelin yanında bir bank vardı. Kaplumbağayı görmek, Susannah'yı bir nebze rahatlattı; sanki Roland ona, sigul dediği bir işaret bırakmıştı.
O da peşimden gelecek, dedi, Mia'ya. Ve ondan sakınmalısın, kadın. Kesinlikle sakınmalısın.
Yapmam gerekeni yapacağım, dedi, Mia. Kadının kâğıtlarını görmek istiyorsun. Neden?
Hangi zamanda olduğumuzu görmek için. Gazetede yazıyordur.
Kahverengi eller, bez Borders çantasının içindeki rulo edilmiş gazeteyi çıkardı, düzeltti ve o güne, kendileri gibi kahverengi olarak başlamış mavi gözlere doğru kaldırdı. Susannah tarihi gördü -1 Haziran 1999- ve hayrete düştü. Yirmi değil, otuz da değil, tam otuz beş yıl sonrasıydı. Dünyanın varlığını sürdürebilme şansını ne kadar düşük gördüğünü o ana dek fark etmemişti. Eski hayatında tanıdığı akranları (okul arkadaşları, insan hakları savunucuları, içki arkadaşları ve folk müzik seven dostları) orta yaşlarının sonlarına gelmiş olmalıydı. Bazıları ölmüştü mutlaka.
Yeter, dedi Mia ve gazeteyi kıvrılıp tekrar rulo halini aldığı çöpe attı. Çıplak ayaklarının tabanlarındaki tozları olabildiğince temizledi (Susannah, tozlar yüzünden renk değişikliğini fark etmemişti) ve çalıntı ayakkabıları giydi- Biraz sıkıydılar ve çorap olmadığı için muhtemelen fazla uzun yürüdüğü takdirde ayaklarının su toplamasına sebep olacaklardı ama-
Sana ne ki, dedi, Susannah. Ne de olsa senin ayakların değil. Ama söyler söylemez (bu bir çeşit konuşmaydı; Roland'ın görüşme dediklerinden) yanılıyor olabileceğini fark etti. Odetta Holmes'un (ve bazen de Detta Walker'in) hayatının bir bölümünde üzerinde yürüdüğü ayaklar uzun zaman önce gitmişti. Büyük ihtimalle çürüyordu veya belediyenin yakma fırınında kül olmuştu.
Ama renk değişimini fark etmedi. Daha sonra, elbette fark ettin. Fark ettin ve bu fikri hemen engelledin. Çünkü çok fazlaydı. Çok fazla, diye düşünecekti.
Kimin ayakları üzerinde olduğu sorusunun cevabı üzerine daha fazla kafa yoramadan bir başka sancı bedenini esir aldı. Bacak kasları gevşedi ve karnı taş gibi oldu. Korkutucu itme dürtüsünü ilk kez hissetti.
Durdurmalısın! diye haykırdı, Mia. Buna mecbursun, kadın! Bebenin ve bizim iyiliğimiz için!
Evet, tamam, ama nasıl?
Kapa gözlerini, dedi, Susannah.
Ne? Beni duymadın mı? Durdurman...
Duydum, dedi, Susannah. Gözlerini kapat.
Park görünmez oldu. Dünya karardı. Bir parkta, fıskiyeden sıçrayan suların ışıldamasına sebep olduğu metal bir heykelin yanındaki bankta oturan, hâlâ genç ve şüphesiz çok güzel, zenci bir genç kadındı. 1999 yılının bu ılık gününde bankta oturmuş meditasyon yapıyor olabilirdi.
Şimdi bir süreliğine gidiyorum, dedi, Susannah. Döneceğim. Bu arada, oturmaya devam et. Sessiz ol. Kıpırdama. Acının hafiflemesi gerek, başlarda şiddeti azalmasa da kıpırdamadan otur. Etrafta dolaşmak kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz. Anladın mı?
Mia korkuyor olabilirdi ve istediğini yapmakta kararlıydı ama aptal değildi. Tek bir soru sordu.
Nereye gidiyorsun?
Doğan'a geri dönüyorum, dedi, Susannah. Benim Doğan 'una. İçeride-kine.

İKİ

Jake'in Whye Nehri'nin karşı kıyısında bulduğu bina bir tür çok eski iletişim ve izleme karakoluydu. Çocuk, gördüğü her şeyi onlara ayrıntısıyla anlatmıştı ama yine de Susannah'nın hayal gücünün yarattığı, Jake'in New York'tan ayrılıp Orta-Dünya'ya geldiği zamandan sadece on üç yıl geri bile olsa yine de çok eski sayılacak bir teknolojiyle inşa edilmiş binayı görse tanıyamayabilirdi. Susannah'nın zamanında Lyndon Johnson başkandı ve renkli televizyon diye bir şey yoktu. Bilgisayarlar, koca binaları dolduran dev makinelerdi. Bununla birlikte Susannah, Lud şehrine gitmiş ve orada bazı mucizeler görmüştü; yani Jake, Ben Slightman ve Haberci Robot Andy'den saklandığı yeri bir ihtimal tanıyabilirdi.

Tozlu, muşamba kaplı, kırmızı siyah kareli desenli zemini, yanıp sönen minik ışıklar ve düğmelerle kaplı kontrol masasının önünde duran büro sandalyelerini tanırdı mutlaka. Lime lime olmuş üniforması içindeki iskeleti ve sırıtan suratını da hatırlardı.
Susannah odanın karşısına yürüyüp sandalyelerden birine oturdu. Başının üzerindeki siyah beyaz ekranlarda bir düzine kadar görüntü vardı. Bazıları, Calla Bryn Sturgis'dendi; toplantı salonu, Callahan'ın kilisesi, levazımatçı, kasabadan çıkıp doğuya giden yol. Bazı görüntüler ise fotoğraflar gibi donuktu: birinde Roland vardı, bir diğerinde Jake, kucağında Oy'u tutarak gülümsüyordu, bir başkasında ise (bakmaya neredeyse dayanamayacaktı) şapkasını geriye itmiş, oyma bıçağı elinde, oturan Eddie vardı.
Bir başka monitör, kaplumbağanın yanındaki bankta dizleri bitişik, gözleri kapalı, elleri kucağında, çalıntı ayakkabılar giymiş halde oturan ince, zenci kadım gösteriyordu. Artık üç çantası vardı: İkinci Cadde'deki kadından çaldığı bez torba, içinde Orizaların olduğu saz kese... ve bir bovling çantası. Sonuncunun rengi soluk kırmızıydı ve içinde köşeli bir şey vardı. Bir kutu. Ekrandaki çantaya bakan Susannah içinde öfke (ihanete uğramışlık) hissetti ama nedenini bilmiyordu.

Çanta diğer tarafta pembeydi, diye düşündü. Bu tarafa geçtiğimizde rengi değişti ama fazla değil.
Kontrol panelinin üzerindeki siyah beyaz ekrandaki kadının yüzü buruştu. Susannah, Mia'nın hissettiği acının yankısını hissetti. Hafif ve etkisizdi.
Bunu durdurmalıyım. Hemen.
Ama soru hâlâ bakiydi: nasıl?
Diğer tarafta yaptığın gibi. O, seni mağaraya elinden geldiğince süratli bir şekilde güderken olduğu gibi.
Ama aradan çok uzun zaman geçmiş, hepsi bir başka hayatta kalmış gibiydi. Neden olmayacaktı ki? Zaten bir başka hayat, bir başka dünyaydı ve oraya tekrar dönmek istiyorsa hemen yardım etmeliydi. Daha önce ne yapmıştı?
O şeyi kullandın. Kafandaki şeyi; Profesör Overmeyer'ın birinci sınıfta 'tasavvur tekniği" diye açıkladığı yöntem.
Gözlerini kapa.
Susannah gözlerini kapattı. Artık iki çift göz de kapalıydı. Hem Mia'nın kontrol ettiği fiziksel gözler, hem de zihnindekiler.
Gözünde canlandır.
Yaptı. Ya da denedi.
Aç.
Gözlerini açtı. Şimdi hemen önünde, kontrol panelinde, daha önce reostaların ve yanıp sönen ışıkların olduğu yerde iki büyük düğme ve bir devre anahtarı vardı. Düğmeler, Susannah'nın büyüdüğü evde, annesinin kullandığı fırının düğmeleri gibi bakalitten yapılmışa benziyordu. Bunda şaşılacak bir şey olmadığını düşündü; tüm hayal edilenler, ne kadar çil-gmca olursa olsun, hali hazırda bilinenlerin kılık değiştirmiş hallerinden ibaretti.
Solundaki düğmenin altında, DUYGUSAL HARARET yazıyordu. Çevresindeki rakamlar 32'den 212'ye kadardı (32 mavi, 212 parlak kırmızıydı). O an 160'taydı. Ortadaki düğmenin altında ise DOĞUM ŞİDDETİ yazıyordu. Etrafındaki rakamlar O'dan 10'a kadardı ve o an, 9'u gösteriyordu. Devre anahtarının altında BEBE yazıyordu, UYANİK ve UYKUDA olmak üzere iki ayarı vardı. O an, UYANİK devredeydi.
Susannah başını kaldırdı ve ekranlardan birinin, artık rahimde bir bebeği gösterdiğini gördü. Oğlandı. Güzel bir oğlan. Minik penisi, tembelce süzülen göbekbağının altında bir yosun parçası gibi yüzüyordu. Gözleri açıktı ve görüntünün geri kalanı siyah beyaz olmasına rağmen gözleri çarpıcı bir mavilikteydi. Bebenin bakışları onu delip geçiyor gibiydi.
Bunlar Roland'ın gözleri, diye düşündü kendini şaşkınlıktan sersem-leşmiş gibi hissederek. Nasıl olabilir?
Olamazdı, elbette. Hepsi hayal gücünün, tasavvur tekniğinin ürünüydü. Ama öyle bile olsa, neden Roland'ın mavi gözlerini hayal etmişti? Neden Eddie'nin elâ gözleri değildi? Neden kocasının elâ gözleri değil?
Bunun için vakit yok. Yapman gerekeni yap.
Alt dudağını ısırarak (parkta oturan Mia'nın da alt dudağını ısırdığı ekranda görülebiliyordu) DUYGUSAL HARARET düğmesine uzandı. Bir an tereddüt ettikten sonra düğmeyi bir termostatmış gibi 72'ye gelene kadar çevirdi. Değil miydi zaten?
İçini derhal sükûnet sardı. Sandalyeye rahatça yayıldı ve dudağını ısırmayı bıraktı. Monitörden, parktaki zenci kadının da rahatladığı görülebiliyordu. Pekâlâ, o ana dek iyi gitmişti.
Eli, DOĞUM ŞİDDETİ düğmesinin üzerinde bir an duraksadıktan sonra BEBE anahtarına yöneldi. UYANiK'tan UYKUDA konumuna getirdi. Bebeğin gözleri hemen kapandı. Susannah bunun üzerine biraz rahatladı. Mavi gözler, insanı huzursuz ediyordu.
Tamam, artık DOĞUM ŞİDDETİ düğmesine dönebilirdi. Susannah en önemlisinin o olduğunu düşündü. Eddie olsa, Büyük Casino derdi. Eski tip düğmeyi tuttu, hafif bir güç uygulayarak çevirmeyi denedi ve dönmediğini görünce pek de şaşırmadı. Düğme kıpırdamak istemiyordu.
Ama döneceksin, diye düşündü, Susannah. Çünkü buna ihtiyacımız var. İhtiyacımız var.
Düğmeyi tuttu ve saat yönünün tersine çevirmeye başladı. Beynini bir acı dalgası sarınca yüzünü buruşturdu. Bir başka dalga, balık kılçığı batmışçasına boğazını sıkıştırdı ama sonra ikisi de geçti. Sağ tarafındaki ışıkların hepsi birden yanmaya başladı. Çoğu kehribar rengi, birkaçı kırmızıydı.

"UYARI," dedi Mono, Blaine'inkine ürkütücü derecede benzeyen bir ses. "OPERASYONUN GÜVENLİĞİ TEHLİKEYE GİREBİLİR."
Yapma yaa, Sherlock, diye düşündü, Susannah. DOĞUM ŞİDDETİ düğmesi artık 6'yı gösteriyordu. 5'e getirdiğinde bir grup kehribar rengi ve kırmızı ışık daha yanıp sönmeye başladı ve Calla'dan sahneler göste-ren üç monitör cızırtılar eşliğinde karardı. Bir başka acı dalgası, görünmez parmaklar gibi beynini kavradı. Altında bir yerlerden çalışmaya baş. layan motorların veya türbinlerin sesi duyuldu. Çıkardıkları gürültüye ba-kılırsa epey büyüklerdi. Ayaklarının altındaki zeminin sarsıldığını hisse-debiliyordu. Ayakları çıplaktı elbette, ayakkabıları Mia almıştı. Aman, di-ye düşündü. Bundan önce ayaklarım bile yoktu. Kârda sayılırım.
"UYARI," dedi mekanik ses. "NEW YORK'LU SUSANNAH, BU YAPTIĞIN ÇOK TEHLİKELİ. BENİ DİNLE, YALVARIRIM. TABİAT ANAYI KANDIRMAK HİÇ HOŞ DEĞİL."
Susannah'nın aklına Roland'ın söylediği atasözlerinden biri geldi: Sen yapman gerekeni yap, ben yapmam gerekeni yapayım, kazı kim alacak görelim. Ne anlama geldiğinden emin değildi ama içinde bulunduğu duruma uygun gibiydi. Bu yüzden düğmeyi yavaşça 4'e, sonra 3'e getirirken atasözünü yüksek sesle tekrarladı.
Aslında düğmeyi l'e kadar çevirmeye niyetliydi, ama 2'yi geçer geçmez başına saplanan ağrı öylesine şiddetli, öylesine kör ediciydi ki kendini hasta gibi hissederek elini indirdi.
Acı kısa bir süre devam etti (hatta yoğunlaştı) ve Susannah, öleceğini sandı. Mia, banktan yere yuvarlanacak ve ortak bedenleri kaplumbağa heykelinin önündeki beton zemine çarpmadan iki kadın da ölmüş olacaktı. Ertesi gün veya bir sonraki gün cesedi, Potter's Field'a kısa bir seyahat yapacaktı. Ölüm belgesine ne yazacaklardı? İnme mi? Kalp krizi? Ya da acelesi olanların eskiden beri kullandığı kalıp olan "doğal sebepler" mi?
Ama acı yavaş yavaş azaldı ve Susannah yaşamaya devam etti. İki aptal düğme ve bir anahtarın olduğu konsolun önünde oturuyor, derin nefesler alıyor ve yanaklarındaki teri her iki eliyle siliyordu. Vay canına, tasavvur tekniği konusunda dünya şampiyonu olmalıydı.
Bu tasavvurdan çok daha fazlası, biliyorsun, değil mi?
Galiba biliyordu. Bir şey onu (hepsini) değiştirmişti. Jake bir tür telepati olan dokunuşa sahipti. Eddie'de çok güçlü tılsımlı nesneler yaratma yeteneği vardı (ve günden güne gelişiyordu). Yarattığı nesnelerden biri, iki dünya arasındaki kapıyı açmıştı. Ve Susannah?
Ben... görüyorum. Hepsi bu. Ama yeterince dikkatli bakarsam gerçeğe dönüşüyor. Detta Walker'in gerçek olması gibi.
Dogan'ın bu versiyonundaki tüm kehribar rengi ışıklar yanıyordu. O bakarken, bazıları kırmızıya döndü. Zemin, ayaklarının (özel misafir ayaklar, diye düşünüyordu) altında sarsılıyordu. Sarsıntılar arttığı takdirde eski zeminde çatlaklar oluşabilirdi. Genişleyip derinleşecek yarıklar. Bayanlar baylar, Usherların Evi'ne hoş geldiniz.
Susannah sandalyeden kalkıp etrafına bakındı. Geri dönse iyi olacaktı. Ama gitmeden önce yapması gereken bir şey var mıydı?
Aklına bir şey geldi.

ÜÇ

Susannah gözlerini kapattı ve gözlerinin önünde bir radyo mikrofonu canlandırdı. Gözlerini açtığında mikrofon tam önündeydi. İki düğme ve anahtarın olduğu konsolun üzerinde duruyordu. Mikrofonun Zenith marka olduğunu, yıldırım şeklindeki Z harfine varıncaya kadar hayal etmişti ama ayağının üzerinde KUZEY MERKEZ POZİTRONİK yazıyordu. Tasavvur tekniğini etkileyen bir şey vardı. Bunu son derece ürkütücü buldu.
Mikrofonun hemen arkasındaki kontrol panelinde üç renkten oluşan bir yarım daire vardı. Hemen altında, SUSANNAH-MIO yazıyordu. Göstergenin iğnesi, yeşilden sarıya geçiyordu. Sarıdan sonra kırmızı bölüm geliyordu ve üzerine siyah harflerle tek bir kelime yazılmıştı: TEHLİKE.
Susannah mikrofonu aldı ama nasıl kullanılacağını bilmiyordu. Gözerini tekrar kapattı ve mikrofonun yan tarafında, UYANİK-UYKUDA düğmeşine benzer bir anahtar hayal etti. Gözlerini tekrar açtığında anahtar oradaydı. Hemen bastı.
"Eddie," dedi. Kendini aptal gibi hissediyordu ama yine de devam et-ti. "Eddie, beni duyuyorsan ben iyiyim, en azından şimdilik. Mia ile, New York'tayım. Tarih, 1 Haziran 1999 ve ona çocuğu doğurması için yardım etmeye çalışacağım. Başka seçeneğim yok. Hiçbir şey olmasa bile ondan kendim kurtulmalıyım. Kendine iyi bak, Eddie. Seni..." Gözleri yaşlarla doldu. "Seni seviyorum, tatlım. Çok seviyorum."
Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülmeye başladı. Silmeye başladı ama sonra durdu. Erkeği için ağlamaya hakkı yok muydu? Her kadının olduğu gibi?
İstediği takdirde duymak istediği türde bir cevap yaratabileceğini bilip bu dürtüye karşı koyarak bekledi. Bu, kendi kendine Eddie'nin sesiyle konuşmasının fayda sağlayabileceği bir durum değildi.
Aniden görüşü çiftleşti. Dogan'ı, asıl haliyle, gerçekdışı bir gölge olarak gördü. Duvarlarının ötesinde Whye'in doğu yakasının kıraç toprakları değil, hızla akan trafiğiyle İkinci Cadde vardı.
Mia gözlerini açmıştı. Kendini tekrar iyi hissetmeye başlamıştı -sayemde güzelim, sayemde- ve devam etmeye hazırdı. Susannah geri döndü.

DÖRT

Bir zenci kadın (kendini hâlâ yaşadığı dönemde kullanılan bir deyim olan karaderili olarak düşünüyordu) '99 baharında, New York'ta bir bankta oturuyordu. Yolculuk çantaları -çıkını- çevresine dizilmiş bir zenci kadın Çantalardan birinin rengi soluk kırmızıydı. Üzerinde ORTA-ŞEHİR KULVAR' AJANDA HEP PUAN VAR yazıyordu. Diğer tarafta rengi pembeydi. Gülün rengi-
Mia ayağa kalktı. Susannah hemen öne çıktı ve tekrar oturmasını sağladı-
Bunu neden yaptın, diye sordu şaşıran, Mia.
Bilmiyorum, hiçbir fikrim yok. Ama biraz konuşalım. Neden bana nereye gitmek istediğini söylemekle başlamıyorsun?
Bir telefona ihtiyacım var. Biri arayacak.
Telefon, dedi, Susannah. Bu arada, tişörtümüzün üzerinde kan var şekerim, Margaret Eisenhart'ın kanı ve er ya da geç, biri ne olduğunu anlayacak. O zaman ne yapacaksın?
Buna sözsüz bir karşılık geldi: küçümseyici bir gülümseme. Susannah öfkelendi. Beş dakika önce (ya da belki on beşti, insan eğlenirken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu) bu korsan kaltak yardım etmesi için yalvarıyordu. Artık istediğine ulaşmıştı ve kurtarıcısının elde ettiği de küçümseyici bir gülümsemeydi. İşin kötüsü, sürtüğün haklı olmasıydı; şehir merkezinde gün boyu yürüyebilir ve hiç kimse tişörtündeki lekeye dikkat etmeyebilirdi. Birinin onu durdurup tişörtündekinin kan mı yoksa çikolatalı süt mü olduğunu sorması ufak bir ihtimaldi.
Pekâlâ, dedi. Diyelim ki kan lekesi sorun çıkarmadı, eşyalarını nereye koyacaksın? Sonra aklına bir başka soru geldi. Aslında bunu çok daha önce düşünmeliydi.
Mia telefonun ne olduğunu nereden bileceksin? Sakın bana geldiğin yerde telefonlar olduğunu söylemeye kalkma.
Karşılık yoktu. Sadece bir tür temkinli sessizlik. Ama o kibirli gülümsemeyi kaltağın suratından silmişti, o kadarını yapabilmişti.
Dostların var, değil mi? En azından sen dost olduklarını düşünüyorsun. Arkamdan işler çevirip konuştuğun kişiler. Sana yardım edecek kişiler. Ya <*a sen öyle sanıyorsun.
Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin? Tekrar aynı meseleye dönmüşlerdi. Kibir gitmiş, yerini öfke almıştı. Ve onun da altında bir bas. ka duygu. Neydi? Korku mu? Korku en azından o an için muhtemelen fazla kuvvetli bir histi. Ama endişe vardı, orası muhakkaktı. Doğumun başlamasından önce ne kadar zamanım -zamanımız- var?
Susannah altı ya da on saat arası olabileceğini düşündü (2 Haziran'a geçecekleri gece yarısından önce olacaktı mutlaka) ama bu bilgiyi kendi-ne saklamaya çalıştı.
Bilmiyorum. Fazla değil.
O halde bir an önce işe koyulmalıyız. Bir telefon bulmalıyım. Telefon. Rahatsız edilmeyeceğim bir yerde.
Susannah Kırk Altıncı Sokak'ın Birinci Cadde ucunda bir otel olduğunu düşündü, ama bu bilgiyi kendine saklamaya çalıştı. Bakışları, bir zamanlar pembe ama artık kırmızı olan çantaya yöneldi ve birdenbire beyninde bir şimşek çaktı. Her şeyi değil, ama onu korkutup öfkelendirmeye yetecek kadarını anlamıştı.
Onu buraya bırakacağım, demişti Mia, Eddie'nin onun için yaptığı yüzüğü kastederek. Bulabileceği bir yere bırakacağım. Daha sonra, ka isterse onu tekrar takabilirsin.
Tam olarak bir söz sayılmazdı ama Mia'nın ima ettiği kesinlikle...
Yakıcı bir öfke Susannah'nın beynini sardı. Hayır, Mia söz falan vermemişti. Susannah'yı belli bir düşünceye yönlendirmiş, o da geri kalanı yapmıştı.
Beni kandırmadı; ben kandım.
Mia tekrar ayağa kalktı ve Susannah tekrar öne çıkarak onu banto oturttu. Bu kez sertçe.
Ne? Susannah söz vermiştin! Bebe...
Sana bebe konusunda yardım edeceğim, dedi Susannah sert bir ifadeyle. Eğilip kırmızı çantayı aldı. İçinde kutu olan çantayı. Ve kutunun cinde ne vardı? Üzerinde eski Germen harfleriyle BULUNMAMIŞ yazan hayaletagacından kutunun, uğursuz titreşimi büyülü ağaca ve çantaya rağmen hissedebiliyordu. Çantada Siyah On Üç vardı. Mia kapıdan gererken onu yanına almıştı. Kapıyı açan küreyse, Eddie peşinden nasıl gelecekti?
Yapmam gerekeni yaptım, dedi Mia huzursuzca. Bu benim çocuğum, benim bebem ve tüm koşullar aleyhime. Sen hariç ve sen de bana sırf mecburiyetten yardım ediyorsun. Ne dediğimi unutma... ka isterse tekrar...
Cevap veren Detta Walker'in sesi oldu. Sert, insafsızdı ve hiç tartışma kabul etmiyordu. "Ka umurumda bile değil ve bunu unutmasan iyi olur. Sorunların var, kızım. Başına bir çorap örülecek ama ne olduğunu bilmiyorsun. Sana yardım edeceklerini söylüyorlar ama ne olduklarını bile bilmiyorsun. Bir telefonun ne olduğunu ve nerde bulabileceğini bile bilmiyorsun yahu. Şimdi burda oturacağız ve bana ne olacağını söyleyeceksin. Bir görüşme yapacağız kızım ve dürüst davranmazsan gece yarısı hâlâ burda oturuyor oluruz, o kıymetli bebeni bankın üzerinde doğurur ve Tanrı'nın belası fıskiyenin sularıyla yıkarsın."
Bankın üzerindeki kadının yüzünde tam Detta Walker'a yakışacak, iğrenç bir gülümseme belirdi.
"Bebeye çok değer veriyorsun... Susannah da biraz umursuyor... ama benim umurumda... bile... değil."
Bebek arabası iten bir kadın (araba, Susannah'nın geride bıraktığı iskemle gibi çok hafif görünüyordu) bankta oturan yabancıya huzursuzca baktı ve bebeğini bir an önce oradan uzaklaştırmak için arabayı koşarcasına itti.
"Eveet!" dedi, Detta neşeyle. "Burası çok hoş bir yermiş, değil mi? Konuşmak için güzel bir hava. Beni duydun mu, annecik?"
Birin anası, hiçliğin kızı Mia'dan hiç ses yoktu. Ama Detta kolay ko. lay pes edecek gibi değildi. İğrenç gülümsemesi genişledi.

"Beni duyduğunu biliyorum, beni çok iyi duyuyorsun. Haydi şimdi biraz sohbet edelim."

DÖRTLÜK: Commala-kın-km
Şimdi ne yapacaksın?
Söylemem dersen dostum
Yeri boylayacaksın.
KARŞILIK: Commala-iyi-iyi
Yere sererim seni
Sana yapabileceklerimi
İstemezsin bilmeyi.

5. Kıta: Kaplumbağa

BİR
Yüz yüze olunca konuşmak hem daha kolay, hem daha çabuk hem de daha anlaşılır olur dedi, Mia.
Nasıl yapacağız, diye sordu, Susannah.
Şatoda konuşacağız, diye karşılık verdi, Mia hemen. Cehennem Çu-kunı'ndaki şato. Ziyafet salonunda. Ziyafet salonunu hatırlıyor musun?
Susannah başını tereddütle salladı. Ziyafet salonuna dair anıları çok belirsizdi. Buna üzüldüğü söylenemezdi. Mia'nın orada beslenmesi bir hayli... coşkuluydu. Tabaklardan yiyor (çoğunlukla parmaklarıyla), pek çok bardaktan içiyor, ödünç alınmış pek çok sesle, hayaletlerle konuşuyordu. Ödünç alınmış? Çalınmış demek daha doğruydu. Susannah seslerden ikisini çok iyi tanıyordu. Biri Odetta Holmes'ün huzursuz (ve biraz da yapmacık) bir tonla konuştuğu "resmi sohbet" sesiydi. Diğeriyse Detta Walker'in hiçbir şeyi umursamayan, küstah sesi. Görünüşe bakılırsa Mia'nın hırsızlığı Susannah'nın kişiliğinin her köşesine sızmıştı ve Detta Walker tüm silahlarını kuşanmış vaziyette geri dönmüşse bunun sorumluğu büyük ölçüde bu istemeyen yabancıya aitti.
Silahşor, beni orada görmüştü, dedi, Mia. Çocuk da.
Bir duraksama oldu. Sonra devam etti.
İkisiyle daha önce de karşılaşmıştım.
Kimle? Jake ve Roland mı?
Evet, onlar.
Nerede? Ne zaman? Nasıl...
Burada konuşamayız. Lütfen. Yalnız kalabileceğimiz bir yere gidelim.
Telefonu olan bir yere demek istiyorsun, değil mi? Dostlarının seni arayabileceği bir yere.
Pek az şey biliyorum New York'lu Susannah. Ama bildiklerimi az da olsa, duymak isteyeceğini sanıyorum.
Susannah da öyle düşünüyordu. Ve Mia'nm bilmesini istemese de İkinci Cadde'den bir an önce ayrılmak istiyordu. Tişörtündeki lekeler sıradan bir yayaya çikolatalı süt veya kahve lekesi gibi görünebilirdi ama Susannah, lekelerin ne olduğunun fazlasıyla farkındaydı: sadece kan değil, kasabasının çocukları için hayatını vermiş cesur bir kadının kanıydı.
Ve bir de ayaklarının dibinde duran çantalar vardı. New York'ta çantalı insanları pek çok kez görmüştü, evet. Şimdi kendisini de onlardan biri gibi hissediyor ve bu duygu hiç hoşuna gitmiyordu. Annesinin de söyleyeceği gibi, o daha iyi koşullar için yetiştirilmişti. Ne zaman kaldırımdan geçen biri o tarafa baksa veya biri parktan geçmeyi tercih etse görünümüne rağmen onlara deli olmadığını söylemek istiyordu. Tişörtü lekeli, saçı başı darmadağın, ayaklarının dibinde çantalar olan, bitap görünümlü bir evsize benzediğine şüphe yoktu. Ama zaten evsiz değil miydi? Kendi zamanında bile değildi. Neyse ki aklı hâlâ başındaydı. Mia ile konuşup olan biten her şeyi anlamaya ihtiyacı vardı, orası doğruydu. Ama istediği, çok daha basitti: yıkanmak, temiz giysiler giymek ve kısa süreliği' ne de olsa göz önünden uzaklaşmak.
Hazır başlamışken aya yolculuk etmeyi de isteyebilirsin, şekerim, de* kendi kendine... ve Mia'ya... eğer dinliyorsa. Yalnız kalmak bedava dep-
Kulağa çılgınca gelse de bir hamburgerin bir papel olabileceği bir New York'tasın. Ve meteliğin yok. Bir düzine kenarı keskinleştirilmiş tabak ve bir dır büyülü cam küreden başka bir şeyin yok, onlar da para yerine geçmez. Simdi ne yapmayı düşünüyorsun?
Daha fazla devam edemeden New York gözlerinin önünden kayboldu ve kendini yine Geçit Mağarası'nda buldu. İlk ziyaretinde etrafını pek görememişti (o sırada kontrol Mia'nm elindeydi ve bir an önce gitmek için acele ediyordu) ama şimdi açık seçik görüyordu. Peder Callahan oradaydı. Eddie de. Ve Eddie'nin ağabeyi de bir şekilde onlarlaydı. Susannah, Henry Dean'in mağaranın derinliklerinden gelen kışkırtıcı ve alaycı sesini duyabiliyordu: "Cehennemdeyim, biraderim! Cehennemdeyim, kafa bulamıyorum ve hepsi senin suçun.1"
Susannah'nın şaşkınlığı, o dırdırcı, taciz eden sesi duyduğu sırada hissettiği öfke yanında hiç kalırdı. "Eddie'nin sorunlarının çoğu senin suçundu.1" diye bağırdı ona. "Herkese bir iyilik yapıp erken ölmeliydin, Henry!"
Mağaradakiler dönüp ona bakmadı bile. Neydi bu? New York'tan oraya eğlenceye katkısı olsun diye geçiş mi yapmıştı? Eğer öyleyse çınlamaları neden duymamıştı?

Şşş. Sessiz ol, aşkım. Kafasının içinde belirgin bir şekilde duyduğu ses, Eddie'nindi. Sadece izle.
Onu duyuyor musun, diye sordu Susannah, Mia'ya. Onu...
Evet! Şimdi sesini kes!
"Sence burda ne kadar kalmamız gerekecek, peder?" diye sordu Eddie, Callahan'a.
"Korkarım biraz uzun sürecek," dedi Callahan ve Susannah, daha önce olmuş bir şeyi gördüğünü anladı. Eddie ve Callahan, Calvin Tower ve arkadaşı Deepneau'nun yerini öğrenmek için Geçit Mağarası'na gitmisti. Kurtlar'la çarpışmalarından hemen önceydi. Kapıdan geçen, Callahan olmuştu. Siyah On Üç, peder yokken Eddie'yi ele geçirmişti. Neredeyse öldürecekti. Callahan tam zamanında dönüp kendini uçurumdan aşağı atmak üzere olan Eddie'ye engel olmuştu.
Ama Susannah'nın izlediği anda Eddie çantayı (evet, yanlış hatırlamıyordu, çanta Calla'da pembeydi) baş belası sai Tower'm ilk basım kitaplarının bulunduğu sandığın altından çıkarıyordu. Çantanın içindeki küreye Mia ile aynı sebepten ihtiyaçları vardı: Bulunmamış Kapı'yı açmak için.
Eddie çantayı kaldırdı, diğer tarafa dönecek oldu ve aniden durdu. Kaşları çatıldı.
"Ne oldu?" diye sordu, Callahan. "Burada bir şey var," dedi, Eddie. "Kutu..."
"Hayır, çantada. Sanırım astarının içine dikilmiş. Küçük bir taşa benziyor." Sonra birden doğruca Susannah'ya bakıyormuş gibi oldu. Susannah, parktaki bankta oturmakta olduğunu biliyordu. Artık mağaranın derinliklerinden gelen suçlayıcı sesleri değil, fıskiyeden fışkıran suların şıkırtısını duyuyordu. Mağara kayboluyordu. Eddie ve Callahan da. Ed-die'nin söylediği son cümleyi çok uzaklardan duydu: "Belki çantanın gizli bir cebi vardır."
Sonra yok oldu.

İKİ

Demek geçiş yapmamıştı. Geçit Mağarası'na yaptığı kısa ziyaret bir tür imgelemdi. Eddie mi göndermişti? Eğer o gönderdiyse bu, Doğan dan ona göndermeye çalıştığı mesajı aldığı anlamına mı geliyordu? Susannah bu sorulara cevap veremedi. Onu tekrar görürse hepsini Eddie'ye soracaktı. Tabi bin kere falan öptükten sonra.
Mia kırmızı çantayı aldı ve ellerini iki tarafında yavaşça gezdirmeye başladı. Evet, içindeki kutunun şekli anlaşılıyordu. Ama ortalarında bir yerde, küçük bir çıkıntı vardı. Eddie haklıydı, bir taşa benziyordu.
Mia (ya da belki ikisi birden, artık fark etmiyordu) içinde nabız gibi atan habis kürenin verdiği histen rahatsız olmasına rağmen çantayı kararlı bir ifadeyle yan yatırdı. İşte tam oradaydı... bir de dikiş yerine benzer bir yer vardı.
Eğilip bakınca dikilmemiş ama başka bir yolla birleştirilmiş olduğunu gördü. Ne olduğunu anlayamadı, Jake görse o da anlamazdı ama Eddie, bir cırt cırt gördüğünde hemen tanırdı. Z. Z. Top'm "Velcro Fly""" isimli şarkısını duymuştu ama. Tırnağını yapışık iki katmanın arasına sokup parmakucuyla çekti. Çantanın içindeki küçük cep, hafif bir yırtılma sesi eşliğinde ortaya çıktı.
Nedir bu, diye sordu, Mia. Elinde olmadan büyülenmişti.
Hep birlikte görelim.
Elini cebe sokup fildişinden oyulmuş bir kaplumbağa heykelciği çıkardı. Kabuğu, soru işaretine benzer bir çizikle bozulmuş olmasına rağmen ince ayrıntılarıyla hâlâ çok güzeldi. Kaplumbağanın başı, yarı yarıya kabuğundan dışarı uzanmıştı. Katranımsı bir maddeden yapılmış minik s'yah gözleri inanılmayacak kadar canlı görünüyordu. Kaplumbağanın ağzında bir başka kusur gördü; bu kez bir çizik değil, çatlaktı.
"Eski," diye fısıldadı. "Çok eski."
Evet, diye fısıldayarak karşılık verdi, Mia.
^elcro, cırt cırt veya Amerikan fermuvarı olarak bilinen ürünü ilk üretip piyasaya sunan firmanın ismidir ve firma ismi, İngilizcede ürünün ismi olarak kullanılmaktadır.

Heykelciği elinde tutmak, Susannah'ya kendini inanılmayacak kadar iyi hissettiriyordu. Bir şekilde... güvende hissetmesine sebep oluyordu.
Dev gövdeli, diye düşündü. Dev gövdeli kaplumbağaya bakın, kabuğunda dünyayı taşır. Devamı böyle miydi? En azından yaklaşmış olduğunu düşündü. Ve elbette, Kule'ye giderken takip ettikleri Işın oydu. Bir ucun-da Ayı vardı; Shardik. Diğer ucundaysa Kaplumbağa; Maturin.
Bakışlarını elinde tuttuğu minik heykelcikten fıskiyenin yanındaki metal kaplumbağaya çevirdi. Yapıldıkları madde farklıydı (bankın yanındaki, bakır pırıltıları olan koyu renk bir metalden yapılmıştı) ama iki kaplumbağa, kabuklarındaki çizikten ağızlarındaki çatlağa varıncaya dek tıpatıp aynıydı. Bir an için nefesi kesildi ve kalbi duracak gibi oldu. Macerası boyunca Roland'ın ka olduğunda ısrar ettiği olayların itmesiyle, fazla düşünmeden dakikadan dakikaya, günden güne geçmişti. Sonra böyle bir şey olmuştu. Ve Susannah, olayların bütününü bir anlığına görerek heybeti karşısında afalladı. Anlayışının çok ötesindeki güçleri hissetti. Bazıları, hayaletağacın-dan yapılmış kutuda olan küre gibi şeytaniydi. Ama bu... bu...
"Vay canına," dedi biri. Neredeyse iç geçirir gibi söylemişti.
Başını kaldırıp baktığında, bankın yanında bir işadamının (üzerindeki takım elbiseye bakılırsa çok başarılı bir işadamının) durmakta olduğunu gördü. Muhtemelen en az kendisi kadar önemli bir toplantıya, hatta belki o yakınlarda olan Birleşmiş Milletler binasında (hâlâ oradaysa elbette) bir konferansa giderken parktan geçiyordu. Ama o an, hiç

kıpırdamadan duruyordu. Sağ elinde, pahalı evrak çantası vardı. İrileşmiş gözleri, Susannah-Mia'nın elindeki kaplumbağaya dikilmişti. Yüzünde geniş, şapşalca bir gülümseme vardı.
Sakla! dedi, Mia telaşla. Çalacak!
Denesin de görelim, diye karşılık verdi, Detta Walker. Sesi sakindiı eğleniyor gibiydi. Güneş parlıyordu ve aniden her şey bir yana, o günün cok güzel olduğunu fark etti (Susannah ve bütün parçalan). Harika bir gündü. Ve kıymetli.
"Güzel, harika ve kıymetli," dedi işini unutan işadamı; belki de bir diplomattı. Bahsettiği o gün müydü yoksa fildişi kaplumbağa mı?
Her ikisi de, diye düşündü, Susannah. Ve birdenbire anladı. Jake de anlardı mutlaka, hatta ondan iyi kimse anlayamazdı! Bir kahkaha attı. İçindeki Mia ve Detta da güldü; Mia'nm kahkahası biraz isteksizdi. Ve işadamı veya diplomat da güldü.
"Evet, ikisi de," dedi işadamı. Hafif bir İskandinav aksanı vardı. "O elinizdeki ne güzel bir şey!"
Gerçekten de çok güzeldi. Muhteşem bir hazineydi. Ve bir zamanlar, yakın gelecekte bir zamanda, Jake Chambers da buna benzer bir şey bulmuştu. Calvin Tower'in dükkânından, Beryl Evans'ın yazdığı, Çuf-Çuf Charlie adında bir kitap almıştı. Neden? Çünkü kitap onu çağırmıştı. Yazarın ismi daha sonra (Roland'ın ka-tet'inin Calla Bryn Sturgis'e gelmesinden kısa bir süre önce) değişip Claudia y Inez Bachman olmuş, yazarı giderek büyüyen On Dokuz Ka-Tet'inin bir parçası haline getirmişti. Jake o kitabın arasına bir anahtar koymuş, Eddie de Orta-Dünya'da bir eşini oymuştu. Anahtarın Jake'teki versiyonu, onu gören insanları büyüleyip etkisi altına alıyordu. Fildişi kaplumbağanın da Jake'in anahtarı gibi bir eşi vardı ve o an, tam yanında oturuyordu. Asıl soru, kaplumbağanın diğer açılardan da Jake'in anahtarına benzeyip benzemediğiydi.
İskandinav işadamının yüzündeki ifadeyi gören Susannah cevabın müspet olduğundan neredeyse emindi. Lay lay laa, lay lay lee, merak etme kızım, kaplumbağa sende, diye geçirdi içinden. Öyle aptalca bir şiirdi ki neredeyse yüksek sesle gülecekti.
Bırak bunu ben halledeyim, dedi, Mia'ya. Neyi ? Anlamıyorum...
Anlamadığını biliyorum. O yüzden bırak ben halledeyim. Tamam mı?
Mia'nın cevabını beklemedi. Yüzünde parlak bir gülümsemeyle i§a. damına döndü ve kaplumbağayı rahatça görebileceği şekilde kaldırdı. Heykelciği havada soldan sağa oynattı ve adamın kır saçlı başı hiç kıpır, damamasına rağmen kaplumbağayı gözleriyle takip ettiğini gördü.
"Adınız nedir, sai?" diye sordu, Susannah.
"Mathiessen van Wyck," dedi, adam. Kaplumbağayı izleyen gözleri yuvalarında yavaşça dönüyordu. "Birleşmiş Milletler'deki İsveç temsilcisi-nin yardımcısıyım. Karım beni aldatıyor. Buna çok üzülüyorum. Bağır-saklarım yine iyi çalışıyor, otelin masörünün tavsiye ettiği çay işe yaradı ve bu beni çok mutlu etti." Bir an duraksadı. "Sköldpadda'mz da beni mutlu ediyor."
Susannah büyülenmişti. Adama pantolonunu indirip işlevlerini artık düzgünce yerine getiren bağırsaklarını boşaltmasını istese yapacak mıydı? Elbette yapacaktı.
Etrafına bakındı ve yakınlarda hiç kimsenin olmadığını gördü. Bu iyiydi ama yine de elinden geldiğince acele etmesi gerektiğini biliyordu. Jake'in anahtarı etrafına küçük bir kalabalığı toplamıştı. Susannah bundan mümkün olduğunca kaçınmak istiyordu.
"Mathiessen," dedi. "Demiştin ki..."
"Mats," dedi, adam.
"Pardon?"
"Bana Mats deyin. Bunu tercih ediyorum."
"Pekala, Mats, demiştin ki..."
"İsveççe biliyor musunuz?"
"Hayır."
"O halde İngilizce konuşacağız."
"Evet, bence de iyi olu..."
"Çok önemli bir mevkideyim," dedi, Mats. Gözleri kaplumbağadan hir an bile ayrılmamıştı. "Birçok önemli insanla görüşüyorum. Şık hanımların pahalı elbiseler giydiği kokteyl partilere gidiyorum."
"Ne hoş. Mats şimdi çeneni kapatmanı ve sadece sana soru sorduğumda açmanı istiyorum. Anlaşıldı mı?"
Mats ağzını kapattı. Hatta eliyle komik bir fermuvar çekme hareketi bile yaptı ama gözlerini kaplumbağadan hiç ayırmamıştı. "Bir otelden bahsettin. Otelde mi kalıyorsun?" "Evet, Birinci Cadde ve Kırk Altıncı Sokak'ın köşesindeki New York Plaza-Park Hyatt'te kalıyorum. Yakında bir daire tutacağım..." Fazla konuşmaya başladığını fark eden Mats, sustu. Susannah kaplumbağayı yeni dostunun çok iyi görebileceği bir yerde, göğüs hizasında tutarak hızla düşündü.
"Mats, beni dinle, tamam mı?"
"Dinliyorum hamm-sai, dinliyor ve itaat ediyorum." Bu sözleri Mats'in İskandinav aksanlı sesinden duymak Susannah'nın nahoş bir şekilde irkilmesine yol açmıştı. "Kredi kartın var mı?"
Mats gururlu bir ifadeyle gülümsedi. "Hem de bir sürü. American Express, MasterCard ve Visa var. Euro-Gold Card'ım da var. Ayrıca..."
"Tamam, güzel. Şimdi..." Aklı bir an için boşaldı, sonra hatırladı. "...Plaza-Park Hotel'e gidip bir oda tutmanı istiyorum. Bir haftalığına tutacaksın. Sorarlarsa, bir arkadaşın, bir hanım arkadaşın için tuttuğunu söyleyeceksin." Aklına nahoş

bir olasılık geldi. Burası New York'tu, kuzeydi ve yıl, 1999'du. Her şey zamanla daha iyiye gitmiş, şartlar gelişmiş olmalıydı ama emin olmak en iyisiydi. "Karaderili olmam bir sorun yaracak mı?"
"Elbette hayır," dedi şaşırmış görünen adam.
"Odayı kendi adına tut ve Susannah Mia Dean adında bir kadının kalacağını söyle. Anladın mı?" "Evet, Susannah Mia Dean."
Başka ne vardı? Para meselesi elbette. Adama üzerinde para olup olmadığını sordu. Yeni arkadaşı cüzdanını çıkarıp ona uzattı. Susannah bir eliyle kaplumbağayı adamın görebileceği bir yerde tutarken diğeriyle de çok güzel bir Lord Buxton marka cüzdanı karıştırıyordu. Bir tomar seyahat çeki (ama o iç içe geçmiş kargacık burgacık imzayla Susannah'nın işine yaramazdı) ve iki yüz dolar civarı nakit vardı. Parayı aldı ve yakın zamanda içinde bir çift ayakkabı olan Borders çantasına koydu. Başını tekrar kaldırdığında on dört yaşlarında, sırt çantalı iki izci kızın işadamının yanında durduğunu görerek endişelendi. Kaplumbağaya parlak gözlerle bakıyorlardı. Dudakları ıslanmıştı. Susannah, Elvis Presley'nin The Ed Sullivan Show'da çaldığı gece seyirciler arasında bulunan kızları hatırladı.
"Ne güzeeeel," dedi biri iç çekercesine. "Acayip bir şey," dedi diğeri. "Siz işinize bakın, kızlar," dedi, Susannah. İkisinin de suratı sarktı ve yüzlerinde aynı üzüntülü ifade belirdi. Neredeyse Calla'nın ikizleri gibiydiler. "Mecbur muyuz?" diye sordu ilki. "Evet!" dedi, Susannah.
"Teşekkürler derim, sai, uzun günler hoş geceler dilerim," dedi ikinci kız. Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya başlamıştı. Arkadaşı da ağlıyordu.
"Beni gördüğünüzü unutun!" dedi, Susannah arkalarından. Kızları İkinci Cadde'ye varana dek huzursuzca izledikten sonra dikkatini tekrar Mats van Wyck'e çevirdi. "Sen de acele et, Mats. Bir an ön yaylan da bir oda tut. Onlara arkadaşın Susannah'nın yakında geleceğini söyle."
"Yaylanmak ne demek? Anlamıyorum..."
"Hemen git, demek." Susannah tüm o plastik kartlara bakabilecek vakti olmadığı için hayıflanarak parayı aldığı cüzdanı adama geri verdi. O kadar kartı kim, ne yapardı ki? "Oda işini hallettikten sonra gitmen gereken yere git. Beni gördüğünü unut."
Mats de yeşil üniformalı kızlar gibi ağlamaya başladı. "Sköldpadda 'yi da unutmam gerekiyor mu?"
"Evet." Susannah televizyonda bir programda (hatta belki Ed Sulli-va/ı'da gördüğü bir hipnozcuyu hatırladı. "Kaplumbağayı unutacaksın ama günün geri kalanında kendini çok iyi hissedeceksin, duydun mu beni? Kendini..." Bir milyon papelin varmış gibi hissedeceksin, diyecekti ama muhtemelen bu miktar, adam için pek de fazla değildi. "Kendini İsveç temsilcisi gibi hissedeceksin. Karının seni aldatmasını da dert etmeyeceksin. Cehenneme kadar yolları var, tamam mı?"
"Evet, cehenneme kadar yolları var!" diye bağırdı, Mats. Gözyaşları hâlâ akıyordu ama aynı zamanda gülümsüyordu. Bu gülümsemede ilahi, çocuksu bir ifade vardı. Susannah'nın kendini aynı anda hem mutlu, hem de üzgün hissetmesine sebep oldu. Mats van Wyck için bir şey daha yapmak istedi.
"Ve bağırsakların..."
"Evet?"
"Hayatının sonuna dek hiç sorun çıkarmayacak," dedi Susannah kaplumbağayı kaldırarak. "Büyüğünü genellikle saat kaçta yaparsın, Mats?"
"Kahvaltıdan hemen sonra."
"O halde artık hep o saatte yapacaksın. Bir saat gibi düzenli olacak. Senin için uygun olduğu sürece elbette. Bir randevuya geç kalmışsan ya da benzer bir durum söz konusuysa... hmm... Sadece Maturin demen ye. terli. Ertesi güne kadar tuvalet ihtiyacı duymayacaksın." "Maturin."
"Evet. Haydi artık git."
"Sköldpadda'yı alamaz mıyım?"
"Hayır, alamazsın. Haydi, git."
Birkaç adım uzaklaştıktan sonra dönüp tekrar Susannah'ya baktı.
Yanakları hâlâ ıslaktı, yüzünde kurnazca bir ifade vardı. "Belki almalıyım," dedi. "Belki o zaten benimdir."
Almayı dene de görelim, ahmak, diye düşündü Detta ama kontrolü en azından o an için elinde tutmakta olan Susannah, onu susturdu. "Neden söyle dedin, dostum? Söyle, yalvarırım."
Adamın ifadesi değişmemişti. Tereciye tere satma, diyordu bakışları. En azından Susannah'ya öyle der gibi gelmişti.
"Mats, Maturin," dedi adam. "Maturin, Mats. Anlıyorsun ya?"
Anlıyordu. Tam ona bunun basit bir tesadüften ibaret olduğunu söyleyecekti ki aklına başka bir şey geldi: Calla, Callahan.
"Anladım," dedi. "Ama Sköldpadda sana ait değil. Bana da ait değil."
"O halde kime ait?" Mızmız bir sesti.
Susannah mantığının onu durdurmasına (hiç olmazsa sansürlemesi-ne) fırsat vermeden kalbinin ve ruhunun bildiği gerçeği dile getirdi: "Kule'ye ait, sai," dedi. "Kara Kule'ye ait. Ve ka izin verirse, bunu oraya götürüp teslim edeceğim."
"Tanrılar yardımcın olsun, hanım-saı."
"Senin de, Mats. Uzun günler ve hoş geceler dilerim."
İsveçli diplomatın uzaklaşmasını izledikten sonra fildişi kaplumbağaya baktı ve, "Bu çok etkileyiciydi, Mats, eski dostum," dedi.

Mia, kaplumbağayla zerre kadar ilgilenmiyordu. Şu otel, dedi. Orada telefon var mıdır?

ÜÇ

Susannah-Mia, kaplumbağayı kot pantolonunun cebine koydu ve kendini zorlayarak parkta yirmi dakika daha oturdu. Bu sürenin büyük bölümünü yeni bacaklarını hayranlıkla seyredip (her kime aitlerse, oldukça güzellerdi) yeni (çalıntı)
ayakkabıları içindeki yeni parmaklarını oynatarak geçirdi. Bir kez, gözlerini kapatıp Dogan'ın kontrol odasına gitti. Alarm ışıklarının sayısı artmış ve yeraltındaki makinelerin gürültüsü yükselmişti ama SUSAN-NAH-MIO göstergesinin iğnesi sarının hemen altındaydı. Yerde beklediği gibi çatlaklar belirmişti ama henüz fazla tehlikeli görünmüyorlardı. Durum harikulade sayılmazdı ama o an için bu kadarı da yeterliydi.
Ne bekliyorsun, diye sordu, Mia. Neden burada oturup duruyoruz?
İsveçliye oteldeki işimizi halletmesi için biraz zaman veriyorum, diye cevap verdi, Susannah.
Adama yeterince süre tanıdığına karar verince çantalarını toparladı, ayağa kalktı, İkinci Cadde'yi geçti ve Kırk Altıncı Sokak'ta, Plaza-Park Hotel'e doğru yürümeye başladı.

DÖRT

Lobi, çeşitli açılarda duran yeşil camların yansıttığı hoş öğleden sonra ışığıyla adeta yıkanıyordu. Susannah daha önce hiç bu kadar güzel bir °da görmemişti (St. Patrick's dışında) ama mekân, güzel olduğu kadar yabancıydı.
Çünkü gelecekteyim, diye düşündü.
Tanrı biliyordu ya buna dair yeterince işaret görmüştü. Arabalar çojç daha küçük ve farklı görünüyordu. Gördüğü genç kadınların çoğu çıplak göbekleri ve sutyen askıları ortada dolaşıyordu. Susannah Kırk Altıncı Sokak'ta yürürken sutyen askıları görünen bir kadın görmüş ve kadınm durumun farkında olmadığını sanmıştı. Ama aynı duruma beş altı kez daha rastlayınca bunun tuhaf bir moda olduğunu anladı. Onun zamanında bir kadının sutyen askısı görünse hemen en yakın lavaboya gider ve düzeltirdi (eteğinin veya pantolonunun belinden külotu görünenlere ise güneye kar yağıyor derlerdi). Çıplak göbeklere gelince...
Coney Island dışında her yerde tutuklanma sebebi olurdu, diye düşündü. Bundan hiç şüphem yok.
Ama onu en çok etkileyen, açıklaması en zor olandı: şehir daha büyük görünüyordu. Gümbürdeyip uğuldayarak dörtbir yanını sarıyordu.
Titreşiyordu, içine çektiği her nefes, ayrı bir koku taşıyordu. Otelin dışında taksi bekleyen kadınlar (sutyen askıları görünse de görünmese de) saece New York'lu olabilirdi; taksileri durduran otel görevlileri sadece New York'lu olabilirdi; taksi şoförleri (koyu tenli olanların sayısı onu şaşırtmış, bir keresinde de türbanlı bir şoför görmüştü) sadece New York'lu olabilirdi ama hepsi... farklıydı. Dünya ilerlemişti. Sanki 1964'teki kendi New York'u, üçüncü ligde bir takımdı. Bu ise süper ligdi.
Lobiye girince kısa bir an duraklayıp cebinden fildişi kaplumbağayı çıkardı. Sol tarafındaki bölümde iki kadın oturmuş, sohbet ediyordu. Susannah kısacık eteklerinin altından görünen bacaklarına şaşkınca bakarak bir süre durdu (ne eteği, ha ha). Üstelik bu kadınlar üniversite öğrencisi veya liseli de değildi; bu kadınlar en azından otuzlarındaydı (aslında teknolojinin otuz beş yılda ne kadar ilerleyebileceğini düşündüğünde altmışlı yaşlarda olabileceklerinden şüphelenmiyor değildi).
Sağ tarafta küçük bir mağaza vardı. Gerisindeki gölgeler arasında bir yerde bir piyano, kulağa harika gelen tanıdık bir parça çalıyor "Night and Day"r) Susannah sese doğru gittiği takdirde deri koltuklar, pırıldayan «iseler ve hâlâ öğle sonrası olmasına rağmen seve seve hizmet edecek beyaz ceketli bir adam göreceğini biliyordu. Tüm bunlar, onu rahatlatıyordu.
Tam karşısında resepsiyon masası, masanın gerisinde ise Susan-nah'nm hayatında gördüğü en egzotik kadın vardı. Kadın hem beyaz, hem zenci, hem de Çinli gibi görünüyordu, hepsi karışıktı. Ne kadar güzel olursa olsun 1964'te böyle bir kadına kırma derlerdi. Oysa 1999'da son derece şık giysilere bürünmüş ve birinci sınıf, büyük bir otelin resepsiyonunda görev almıştı. Kara Kule'nin durumu her an kötüleşiyor, dünya ilerliyor olabilirdi, ama güzel resepsiyon görevlisi, her şeyin mahvolup yanlış yöne gitmediğinin bir ispatıydı (eğer ispat gerekiyorsa). Görevli, oda-içi ödemeli film yayınının (bu ne anlama geliyorsa) faturasından yakınan bir adamla konuşuyordu.
Boş ver, gelecekteyiz, dedi, Susannah kendi kendine bir kez daha. Lud şehri gibi bu da bilimkurgu. En iyisi böyle düşünüp fazla kafa yormamak.
Ne olduğu veya hangi zaman olduğu umurumda değil, dedi Mia. Bir telefonun yakınında olmak, bebemle ilgilenmek istiyorum.
Susannah üç ayaklı bir sehpa üzerine yerleştirilmiş bir levhanın önünden geçti. Sonra daha yakından bakmak için geri döndü.
NEW YORK PLAZA-PARK HYATT, 1 TEMMUZ 1999
İTİBARIYLA REGAL B.M. PLAZA HOTEL OLACAKTIR.
SOMBRA/KUZEY MERKEZ'DEH BİR BAŞKA MUHTEŞEM PROJE!
Gece ve Gündüz.
Lüks Kaplumbağa Koyu Apartmanı'ndaki Sombra... köşedeki o cam. dan dev yapıya bakılırsa apartman asla inşa edilmemiş, diye düşündü, Su. sannah. Ve Kuzey Merkez Pozitronik'in Kuzey Merkezi İlginç.

Kafasının içinde ani bir sancı hissetti. Sanki beynine yıldırım düş-müştü. Gözleri yaşardı. Sancıyı kimin gönderdiğini biliyordu. Sombra Şir. keti, Kuzey Merkez Pozitronik veya Kara Kule ile zerre kadar ilgilenmeyen Mia sabırsızlanıyordu. Susannah bunu değiştirmesi, en azından denemesi gerektiğini biliyordu. Mia bebesine öyle odaklanmıştı ki, gözleri kör olmuştu. Ama bebesini elinde tutmak istiyorsa vizyonunu biraz genişletmesi gerekecekti.
Her adımında seninle ölesiye mücadele edecektir, dedi, Detta. Sesi kurnaz, sert ve neşe doluydu. Bunu da biliyorsun, değil mi?
Biliyordu.
Susannah yanlışlıkla X-Rated diye bir film sipariş ettiğini, faturasına işlenmediği sürece ücretini ödemeye razı olduğunu söyleyen adamın sorunu hallolunca resepsiyon masasına yaklaştı. Kalbi şiddetle çarpıyordu.
"Arkadaşım Mathiessen van Wyck benim için bir oda tutmuş olmalı," dedi. Görevli kadının lekeli tişörtüne onaylamaz bir ifadeyle baktığını görünce gergin bir sesle devam etti. "Bir duş alıp üzerimi değiştirmek için sabırsızlanıyorum. Ufak bir kaza yaşadım da. Öğle yemeğinde."
"Evet, hanımefendi. Hemen kontrol ediyorum." Kadın, önüne daktilo iliştirilmiş televizyon ekranı gibi görünen bir aletin başına geçti. Birkaç tuşa bastı, monitöre baktı ve, "Susannah Mia Dean, değil mi?" diye sordu.
Doğru söyledin, teşekkürler derim, sözleri dilinin ucuna kadar geldi ama kendini tutmayı başardı. "Evet."
"Kimliğinizi görebilir miyim, lütfen?"
Susannah bir an afalladı. Sonra keseye uzanıp kör kenarından tutmaya dikkat ederek bir Oriza çıkardı. Roland'ın, Calla'nın kodaman çift'si Wayne Overholser'a söylediği bir şeyi hatırlamıştı: Bizim işimiz kurala. Rizalar kurşun değildi ama mukabili olduğuna şüphe yoktu. Bir elinde tabağı, bir elinde küçük, oyma kaplumbağayı tutarak kadına baktı.
"Bu olur mu?" diye sordu nazikçe.
"Ne..." diye soran güzel resepsiyon görevlisi, bakışları tabaktan kaplumbağaya çevrilir çevrilmez sustu. Gözleri irileşti ve hafifçe camlaştı. İlginç bir pembe parlatıcıyla kaplı olan dudakları (Susannah'ya rujdan çok şeker gibi görünmüştü) aralandı. Boğazından hafif bir ses yükseldi: ahhhh...
"Bu sürücü ehliyetim," dedi, Susannah. "Görüyor musun?" Neyse ki o sırada etrafta kimse, bir komi bile yoktu. Otelden geç ayrılanlar kaldırımda taksi için mücadele ediyor; lobideki tek tük insan ise gazete veya dergi okuyordu. Hediyelik eşya mağazasının gerisindeki bardaki piyanist "Night and Day"i bitirmiş, "Stardust"ın çalmaya başlamıştı.
"Sürücü ehliyeti," dedi görevli kadın aynı iç çekişe benzer sesle.
"Güzel. Yazman gereken bir şey var mı?"
"Hayır... odayı Bay van Wyck tuttu... tek yapmam gereken... kimliğinizi kontrol... kaplumbağayı tutabilir miyim, hanımefendi?"
"Hayır," dedi, Susannah ve kadın ağlamaya başladı. Susannah bu gelişmeyi hayret ve ilgiyle izledi. On iki yaşındayken verdiği korkunç keman resitalinden beri (ilk ve sondu) bu kadar çok kişiyi ağlattığını hatırlamıyordu.
"Hayır, tutamam," dedi resepsiyon görevlisi ağlamaya devam ederek. "Hayır, hayır, bunu yapamam, onu tutmama izin yok, ah Discordia, onu..."
0 Yıldız Tozu.
"Sızlanmayı kes," dedi Susannah ve kadın hemen sustu. "Bana oda-nın anahtarını ver, lütfen."
Ama melez kadın ona bir anahtar değil, dosya içinde bir plastik kart verdi. Dosyanın içinde (muhtemelen hırsızların görmemesi için) 1919 ra-kamı yazılıydı. Rakamı gören Susannah hiç şaşırmadı. Mia'nın ise umurunda değildi elbette.
Aniden hafifçe dengesini kaybetti. Olduğu yerde yalpaladı. Dengesi-ni korumak için bir elini (ehliyeti tutan eli) kaldırması gerekti. Bir an için yere düşeceğini sandı ama sonra her şey tekrar yoluna girdi.
"Hanımefendi?" diye sordu resepsiyon görevlisi. Endişelenmiş gibi görünüyordu ama iri gözleri pek kaygılı değildi. "İyi misiniz?"
"Evet," dedi, Susannah. "Sadece... bir iki saniyeliğine dengemi kaybettim."
Tanrı askına bu da neydi, diye düşündü ama cevabı biliyordu. Bacakları olan, Mia'ydı, Mia. Bay Sköldpadda'yı Alamaz Mıyım ile karşılaşmalarından beri direksiyonda Susannah vardı ve bedeni, dizden-aşağısı-kayıp durumuna dönmeye başlıyordu. Çılgınca, ama doğruydu. Vücudu, Susannah'la-şıyordu.
Mia, buraya gel. Kontrolü al.
Yapamam. Daha değil. Yalnız kalır kalmaz alırım.
Susannah bu ses tonunu biliyordu, hem de çok iyi biliyordu. Kaltak utanıyordu.
Susannah, resepsiyon görevlisi, "Bu nedir?" diye sordu. "Bir tür anahtar mı?"
"Evet, sai. Hem odanızın kapısını açmak, hem de asansörü kullanmak için. Tek yapmanız gereken, oklar yönünde yuvaya sokmak. Sonra sertçe çekin. Kapının üzerindeki ışık yeşile dönünce odanıza girebilirsiniz. Kasada sekiz bin dolardan fazla nakit var. O güzel kaplumbağanizin hepsini size vermeye hazırım. Kaplumbağanız için, sköldpadda'mz için, tortuga'mz, kavvit'imz..."
"Hayır," dedi, Susannah ve tekrar sendeledi. Resepsiyon masasının kenarına tutundu. Dengesini zorlukla koruyabiliyordu. "Şimdi odaya çıkacağım-" Aslında önce lobideki küçük mağazaya gidip Mats'in parasıyla temiz bir bluz almaya niyetlenmişti ama o konu bekleyebilirdi. Her şey beklemek zorundaydı.
"Evet, sai." Artık hanımefendi demiyordu. Kaplumbağanın kadının üzerindeki etkisi çok güçlüydü. Dünyalar arasındaki boşluğu eritiyordu.

"Beni gördüğünü unut, tamam mı?"
"Tamam, sai. Telefonunuza rahatsız edilmek istemediğiniz notunu düşeyim mi?"
Mia içinde bir yaygara kopardı. Susannah, ona dikkat etmedi bile. "Hayır. Bir telefon bekliyorum."
"Siz bilirsiniz, sai." Gözleri hâlâ kaplumbağanın üzerindeydi. Gördüğü andan beri ayırmamıştı. "Plaza-Park'a hoş geldiniz. Bir kominin çantalarınızı taşımanıza yardım etmesini ister misiniz?"
Bu üç minik şey için yardıma ihtiyacım varmış gibi mi görünüyor, diye düşündü Detta ama Susannah başını iki yana sallamakla yetindi.
"Pekâlâ."
Susannah resepsiyondan uzaklaşmaya başlamıştı ki kadının söylediklerini duyarak hızla döndü.
"Kral, Göz'ün sahibi çok yakında gelecek."
Susannah şoka yakın bir şaşkınlıkla ona bakakaldı. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Görevli kadının güzel yüzündeki huzurlu ifade değişmemişti. Kahverengi gözler, hâlâ fildişi kaplumbağanın üzerindeydi. Tükürüğünün ıslattığı dudakları parlıyordu. Burada daha fazla kalırsam riyaları akmaya başlayacak, diye düşündü, Susannah.
Bu Kral ve Göz meselesi üzerinde durmak istiyordu (bu onun işiydi)^ o sırada ipler onun elinde olduğu için bunu yapabilirdi ama tekrar sendele. di ve asansöre kot pantolonunun boş paçalarını peşinde sürükler hal^ emekleyerek binmek istemediği için yapamadı. Belki daha sonra, diye dj. şündü pek olası olmadığını bilerek; artık her şey çok hızlı gelişiyordu.
Düşmemeye çalışarak asansöre doğru yürüdü. Resepsiyon görevlisi arkasından pişmanlık dolu bir sesle tekrar konuştu. "Kral gelip Kule yıkıldığında kaplumbağanız gibi güzel şeylerin tümü yok olacak, sai. Sadece karanlık, Discordia'nın uluması ve can toi çığlıkları olacak."
Ürperme hissi ensesine yükselmiş ve kafa derisi gerilmişti ama Susannah bir şey söylemedi. Bacaklarındaki {emanet bacaklar) his hızla yok oluyordu. Çıplak tenine bakabilseydi yeni bacaklarının şeffaflaştığını mı görecekti? Damarlarında dolaşan, ayaklarına inerken parlak kırmızı, kalbine çıkarken rengi koyulaşmış olan kanını görebilecek miydi? Ya kaslarının iç içe geçmiş liflerini?
İçinde, görebilecekmiş gibi bir his vardı.
YUKARI düğmesine bastı ve üç asansörden birinin kapısının o yere yığılmadan açılması için dua ederek Oriza'yı keseye geri koydu. Piyanist, "Stormy Weather'ą geçmişti.
Ortadaki asansörün kapıları açıldı. Susannah-Mia içeri girdi ve 19'a bastı. Kapılar kapandı ama asansör kıpırdamıyordu. Plastik kart, diye hatırlattı kendine. Kartı kullanman gerek.
Yuvayı görüp okların gösterdiği yöne dikkat ederek kartı içine soktu. 19'a tekrar bastı ve bu kez ışık yandı. Bir dakika sonra Mia, onu kabaca kenara iterek öne çıktı.
Susannah rahatlamış ve bitkin bir halde zihninin gerisine çekildi. Evet, kontrolü bir başkasına bırakmak... neden olmasın? Otobüsü biraz Aa başkası kullansın, diye düşündü. Bacaklarının tekrar maddeleşip gücendiğini hissetti ve o an için bu kadarı yeterliydi.

BEŞ
Mia yabancı bir dünyada olabilirdi ama çok çabuk öğreniyordu. 19. katın lobisindeki 1911-1923 levhasını hemen fark etti ve 1919 numaralı odanın bulunduğu koridorda hızla yürümeye başladı. Kalın, yeşil, yumuşacık halı,
{çalıntı)
ayakkabılarının altında hafifçe hışırdıyordu. Plastik kartı yuvaya yerleştirdi, kapıyı açtı ve içeri girdi. Odada iki yatak vardı. Çantaları birinin üzerine bıraktı, ilgisizce etrafına bakındı ve bakışları telefonun üzerinde odaklandı.
Susannah! Sesi sabırsızdı.
Ne var?
Çalmasını nasıl sağlayacağım?
Susannah eğlenerek güldü. İnan bana tatlım, bu soruyu soran ne ilk, ne de bir milyonuncu kişisin. Ya çalar ya da çalmaz. Buna sen karar veremezsin. Bu arada neden biraz etrafa bakınmıyorsun? Bak bakalım, çantala-ı koyabileceğimiz bir yer var mı?
Mia'nın itiraz edeceğini sanmıştı ama beklediği olmadı. Mia odayı dolaşmaya başladı (perdeleri açmaya tenezzül etmemişti, oysa Susannah şehri o yükseklikten görmeyi çok isterdi), banyoya bir göz attı (mermer küveti ve aynalarıyla saraylara yakışacak bir banyoydu) ve sonra gardıroba baktı. Dolapta, üzerine kuru temizleme için boş torbalar konmuş bir kasa vardı. Üzerinde bir yazı vardı ama Mia okuyamıyordu. Aynı soru^nu Roland da zaman zaman yaşardı ama bunun sebebi, İngiliz Alfabei'ndeki harflerle İç-Dünya'nın "kadim harfleri" arasındaki farktı. Susannah, Mia'nın derdinin çok daha basit olduğunu hissediyordu; bedenini ele geçiren kadın rakamları çok iyi tanıyordu ama muhtemelen okuma yazması yoktu.
Susannah öne çıktı ama tamamen değil. Bir an için iki çift gözden ilgiyle yazıya baktı ve bu, öyle tuhaf geldi ki ba§ı dönüyormuş gibi hissetti. Sonra görüntüler birleşti ve yazıyı okudu:
BU KASA, KİŞİSEL EŞYALARINIZ İÇİNDİR.
PLAZA-PARK HOTEL İDARESİ, BIRAKILAN EŞYALAR İÇİN
SORUMLULUK KABUL ETMEZ.
NAKİT PARA VE MÜCEVHERLER,

ZEMİN KATTAKİ OTEL KASASINA BIRAKILMALIDIR. ŞİFREYİ BELİRLEMEK
İÇİN DÖRT RAKAM TUŞLAYIP GÖNDER'E BASINIZ.
AÇMAK İÇİN ŞİFRENİZİ GİRİP AÇ'A BASINIZ.
Susannah geri çekilip rakamları belirleme işini Mia'ya bıraktı. Mia önce bir rakamına bir kez, sonra dokuza üç kez bastı. İçinde bulundukları yıldı ve odaya girebilecek bir hırsızın ilk deneyeceği şifrelerden biri olacağı muhakkaktı. Ama hiç olmazsa oda numarası değildi. Ayrıca, bunlar doğru rakamlardı. Güç rakamları. Bir sigul. Bunu ikisi de biliyordu.
Mia şifreyi belirledikten sonra kasayı yokladı, sıkıca kapalı olduğunu gördü ve açmak için gerekeni yaptı. Kasanın içinden bir yerden hafif bir vızıltı duyuldu ve bir tık sesiyle açıldı. Mia soluk kırmızı ORTA-ŞEHIR KULVARLARI çantasını (içindeki kutu, rafla neredeyse aynı genişlik' teydi) ve Oriza tabaklarının bulunduğu keseyi kasaya yerleştirdi. Kasayı kapatıp tekrar kilitledi, açmayı denedi, sıkıca kapalı olduğunu görünce hoşnut bir ifadeyle başını salladı. Borders çantası hâlâ yatağın üzerindeydi İçindeki bir tomar parayı çıkarıp kot pantolonunun ön sağ cebine, kaplumbağanın yanına koydu.
Temiz bir tişört bulmamız gerek, diye hatırlattı, Susannah istenmeyen konuğuna-
Hiçliğin kızı Mia hiç cevap vermedi. Kirli ya da temiz, tişörtleri hiç umursamadığı açıktı. Mia, telefona bakıyordu. Doğumu bir süreliğine durduğundan, o an için tek önemsediği, telefondu.
Şimdi görüşeceğiz, dedi, Susannah. Söz vermiştin ve sözünü tutacaksın. Ama o ziyafet salonunda değil. Urperdi. Dışarıda bir yerde olsun, beni dinle yalvarırım. Temiz hava istiyorum. O salona ölüm kokusu sinmişti.
Mia hiç itiraz etmedi. Susannah diğer kadının anıları arasında bir gezintiye çıktığını hissetti (inceliyor, reddediyor, inceliyor, reddediyordu). Mia sonunda işlerine yarayacak bir yer buldu.
Oraya nasıl gideceğiz, diye sordu, Mia ifadesizce.
Artık (yine) iki kişi olan zenci kadın, yataklardan birinin üzerine oturup ellerini kucağında birleştirdi. Bir kızaktaymış gibi, dedi kadının Susannah yarısı. Ben iteceğim, sen de yön vereceksin. Ve unutma, Susan-nah-Mio, işbirliğimi istersen bana dürüst cevaplar vermelisin.
Öyle yapacağım, diye cevap verdi diğeri. Ama duyduklarından hoşlanacağını sanma. Ya da anlayabileceğini.
Sen ne...
Boş ver! Tanrılar, daha önce bu kadar çok soru sorabilen biriyle karşı-bşmamıştım! Zamanımız az! Görüşmemiz telefon çaldığı an bitecek! Yani konuşmak istiyorsan...
Susannah, ona bitirme fırsatı vermedi. Gözlerini kapatıp kendini ge-nye bıraktı. Yatak, düşüşünü engellemedi; içinden geçip düşmeye devam etti. Boşlukta düşüyordu. Uzaklardan belli belirsiz gelen çınlamaları j yabiliyordu.
İşte yine gidiyorum, diye düşündü. Ve: Seni seviyorum, Eddie.

DÖRTLÜK: Commala-gel
Yaşamak ne güzel
İblis Ayı yükseldiğinde
Gözler Discordia üzerinde.
KARŞILIK: Commala-tin-tin
Gölgeler dünyayı görmek için
Ve yürümek için yükseldiğinde
Yaşamaktan memnunsundur yine de.

6. Kıta: Cehennem Çukuru Şatosu

BİR

Susannah bir anda tekrar bedenine döndüğünü hissetti ve bu duygu zihninde bir anıyı berrak bir şekilde canlandırdı: on altı yaşındaki Odetta Holmes, üzerinde iç çamaşırıyla, pencereden giren parlak güneş ışığının aydınlattığı yatağında oturmuş, ipek külotlu çorabını giyiyordu. Bu anı zihninde belirdiği' anda, White Shoulders parfümünün ve Pond's güzellik sabununun kokusunu hissetti. Annesinin sabunu ve ondan ödünç aldığı parfümüydü. Artık parfüm kullanmasına izin verilecek kadar büyümüştü. Bahar Balosu, diye düşünüyordu. Nathan Freeman ile gidiyorum!
Sonra anı yok oldu. Pond's sabununun güzel kokusu, yerini temiz ve soğuk (ama bir şekilde de bayat) gece esintisine bıraktı ve geriye tek kalan, yeni bir hedene, giyilen çorabı dize doğru çekermiş gibi girmenin verdiği o tuhaf ama kusursuz his oldu.
Gözlerini açtı. Rüzgâr, ince toz taneciklerini yüzüne çarparak esiyordu. Tek kolunu, bir darbeye karşı kendini savunurcasına kaldırıp yüzünü buruşturdu ve gözlerini kıstı.
"Buraya!" diye bağırdı bir kadın sesi. Susannah'nın beklediği gibi bir ^s değildi. Ne tizdi, ne de zafer yüklü, cırtlak bir ses. "Buraya, kuytuya gel!"
Başını kaldırdığında uzun boylu ve çekici bir kadının ona gelmesini işaret ettiğini gördü. Mia'yı kanlı canlı görmek, Susannah'yı fazlasıyla şaşırtmıştı çünkü bebenin annesi, beyazdı. Görünüşe bakılırsa Odetta'nın kişiliğinin bir bölümü artık beyazdı. Detta Walker'm ırkına dair hassas duyguları altüst olmuş olmalıydı.

Kendisi ise yine eski haline dönmüştü, bacaklarının alt kısmı yoktu ve tek kişilik kaba saba bir arabanın üzerinde oturuyordu. Alçak bir surun üzerindeki girintide duruyordu. Hayatında gördüğü en korkutucu, en aman vermez toprak parçasına doğru bakıyordu. Dev kayalıklar, bir testerenin dişleri gibi gökyüzüne yükseliyordu. Hastalıklı bir ayın vahşi ışığı altında uzaylıların kemikleri gibi parlıyorlardı. Ayın bir sırıtışa benzeyen ışıltısının gerisinde milyarlarca yıldız, sıcak buz gibi yanıyordu. Tek bir dar yol, keskin ağızlı, sivri köşeli kayalıklar arasında uzanıyordu. Yola bakan Susannah bir grubun oradan ancak tek sıra halinde geçebileceğini düşündü. Ve yanlarında bolca erzak olmalı. Bu yolun kenarında toplayacak mantarlar veya çörek-toplan yok. Uzaklarda (kaynağı ufkun hemen üzerinde bir yerlerdeydi) kıpkırmızı, uğursuz bir ışık titreşiyordu. Gülün kalbi, diye düşündü. Sonra: Hayır, değil. Kralın atölyesi. Meşum ışıltıya dehşet içinde, çaresizce baktı. Parıldıyor... sönüyordu. Yükseliyor... alçalıyor-du. Gökyüzüne doğru yükselen salgın bir hastalık gibiydi.
"Yanıma gel, New York'lu Susannah," dedi, Mia. Üzerinde ağır bir şal ve dizlerinin hemen altında biten deri bir pantolon vardı. Bacakları, yara bere ve çizik içindeydi. Ayağında kalın tabanlı, kaba ayakkabılar vardı. "Kral, uzak mesafeden bile etkisi altına alabilir. Şatonun Discordia ta-rafındayız. Hayatını yok yere bu duvarın dibinde sonlandırmak istemezsin herhalde. Seni büyüler ve atlamanı emrederse başka seçeneğin olmaz-O patronluk taslayan silahşor erkeklerin sana yardım etmek için burda değil, değil mi? Yoo, yoo. Tek basmasın, evet öylesin."
Susannah bakışlarını bir parlayıp bir sönen ışıltıdan koparmaya çalıştı ve önce başaramadı. Panik, zihnini bir anda sardı (seni büyüler ve atlamanı emrederse)
ve Susannah, onu dehşetin dondurduğu bedenini harekete geçirmek için bir araç olarak kullandı. Bir an hiçbir şey olmadı. Sonra kendini küçük, derme çatma araba üzerinde geriye öyle şiddetli savurdu ki, yerdeki taşların üzerine düşmemek için kenara tutunmak zorunda kaldı. Rüzgâr, onunla alay edercesine tekrar esti ve tozları yüzüne doğru savurdu. Ama o çekim... büyülenme... güç... her ne ise, artık yoktu. Küçük at arabasına baktı (bu isim doğru muydu değil miydi bilmiyordu ama ona böylesi uygun gelmişti) ve nasıl işlediğini hemen anladı. Basitti. Arabayı çekecek bir katır olmadığı için bu görev ona kalıyordu. Topeka'da buldukları o güzel, hafif, kullanışlı iskemle ile aralarında dünyalar kadar fark vardı. Onu küçük parktan otele götüren güçlü bacaklar üzerinde yürüyebilmekle ise kıyaslanamazdı bile. Bacaklara sahip olmayı nasıl da özlemişti. Daha şimdiden özlemişti. Ama başa gelen çekilirdi.

Arabanın tahta tekerleklerini kavrayıp itmeyi denedi ve bir sonuç elde edemedi. Daha fazla çabaladı ve tam arabadan inip Mia'nın beklediği yere doğru sürünmesi gerekeceğini düşünürken tekerlekler inleyip gıcırdayarak dönmeye başladı. Taş bir sütunun arkasında bekleyen Mia'ya doğru ilerlemeye başladı. Çok sayıdaki taş sütun, bir yay çizerek karanlığa doğru uzanıyordu. Susannah bir zamanlar (dünya ilerlemeden önce) ocuların düşman oklarından veya mancınıklarından korunmak için bu ta§ sütunların arkasına saklandığını düşündü. Sonra sütunlar arasındaki boşluklara geçip kendi oklarını fırlatıyorlardı. Bu, ne kadar zaman öncey-*■ Hangi dünyaydı burası? Ve Kara Kule ne kadar uzaktaydı?
Susannah'nın içinden bir ses, çok yakında olabileceğini söylüyordu.
Gıcırdayan, itiraz eden hantal arabayı rüzgârdan uzaklaştırdı ve on iki metreden az bir mesafe ilerlemiş olmasına rağmen soluk soluğa kal. mış olmanın utancıyla şallı kadına baktı. Bayat, ağır havayı içine derin so. hıklar alarak çekiyordu. Sütunlar (galiba onlara korkuluk deniyordu) saj> tarafındaydı. Solunda, yıkılmaya yüz tutmuş taş duvarların çevrelediği daire şeklinde karanlık bir boşluk vardı. Yolun karşısında iki kule, dış cfo. varın gerisinde yükseliyordu. Ama biri, yıldırım çarpmış veya güçlü bit parlatıcıyla havaya uçurulmuş gibi hasar görmüştü.
"Bir zamanlar Discordia Şatosu olarak bilinen, Cehennem'deki şatonun surlarındaki yürüme yolu üzerindeyiz," dedi, Mia. "Temiz hava istediğini söylemiştin. Calla'da söyledikleri gibi, umarım bu sana uyar. Burası ordan çok uzak, Susannah. Burası, Uç-Dünya'nın sonu, görevinizin iyi ya da kötü sona ereceği yerin çok yakını." Bir an duraksadıktan sonra devam etti. "Kötü sonlanacağı nerdeyse muhakkak. Ama bu benim umurumda değil. Ben Mia'yım, hiçliğin kızı, birin anası. Sadece bebemi düşünürüm, başka hiçbir şeyi değil. Bebem bana yetecek! Görüşmek mi istiyorsun? Güzel. Söyleyebileceğim kadarını sana dürüstçe anlatacağım. Neden olmasın? Benim için ne fark eder ki?"
Susannah etrafına bakındı. Şatonun merkezine doğru döndüğünde (orada avlu olduğunu tahmin ediyordu) burnuna, çok eskilerden kalma çürümüşlük kokusu çalındı. Burnunu kırıştırdığını gören Mia, gülümsedi.
"Evet, hepsi gideli çok oldu. Daha sonra gelenlerin arkalarında bıraktığı makinelerin çoğu da durdu ama ölümlerinin kokusu burayı hâlâ terk etmemiş, değil mi? Ölüm kokusu asla yok olmaz. Silahşor dostuna sor, gerçek silahşor olana. O bilir, çünkü kendi payına düşeni yeterince aldı. Çok fazla şeyden sorumlu, New York'lu Susannah. Dünyaların suçlu-luk duygusu, çürümekte olan bir ceset gibi boynuna dolanmış. Yine de o sarsılmaz, tutkulu kararlılığı sayesinde yüce olanın dikkatini çekebilen" kadar ilerleyebilmiş. O ve yanındaki herkes yok edilecek. Karnımdaa bu hiç umurumda değil." Çenesi, yıldızların cılız aydınlığı altında yükseldi. İri göğüsleri şalın altından belli nluyordu... ve Susannah, kadının karnının şişkin olduğunu gördü. Mia, en azından bu dünyada belirgin bir şekilde hamileydi. Hatta karnı her an patiayacakmış gibiydi.
"Sor bakalım," dedi, Mia. "Ama unutma ki varlığımız diğer dünyada da sürüyor. Aynı bedeni paylaştığımız dünyada. Uyuyormuşuz gibi bir yatağın üzerinde yatıyoruz... ama uyumuyoruz, değil mi, Susannah? Hayır. Ve telefon çaldığında, dostlarım aradığında, burayı hemen terk edeceğiz. Sorularını sormuş ve cevaplarını almış olursan ne âlâ. Almamış olursan da umurumda değil. Haydi, sor. Yoksa... sen bir silahşor değil misin?" Dudakları küçümseyici bir

gülümsemeyle kıvrıldı. Gerçekten de çok küstahtı. Özellikle de geri dönmek zorunda kalacakları dünyada Kırk Altıncı Sokak'tan Kırk Yedinci'ye kadar bile gitmeyi beceremeyecek biri için. "Sorsana!"
Susannah şatonun avlusu olan karanlık kuyuya tekrar baktı. Bir zamanlar ortaçağ tarihi üzerine bir ders almış ve o döneme dair terimler öğrenmişti ama bu çok uzun zaman önceydi. Aşağılarda bir yerlerde bir ziyafet salonu olmalıydı mutlaka. En azından bir süre için kendisi de karnını orada doyurmuştu. Ama artık ziyafet günleri sona ermişti. Onu fazla zorlayacak olursa Mia bunu kendisi keşfetmek zorunda kalacaktı.
Bu arada, nispeten kolay bir soruyla başlamaya karar verdi.
"Eğer bu Cehennem'deki şato ise, Cehennem nerde?" diye sordu.
Kayalardan başka bir şey göremiyorum. Ve bir de ufuktaki kızıl ışıltı var."
Omuz hizasındaki saçları uçuşan Mia (saçları Susannah'nınkiler gibi sert değil, ipek gibi yumuşaktı) kulelerin yükseldiği ve yürüyüş yolunun 1 eleyerek kıvrıldığı karşı duvarın altındaki derin yarığı işaret etti.
"Bu iç kale," dedi. "Hemen dışında, sakinleri bin yıldan fazla bir sure önce Kızıl Ölüm yüzünden ölen ve artık terk edilmiş olan Fedic Kasabası var. Onun da ötesinde..."
"Kızıl Ölüm mü?" diye sordu, Susannah şaşırarak (ve ürkerek) "Poe'mm Kızıl Ölüm'ü mü? Hikâyedeki gibi?" Neden olmayacaktı? L
"'Frank Baum'un Oz Diyarı'na gitmemişler miydi zaten? Sırada ne vardı?
Beyaz Tavşan ve Kupa Kraliçe mi?
"Bilmiyorum, hanım. Tek söyleyebileceğim, terk edilmiş kasabanın ardında dış duvarın, onun da ötesinde kaynaşan, didişen, çoğalan ve kaçmaya çalışan canavarlarla dolu derin bir uçurumun olduğu. Bir zamanlar karşıya geçişi sağlayan bir köprü vardı ama çok uzun zaman önce yok oldu. 'Hesap edilebilen zamandan önce,' derler ya hani. Orda, bir kadını veya adamı tek bakışta çıldırtabilecek korkunç yaratıklar var."
Susannah'ya kinayeli bir bakış fırlattı.
"Ama bu, silahşorlar için geçerli değil. Senin gibi bir silahşor elbette daha dayanıklı olacaktır."
"Neden benimle alay ediyorsun?" diye sordu, Susannah usulca.
Mia önce şaşırmış göründü, sonra ifadesi sertleşti. "Buraya gelmek benim fikrim miydi? Kral'm Gözü'nün ufku kirlettiği ve pis ışığıyla ayı çirkinleştirdiği bu buz gibi yerde durmayı ben mi istedim? Hayır efendim! Bizi buraya gelmeye sen zorladın. Dır dır edip başımın etini yedin!" Susannah buna, bir iblisten hamile kalmanın da kendi fikri olmadığını söyleyerek karşılık verebilirdi ama gereksiz yere inatlaşıp tartışmayı uzatmanın anlamı yoktu.
"Sadece sordum," dedi, Susannah.
Mia eliyle sabırsızca bir hareket yaptı. Kılı kırk yarmana gerek yok, der gibiydi. Yan tarafına döndü. "Morehouse'a falan gitmedim," diye söy-lendi. "Ve ne pahasına olursa olsun bebemi doğuracağım, duydun mu-Ne olursa olsun onu doğuracak ve besleyeceğim!"
Susannah birden pek çok şeyi anladı. Mia alay ediyordu, çünkü koruyordu. Tüm bildiklerine rağmen, varlığının çok büyük bir bölümü, Su-sannah'ydı.
Örneğin, Morehouse'a falan gitmedim sözü; bu, Ralph Ellison'ın Gö-riinmezAdam'mdandı. Mia, Susannah'nın bedenine girdiğinde tek kişilik fiyatına en az iki kişilik sahibi olmuştu. Detta'yı emeklilikten (ya da kış uykusundan) geri getiren ne de olsa Mia'ydı ve zencilerin "zenciler için savaş sonrası daha iyi eğitim" denen olguya küçümseyici bakışını ve şüpheli yaklaşımını ifade eden bu deyiş, Detta'nın çok hoşuna giderdi. Morehouse'a veya başka bir yere gitmediğini söylemesi, ne biliyorsa onu biliyor olduğu anlamına geliyordu. Gaipten duymuştu veya öbür dünyadan bir telgraf almıştı. Biliyordu işte.
"Mia," dedi. "Bu bebe senden başka kime ait? Babası ne tür bir iblisti, biliyor musun?"
Mia sırıttı. Susannah, kadının yüzündeki ifadeyi hiç beğenmemişti. İçinde çok fazla Detta, alaycı kahkaha ve kötü haber vardı. "Evet, biliyorum. Ve haklısın. Bu belayı başına saran bir iblisti. Hem de çok güçlü bir iblis! Bir insan! Öyle olmak zorundaydı çünkü Prim geri çekildiğinde, Kule'nin etrafında dönen bu dünyaların kıyılarında kalan gerçek iblisler kısırdı. Ve bunun çok iyi bir sebebi vardı."
"O halde nasıl..."
"Bebemin babası, dinh'in," dedi, Mia. "Gilead'lı Roland, evet o. Şimdi mezarında çürümekte olmasına rağmen Steven Deschain sonunda bir 'oruna kavuştu ama o bundan bihaber."
Susannah, Discordia'nın vahşi topraklarından esen soğuk rüzgârı tark etmeden, irileşmiş gözlerle ona bakıyordu. "Roland?... Bu mümkün değil! İblis içimdeyken yanımdaydı. Dutch Hill'deki evden Jake'i çekiyor-
Uve düzüşmek aklındaki son şeydi..." Dogan'da gördüğü bebeği hatırlayınca sustu. O gözler... O masmavi gözler. Hayır. Hayır, buna inanma*, reddediyorum.
"Yine de babası Roland," dedi, Mia ısrarla. "Ve bebe doğduğunda ona senin zihninden bir isim vereceğim, New York'lu Susannah; avluları surları, mancınıkları öğrendiğin zamanlardan kalma bir isim. Neden o). masın? Çok güzel bir isim."
Profesör Murray'nin Ortaçağ Tarihine Giriş dersinden bahsediyor.
"Ona Mordred ismini vereceğim," dedi, Mia. "Sevgili oğlum çok hızlı büyüyecek, iblis doğası gereği bir insandan çok daha çabuk büyüyecek. Güçlenecek. Varolmuş bütün silahşorların tanrısı olarak dünyaya gele-cek. Ve hikâyendeki Mordred gibi babasını katledecek."

Ve hiçliğin kızı Mia, kollarını yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru kaldırarak Susannah'nın hüzünlü mü, dehşet mi yüklü yoksa neşeli mi olduğunu anlayamadığı bir sesle çığlık attı.

İKİ

"Doğrul," dedi, Mia. "Bak bende ne var."
Şalının altından bir salkım üzüm ve karnı gibi şiş portakallarla dolu bir kesekâğıdı çıkardı. Susannah, bu meyvelerin nereden geldiğini merak etti. Paylaştıkları bedeni, Plaza-Park Hotel'de uykusunda mı yürüyordu? Daha önce fark etmediği bir meyve sepeti mi vardı? Yoksa bu meyveleı sadece hayal ürünü müydü?
Fark etmiyordu. Birazcık iştahı varsa o da Mia'nın az önceki iddiasından sonra yok olmuştu. İmkânsız olduğu gerçeği, bu fikri her nasılsa daha da korkunçlaştırıyordu. Ve televizyon ekranlarından birinde gördüğü bebe-ği aklından bir türlü çıkaramıyordu. O mavi gözleri...
Hayır. Bu imkânsız, duyuyor musun, mümkün değil!
Sütunların arasında esen rüzgârın soğuğu iliklerine işliyordu. Kaba saba arabanın üzerinden indi ve surun üzerindeki yürüme yolunun duvarının önünde, Mia'nın yanında durdu. Rüzgârın kesintisiz uğultusunu dinleyerek gökyüzündeki yabancı yıldızlara baktı.
Mia üzüm tanelerini ağzına dolduruyordu. Çekirdeklerini makineli tüfekten çıkan kurşunlar hızında tükürürken üzümlerin suyu, dudaklarından aşağı süzülüyordu. Elinin tersiyle çenesini sildi ve, "Mümkün," dedi. "Ve dahası, bu söylediğim gerçeğin ta kendisi. Geldiğine hâlâ memnun musun, New York'lu Susannah? Yoksa merakının tatmin edilmemesini mi tercih ederdin?"
"Sahip olmak için domalmadığım bir bebeği doğuracaksam hakkındaki her şeyi öğrenmeye kararlıyım. Anladın mı?"
Mia bu kaba sözler üzerine gözlerini kırpıştırdı ve başını salladı. "İstediğin gibi olsun."
"Bana bunun nasıl Roland'ın bebeği olabileceğini anlat. Ve unutma, diğer söylediklerine de inanmamı istiyorsan beni önce buna inandırmalısın."
Mia tırnaklarını portakalın kabuğuna batırdı ve çabucak soyarak açgözlülükle yedi. Bir diğerini soymayı düşündü, ama vazgeçerek avuçlarının içinde (dikkati dağıtacak kadar beyaz avuçları) yuvarlayarak ısıtmaya başladı. Sonra söze girdi.

ÜÇ

"Kaç Işın var, New York'lu Susannah?"
"Altı," dedi, Susannah. "En azından bir zamanlar altı tane varmış. Sanırım şimdi geriye sadece iki tanesi..."
Mia, vaktimi harcama dercesine elini sabırsızca salladı. "Evet, altı ta-ne- Peki Işınlar o daha muazzam Discordia'dan, bazılarının (Manniler dahil) Tepe, bazılarının Prim dediği yaradılış karışımından meydana getj. rildiğinde onları yapan neydi?"
"Bilmiyorum," dedi, Susannah. "Sence Tanrı mıydı?"
"Belki bir Tanrı vardır ama Işınlar Prim'den büyüyle, çok uzun za. man önce yok olan gerçek büyüyle yükseltildi, Susannah. Büyüyü yaratan Tanrı mıydı, yoksa büyü mü Tanrı'yı yarattı? Bilmiyorum. Bunun üzerin-de kafa yormak filozofların işi. Benim isimse annelik. Ama bir zamanlar her şey Discordia'ydı ve hepsi de tek bir birleştirici noktadan geçen altı güçlü Işın, ondan yaratılmıştı. Işınları sonsuza dek sağlam tutacak kadar büyü vardı ama büyü bazılarının Can Calyx, Yeniden Başlangıç Salonu dediği Kara Kule haricinde her yerden yok olunca insanlar ümitsizliğe kapıldı. Büyü Çağı bitince, Makine Çağı başladı."
"Kuzey Merkez Pozitronik," diye mırıldandı, Susannah. "Çift kutuplu bilgisayarlar. Slo-trans motorlar." Duraksadı. "Mono Blaine. Ama bunlar bizim dünyamızda değil."
"Öyle mi? Senin dünyanın bir istisna olduğunu mu sanıyorsun? Peki ya otelin lobisindeki levha?" Diğer portakalı da soydu ve iştahla midesine indirdi. Meyvenin suları, çok bilmiş bir ifadeyle sırıtan dudaklarının kenarından akıyordu.
"Okumayı bilmediğini sanıyordum," dedi, Susannah. Bunun konuyla pek ilgisi yoktu ama söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Aklı sürekli bebeğin ekrandaki görüntüsüne, o mavi gözlere gidiyordu. Silahşor'un gözlerine.
"Evet ama rakamları çok iyi tanırım ve senin aklını okumakta da hiçbir zorluk çekmiyorum. Otelin lobisindeki levhayı hatırlamıyor musun yani? Bana söylediğin bu mu?"
Elbette hatırlıyordu. Levhanın üzerindeki yazıya göre Plaza-Park> sadece bir ay gibi kısa bir süre içinde Sombra/Kuzey Merkez adındaki organizasyonun bir parçası olacaktı. Ve Susannah, bizim dünyamızda değil-
Herken, elbette 1964 yılını kastediyordu (siyah beyaz televizyonların, oda hüvüklüğündeki hantal bilgisayarların, oy hakkı için yürüyen zenci protestocuları coplayan Alabama polislerinin dünyası). Aradan geçen otuz hec yılda her şey çok değişmişti. Melez resepsiyon görevlisinin televizyon «e daktilonun birleşiminden oluşan cihazı da buna bir örnekti; Susannah onun bir tür slo-trans motorla çalışan çift kutuplu bilgisayar olmadığını nereden biliyordu? Bilmiyordu.
"Devam et," dedi, Mia'ya.
Mia omuzlarını silkti. "Kıyametinizi kendiniz yarattınız, Susannah. Kökü daima aynı: inancınız sizi hayal kırıklığına uğratıyor ve siz de onun yerine, akılcı düşünceyi koyuyorsunuz. Ama düşüncenin içinde sevgi yoktur, tümdengelimde sürecek hiçbir şey yoktur. Akılcılıkta sadece ölüm var."
"Bunların bebekle ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum. Bilmediğim çok şey var." Susannah'nın konuşmasına fırsat vermeden elini kaldırıp onu susturdu. "Ve hayır, zaman kazanmaya çalışmıyor, senden bilgi saklamaya uğraşmıyorum. İçimden geldiği gibi konuşuyorum. Dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?"
Susannah başını salladı. Dinleyecekti... en azından kısa bir süre daha. Ama bebek konusuna bir an önce dönmezse ağırlığını koyacaktı.
"Büyü yok oldu. Maerlyn, dünyalardan birindeki mağarasına çekildi. Bir başka dünyada Eld'in Kılıcı, yerini silahşorların tabancalarına bıraktı. Ve yıllar sonra büyük kimyagerler, büyük bilim adamları ve büyük... sanırım teknisyenler? Her neyse, kafası çalışan büyük adamlardan, tümdengelimin büyük beyinlerinden bahsediyorum. Hepsi bir araya geldiler ve Çınları çalıştıran makineleri yarattılar. Bunlar muhteşem makinelerdi ama ölümlüydüler. Büyünün yerini makineler almıştı, anlarsın ya. Ve şim-"' de makineler yok oluyor. Bazı dünyalarda büyük salgınlar nüfusun bü-^ bir kısmını yok etti."
Susannah başını salladı. "O dünyalardan birini gördük," dedi usulca "Hastalığa süper-grip diyorlardı."
"Kızıl Kral'ın Kırıcılar'ı sadece, halihazırda başlamış olan bir süreci hızlandırıyor. Makineler çıldırıyor. Buna sen de tanık oldun. Daha önce. kiler, gelecekte yarattıkları makinelerin yerlerine yenilerini yapabilecek insanların olacağına inanıyordu. Olacakları hiçbiri öngöremedi. Bu... ^ evrensel tükenişi hiçbiri tahmin edemedi."
"Dünya ilerledi."
"Evet, hanım. İlerledi. Ve yaratılmış son büyüyü koruyan makinelerin yerine yenilerini yapacak kimse kalmadı. Prim geri çekileli çok uzun zaman oldu. Büyü kayboldu ve makineler işlevlerini yerine getiremez oldu. Kara Kule çok yakında yerle bir olacak. Belki de karanlık sonsuz hükmüne başlamadan önce evrensel akılcı düşünce için kısacık, muhteşem bir an için yeterli zaman olabilir. Ne dersin, bu hoş olmaz mı?"
"Kule yerle bir olduğunda Kızıl Kral da yok olmayacak mı? O ve tüm adamları? Alınlarında kanayan delikler olan adamlar?"
"Ona özel zevklerini yaşayıp sonsuza dek hükmedeceği kendi krallığı vaat edildi." Mia'nın sesinde hoşnutsuzluk, belki biraz da korku vardı.
"Vaat mi edildi? Kim tarafından? Ondan kudretli kim var?"
"Bilemiyorum, hanım. Belki de kendi kendine vaat etmiştir." Omuz silkti. Susannah ile göz göze gelmekten kaçınıyor gibiydi.
"Kule'nin düşüşünü hiçbir şey engelleyemez mi?"
"Silahşor dostun bile önlenebileceğini ummuyor," dedi, Mia. "Sadece Kırıcılar'ı özgür bırakıp belki bir de Kızıl Kral'ı öldürerek süreci yavaşlatmayı umabilir. Ama Kule'yi kurtarmak! Kurtarmak! Size görevinin bu olduğunu hiç söyledi mi?"
Susannah bunu bir süre düşündü ve başını iki yana salladı. Roland'ın böyle bir şey söylediğini hatırlamıyordu. Ve duymuş olsa mutlaka hatırlayacağını biliyordu.
"Hayır," diye devam etti, Mia. "Çünkü mecbur kalmadıkça ka-tef'me, alan söylemez, gururu elvermez. Kule'ye dair tek amacı onu görmek." Sonra kıskanç denebilecek bir ifadeyle devam etti. "Ah, belki içine girmeyi ye en tepedeki odaya tırmanmayı da istiyor olabilir. Hırsı o kadar ileri gitmesini sağlayabilir. Şu an bunun üzerinde durduğumuz gibi Kule'nin yürüme yolunda durup ölmüş yoldaşlarının ve Arthur Eld'e kadar tüm sülalesinin isimlerine türkü yakmayı hayal ediyor olabilir. Ama kurtarmak? Hayır, efendim! Kule'yi ancak büyünün geri gelmesi kurtarabilir ve senin de bildiğin gibi, dinh'mm işi kurşunla."
Susannah, Roland'ın amacının böylesine aşağılayıcı bir bakış açısıyla değerlendirilmesini dünyalar arası geçişi yaptığından beri duymamıştı. Bu, kendini üzgün ve kızgın hissetmesine sebep olmuştu ama duygularını elinden geldiğince sakladı.
"Bana bebenin babasının nasıl Roland olabileceğini anlat." "Bu aslında iyi bir numara ama Nehir Geçiti'ndeki eski insanlardan biri size açıklayabilirdi, buna hiç şüphem yok."
Susannah bunun üzerine şaşırdı. "Hakkımda bu kadar çok şeyi ner-den biliyorsun?"
"Çünkü ele geçirildin," dedi, Mia. "Ve ele geçiren de benim. Anıların arasında bir gezintiye çıkabilir, gözlerinin gördüğünü okuyabilirim. Şimdi sessiz ol ve öğrenmek için dinle, zira zamanımızın azaldığını hissediyorum."

DÖRT
Susannah iblisi anlatmaya başladı.
"Senin de söylediğin gibi altı Işın var ama her Işın'm iki ucunda birer ,ane olmak üzere on iki gardiyan var. Bu, (hâlâ üzerinde olduğumuz)
Shardik'in Işını. Kule'nin ötesine geçildiği takdirde Maturin'in Işını olur dünyanın kabuğunun üzerinde durduğu dev kaplumbağa.
"Buna benzer olarak her Işın için birer tane olmak üzere altı it>l|s elemental var. Altlarında ise, Prim geri çekildiğinde varlığın kumsalın^ bırakılan yaratıkların bulunduğu görünmez dünya var. Konuşan iblisler bazılarının hayalet dediği ev iblisleri, bazılarının (makinelerin yaratıcılan ve sahte Tanrı rasyonalizme tapanların) hastalık dediği maraz iblisleri var. Küçük iblisler çok sayıda ama sadece altı iblis elemental var. Bununla birlikte altı Işın'ın on iki gardiyanı olduğu gibi, on iki iblis hali var çünkü her bir iblis elemental hem dişi, hem de erkek."

Susannah sözün nereye gideceğini anlamaya başladı ve yüreğine bir ağırlık çöktü. Mia'nın Discordia dediği yerden, yürüyüş yolunun ötesindeki, çıplak kayalıklardan tiz bir kahkaha duyuldu. Kahkaha atan bu görünmez nüktedana bir ikincisi, sonra üçüncüsü, dördüncüsü ve beşincisi katıldı. Aniden, tüm dünya ona gülüyormuş gibi gelmeye başladı. Belki gülmekte çok haklıydılar, çünkü espri gerçekten iyiydi. Ama nereden bilebilirdi?
Sırtlanlar (veya her ne iseler) kahkahalarına devam ederken, "İblis elemental'lerin çift cinsiyetti olduğunu söylüyorsun," dedi. "Bu yüzden kısırlar, hermafrodit oldukları için."
"Evet. Dinh'in, Yüksek Dil'de vahiy denen bilgileri öğrenmek için Kâhin'in yerinde bu iblis elemental'lerden biriyle cinsel ilişkiye girdi. Kâ-hin'in tenha bölgelerde bazen karşılaşılan dişi şeytanlardan biri olduğunu düşünmemesi için hiçbir sebep yoktu."
"Evet," dedi, Susannah. "Sadece yalnız ve azgın bir iblis."
"İstersen al," dedi Mia, Susannah'ya bir portakal uzatarak. Susannah hâlâ aç değildi ama yine de meyveyi aldı zira ağzı kupkuru olmuştu.
"İblis, Silahşor'un tohumlarını bir dişi olarak aldı ve erkek olarak sana verdi." i •
"Konuşan Çember'deyken," dedi Susannah kederli bir ifadeyle. İri yağmur damlalarının yüzüne düşüşünü, omuzlarında hissettiği görünmez elleri, yaratığın organının içini parçalarcasına bedeninde gidip gelişini ha-tırlıyordu. En kötü tarafı, içindeki dev penisin soğukluğuydu. O sırada bir buz saçağryla beceriliyormuş gibi hissettiğini hatırladı.
Ve bununla nasıl başa çıkmıştı? Elbette Detta'yı çağırarak. İki düzine motelin otoparkında ve şehir dışındaki bitirim yerlerde birçok nahoş seks deneyiminden zaferle ayrılmış olan o sürtüğü çağırmıştı. Detta iblisi kapana kıstırmış...
"Kaçmaya çalıştı," dedi, Mia'ya. "Aletinin kahrolası bir kapana kısıldığını anladığında kurtulmaya çalıştı."
"Gerçekten isteseydi, kurtulurdu," dedi, Mia usulca.
"Neden beni kandırmakla uğraşsın ki?" diye sordu ama Mia'nın cevabı söylemesine gerek yoktu. Artık yoktu. Sebep çok açıktı; iblisin Susannah'ya ihtiyacı vardı. Bebeği taşımasını istiyordu.
Roland'm bebeğini.
Roland'ın kıyametini.
"Bebe hakkında bilmek istediğin her şeyi öğrendin," dedi Mia. "Değil mi?"
Galiba öyleydi. Bir iblis, dişiyken Roland'm tohumlarını almış; bir şekilde saklamış; sonra da erkek olarak Susannah Dean'in içine boşaltmıştı. Mia haklıydı. Bilmek istediklerini öğrenmişti.
"Sözümü tuttum," dedi Mia. "Haydi geri dönelim. Bu soğuk bebem için iyi değil."
"Bir dakika daha," dedi, Susannah. Portakalı havaya kaldırdı. "Bırak da şunu yiyeyim. Hem bir sorum daha var."
"Ye ve sor ama çabuk ol."
"Sen kimsin?" Gerçekte kimsin? Az önce bahsettiğin iblis misin? Bu arada onun bir ismi var mı? İblisin yani?"
"Hayır," dedi, Mia. "Elemental'lerm isme ihtiyacı yoktur; onlar neyse odur. Ben bir iblis miyim? Merak ettiğin bu mu? Evet, sanırım öyleyi^ Ya da öyleydim. Her şey şimdi çok belirsiz; bir rüya gibi."
"Ben değilsin... değil mi?"
Mia cevap vermedi. Ve Susannah, muhtemelen onun da cevabı bil-mediğini düşündü.
"Mia," dedi alçak ve düşünceli bir sesle.
Mia şalını dizlerinin arasına almış, duvara dayanarak çömelmişti. Susannah, kadının bileklerinin şişliğini görünce bir an için ona acıdı. Ama sonra bu duyguyu kovdu. Acımanın zamanı değildi, zira bu gerçek değildi.
"Dadıdan başka bir şey değilsin, kızım."
Tam da beklediği tepki geldi. Hatta daha fazlasıydı. Mia'nın yüzünde önce şok, sonra hiddet belirdi. Hatta hiddetin de ötesiydi. "Yalan! Ben bebenin annesiyim! Ve doğduğunda, Kırıcı bulabilmek için dünyayı taramaya gerek kalmayacak, çünkü bebem en güçlüleri olacak. Geri kalan iki Işını tek başına kıracak kadar güçlü!" Sesinde gurur vardı ama çılgınlığın eşiğinde olduğu da anlaşılıyordu. "Benim Mordred'im! Duydun mu?"
"Ah, evet," dedi, Susannah. "Duydum. Doğruca Kule'yi yıkmak isteyenlere koşacaksın, değil mi? Onlar çağıracak, sen gideceksin." Bir an du-raksadıktan sonra sesini bilerek yumuşattı ve devam etti. "Yanlarına gittiğinde bebeni elinden alacaklar, sana teşekkür edecekler ve seni içinden çıkıp geldiğin karışıma geri gönderecekler."
"Hayır! Oğlumu büyüteceğim! Bana söz verdiler!" Mia kollarını koruyucu bir tavırla karnına doladı. "O benim, ben onun annesiyim ve onu büyütmek de hakkım!"
"Aklını başına topla, kızım. Sözlerini tutarlar mı sanıyorsun? Hem * onlar? O kadar çok şeyi görüyorsun da bunu nasıl göremiyorsun?"
Susannah bu sorunun cevabını biliyordu elbette. Annelik duygusu a5ır basıyor, Mia'nın mantıklı düşünmesini engelliyordu.
"Neden bebemi büyütmeme izin vermesinler?" diye sordu, Mia tiz Kjr sesle. "Benden iyisini mi bulacaklar? Sadece iki şey için, oğlunu doğurmak ve ona bakmak için yaratılmış olan Mia'dan iyisini mi bulacaklar?"
"Ama sen, sadece senden ibaret değilsin," dedi, Susannah. "Calla'nm çocukları ve yol boyunca dostlarımla karşılaştığımız diğer her şey gibisin. İkizsin, Mia! Diğer yarın, hayatla bağlantın benim. Dünyayı benim gözlerimden görüyor, benim ciğerlerim aracılığıyla nefes alıyorsun. Bebeyi ben taşımak zorunda kaldım, çünkü sen taşıyamıyordun, değil mi? Sen de büyük iblisler gibi kısırsın. Ve çocuğunu, atom bombasının Kırıcı versiyonunu ele geçirdiklerinde benden kurtulmak için seni başlarından savacaklar."
"Bana söz verdiler," dedi, Mia. Yüzünde inatçı bir ifade vardı.

"Kendini benim yerime koy, yalvarırım" dedi, Susannah. "Benim yerimde olsaydın ve aynı şeyleri duysaydın bu söz için ne düşünürdün?"
"O zehir saçan çeneni kapatmanı söylerdim!"
"Gerçekte kimsin? Seni hangi cehennemden buldular? Gazetede çıkan bir ilana falan mı cevap verdin? 'Bakıcı Anne Aranıyor, Dolgun Ücret, Kısa Süreli İş'. Kimsin sen?"
"Kes sesini!"
Susannah kesik bacakları üzerinde öne eğildi. Bu pozisyon onun için fazlasıyla rahatsızdı ama hem rahatsızlığını, hem de elindeki yarısı yen-mi§ portakalı unutmuştu.
"Haydi!" dedi ses tonu Detta Walker'ınkine dönüşerek. "Çıkar baka-llrn maskeni, güzelim! Benimkini çıkardığın gibi! Gerçekleri anlat, bakla-y ağzından çıkar, eteğindeki taşlan dök bakalım! Kimsin sen kahrolası?"
"Bilmiyorum," diye haykırdı Mia ve aşağıdaki kayalıklara saklann^ çakallar da ona karşılık verdi. Ama onlarınki çığlık değil, kahkahaya "Bilmiyorum, kim olduğumu bilmiyorum, şimdi tatmin oldun mu?"
Olmamıştı ve tam Susannah üsteleyecekti ki Detta Walker konuştu.

BEŞ

Susannah'nın diğer iblisi şunları söyledi:
Bence bu konu üzerinde biraz daha düşünmelisin, güzelim. Ne de olsa o düşünemiyor. Salağın teki, okuma yazma bilmiyor, Morehouse'a falan gitmemiş, hiçbir okula gitmemiş ama sen gittin. Ah, Bayan Oh-Detta Holmes Columbia'ya gitti, lay-lay-lorn, Okyanusun İncisi hanımefendi.
Öncelikle kadının nasıl hamile kaldığını düşünmen gerek. Roland'ın onu becermesini sağladığını, sonra Çemberin İblisi'ne dönüştüğünü ve tohumlan sana boşalttığını, o iğrenç şeyleri midene indirttiğini söylüyor ama tüm bunlarda onun yeri ne, Detta'nın merak ettiği bu. Nasıl oluyor da kamı burnunda olan o oluyor? Yoksa bu da o... ne diyordun... tasavvur tekniğinin ürünü mü?
Susannah bilmiyordu. Tek bildiği, Mia'nın aniden kıstığı gözleriyle ona bakmakta olduğuydu. Az önceki monologun bazı parçalarını duyduğuna şüphe yoktu. Peki ne kadarını duymuştu? Susannah fazla bir şey olmadığına bahse girerdi; belki aradan birkaç kelime duymuştu. Sonuç olarak Mia, gerçekten de bebeğin annesi gibi davranıyordu. Bebek Mordred! Bir Charles Addams çizgi filmi gibiydi.
Evet, öyle davranıyor; dedi Detta düşünceli bir sesle. Tıpkı bir anne gibi davranıyor, her şeyiyle öyle, bu konuda haklısın.
Ama belki de doğası öyledir, diye düşündü Susannah. Belki analık iÇ" güdüsünün ötesinde Mia yoktu.
Soğuk bir el uzanıp Susannah'nın bileğini kavradı. "O kim? Sivri dilli lan m1? Eğer oysa defet. Beni korkutuyor."
Aslında Susannah'yı da hâlâ biraz korkutuyordu ama Detta'nın gerçek olduğunu kabullenmeye başladığı zamanlardaki kadar değil. Dost ol-fflaınışlardı, muhtemelen asla da olamayacaklardı ama Detta Walker cok güçlü bir müttefik olabileceği açıktı. Acımasızlığının ötesinde, oldukça da kurnazdı.
Kendi safına çekebilirsen bu Mia karısı da epeyce güçlü bir müttefik olabilir- Dünyada tepesi atmış bir anne kadar güçlüsü zor bulunur.
"Geri dönüyoruz," dedi, Mia. "Sorularına cevap verdim, soğuk bebek için kötü ve o kaba kadın burda. Görüşmemiz sona erdi."
Ama Susannah bileğini tutan elden kurtuldu ve hafifçe geriledi. Sütunların arasından esen buz gibi rüzgâr, ince tişörtünden görünmez bir bıçak gibi geçiyordu. Ama Susannah soğuğa minnettardı zira rüzgâr sayesinde kafası temizlenmiş, zihni açılmıştı.
Bir parçası benim, çünkü anılarıma ulaşabiliyor. Eddie'nin yüzüğü, Nehir Geçiti'ndeki insanlar, Mono Blaine. Ama aynı zamanda benden fazlası-olmakzorunda, çünkü... çünkü...
Haydi güzelim, iyi gidiyorsun ama yavaşsın.
Çünkü tüm o diğer şeyleri de biliyor. İblisler hakkında bilgisi var. Hem küçük olanlar, hem de elemental'leri biliyor. Işınların nasıl yaratıldığını (şöyle böyle) ve şu büyülü yaradılış karışımını, Prim'į de biliyor. Oysa ben Şimdiye kadar prim'inn eteklerini durmadan dizlerinin altına çekiştiren kız-briçin söylendiğini sanırdım. Kelimenin diğer anlamını benden öğrenmedi.
Bu diyalogun tıpkı çiçeği burnunda bir anne babanın yeni bebeklerini incelerken yaptığı türde bir konuşmaya benzediğini düşündü. Yeni bebelerini. Burnu tıpkı seninki, gözleri de seninkilere benziyor, ama Ta^. rım, o saçları kimden almış?
Ayrıca New York'ta dostları var, dedi, Detta. Sakın bunu unutma. En azından o, dost olduklarını düşünmek istiyor. Yani aynı zamanda apayrı bir kişi veya apayrı bir yaratık olan biriyle karşı karşıyayız. Ev iblisleriyle maraz iblislerinin görünmez dünyasından biri. Ama kim? Gerçekten o elemental'lerd&n biri mi?
Detta güldü. Öyle diyor ama yalan söylüyor, şekerim! Yalan söyledikti biliyorum!
O halde ne o ? Mia olmadan önce neydi ?
Aniden sesi kulak zarını patlatacak kadar tizleşip yükselen bir telefon çalmaya başladı. O terk edilmiş şatonun kulesinde bu ses öylesine yabancıydı ki Susannah bir an için ne olduğunu anlayamadı. Discordia'daki yaratıkların (çakallar, sırtlanlar, her ne iseler) sesi bir süredir kesilmişti ama bu tuhaf ses üzerine tekrar çığlık atarcasına ulumaya başladılar.

Bununla birlikte hiçliğin kızı, Mordred'in annesi Mia, sesin ne olduğunu derhal anlamıştı. Öne çıktı. Susannah dünyanın bir anda bulanıklaş-tığını, gerçekliğini kaybettiğini hissetti. Adeta donup bir tabloya dönüşmüştü. Pek güzel bir tablo da değildi.
"Hayır!" diye haykırıp Mia'nın üzerine atıldı.
Ama Mia (hamile olsun olmasın, bilekleri şiş veya değil, yaralı veya sağlıklı) onu kolayca etkisiz hale getirdi. Roland onlara çıplak elle dövüşürken başvurabilecekleri birkaç numara öğretmişti (ve Detta, bu pis numaralara bayılmıştı) ama Mia karşısında hiçbiri işe yaramadı. Her bil hamleyi daha Susannah harekete geçmeden savuşturuyordu.
Ah, tabi ya, Nehir Geçiti'ndeki Talitha Teyze'yi ve Lud'daki Denizci Topsy'yi bildiği gibi bu numaraları da biliyor. Anılarına ulaşabiliyor. Çünkü bir anlamda o aynı zamanda sensin...
Ve düşünceleri bu noktada son buldu, çünkü Mia her iki kolunu da arkasına çevirip kıvırmıştı. Hissettiği acı korkunçtu.
Amma da mızmızsın, koca bebek, dedi Detta küçümseyerek ama Susannah'nın ona cevap vermesine kalmadan olağanüstü bir şey oldu: dünya bir kâğıt parçasıymış gibi yırtılıp ikiye ayrıldı. Yırtık, yürüyüş yolunun kirli taşlarından en yakındaki sütuna, oradan da gökyüzüne doğru derinleşti. Yıldızlarla kaplı gökyüzünde hızla ilerledi ve hilal şeklindeki ayı ikiye böldü.
Susannah bir an için, artık olan oldu, diye düşündü. Kalan iki Işın kı-nlmış ve Kule yıkılmıştı. Sonra, yırtıktan baktı ve Plaza-Park Hotel'in 1919 numaralı odasındaki ikiz yataklardan birinde yatmakta olan iki kadını gördü. Kolları birbirlerine dolanmıştı ve gözleri kapalıydı. Üzerlerinde birbirinin tıpatıp aynı lekeli tişörtler ve kot pantolonlar vardı. Vücut hatları da aynıydı ama birinin bacaklarının dizden aşağısı vardı, saçları ipek gibi yumuşaktı ve teni beyazdı.
"Benimle uğraşmaya kalkma!" diye soludu, Mia kulağına. Susannah minik bir tükürük damlasının suratına yapıştığını hissetti. "Sakın bebemle veya benimle uğraşma. Çünkü ben daha güçlüyüm, duyuyor musun? Daha güçlüyüm!"
Genişleyen boşluğa doğru sürüklenen Susannah buna hiç şüphe olmadığını düşündü. En azından o an için.
Yırtığın içinden gerçekliğe itildi. Teni kısa bir an için önce alev almış gibi oldu, sonra buz kesti. Bir yerlerden geçiş çınlamaları duyuluyordu ve sonra...

ALTI
...doğrulup oturdu. İki değil, tek kadındı ama bacakları bütündü. Susannah geriye itilmişti. Kontrol, Mia'nın elindeydi. Telefona uzandı, önce ahizeyi ters tuttu, ardından çevirerek kulağına götürdü.
"Alo? Alo!"
"Merhaba, Mia. Adım..."
Mia sözünü kesti. "Bebeğimin bende kalmasına izin verecek misiniz? İçimdeki bu kaltak vermeyeceğinizi söylüyor!"
Bir sessizlik oldu ve giderek uzadı. Susannah, Mia'nın korkusunun bir çığ gibi büyüdüğünü hissedebiliyordu. Böyle hissetmek zorunda değil, sin, demeye çalıştı ona. İstedikleri, ihtiyaç duydukları şey sende, görmüyor musun?
"Alo, orda mısın? Tanrılar, orada mısın? LÜTFEN BANA HÂLÂ ORDA OLDUĞUNU SÖYLE!"
"Burdayım," dedi bir erkek sesi sakince. "Tekrar başlayalım mı, ne dersin, hiçliğin kızı Mia? Yoksa sen kendini biraz daha... kendinde hissettiğinde tekrar mı arayayım?"
"Hayır! Yapma, öyle yapma, yalvarırım!"
"Lafımı tekrar kesecek misin? Böyle yakışıksız davranışlara hiç gerek yok, biliyorsun."
"Söz veriyorum, kesmeyeceğim!"
"Adım Richard P. Sayre." Susannah bu ismi tanıyordu. Ama nereden? "Gitmen gereken yeri biliyorsun, değil mi?"
"Evet!" Artık sesi hevesliydi. Memnun etmeye istekli. "Altmış Birinci Sokak ile Lexingworth'un köşesindeki Dixie Pig."
"Lexington," dedi, Sayre. "Eminim Odetta Holmes bulmana yardım eder."
Susannah, o benim adım değil, diye haykırmak istedi ama sessizliğim bozmadı. Çığlık atması bu Sayre denen adamın hoşuna giderdi, değil mi? Kontrolünü kaybetmesini isterdi mutlaka.
"Orda mısın, Odetta?" Kibarca sataşıyordu. "Orda mısm, her şeye burnunu sokan kaltak?"
Sessiz kaldı.
"İçerde," dedi, Mia. "Neden cevap vermediğini bilmiyorum, onu engelliyor değilim."
"Ben sebebini biliyorum galiba," dedi, Sayre hoşgörülü bir sesle. «Öncelikle, o ismi sevmiyor." Sonra Susannah'nın anlayamadığı bir imayla "'Bana artık Clay demeyin, Clay benim kölelik ismim,'" dedi. "'Bana Muhammed Ali deyin!' Onun gibi, değil mi Susannah? Yoksa bu senin zamanından sonra mıydı? Sanırım biraz sonraydı. Üzgünüm. Zaman insanın aklını nasıl da kanştırabiliyor, değil mi? Boş ver. Birazdan sana bir §ey söyleyeceğim, hayatım. Korkarım pek hoşuna gitmeyecek ama bence bilmen gerek."
Susannah sessizliğini korudu ama bu iş giderek güçleşiyordu.
"Bebenin yakın geleceği meselesine gelince, bunu sorma gereği hissetmene bile şaşırdım, Mia," dedi Sayre. Konuşan her kimse, çok tatlı dilliydi ve sesinde tam gerektiği kadar şaşkınlık vardı. "İsimlerini verebileceğim bazılarının aksine Kral, sözüne sadıktır. Dürüstlük meselesi bir yana, bunun ne kadar elverişsiz olacağını düşün! Belki de İsa dahil, Buda dahil, Muhammed Peygamber dahil, dünyaya gelmiş gelecek en önemli çocuğu başka kime emanet edebiliriz? Açık konuşmak gerekirse, kime güvenip bebeği emzirtebiliriz?"
Tam da duymak istediklerini söylüyor, diye düşündü, Susannah kasvetle. Duymak için can attıklarını. Ve bunun sebebi ne? Anne olması elbette.

"Bana! Bana!" diye bağırdı, Mia. "Sadece bana, tabi! Teşekkür ederim! Teşekkür ederim!"
Susannah nihayet konuştu. Mia'ya, ona güvenmemesini söyledi. Ve Ebette söylediklerine hiç aldırış edilmedi.
"Sana yalan söylemek, anneme verdiğim bir sözü tutmamak gibi ol^ ve bu, söz konusu bile değil," dedi hattın diğer ucundaki ses. (Bir annen oldu mu hiç, tatlım, diye sordu Detta.) "Gerçekler bazen acıtsa da yalan. lar bir şekilde geri dönüp bizi incitebiliyor, değil mi? Bu konudaki gerçek şu, Mia; beben uzun süre seninle kalamayacak. Onunki, normal bir ç0. cukluk olmayacak. Ama..."
"Biliyorum! Biliyorum!"
"...beş yıl boyunca yanında olacak... hatta belki yedi yıl bile olabilir. Her şeyin en iyisine sahip olacak. Senden ve elbette bizden alacak hepsi-ni. Nadiren müdahale edeceğiz..."
Detta Walker yağ yanığı gibi süratle ve nahoş bir biçimde öne fırladı. Sadece Susannah Dean'in ses tellerini, kısa bir süreliğine ele geçirebil-misti ama o kadarı bile çok değerliydi.
"Tabi sevgilim, tabi," diye gıdakladı. "Bu dediklerine ancak ahmaklar kanar!"
"KES şu kaltağın sesini.1" dedi, Sayre kırbaç gibi saklayan bir sesle ve Susannah, Mia'nın hâlâ gıdaklayan Detta'yı ortak zihinlerinin gerisine ittiğini hissetti. Tekrar hapishaneye tıkılmıştı.
Söyleyeceğimi söyledim, diye bağırdı, Detta. Kahrolası piçe diyeceğimi dedim!
Sayre'ın sesi soğuk ve netti. "Mia, kontrol sende mi, değil mi?"
"Bende! Bende."
"O halde bunun tekrarlanmasına izin verme."
"Vermeyeceğim!"
Ve bir yerlerde (ortak zihinlerinde yön duygusu olmamasına rağme" yukarıdan geliyormuş gibiydi) bir şey sert bir tınlamayla kapandı. Demire benziyordu.
Gerçekten bir hücredeyiz, dedi Detta'ya ama Detta'nın tek yaptığı -irneye devam etmek oldu.
fCim olduğundan oldukça eminim. Benim dışımda yani, diye düşündü. Bu gerÇek ona §öre 5°^ a91'ftl- Mia'nın Susannah da, Kızıl Kral'm istediğini yapmak için boş dünyadan getirilen bir yaratık da olmayan parçası, üçüncü parça... elemental veya değil; önce Jake'i taciz etmeye çalışan, sonra Roland'a sahip olan dişi güç, Kâhin olmalıydı. O zavallı, azgın ruh. İhtiyaÇ duyduğu bedene sonunda kavuşmuştu. Bebeyi taşıyabilecek vücuda.
"Odetta?" Sayre'ın sesi acımasızdı. "Yoksa Susannah mı demeliyim? Sana haberlerim var demiştim, değil mi? Korkarım bir iyi haber-kötü haber durumuyla karşı karşıyayız. Duymak ister misin?"
Susannah sessizliğini korudu.
"Kötü haber şu; Mia'nın bebesi babasını öldürerek isminin vereceği kaderi yerine getiremeyebilir. İyi haberse, Roland'ın önümüzdeki birkaç dakika içinde mutlaka ölecek olması. Eddie'ye gelince, korkarım o konuda hiç şüphe yok. £>m/ı'inizin reflekslerine ve çarpışma tecrübesine sahip değil. Çok yakında dul kalacaksın, hayatım. Kötü haber bu."
Susannah sessiz kalmayı daha fazla başaramadı ve Mia, konuşmasına izin verdi. "Yalan söylüyorsun! Hepsi yalan!"
"Pek sayılmaz," dedi Sayre sakince ve Susannah, bu ismi nereden duyduğunu hatırladı: Callahan'ın hikâyesinin sonunda duymuştu. Detroit- Orada dininin en büyük öğretisine karşı gelerek vampirlerin eline düşmemek için intihar etmişti. Bu kaderden kaçmaya çalışan Callahan, bir gökdelenin penceresinden aşağı atlamıştı. Önce kendini Orta-Dünya'da bulmuş, sonra Bulunmamış Kapı aracılığıyla Calla Sınır Bölgeleri'ne git-mı§ti. Peder sürekli olarak kazanamadılar, kazanamadılar diye düşündüğü anlatmıştı. Ve haklıydı, haklıydı lanet olsun. Ama Eddie ölürse...
"Malum bir kapı aracılığıyla gönderildikleri takdirde dinh'inh kcw nın gideceği yerden nerdeyse emindik," dedi, Sayre. "Enrico Balazarv adamlarını çağırdık... seni temin ederim, Susannah; çok kolay oldu."
Susannah, adamın doğru söylediğini sesinden anlayabiliyordu. Söy]e dikleri doğru değilse bu adam dünyanın en iyi yalancısı olmalıydı.
"Böyle bir şeyi nasıl öğrenebildin?" diye sordu, Susannah. Cevap geı meyince tekrar sormak üzere ağzını açtı. Ama soramadan tekrar pa]<j]r küldür geri itildi. Mia, Susannah'nın içinde fazlasıyla kuvvetlenmişti.
"Gitti mi?" diye sordu, Sayre.
"Evet, arkaya gönderdim." Uysal. İtaatkâr. Memnun etmeye istekli.
"O halde bize gel, Mia. Ne kadar çabuk gelirsen bebeni kucağına o kadar çabuk alırsın!"
"Evet!" diye haykırdı mutluluktan deliye dönmüş olan Mia ve Susannah aniden parlak bir şeyin bir parçasını gördü. Bir sirk çadırının altından, içerideki parlak gösteriye gizlice bakmak gibiydi. Ya da karanlık bir gösteriye.
Gördüğü, korkunç olduğu kadar basitti de: Peder Callahan, bir tezgâhtardan bir parça salam satın alıyordu. Kuzey Amerikalı bir tezgâhtardı. Maine'deki Doğu Stoneham kasabasında, 1977 yılında malum bir levazı-matçı dükkânını işletiyordu. Callahan onlara bu hikâyeyi tüm ayrıntılarıyla anlatmıştı... ve Mia dinlemişti.
Kavrayış, binlerce kişinin katledildiği bir tarlanın üzerine doğan kızıl bir güneş gibi geldi. Mia'nın gücüne aldırmayan Susannah tekrar öne fırladı. Bir yandan da öfkeyle haykırıyordu:
"Orospu! Hain orospu! Katil sürtük! Kapı'nın onları nereye göndereceğini söyledin! Eddie ve Roland'ı nereye göndereceğini söyledin! Ah sem
OROSPU!"

YEDİ

Mia güçlüydü ama bu saldırıyı beklemiyordu. Hamlenin şiddeti, netta'rnn katillere yakışır enerjisini Susannah'ya aktarmasıyla artmıştı. Tözleri irileşen Mia bir an için geri itildi. Telefonun ahizesi elinden düştü Halının üzerinde bir sarhoş gibi yalpaladı. Neredeyse yataklardan birinin üzerine düşecekti. Bir dansçı gibi kendi etrafında döndü. Susannah ona bir tokat atınca beyaz yanağında ünlem işaretlerine benzer kırmızı izler belirdi.
Aslında yaptığım kendimi tokatlamak, diye düşündü, Susannah. Kendimi dövüyorum, ne aptalca! Ama kendine engel olamıyordu. Mia'nın ihanetinin büyüklüğü...
İçinde, tam anlamıyla fiziksel olmayan bir dövüş ringinde (tamamen zihinsel de sayılmazdı) Mia sonunda Susannah/Detta'yı boğazından yakalayıp gerilemeye zorladı. Gözleri hâlâ saldırının şoku ve şiddeti yüzünden iri iriydi. Ve belki biraz da utançtan. Susannah, Mia'nın utanç duyabiliyor olmasını, daha ötesine geçmemiş olmasını diledi.
Yapmam gerekeni yaptım, diye tekrarladı Mia, Susannah'yı hücresine zorla geri sokarken. Bebem söz konusu ve her şey aleyhime. Yapmam gerekeni yaptım.
Eddie ve Roland'ı canavarın için feda ettin, yaptığın bu, diye haykırdı Susannah. Sayre duyup ona aktardıkların sayesinde Kapı'yı Tower'in peşinden gitmek için kullanacaklarını biliyordu, değil mi? Onları tuzağa düşürmek için kaç kişi bekliyor?
Tek yanıt, demirin demire çarpma sesiydi. Ama bu kez sesi bir ikincisi takip etmişti. Ve üçüncüsü. Mia, ev sahibinin saldırısından hiç hoşlanmaktı anlaşılan. Şansa hiç yer bırakmıyordu. Hücrenin kapısı bu kez, üç defa Ciltlenmişti. Hücre mi? Kalküta'nın Kara Deliği dese yeriydi.
Gittiğinde Dogan'a dönüp tüm düğmeleri etkisiz hale getireceğim, ^ bağırdı. Bir de sana yardım etmeye çalışmıştım! Lanet olsun! İstersen ç0cil ğunu kaldırımda doğur, umurumda değil!
Dışarı çıkamazsın, dedi Mia neredeyse af dilercesine. Daha sonra eğer yapabilirsem seni rahat bırakacağım...
Eddie ölmüşken bunun ne önemi var? Yüzüğünü çıkarmak istemene şaşmamalı! Yaptığını bile bile tenine temas etmesine nasıl dayanacaktın?
Mia ahizeyi alıp kulağına götürdü ama Richard P. Sayre artık hattın diğer ucunda değildi. Muhtemelen gidecek yerleri ve yayacak hastalıkları vardır, diye düşündü, Susannah.
Mia telefonu kapadı ve insanların bir daha geri dönmeyeceklerinde yaptığı gibi ardında herhangi bir şey bırakıp bırakmadığını kontrol etmek amacıyla boş, kişiliksiz odaya baktı. Kot pantolonunun bir cebini üstten yoklayınca para tomarını hissetti. Diğer cebini yokladı ve kaplumbağanın, Sköldpadda 'nın da orada olduğundan emin oldu.
Üzgünüm, dedi Mia. Bebemle ilgilenmek zorundayım. Bütün şartlar aleyhime.
Bu doğru değil, dedi Susannah, Mia'nın onu kilitlediği hücreden. Bu hücre neredeydi acaba? Cehennem Çukuru'ndaki şatonun en karanlık, en derin zindanlarında mı? Muhtemelen öyleydi. Ne fark ederdi? Ben senin tarafındaydım. Sana yardım ettim. Gerektiği zaman o kahrolası doğumunu durdurdum. Bunların karşılığında yaptığına bak. Nasıl bu kadar alçak ve korkak olabiliyorsun?
Yanakları koyu kırmızıya dönen Mia, eli kapının tokmağında durakladı. Evet, gerçekten de utanıyordu. Ama utancı ona engel değildi. Hiçbi' şey onu durduramazdı. Sayre ve dostları tarafından ihanete uğrayana dek, tabi.
Bu kaçınılmaz sonu düşünmek Susannah'nın içinde herhangi bir tat-jnin duygusu uyandırmıyordu.
lanetlenmişsin, dedi. Biliyorsun, değil mi?
“Umurumda değil," dedi, Mia. "Bebemin yüzünü bir an görebilmek >jn cehennemde sonsuza dek kalmaya razıyım. Beni iyi dinle, yalvarırım.”
Susannah/Detta'yı beraberinde taşıyan Mia, otel odasının kapısını açıp koridora çıktı ve korkunç doktorların aynı derecede korkunç bebesini doğurtmak için beklemekte olduğu Dixie Pig'e doğru ilk adımlarını attı.

DÖRTLÜK: Commala-kor-kor!
İşin gerçekten zor!
Bir hainle beraber
Sürüklüyor seni kader!
KARŞILIK: Commala-huş-huş!
Yok bu beladan kurtuluş!
ihanet acıtsa da
Birliktesiniz bu yolda.

7. Kıta: Pusu

BİR
Roland Deschain, Gilead'm son büyük savaşçı grubunun sonuncu-suydu ve bunun iyi bir sebebi vardı; tuhaf bir şekilde romantik doğası, hayal gücünden yoksunluğu ve ölümcül elleriyle içlerinde daima en iyisi o olmuştu. Artık artrit bedenini işgal etmişti, ama kulaklarında veya gözlerinde eklem eceli yoktu. Aralıktan çekilirlerken Eddie'nin başını Bulunmamış Kapı'nın kenarına çarptığını duymuştu ve son anda eğilerek Ka-pı'nın çerçevesinin üst kenarının kafatasını çatlatmasını önlemişti. Önce uzaktan gelen, garip kuş seslerini duydu, bir rüyada şakıyan kuşlar gibiydiler. Sonra varlıkları aniden kuşku götürmeyecek şekilde gerçeğe döndü. Gün ışığı yüzüne vurdu. Mağaranın loşluğundan sonra parlak güneş ışığının gözlerini kamaştırması gerekirdi ama Roland, o şiddetli parlaklığı fark eder etmez sebebini

bilmeden gözlerini iki ince çizgiye dönüşün-ceye dek kısmıştı. Öyle yapmasaydı benzinin kararttığı sert toprağa düşerken saat iki yönünden gelen yuvarlak ışıltıyı gözden kaçıracağına şüphe yoktu. Ve Eddie de ölmüş olacaktı. Belki ikisi de ölmüş olacaktı. Ro-knd'ın tecrübelerine göre sadece iki şey o kadar kusursuz bir daire sekende ışıldardı: güneş gözlükleri ve bir silahın dürbünü.

Silahşor gözlerini kıstığında yaptığı gibi hiç düşünmeden uzanıp Ed-le'yi kolunun altından yakaladı. Ayakları Geçit Mağarası'nın taş ve kemik tozlarıyla kaplı zemininden ayrılırken genç adamın kaslarının geril* ğini, başını Bulunmamış Kapı'nın kenarına çarptığındaysa gevşediğim hissetmişti. Ama Eddie inliyor ve yürümeye çalışıyordu, yani en azından kısmen kendindeydi.

"Eddie, yanıma gel," diye haykırdı ayağa fırlayarak. Sağ kalçasında şiddetli bir acı patlaması oldu ve dizine kadar yayıldı ama Roland hiç bel. li etmedi. Hatta acıyı hayal meyal fark etmişti. Eddie'yi kendisinin bile ta-nıyabildiği benzin pompalarının yanından geçirerek bir binaya doğru sürükledi. Üzerlerinde Silahşor'un bildiği CİTGO veya SUNOCO değil, MOBİİ yazıyordu.

Eddie yarı baygındı. Sol yanağı, kafa derisindeki yarılma yüzünden kanla kaplıydı. Yine de elinden geleni yaptı ve Roland'ın bir levazımatçı olduğunu fark ettiği binanın üç ahşap basamağını sendeleyerek tırmandı, Dükkân, Took'unkinden küçüktü ama diğer yönlerden fazla farklı değil...

Arkadan ve hafifçe sağdan kırbaç sesine benzer bir gürültü duyuldu, Ateş eden adam, Roland'ın tüfeğin sesini duyduğuna göre ıskaladığını bileceği kadar yakındaydı.

Bir şey vızzzl ederek kulağının üç santim ötesinden geçti. Küçük dükkânın kapısının camı parçalandı ve kırıklar içeri saçıldı. Asılı olan tabela (AÇIĞIZ, İÇERİ BUYURUN) havalandı ve döndü.

"Rolan..." Eddie'nin uzaklardan gelen cılız sesi zorlukla duyuluyordu. "Rolan... ne... kim... OFF!" Onu içeri itip yere seren Roland'ın üzerine uzanmasıyla duyduğu şaşkınlıkla bağırmıştı.

Kırbaç sesine benzer gürültüler tekrar başladı. Dışarıda son derece güçlü tüfeği olan bir adam vardı. Roland, birinin, "Aman be, Jack! Boş ver onu," diye bağırdığını duydu. Bir an sonra ise hızh-ateşleyici (Eddıe ve Jake makineli tüfek diyordu) yaylım ateşine başladı. Kapının iki yanın-daki kirli vitrin camları parçalandı ve kırık camlar yağmur gibi içeri yağ*rılann içerisine yapıştırılmış kâğıtlar (Roland kâğıtların ilanlar oldu--unu düşündü) havalanmıştı.

Dükkânda müşteri olarak yaşlıca iki kadın ve bir adam vardı. Üçü deizünü kapıya (Eddie ve Roland'a) dönmüştü ve yüzlerinde silahsız sivilrin her şeyden habersiz şaşkın ifadesi vardı. Roland bazen bu bakışın yiyen bakışı olduğunu düşünürdü. Sanki bu tip insanlar (Calla Bryn Sturgis'dekilerin de pek farkı yoktu) aslında koyunmuş gibi.

"Yere yatın!" diye bağırdı Roland yarı baygın (ve an itibarıyla nefes almakta zorlanan) yoldaşının üzerinden. "Tanrılarınız aşkına, YERE YATIN!"

Üzerinde dükkânın sıcaklığına rağmen flanel bir ekose gömlek olan yaşlıca adam elindeki konserveyi bıraktı (üzerinde domates resmi vardı) ve yere uzandı. İki kadın ayakta durmaya devam etti ve hızlı-ateşleyicinin ikinci salvosu ikisini de öldürdü. Kurşunlar birinin göğsünü, diğerinin kafasını delik deşik etmişti. Göğsünden vurulan kadın, un çuvalı gibi yere yıkıldı. Başından vurulansa Roland'a doğru körlemesine iki sarsak adım attı. Kan, bir yanardağdan taşan lavlar gibi kafasından fışkırıyordu. Dükkânın dışında önce ikinci, sonra üçüncü hızh-ateşleyici ateş etmeye başladı ve kulakları sağır eden bir gürültü oldu. Kurşunlar, başlarının üzerinde ölümcül bir şekilde uçuyordu. Kafasının tepesi havaya uçmuş olan kadın kendi etrafında iki tur döndü ve son bir dans adımıyla yere kapaklandı. Roland tabancasına uzandı ve hâlâ kılıfında durduğunu hissedince rahatladı. Güven veren sandal ağacından kabzasını avucunda hissetti. Hiç olmazsa o konuda şanslıydılar. Bir kumar oynamış, sonuçta kazanmışlardı. Eddie ile geçiş yapmadıkları muhakkaktı. Silahlı adamlar onları görmüştü, hem de çok iyi görmüştü.

Dahası vardı. Onları bekliyorlardı.

"İçeri dalın!" diye bağırıyordu biri. "İçeri girin, girin! Onlara kendileri toparlama fırsatı vermeyin, salaklar!"

"Eddie!" diye kükredi, Roland. "Eddie, bana yardım etmelisin!"

"Hıı?..." Cılız. Şaşkın. Eddie, ona tek gözüyle, sağ gözüyle bakıyor<ju Sol gözü, başındaki yaradan akan kan yüzünden geçici olarak kapanmıştı

Roland uzanıp ona kan damlalarını saçından uçuracak kadar şiddetli bir tokat attı. "Gangsterler! Bizi öldürmeye geliyorlar! Burdaki herkesi öl-dürecekler!"

Eddie'nin görünen gözündeki bakış netleşti. Hızla oldu. Roland başının hiç şüphesiz deli gibi zonklamasına rağmen aklını başına o denli hızlı toplamak için harcadığı çabayı görünce Eddie'yle gurur duydu. Yine Cuthbert Allgood olmuştu. Tepeden tırnağa, hayata dönmüş Cuthbert.

"Neler oluyor?" diye bağırdı biri çatlak, heyecanlı bir sesle. "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

"Kalkmayın," dedi, Roland etrafına bakmadan. "Yaşamak istiyorsanız yerden ayrılmayın."

"Dediğini yap, Chip," dedi bir başkası. Roland, bu sesin muhtemelen domates konservesini tutan adama ait olduğunu düşündü.

Roland kapının kırılan camının yere saçılan parçaları arasında emeklemeye başladı. Minik cam parçalarının dizlerini ve ellerini kesmesinin verdiği acıyı umursamıyordu. Bir kurşun, şakağının yanından vızıldayarak geçti. Onu da umursamadı. Dışarıda parlak bir yaz günü vardı. Ön planda, üzerlerinde MOBİL yazan iki benzin pompası görülüyordu. Bir tarafta, büyük ihtimalle kadın müşterilerden birine (bir daha asla kullanamayacaktı) veya Bay Flanel Gömlek'e ait eski bir araba vardı. Pompaların ve yağ lekeli toprak otoparkın ötesinde taş döşeli bir kasaba yolu, onun

da gerisinde gri bir binalar silsilesi vardı. Birinin kapısının üzerindeki tabelada BELEDİYE, bir diğerinde ise STONEHAM İTFAİYESİ yazıyordu Üçüncü ve en büyük bina, KASABA GARAJİ idi. Bu binaların önündeki otoparklar da taş döşeliydi (metalli diyordu Roland) ve park etmiş çeşitli araçlar vardı. Bir tanesi neredeyse bir at arabası kadar büyüktü. Yarım ...zjneden fazla adam araçların gerisinden çıkmış, silahlarını durmadan sje«erek üzerlerine geliyordu. Roland, adamlardan birini tanıdı: Enri-Balazar'ın çirkin sağ kolu, Jack Andolini'ydi. Silahşor bu adamın öldüğünü görmüştü. Vurulmuş ve sonra Batı Denizi'nin sığ sularında yaşayan etobur ıstanavarlara yem olmuştu, ama işte yine karşısındaydı. Çünkü Kara Kule olan eksen üzerinde dönen sonsuz sayıda dünya vardı ve bu da onlardan biriydi. Bununla birlikte tek bir gerçek dünya vardı. Olayların geri dönüşü olmamacasına gerçekleştiği tek bir dünya. Ama bu konuyu düşünmenin zamanı değildi.
Dizlerinin üzerinde doğrulan Roland önce hızlı-ateşleyicileri kullanan adamları hedef alarak altıpatlarını ateşledi. Biri, boğazından kanlar saçılarak yolun üzerindeki kesik beyaz çizgilerin üzerine yığıldı. Bir diğeri, alnının ortasında bir delikle yolun kenarındaki toprağa savruldu.
Sonra onun gibi dizlerinin üzerine kalkmış olan Eddie yanında belirdi ve Roland'ın diğer tabancasını ateşlemeye başladı. En az iki kez ıskaladı, ama durumu göz önüne alındığında bu son derece doğaldı. Üç adam yolun üzerine yığıldı. İkisi ölmüş, biri yaralanmış, haykırıyordu. "Vuruldum! Ah, Jack, yardım et! Karnımdan vuruldum!"
Biri, özellikle çarpışma esnasında bir silahşora yapılmaması gerekeni yaparak Roland'ın omzunu kavradı. "Bayım, neler olu..."
Roland bir anlığına ona döndü ve kravat takmış, kasap önlüğü olan, kırklı yaşlarda bir adam gördü ve dükkân sahibi, diye düşündü. Muhtemeli pedere postanenin yerini tarif eden adam. Ve adamı hızla geri itti. Saniyenin onda biri kadar bir süre sonra adamın başının sol tarafından kan fakırdı. Silahşor sadece bir sıyrık olduğunu gördü. Ciddi bir yara değildi. En azından şimdilik. Ama Roland, onu itmemiş olsaydı..
Eddie tabancasını tekrar dolduruyordu. Roland da aynısını yaptı aiıa sağ elinin eksik parmakları yüzünden işi biraz daha uzun sürdü. Bu arada sağ kalabilen iki gangster, yolun dükkân tarafındaki eski arabacı,, gerisinde siper almıştı. Fazla yakınlardı. Bu iyi değildi. Roland yaklaşan bir motorun homurtusunu duyabiliyordu. Söylediği an yere yatarak akıl],. lık eden ve böylece kadınlarla aynı akıbeti paylaşmaktan kurtulan adama döndü.
"Sen!" dedi, Roland. "Silahın var mı?"
Flanel gömlekli adam başını iki yana salladı. Gözleri çarpıcı bir mavilikteydi. Roland, adamın korktuğunu ama paniğe kapılmadığını gördü. Dükkân sahibi, müşterinin önünde bacakları açılmış halde sersem gibj oturuyor, beyaz önlüğüne düşen kan damlalarına inanmaz gözlerle bakı-yordu.
"Dükkâncı, burda silah tutuyor musun?" diye sordu, Roland. Eddie, adam cevap veremeden (verebileceği de şüpheliydi zaten) Roland'ın omzunu yakaladı. "Diğerleri yaklaşıyor," dedi. Sesi boğuktu ve kelimeleri yuvarlıyordu (diğelee yağaşığoo) ama Roland onun ne kastettiğini yine de anladı. Önemli olan, Eddie'nin altı adamın daha yolun karşısına geçtiğini görmüş olmasıydı. Bu kez birbirlerinden ayrılmışlardı ve zikzaklar çizerek ilerliyorlardı.
"Haydi, haydi!" diye bağırdı Andolini arkalarından. Ellerini havada sallıyordu.
"Tanrım, Roland, bu Tricks Postino," dedi, Eddie. Tricks'in elinde yine kocaman bir silah vardı ama Eddie, bunun Muhteşem Rambo Makinesi dediği fazla büyük M-16 olup olmadığından emin değildi. Her neyse, orada da Eğik Kule'deki çarpışmada olduğu gibi şansı yoktu: Eddie ateş etti ve Tricks, fazla büyük olan silahını ateşlemeye devam ederek yoldafe diğer cesetlerin üzerine düştü. Bunun sebebi muhtemelen parmaklarının ölmekte olan beyninin gönderdiği son sinyallerle kasılmasıydı ve kahra' manca bir hareket değildi, ama Roland ve Eddie yine de kurşunlardan kaçmak içi" eğilmek zorunda kaldı. Kalan beş kanunsuz, bu fırsattan isti-(de ederek yolun karşısına geçip eski arabaların arkasında siper aldı. nurum gittikçe kötüleşiyordu. Yolun karşısındaki araçların (Roland muhtemelen kasabaya gelirken kullandıkları arabalar olduğunu düşündü) koruyucu ateşinin desteğini alarak küçük dükkânı büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalmadan cehenneme çevirebilirlerdi.
Tüm bunlar, Jericho Tepesi'nde olanlara çok benziyordu. Geri çekilmenin zamanı gelmişti.
Yaklaşan aracın homurtusu giderek artıyordu; sesine bakılırsa ağır yükle zorlanan güçlü bir motoru vardı. Dükkânın solunda aniden dev kütükler taşıyan kocaman bir kamyon belirdi. Roland, kamyonun şoförünün ağzının açılıp gözlerinin irileştiğini gördü. Şoförün tepkisi doğaldı. Daha önce ormanda geçirdiği uzun, sıcak bir günün ardından soğuk bir bira veya gazoz içmek için şüphesiz defalarca geldiği küçük dükkânın önündeki yolda yarım düzine adam, savaş meydanındaki askerler gibi kanlar içinde yatıyordu. Roland, adamların gerçekten de savaşta ölen askerler olduğunu biliyordu.
Koca kamyonun frenleri acı acı öttü. Arkasından hava frenlerinin öfkeli soluğu duyuldu. Dev lastikler kilitlendi ve yolda simsiyah, duman tüten izler bıraktı. Tonlarca ağırlıktaki yükü yana kaymaya başladı. Roland yolun karşısındaki adamlar pervasızca ateş etmeye devam ederken kütüklerden kopan küçük parçaların mavi gökyüzüne doğru uçuştuğunu gördü. Tüm bu olanlarda hipnotize edici bir şey vardı; Eld'in Kayıp Canavarlarından birinin kanatları alev almış halde gökyüzünden inişini izlemek gibiydi.
Kamyonun atlarca çekilmeyen ön kısmı, ilk cesedin üzerinden geçti. Kırmızı iplere benzeyen bağırsaklar fırlayıp yol kenarındaki toprak bölücün üzerine saçıldı. Bacaklar ve kollar koptu. Bir tekerlek, Tricks Posti-n° nun kafasını ezdi; kafatasının parçalanmasıyla ateşe atılan kestanenin patlamasına benzer bir ses çıktı. Kamyonun yükü kayıp yalpalamaya başladı. Roland'ın omuzlarına dek gelen lastikler yola gömüldü ve kanla h rışık toprağı havalandırdı. Sürati azalan kamyon, dükkânın önünden ka yarak geçti. Direksiyon başındaki sürücü artık görülemiyordu. Kamyon^

perdelemesiyle dükkân ve içindeki insanlar bir an için yolun karşısından gelen boğucu kurşun yağmurundan kurtuldu. Dükkân sahibi (Chip) Ve hayatta kalan müşteri (Bay Flanel Gömlek) kamyona aynı büyülenmiş ifadeyle bakıyordu. Dükkân sahibi başının yan tarafından akan kanı dal-gınca sildi ve elini suyla ıslanmış gibi yere doğru silkeledi. Roland, ada-mın yarasının Eddie'ninkinden kötü olduğunu gördü ama adam farkında değil gibiydi. Belki böylesi daha iyiydi.
"Arka taraftan dışarı," dedi Silahşor, Eddie'ye. "Hemen." "İyi karar."
Roland flanel gömlekli adamı kolundan yakaladı. Adamın gözleri derhal kamyondan ayrılıp Silahşor'a çevrildi. Roland başını arka tarafa doğru sallayınca yaşlı adam da başını sallayarak karşılık verdi. Sorgusuz sürati beklenmedik bir marifetti.
Dışarıda, kamyonun yükü sonunda bağlarından kurtuldu, park edilmiş arabalardan birini ezdi (Roland arkasındaki gangsterlerin de ezilmiş olduğunu umdu). Önce tepedeki kütük yuvarlanmış, diğerleri hemen sonra onun ardından gelmişti. Silah seslerini önemsiz çıtırtılara dönüştüren, kulakları sağır edici, bitmeyecekmiş gibi görünen, metalin metale sürtünme sesi oldu.

İKİ
Eddie, dükkân sahibinin kolunu Roland'ın diğer adama yaptığı gi"1 kavradı ama Chip, müşterisiyle aynı anlayışa ve hayatta kalma içgüdüsüne sahip değildi. Daha önce vitrinlerinin bulunduğu kenarı girintili çıkıntılı deliğe irileşmiş gözlerle bakıp kamyonun kendini yok etme balesinin
safhasına girmesini izliyordu. Yükünden bir anda kurtulan kamyon, dükkânın ilerisindeki tepeden aşağı, ormana doğru durdurulamaz bir şekilde inişe geçmişti. Ağır yükü, yoğun bir toz bulutu kaldırarak yolun sa-"ında kayarak ilerliyor, ardında derin bir iz bırakıyordu. Bu arada bir Chevrolet ve iki de gangster kütüklerin altında kalıp pestile dönmüştü. Ama adamların sayısı hiç azalmamış gibiydi. Dükkâna kurşun yağmaya devam ediyordu.
"Haydi Chip, gitmemiz gerek," dedi, Eddie ve adamı tekrar çekti. Chip hâlâ omzu üzerinden geriye bakıyor ve başının yan tarafından yüzüne doğru akan kanı siliyordu ama bu kez harekete geçerek Eddie'nin peşinden gitti.
Dükkânın gerisinde, solda, binaya sonradan eklenmiş; bir tezgâh, birkaç yamalı tabure, üç veya dört masa, çoğunlukla tarihi geçmiş genç kız dergilerinin olduğu bir gazete tezgâhı ve onun üzerinde de eski bir ıstakoz avlama sepetinin bulunduğu bir yemekhane vardı. Binanın bu bölümüne vardıklarında dışarıdan gelen silah sesleri arttı. Sonra bir patlamayla tekrar cılızlaştılar. Eddie benzin pompalarının deposunun havaya uçtuğunu düşündü. Bir kurşunun vızıldayarak geçtiğini hissetti ve duvara asılmış deniz feneri resminde küçük bir deliğin belirdiğini gördü.
"Kim bu adamlar?" diye sordu, Chip sohbet eder gibi bir ses tonuyla. "Siz kimsiniz? Vuruldum mu? Oğlum Vietnam'daydı, biliyorsunuz. Kamyonu gördünüz mü?"
Bu soruların hiçbirine cevap vermeyen Eddie sadece gülümseyip ba-pı salladı ve Chip'i Roland'ın peşinden aceleyle sürükledi. Nereye gittiklerine ve bu boktan durumdan nasıl kurtulacaklarına dair en ufak fikri y°ktu. Emin olduğu bir şey vardı; o da Calvin Tower'm orada olmadığıy-"'• Ki bu muhtemelen iyiydi. Bu cehennem gibi baştana Tower bizzat yol açmamış olabilirdi ama silahlı adamların orada bulunuşunun sebebinin eski dost Cal olduğuna hiç kuşkusu yoktu. Keşke eski dost Cal...
Kolunda ani bir batma ve yanma hisseden Eddie acı ve şaşkınlıkta haykırdı. Hemen ardından bir başka kurşun baldırına isabet etti. Sağ ba-cağının alt kısmında şiddetli bir acı hissetti ve tekrar haykırdı.
"Eddie!" Roland riski göze alarak ardına baktı. "Vurul..."
"Evet, iyiyim, devam et!"
Şimdi önlerinde üzerinde üç kapı bulunan, fiberglas panellerden ya-pılmış ucuz bir duvar vardı. Birinin üzerinde KİZLAR, diğerinde ERKEKLER, sonuncuda ise SADECE PERSONEL yazıyordu.
"SADECE PERSONEL!" diye bağırdı, Eddie. Aşağı bakınca sağ dizinin yaklaşık sekiz santim altında, kot pantolonunun üzerinde kanla çevrelenmiş bir delik olduğunu gördü. Kurşun, dize isabet etmemişti ve bu çok iyiydi ama verdiği acı o kadar şiddetliydi ki dayanmak güçtü.
Başının üzerinde bir lamba patladı. Eddie'nin başına ve omuzlarına cam parçalan saçıldı.
"Sigortam var ama böyle bir şeyi kapsayıp kapsamadığını Tanrı bilir," dedi Chip yine sohbet ediyormuşçasına. Yüzündeki kanı silerek elini yere silkti ve zeminde minik, kırmızı lekeler belirdi. Kurşunlar yanlarından vızıldayarak geçiyordu. Eddie birinin Chip'in yakasını kaldırdığını gördü. Jack Andolini (Ucube) İtalyanca bir şeyler haykırıyordu. Eddie her nasılsa adamlarına geri çekilmelerini emretmediğini anladı.
Roland ve flanel gömlekli müşteri SADECE PERSONEL kapısından içeri girdi. Adrenalin pompalanmasıyla enerji yüklenen Eddie, Chip'i sürükleyerek peşlerinden gitti. Oldukça büyük bir depoya girmişlerdi. Eddie içeride stoklanmış kuru gıdaların kokusunu alabiliyordu. Kokuların en baskını, kahve kokuşuydu.
Bay Flanel Gömlek artık en öne geçmişti. Roland, onu, konservelerle yüklü rafların sıralandığı deponun ortasındaki koridorda süratle takip diyordu. Dükkân sahibini sürükleyen Eddie, peşlerinden elinden geldi-■"nce hızlı bir şekilde topallıyordu. Yaşlı Chip başının yan tarafındaki ya-yüzünden oldukça fazla kan kaybetmişti ve Eddie, bu yüzden her an kendinden geçebileceğini düşünüyordu ama Chip... enerjik görünüyordu. Eddie'ye Ruth Beemer ve kardeşine ne olduğunu soruyordu. Dükkândaki iki kadını kastediyorsa (ki öyle olduğundan emindi) Eddie hafızasını geri kazanmamasını umdu.

Arkada bir kapı daha vardı. Bay Flanel Gömlek kapıyı açtı ve dışarı çıkmaya niyetlendi. Roland, onu gömleğinden tutup geri çekti ve iyice yere eğilerek dışarı kendi çıktı. Eddie, Chip'i Bay Flanel Gömlek'in yanında bırakarak önlerine geçti. Arkalarındaki SADECE PERSONEL kapısı kurşunlarla delik deşik olmuştu.
"Eddie!" diye homurdandı, Roland. "Buraya!"
Eddie topallayarak dışarı çıktı. Kapının önünde bir yükleme platformu vardı. Ötesinde ise yaklaşık bir dönümlük çirkin, verimsiz bir arazi vardı. Çöp varilleri, platformun sağ tarafına dizilmişti. Solda da iki çöp bidonu vardı ama Eddie, insanların çöpleri varillere atmakla fazla uğraşmadığını görebiliyordu. Birkaç bira kutusu yığını da göze çarpıyordu. Zor bir günün ardından arka verandada dinlenmek gibisi yoktur, diye düşündü, Eddie.
Roland tabancasını bir başka benzin pompasına doğrultmuştu. Bu pompa, ön taraftakilerden daha eski ve paslıydı. Üzerinde tek bir kelime yazılıydı. "Motorin," dedi, Roland. "Bu yakıt anlamına mı geliyor? Öyle, değil mi?"
"Evet," dedi, Eddie. "Mazot pompası çalışıyor mu, Chip?"
"Tabi, elbette," dedi Chip ilgisiz bir ses tonuyla. "Pek çok kişi gelip burda depolarını doldurur."
"Ben açabilirim, bayım," dedi, Flanel Gömlek. "Ben yapsam daha iyi,
"Taz sorunludur. Arkadaşınızla beni koruyabilir misiniz?"
"Evet," dedi, Roland. "Şuraya boşalt." Başparmağıyla depoyu gösterdi
"Hey, olmaz!" dedi şok olan Chip.
Tüm bu olanlar ne kadar sürmüştü? Eddie kesin bir şey söyleyemj yordu. Tek bildiği, daha önce sadece bir kez yaşadığı netlikti: Mono Bla. ine'e bilmece sorduğu zamandaki gibi. Parlaklığıyla her şeyi, kurşunun kemiğe temas edip etmediğini bilmediği bacağındaki acıyı bile gölgede bırakıyordu. Bulundukları yerdeki kötü kokunun farkmdaydı-çürümik etlerin, küflü malların, bir kenara atılmış biraların mayamsı kokusu; y0ı kenarındaki küçük, pis dükkânın arkasındaki arazinin gerisindeki ağaçla-nn tatlı kokusu da burnuna çalınıyordu. Gökyüzünde, uzaklarda uçan bir uçağın vızıltısını duyuyordu. Bay Flanel Gömlek'i sevdiğini biliyordu, çünkü Bay Flanel Gömlek oradaydı, onlarla birlikteydi, o birkaç dakikalık süre içinde Eddie ve Roland'a en güçlü bağla bağlanmıştı. Ama zaman? Zaman bilinci yoktu. Ama Roland ile geri çekilmeye başlamalarından beri doksan saniyeden fazla süre geçmiş olamazdı. Geri çekilmemiş olsalardı kaza yapan kamyon olsun olmasın yoğun ateş altında çaresiz kalmaları işten değildi.
Roland sol tarafı işaret etti ve sağına döndü. Eddie ile aralarında yaklaşık iki metre arayla platformun üzerinde duruyorlardı. Tabancalan-nı, düelloya hazırlanan iki adam gibi başlarının yan tarafına kaldırmışlardı. Bay Flanel Gömlek, platformun ucundan aşağı bir çekirge gibi çevik bir hareketle atladı ve eski mazot pompasının yan tarafındaki krom kolu kavradı. Hızla çevirmeye başladı. Minik pencereden görünen rakamlar hızla geri dönüyordu. Hepsi sıfıra kadar gerilemedi, 0 0 1 9'da kaldılar Bay Flanel Gömlek kolu tekrar çevirmeyi denedi, dönmediğini görünce omuz silkerek bıraktı. Hortumun ucunu, paslı yuvasından çekip aldı.
"John, yapma!" diye bağırdı, Chip. Hâlâ deponun kapısında duruyor du. Biri kanlı olan ellerini havaya kaldırmıştı.
"Çekil ordan, Chip. Yoksa sen de..."
jki adam, Doğu Stoneham levazımatçısının Eddie'nin bulunduğu taundan koşarak geldi. İkisinin de üzerinde kot pantolon ve flanel göm-1 k vardı ama Chip'inkinin aksine onların gömlekleri yepyeni görünüyordu Kollarında hâlâ kat izleri vardı. Eddie o gün için özel olarak satın alındıklarından emindi. Adamlardan birini çok iyi tanıyordu: onu Calvin Tower'in kitapçı dükkânı Manhattan Zihin Lokantası'nda kısa bir süre önce görmüştü. Eddie bu adamı da daha önce bir kere öldürmüştü. İnanması güçtü ama o günden on yıl sonra olmuştu. Balazar'ın batakhanesi Eğik Kule'de, şu an elinde tutmakta olduğu tabancayla öldürmüştü. Bob Dylan'ın bir şarkısının sözleri aniden zihninde belirdi. Her şeyi iki kez yaşamamak için ödenmesi gereken bedelden bahsediliyordu.
"Hey, Koca Burun!" diye bağırdı Eddie; galiba bu serseriyi her görüşünde böyle yapıyordu. "N'aber, dostum?" Doğrusu George Biondi pek iyi görünmüyordu. En iyi gününde olduğu zamanlarda bile iyi bir görünümü olduğu söylenemezdi (o korkunç gagayla). Şimdi de yüz hatları daha yeni yeni geçmeye yüz tutmuş şişlikler ve morluklar yüzünden şekil değiştirmişti. En kötüsü de gözlerinin arasındakiydi.
O benim eserim, diye düşündü, Eddie. Tower'in dükkânının arkasında. Doğruydu ama sanki binlerce yıl öncesinde kalmıştı.
"Sen," dedi, George Biondi. Silahını doğrultamayacak kadar şaşkın görünüyordu. "Sen. Burda ha?"
"Ben burda," dedi, Eddie. "Sana gelince, New York'ta kalmalıydın, ahbap." Bunu söylemesinin ardından Biondi'nin suratını havaya uçurdu. Arkadaşınınkini de.
Flanel Gömlek, mazot pompasının tabancasını sıktı ve koyu renkli yakıt, hortumdan fışkırdı. Deponun kapısından inatla ayrılmayan Chip Mazotla ıslanınca sendeleyerek platforma indi. "Yakıyor!" diye bağırıyor-u- Tanrım, tenimi yakıyor! Kes sunu, John.1"
John durmadı. Üç adam, dükkânın Roland'ın bulunduğu taraftan köşesini dönüp pis araziye girdi. Silahşor'un sakin ve korkunç ifadesine tek bir bakış fırlattıktan sonra gerilemeye çalıştılar. Yeni aldıkları yürüyüş ayakkabılarının topuğu yere değmeden üçü de ölmüştü. Eddie yolUn
karşısına park etmiş yarım düzine arabayı ve büyük Winnebago'yu dü-şündü ve Balazar'ın bu görev için kaç adam göndermiş olabileceğini me-rak etti. Sadece kendi adamlarını göndermediği muhakkaktı. Peki tuttu-ğu adamların parasını nasıl ödemişti?

Ödemesine gerek yoktu, diye düşündü, Eddie. Biri cebini parayla dol-durdu ve gidip adam bulmasını söyledi. Bulabileceği kadar çok adam. Ve peşlerine düşeceği adamları haklamak için bu kadar çok kişi gerekeceğine onu her nasılsa ikna etti.
Dükkânın içinden boğuk bir çarpma sesi geldi. Bacadan yükselen kurum, kamyonun çarptığı pompadan yükselen yoğun, kapkara bulut içinde kayboldu. Eddie, birinin içeri bir el bombası atmış olabileceğini düşündü. Deponun kapısı menteşelerinden ayrıldı, duman bulutu eşliğinde rafların arasındaki koridora doğru uçtu ve yere kapaklandı. El bombasını atan adam birazdan bir başkasını atardı ve deponun zemini artık mazotla kaplıydı...
"Onu mümkün olduğunca yavaşlat," dedi, Roland. "İçersi yeterince ıslak değil."
"Andolini'yi mi yavaşlatacağım?" diye sordu, Eddie. "Bunu nasıl yapacağım?"
"Kapanmak bilmeyen çenenleF' diye bağırdı, Roland ve Eddie harika, yüreklendirici bir şey gördü: Roland sırıtıyordu. Neredeyse kahkaha atacaktı. Aynı anda Flanel Gömlek'e (John) döndü ve sağ elini çevirdi: devam et.
"Jack!" diye bağırdı, Eddie. Andolini'nin o sırada nerede olabileceği-i hiç bilmiyordu, bu yüzden avazı çıktığı kadar bağırdı. Brooklyn sokaklarında büyümesi sayesinde epey gürültü çıkarabiliyordu.
Bir duraksama oldu. Ateş sesleri hafifledi. Sonra kesildi.
"Hey," diye karşılık verdi, Jack Andolini. Sesi şaşırmış gibiydi ama aynı zamanda neşeliydi. Eddie, adamın gerçekten şaşırıp şaşırmadığını merak etti. Jack'in tek istediğinin intikam olduğundan hiç şüphesi yoktu. Xower'in dükkânının arkasındaki depoda yaralanmıştı ama daha beteri, aynı zamanda aşağılanmış olmasıydı. "Hey, parlak çocuk! Beynimi havaya uçuracağını söyleyip tabancasını çenemin altına dayayan herifçioğlu sen misin? Orada iz kaldı, ahbap!"
Eddie, Andolini'nin konuşurken bir yandan da adamlarına pozisyon almalarını işaret ettiğini görebiliyordu. Kaç kişilerdi? Sekiz mi? On mu? Tanrı biliyordu ya o ana kadar az adam öldürmemişlerdi. Peki geriye kaçı kalmıştı? Dükkânın solunda birkaç tane vardı. Sağda birkaç adam daha. Geri kalanı da Bay El Bombası ile birlikte olmalıydı. Jack hazır olduğunda, adamlar saldıracaktı. Doğruca sığ mazot gölüne dalacaklardı. Veya Eddie'nin temennisi buydu.
"Bugün de yanımda aynı tabanca var!" diye seslendi Jack'e. "Bu kez kıçına sokacağım, buna ne dersin?"
Jack güldü. Rahat, kaygısız bir gülüştü. Roldü ama başarılıydı. Jack içten içe sınıra yaklaşmış olmalıydı. Nabzı muhtemelen fırlamış, yüreği ağzında atıyordu. İşte buydu, ona kafa tutmaya cesaret eden küçük bir serseriden intikam almak değil, kötü adamlık kariyerinin en büyük işiydi; Süper Kupa'ydı.
Emirleri Balazar vermişti elbette ama olay yerindeki komutan, Jack ^dolini'ydi ve bu kez iş, borcunu ödemeyen bir barmeni pataklayarak llcna etmek veya Lenox Caddesi'ndeki bir kuyumcuyu korunmaya ihtiyacı olduğuna inandırmak gibi basit bir iş değildi; bu, savaştı. Jack zeki k adamdı (en azından Eddie'nin kafası güzelken ağabeyi Henry ile karşıias tığı sokak serserileriyle kıyaslandığında öyleydi) ama zekâ katsayısıyla hic ilgisi olmayan temel bir açıdan da aptaldı. Halihazırda onunla alay et. mekte olan adam onu daha önce su götürmez bir şekilde mağlup etmişti ama Jack Andolini, bu gerçeği unutmayı tercih ediyor gibiydi.
Mazot yükleme platformunun üzerinden deponun eski, çarpık, ahşap zeminine usulca akmaya devam ediyordu. John, nam-ı diğer Sai Kuzey Amerikalı Flanel Gömlek, Roland'a sorarcasına baktı. Roland başım iki yana salladı ve sağ elini tekrar çevirdi: daha.
"Kitapçının sahibi nerde, parlak çocuk?" Andolini'nin sesi hâlâ sakin ve yumuşaktı ama artık daha yakından geliyordu. O halde yolun karşısına geçmiş olmalıydı. Eddie, onu dükkânın önüne kadar getirmişti. Mazotun daha patlayıcı özelliğinin olmaması ne kötüydü. "Tower nerde? Onu bize verirseniz dostunla seni bir dahaki sefere kadar rahat bırakırız."
Ne demezsin, diye düşündü, Eddie ve Susannah'nın boş vaatler karşısında bazen söylediği (Detta'nın homurdanan sesiyle) bir şeyi hatırladı: Evet, ben de ağzına boşatmayacağım ve saçına bulaştırmayacağım.
Bu pusu, özellikle oraya gelecek olan silahşorlar için kurulmuştu, Eddie bundan büyük ölçüde emindi. Kötü adamlar Tower'm nerede olduğunu biliyor da olabilirdi bilmiyor da (Andolini'nin ağzından çıkanların tek kelimesine bile inanmıyordu) ama biri, Bulunmamış Kapı'nın Eddie ve Roland'ı hangi zamana ve mekâna getireceğini çok iyi biliyordu ve bu bilgiyi Balazar'a vermişti. Adamını küçük düşüren herifi istiyor musuK Balazar? Tower ikna olup sana istediğini veremeden araya girip işini bozan ve Biondi'yle Andolini'yi benzeten herifi istiyor musun? Güzel. İşte tam şWa' da ortaya çıkacaklar. O ve diğeri. Ve bu arada, işte sana bir ordu tutabilme'1 için yeterince para. Yetmeyebilir, genç adam çetin ceviz, yanındakiyse dan» beter ama belli mi olur, belki şansın tutar. Tutmasa bile, Roland adında-. adam ardında cesetler bırakarak paçasını kurtarsa bile... şey, genci ele germek bir başlangıç olur. Ve istendiğinde pek çok silahlı adam bulunabilir, Aptil mi? Elbette öyle. Dünya onlarla dolu. Dünyalar onlarla dolu.
Ya Jake ve Callahan? Onlar için de bir karşılama partisi olmuş muydu? Ve o zamandan yirmi iki yıl sonrası mıydı? Boş arsayı çevreleyen tahta perdenin üzerindeki küçük şiire bakılırsa öyle olmalıydı, SUSAN-
MAH-MIO BÖLÜNMÜŞ KIZIM BENİM, diyordu ŞİIr. '99 YILINDA DIXIE PIG'E PARK
ETMİS KİZİM. Karısının peşinden gitmişlerse 1999 yılında olmalıydılar. Onları bekleyen bir karşılama partisi olduysa hâlâ hayatta olabilirler miydi?
Eddie bir fikre sıkıca sarıldı: ka-tet'in herhangi bir üyesi ölürse (Susannah, Jake, Callahan, hatta Oy) Roland ve o bilirdi. Eğer böyle düşünerek kendini kandırıyorsa, bu romantik bir saçmalıktan ibaretse, varsın öyle olsun.

ÜÇ

Roland flanel gömlekli adamla göz göze geldi ve elinin kenarını boğazından geçirerek kesme hareketi yaptı. John başını salladı ve hortumun ucunu hemen bıraktı. Dükkânın sahibi Chip, yükleme platformunun yanında duruyordu ve yüzünün kanla kaplı olmayan kısımları grileşmeye başlamıştı. Roland, adamın yakında bayılacağını düşündü. Fazla bir kayıp olmazdı.
"Jack!" diye bağırdı, Silahşor. "Jack Andolini!" İtalyan ismini telaffuzu kulağa hoş geliyordu.
"Sen Parlak Çocuk'un ağabeyi misin?" diye sordu Andolini. İçinde bulundukları durum onu eğlendiriyor gibiydi. Ve sesi artık daha yakından geliyordu. Roland, adamın dükkânın önünde, belki Eddie ile içeri girdikleri yerde olduğunu düşündü. Bir sonraki hamlesini yapmak için fay. beklemeyecekti; kırsal bölgedeydiler, ama yine de etrafta insanlar varcj. Kamyonun ters dönen kasasından yükselen duman dikkatleri çekmiş ol-malıydı. Yakında siren sesleri duyulurdu.
"Sanırım ustası olduğum söylenebilir," dedi, Roland. Eddie'nin elin. deki tabancayı işaret etti, sonra depoyu, ardından kendini gösterdi: İşare-timi bekleyin. Eddie başını salladı.
"Neden onu buraya göndermiyorsun, mi amigo? Sen bu işe karışmak zorunda değilsin. Onu alıp seni bırakırım. Asıl konuşmak istediğim o. Ondan istediğim cevapları almak büyük bir keyif olacak."
"Bizi asla ele geçiremezsin," dedi, Roland nazikçe. "Babanın yüzünü unutmuşsun. Bacakları olan bir bok torbasından ibaretsin. Ka-babamı Balazar adında bir adam ve hepiniz onun pis kıçını yalıyorsunuz. Diğerleri biliyor ve size gülüyorlar. 'Jack'e bakın,' diyorlar. 'Kıç yalamak onu daha da çirkinleştiriyor.'"
Kısa bir duraksama oldu. Sonra: "Sivri bir dilin var, bayım." Andoli-ni'nin sesi sakindi ama daha önceki sahte neşeden eser yoktu. Artık gülmüyordu. "Ama bin düşün bir söyle derler, bilirsin."
Sonunda, uzaklardan bir yerden siren sesleri duyuldu. Roland önce (ona dikkatle bakmakta olan) John'a, ardından Eddie'ye başını salladı. Yakında, diyordu bu hareket.
"Balazar, sen isimsiz bir mezarda çürüdükten çok uzun zaman sonra bile iskambilden kulelerini yapmaya devam edecek, Jack. Bazı hayaller kaderdir ama seninkiler öyle değil. Seninkiler sadece birer hayal."
"Kapa çeneni!"
"Sirenleri duyuyor musun? Zamanın nerdeyse dolu..."
"Haydi!" diye bağırdı, Jack Andolini. "İşlerini bitirin! O yaşlı piçin kel-leşini istiyorum, duyuyor musunuz? Kellesini istiyorum!"
Siyah, yuvarlak bir nesne, daha önce SADECE PERSONEL kapısının bulunduğu boşluktan içeri süzüldü. Bir başka el bombası. Roland bunu bekliyordu. Kalça hizasından bir kez ateş etti ve el bombası havada patlayarak depoyla yemekhane arasındaki ince duvarı minik parçalara ayırdı. Şaşkınlık ve acı dolu haykırışlar duyuldu.
"Eddie, şimdi!" diye bağırdı, Roland ve mazota ateş etmeye başladı. Eddie de ona katıldı. Roland önce hiçbir şey olmayacağını sandı ama sonra rafların ortasındaki koridorda mavi bir alev belirdi ve arka duvarın daha önce durduğu yere doğru bir yılan gibi kıvrılarak ilerledi. Ama yeterli değildi! Ah, keşke gaz dedikleri türden olsaydı!
Roland tabancasının silindirini çıkardı, boş kovanlar çizmelerinin etrafına düştü ve silahını tekrar doldurdu.
"Sağa dikkat, bayım," dedi John sakin bir sesle ve Roland kendini yere attı. Bir kurşun, az önce durduğu yerden geçti. İkinci kurşun, uzun saçlarını sıyırdı. Tabancasının altı yuvasının sadece üçünü doldurabilmişti ama bu, ihtiyaç duyduğu sayıdan bir fazlaydı. İki gangster, alınlarında birbirinin eşi iki delikle geriye savruldu.
Bir başka serseri dükkânın köşesini koşarak dönüp kanlı yüzünde bir sırıtışla onu bekleyen Eddie ile burun buruna geldi. Hemen tabancasını attı ve ellerini kaldırmaya başladı. Eddie, adamın elleri omuz hizasına ge-lemeden göğsüne bir kurşun sıktı. Öğreniyor, diye düşündü, Roland. Tanrı yardımcısı olsun ama öğreniyor.
"Bu yangın fazla yavaş büyüyor, çocuklar," dedi John ve yükleme platformuna çıktı. Patlayan el bombasının dumanı yüzünden dükkânı görebilmek güçtü ama içeriden yağmur gibi kurşun yağıyordu. John kurşunları fark etmiyor gibiydi. Roland böyle iyi bir adamla yollarını kesiştirdiği 'Çinfaj'ya şükretti. Böyle çetin ceviz bir adamla.
John pantolonunun cebinden kare şeklinde gümüş bir nesne çıkardı, ^Pağını kaldırdı ve başparmağıyla küçük bir tekerleği çevirerek güzel bir ateş yaktı. Sonra küçük alev kutusunu depoya attı. Alevler bir anda yü^ seldi.
"Neyiniz var sizin?" diye bağırdı, Andolini. "İşlerini bitirin!"
"Gel de kendin yap!" diye seslendi, Roland. Aynı anda John'un patl. tolonunun paçasını çekti. John yükleme platformunun üzerinden atladı ve tökezledi. Roland, adamı düşmeden yakaladı. Dükkânın sahibi Chip bayılmak için o anı seçti ve iç çekişi andıran hafif bir iniltiyle çerçöple kaplı toprağın üzerine yüzüstü düştü.
"Evet, haydi!" dedi, Eddie. "Haydi parlak çocuk, ne olda parlak ç0. cuk, bir erkeğin işini yapması için bir çocuk gönderme lafım duymuş muydun? Orada kaç adamın vardı, iki düzine mi? Ama hâlâ yaşıyoruz! Haydi öyleyse! Gel de işini kendin yap! Yoksa hayatının geri kalanı boyunca Enrico Balazar'ın kıçını mı yalayacaksın?"
Alevlerle dumanın arasından yağan kurşunlar arttı ama dükkândaki gangsterler büyümekte olan ateşin içine girmeye niyetli değil gibiydi. Dükkânın çevresinden dolanıp gelen de yoktu.

Roland, Eddie'nin baldırını, kurşun deliğinin bulunduğu yeri işaret etti. Eddie başparmağını kaldırarak iyi olduğunu belirtti, ama dizinin altı balon gibi şişmiş ve ağırlaşmıştı. Sancısı ise kalp atışlarıyla uyumlu bir zonklamaya dönüşmüştü. Her şeye rağmen kurşunun kemiğe isabet etmediğine inanıyordu. Belki de, diye düşündü. Sadece inanmak istiyorum.
İlk sirene ikincisi ve ardından üçüncüsü eklendi. Artık iyice yaklaşmışlardı.
"Gidinr diye bağırdı, Jack. Bir histeri krizinin eşiğindeymiş gibiydi "Gidin ve onları haklayın sizi korkaklar!"

Roland, Andolini onlara bizzat önderlik etseydi kötü adamların gen kalanının birkaç dakika önce (hatta belki otuz saniye önce) saldıracağım düşündü. Ama artık karşıdan saldırı seçeneği ortadan kalkmıştı ve dükka-nın çevresini dolaşmaya kalktıkları takdirde Roland ve Eddie'nin onla-panayırdaki ateş etme yarışmasındaki kilden kuşlar gibi avlayacağını . yiyorlardı. Başvurabilecekleri stratejilerin sayısı azalmıştı; ya kuşatma altına alacaklar ya da ormanın içinden uzun mesafeli bir kıskaç girişiminde bulunacaklardı ama Jack Andolini'nin ikisi için de zamanı yoktu. Oldukları yerde kaldıkları takdirde de başka sorunlar baş gösterecekti. Örneğin yerel emniyet güçleriyle veya olay yerine daha önce gelirlerse itfaiyeyle uğraşmak gibi.
Roland, John'u kendine doğru çekerek alçak sesle konuştu. "Burdan hemen ayrılmalıyız. Bize yardım edebilir misin?"
"Ah, evet, sanırım." Rüzgârın şiddeti arttı. Dükkânın kırık camlarından içeri bir esinti girdi, arka duvarın eskiden olduğu yerden geçti ve arka kapıdan çıktı. Mazotun dumanı kapkara ve yoğundu. John öksürdü ve dumanı dağıtmak için elini salladı. "Beni izleyin. Acele edin."
John dükkânın arkasındaki bir dönümlük çirkin toprak parçası üzerinde koşar adım ilerlemeye başladı. Kırık bir kasanın üzerinden atlayıp paslı bir fırına doğru koştu ve paslı makine parçaları arasında zikzaklar çizerek ilerledi. Makine parçalarının en büyüğünün üzerinde Roland'ın daha önce de rastladığı bir isim vardı: JOHN DEERE.
Roland ve Eddie, John'un arkasını korumak için geri geri yürüyor, takılıp düşmemek için ara sıra omuzlarının üzerinden gittikleri yere bakıyordu. Roland artık Andolini'nin son bir saldırıda bulunacağını sanmıyordu. Görünüşe bakılırsa onu daha önce yaptığı gibi öldüremeyecekti. Daha önce Batı Denizi'nin kıyısında öldürmüştü. İşte şimdi yine karşısındaydı, üstelik on yaş gençti.
Oysa ben, diye düşündü, Roland. Kendimi en az bin yıl yaşlı hissediyo-
Ama bu doğru değildi. Evet, artık (sonunda) yaşlı bir adamın yaşayabileceği sağlık sorunlarıyla karşı karşıyaydı. Ama yine koruması gereken bir ka-tet'i vardı ve bu, herhangi bir ka-tet de değildi; silahşorlardan oluşuyordu ve yaşamını, hiç ummadığı bir şekilde tazelemişlerdi. Her §ey yine anlam kazanmıştı, sadece Kara Kule değil, her şey. Bu yüzden Ando-lini'nin gelmesini istiyordu. İçinde, onu bu dünyada öldürürse ölü kalaca-gına dair bir his vardı. Çünkü bu dünya farklıydı. Diğer tüm dünyaların kendi dünyasının bile sahip olmadığı bir tınısı vardı. Bunu bütün kemik, lerinde, bütün sinir uçlarında hissedebiliyordu. Roland başını kaldırdı ve tam olarak beklediği şeyi gördü: bulutlar tek bir sıra halindeydi. Verimsiz toprak parçasının sonunda, ormana doğru giden bir patika vardı. Başlangıcı, iki iri granit kayayla işaretlenmişti. Silahşor orada üst üste binmiş ama hep aynı yönü gösteren gölgeler gördü. Görmek için bakmak gerekiyordu ama bir kez görüldü mü, hiçbir şüpheye yer bırakmıyordu. Boş arsada çantayı buldukları ve Susannah'nm yürüyen ölüleri gördüğü New York versiyonu gibi bu da gerçek dünyaydı; zaman burada tek bir yöne doğru ilerliyordu. Bir kapı bulurlarsa, Jake ve Callahan'ın yaptığından emin olduğu gibi (tahta perdenin üzerindeki şiiri o da hatırlamıştı ve artık hiç olmazsa bir kısmına anlam verebiliyordu) geleceğe yolculuk yapma ihtimalleri vardı ama geçmişe dönmeleri söz konusu bile değildi. Burası, atılan zarların geri alınamayacağı, Kara Kule'ye en yakın olan tek gerçek dünyaydı. Ve hâlâ Işın'ın Yolu üzerindeydiler.
John onları gökyüzüne yükselen kara duman bulutlarından ve yaklaşan sirenlerden uzaklaştırıp ormana giden patikaya soktu.

DÖRT
Eddie ağaçların arasında mavi parıltılar görmeye başladığında beş yüz metre bile ilerlememişlerdi. Patika, çam iğneleri yüzünden kaygandı. Eddie son eğime vardıklarında (muhteşem güzellikte, uzun ve dar bir göle doğru inen eğim) birilerinin patikanın kenarına huş ağacından bir çit yapmış, olduğunu gördü. Çitin gerisinde, göle uzanan bir iskele vardı. Motorlu bir tekne, iskeleye bağlanmıştı.
"Tekne benim," dedi, John. "Erzak alışverişi ve öğle yemeği için gelmiştim. Böyle bir macerayı ummuyordum doğrusu."
"Eh, misafir umduğunu değil bulduğunu yermiş," dedi, Eddie.
"Doğru söylüyorsun. Yerler çok kaygan, dikkat edin." Çite tutunup yürümekten ziyade kayarak son eğimi indi. Ayaklarında, Orta-Dünya'da son derece normal görünecek bir çift kısa çizme vardı.
Eddie bacağına dikkat ederek John'un peşinden gitti. Roland en geriden ilerliyordu. Arkalarında ani bir patlama oldu. İlki gibi keskin ve şiddetli bir patlamaydı ama bu seferki daha gürültülüydü.
"Chip'in propanı olmalı," dedi, John.
"Chip'in nesi?" dedi, Roland.
"Gaz," dedi, Eddie alçak sesle. "Gazı demek istiyor."
"Evet, fırının gazı," diye onayladı, John. Teknesine bindi ve Evinru-de'un motoru çalıştıran ipini tutup çekti. Yirmi beygir gücündeki küçük, dayanıklı motor ilk çekişte çalıştı. "Binin çocuklar, bölgeyi terk edelim," diye homurdandı, John.
Eddie bindi. Roland boğazına üç kez vurmak için bir an duraksadı. Eddie, onun bu hareketi açık sudan geçmeden önce yaptığını daha önce de görmüştü. Ne anlama geldiğini sormaya karar verdi. Ama sormaya fırsatı olmadı; soru tekrar aklına geldiğinde ölüm aralarına girmişti.

BEŞ

Tekne, su üzerinde motorlu herhangi bir aracın olabileceği kadar sessiz ve zarifçe ilerliyor, berrak yaz göğü altında, sudaki yansımasının üzerinde hafifçe sarsılarak kayıyordu. Arkalarında bıraktıkları siyah du. man bulutları yayılıp yükselerek masmavi gökyüzünü kirletiyordu. Ço^ şortlu veya mayolu düzinelerce insan, küçük gölün kıyılarında durmuş ellerini güneşe siper ederek dumanlara bakıyordu. Motorlu teknenin süratli (ve dikkat çekmeyen) geçişini pek azı fark etti.
"Merak ediyorsanız bu, Keywadin Gölü," dedi, John. Bir başka iskelenin gri bir dil gibi göle uzandığı kıyıyı gösterdi. İskelenin yanında, beyaz boyalı, yeşil süslemeli, küçük bir kayıkhane vardı ve üst tarafındaki kapı açıktı. Roland ve Eddie yaklaştıklarında bir kanoyla kayığın içeride hafif, çe sallanarak durduğunu gördü.
"Kayıkhane benim," dedi flanel gömlekli adam. Kelimeleri telaffuzu, tıpkı Calla'dakiler gibiydi, bu yüzden iki adam da yabancılık çekmedi.
"Çok bakımlı görünüyor," dedi Eddie daha ziyade bir şey söylemiş olmak için.
"Ah, öyledir," dedi, John. "Bakımını kendim yapıyorum, elimden biraz da marangozluk gelir. Salaş bir görünüm iş için iyi bir etki bırakmazdı, değil mi?"
Eddie gülümsedi. "Sanırım öyle."
"Evim kıyıdan yaklaşık bir kilometre içerde. Adım John Cullum." Sağ elini Roland'a uzattı. Diğer eliyle dumandan uzaklaşıp kayıkhaneye doğru ilerleyen tekneyi idare ediyordu.
Roland elini tutup sertliğini hissedince memnun olup kuvvetle sıktı. "Ben Gilead'lı Roland Deschain. Uzun günler ve hoş geceler dilerim, John."
Eddie de elini uzattı. "Brooklyn'den Eddie Dean. Tanıştığımıza memnun oldum."
John, onunla tokalaşırken gözleri genç adamı dikkatle inceledi. Elleri ayrıldığında, "Az önce bir şey mi oldu, genç adam?" diye sordu. "Oldu, değil mi?"
"Bilmiyorum," dedi, Eddie. Tam anlamıyla dürüst olduğu söylenemezdi.
"Brooklyn'e uzun zamandır gitmedin, değil mi evlat?"
"Morehouse'a falan gitmedim," dedi, Eddie Dean ve kaybetmeden önce çabucak ekledi: "Mia, Susannah'yı kilitlemiş. '99 yılında hapsetmiş. Suze Dogan'a gidebiliyor ama bunun pek bir faydası olmuyor. Mia kontrol panelini iptal etmiş. Suze'un yapabileceği hiçbir şey yok. Kaçırılıp kilit altına alınmış. O... o..."
Durdu. Her şey bir an için çok netti, uyanmadan hemen önce görülen bir rüya gibi. Sonra rüyalarda da olduğu gibi belirsizleşti. Susan-nah'dan gerçekten bir mesaj gelip gelmediğinden bile emin değildi. Belki olanlar sadece hayal gücünün ürünüydü.
Az önce bir şey mi oldu, genç adam ?
Demek Cullum da hissetmişti. Hayal gücünün eseri olamazdı. Bir tür dokunuş olmalıydı.
John bekledi, Eddie daha fazla bir şey söylemeyince Roland'a döndü. "Arkadaşın sık sık böyle garipleşir mi?"
"Hayır, pek sık olmaz. Sai... yani bay... Bay Cullum, ihtiyaç duyduğumuz anda bize yardım ettiğiniz için teşekkür ederim. Çok çok teşekkürler derim. Daha fazlasını istemek çok ayıp olacak ama..."
"Ama isteyeceksiniz. Evet, anladım." John teknenin rotasını kayıkhaneye doğru ayarlayarak bir dakika kadar sessizliğe büründü. Roland kıyıya beş dakika içinde varacaklarını tahmin etti. Bu iyiydi. Bu küçük motorlu teknede yolculuk etmeye hiçbir itirazı yoktu (gövdesi, içindeki üç yetişkin erkeğin ağırlığı yüzünden iyice alçalmış olmasına rağmen) ama Keywadin Gölü, ona göre fazla göz önündeydi. Jack Andolini (veya o öl-düyse yerini alan kişi) kıyıdaki meraklı izleyicilere yeterince soru sorarsa Muhtemelen içinde üç adamın bulunduğu tekneyi hatırlayacak birkaç kişi bulacaktı. Ve yeşil süslemeli, beyaz, temiz kayıkhaneyi. John Cul\um\n kayıkhanesi, size yarar umarım, diyecekti bu görgü tanıkları. En iyisi U gerçekleşmeden John Cullum'ı güvenli bir yere gönderip Işın'ın Yolu'nda mümkün olduğunca ilerlemekti. Roland bu durumda "güvenli" mesafenjn ufka en az üç bakış veya yüz tekerlek olacağını düşünüyordu. Onlar içjn tamamen yabancı olan John Cullum'ın tam doğru anda ortaya çıkarak hayatlarını kurtardığından hiç şüphesi yoktu. En son istediği şey, adamın bunun karşılığında kendi canından olmasıydı.
"Eh, sizin için elimden geleni yapacağım, buna zaten karar vermiştim ama hazır fırsatım varken size bir şey sormak istiyorum."
Eddie ve Roland birbirlerine kısaca baktı. "Yapabilirsek soruna cevap vereceğiz," dedi, Roland. "Yani cevabın sana zarar vermeyeceğini düşünürsek, John Cullum."
John başını salladı. Kendini toparlamaya çalışıyor gibiydi. "Hayalet olmadığınızı biliyorum, çünkü dükkândayken sizi hepimiz gördük ve az önce de size dokundum. Gölgenizi görebiliyorum." Teknenin yan tarafına düşen gölgeleri gösterdi. "Gerçeksiniz. Sorum şu: Gaipten-gelen misiniz?"
"Gaipten-gelen," dedi, Eddie. Roland'a baktı ama Roland'ın yüzü ifadesizdi. Eddie tekrar teknenin kıçında oturmakta olan John Cullum'a döndü. "Üzgünüm ama bunun ne anlama geldiğini bilmi..."
"Son birkaç yıldır pek çok gaipten-gelen görüldü," dedi, John. "Wa-terford, Stoneham, Doğu Stoneham, Lovell, Sweden... Bridgton ve Den-mark'ta bile." Son kasabanın adını Denmaa-aaak şeklinde söylemişti.
Hâlâ anlamaz gözlerle kendisine baktıklarını gördü.
"Gaipten-gelenler öylece ortaya çıkan insanlar," dedi. "Bazen üstlerinde çok eski moda giysiler oluyor, sanki... sanki geçmişten geliyorlarmış gibi. 5. Karayolu'nun ortasında sakince yürüyen bir tanesi anadan doğma çıplakmış. Junior Angstrom görmüş. Geçen kasımdaydı. Bazen başka dil1er konuşuyorlar. Bir tanesi, Don Russert'ın Waterford'daki evine gelmiş. Mutfakta oturuyormuş! Donnie, Vanderbilt Universitesi'nden emekli bir tarih profesörü. Adamı kameraya

almış. Adam uzun süre anlaşılmaz sözcükler gevelemiş ve çamaşır odasına girmiş. Donnie, adamın banyoya gitmek istediğini düşünerek peşinden gitmiş ama adam ortalarda yokmuş. Çıkabileceği bir kapı yokmuş ama adam orada değilmiş işte.
"Donnie, kaseti Vandy Dil Bölümü'ndeki herkese dinletti ama kimse adamın ne söylediğini anlayamadı. Biri, Esperanto gibi tamamen uydurma bir dil olduğunu ileri sürdü. Esperanto'yu biliyor musunuz, çocuklar?"
Roland başını iki yana salladı. Eddie temkinli bir ifadeyle konuştu. "Duydum ama tam olarak ne olduğunu..."
"Ve bazen," dedi, John kayıkhanenin çatısının gölgesine girerlerken sesini alçaltıp. "Bazen yaralı oluyorlar. Ya da şekilsiz. Deforme."
Roland aniden öyle bir irkildi ki tekne sallandı. Bir an için alabora olma tehlikesi yaşadılar. "Ne? Ne diyorlar? Tekrar söyle, John, çünkü seni iyi dinleyeceğim."
John kullandığı kelimenin anlaşılmadığını düşünmüş olmalı ki bu kez daha yavaş, üstüne basarak konuştu. "Bozulmuş oluyorlar. Radyasyona maruz kalmış, nükleer savaşın etkilerini yaşamış kişiler gibi."
"Yavaş değişkenler," dedi, Roland. "Sanırım onlardan bahsediyor. Bu kasabada yavaş değişkenler, ha?"
Eddie, Lud'daki Grileri ve Buluğları düşünerek başını salladı. Şekli bozuk bir arı kovanını ve içinden çıkan canavar böcekleri hatırlamıştı.
John, küçük Evinrude motorunu durdurdu ve üç adam, suyun teknenin gövdesine çarpışını dinleyerek bir süre sessizce oturdu.
"Yavaş değişkenler," dedi yaşlı adam kelimelerin tadını almaya çalışıyormuş gibi. "Evet, bu isim onlar için uygun. Ama onlardan başkaları da Var- Hayvanlar da görüldü. Ve bu civarda hiç rastlanmamış kuşlar. Ama insanları en çok kaygılandıran ve aralarında konuşmalarına neden olan, gaj. ten-gelenler. Donnie Russert, Duke Üniversitesi'nden bir tanıdığını arar) ve o adam da, Fizik Araştırmaları Bölümü'nden (gerçek bir üniversiten öyle bir bölümün olması şaşırtıcı ama var) bir kadını aradı. Kadın, böyk aniden ortaya çıkanlara gaipten-gelen dendiğini söyledi. Tekrar kaybolduklarında da (Doğu Conway Village'da ölen hariç hepsi geri döndü) VQ. TÜT-gider deniyor. Kadın, böyle olaylarla ilgilenen bilim adamlarının (muh-temelen karşı çıkan pek çok kişi olacaktır ama sanırım onlara bilim adarnı denebilir) gaipten-gelenlerin diğer gezegenlerden gelen uzaylılar olduğuna uzay gemilerinin onları dünyaya bırakıp sonra tekrar aldığına inandığım söylüyor. Ama çoğunluğu, zaman yolcuları olduklarını veya bizimkiyle aynı hizada sıralanmış başka dünyalardan geldiklerini düşünüyor."
"Bunlar ne zamandır oluyor?" diye sordu Eddie. "Gaipten-gelenler ne zamandır ortaya çıkıyor?"
"Ah, iki veya üç yıldır. Ve iyileşmek yerine giderek kötüleşiyor. Ben de birkaç tane gördüm. Bir keresinde de alnının ortasında kanayan bir delik varmış gibi görünen kel bir kadın görmüştüm. Ama hepsini de uzaktan görmüştüm. Siz çok yakmımdasınız."

John kemikli dizlerine doğru eğildi ve mavi gözlerinde (Roland'ınkiler kadar mavi) parıltılarla onlara baktı. Sular teknenin gövdesine hafif şapırtılarla çarpıyordu. Eddie tekrar bir şeyler olup olmayacağını görmek için John Cullum'ın elini tutma isteği duydu. "Visions of Johanna" isminde bir başka Dylan şarkısı vardı. Eddie'nin istediği Johanna'nın bir imgelemi değildi ama en azından isimler birbirine yakındı.
"Evet," diyordu, John. "Siz çok yakmımdasınız ve birebir ilişkideyiz. Yapabilirsem size yardım edeceğim, çünkü hakkınızda hiçbir kötü hissim ama daha önce kimsenin böyle ateş ettiğini görmediğimi söylemelini ama bir şeyi bilmem gerekiyor: gaipten-gelen misiniz, değil misiniz-
Roland ve Eddie bir kez daha göz göze geldi ve ardından Roland cevap verdi. "Evet, sanırım öyleyiz."
"Vay canına," diye fısıldadı, John. Yüzündeki büyülenmiş ifade, yaşına ragmen bir çocukmuş gibi görünmesine yol açıyordu. "Gaipten-gelenler! Peki nerden geliyorsunuz? Söyleyebilir misiniz?" Eddie'ye baktı, şakacı bir ifadeyle güldü ve, "Brookfyn'den değil herhalde!"
"Ama ben gerçekten Brooklyn'denim," dedi, Eddie. Ama elbette bu dünyanın Brooklyn'inden değildi, bunu artık biliyordu. Onun geldiği dünyada, Çuf-Çuf-Charlie adındaki çocuk kitabı, Beryl Evans adında bir kadın tarafından yazılmıştı; burada ise yazarın ismi Claudia y Inez Bach-man'dı. Beryl Evans kulağa gerçek, Claudia y Inez Bachman ise üç dolarlık banknot gibi sahte geliyordu ama Eddie, Bachman'ın gerçek olduğuna giderek daha fazla inanıyordu. Peki neden? Çünkü o isim bu dünyanın bir parçasıydı.
"Brooklyn'denim ama... şey... aynı Brooklyn'den değilim."
John Cullum onlara hâlâ bir çocuğun büyülenmiş ifadesiyle bakıyordu. "Ya diğerleri? Sizi bekleyen adamlar? Onlar da mı?..."
"Hayır," dedi, Roland. "Onlar değil. Buna ayıracak daha fazla zamanımız yok, John... şimdi olmaz." Temkinle ayağa kalktı, başının üzerindeki kirişlerden birine tutundu ve yüzünü acıyla hafifçe buruşturarak tekneden indi. Ardından John, son olarak da Eddie indi. Diğer ikisinin yardımını almak zorunda kalmıştı. Sağ baldırmdaki zonklama biraz hafiflemiş gibiydi ama bacağı ağır ve uyuşuktu; kontrol etmekte güçlük çekiyordu.
"Evine gidelim," dedi, Roland. "Bulmamız gereken bir adam var. Tanrıların lütfuyla onu bulmamıza yardım edebilirsin."
Bize pek çok şekilde yardım edebilir, diye düşündü, Eddie ve dişlerin; sıkıp onları güneşli açıklığa doğru topallayarak takip etti.
Bir düzine aspirin tableti için o an bir azizi bile öldürebilirdi.

DÖRTLÜK: Commala-de-de
Ya cennete giderler ya cehenneme
Silahlar ateşlenip yangın büyüdüğünde
Hepsini fırına atmak gerek bir kerede.
KARŞILIK: Commala-ve-ve
Hamura yağ ve tuz ekle
Isıtıp hepsini ser yere
Sonra fırına at pişirmeye.

8. Kıta: Top Fırlatma Oyunu

BİR

Eddie'nin eroin kullanımının Hoş Vakit Geçiriciler Ülkesi'yle Gerçekten Kötü Alışkanlıklar Krallığı arasındaki sınırı sinsice aştığı 1984-85 kışında, Henry bir kızla tanıştı ve kısa süreliğine âşık oldu. Eddie, Sylvia Goldover'ın Kokarca Kraliçesi olduğunu düşünür (kokan koltukaltları ve Mick Jagger dudaklarının arasından çıkan ejder nefesi) ama Henry güzel olduğuna inandığı ve ağabeyini incitmek istemediği için tek kelime bile etmezdi. İki âşık o kış zamanlarının çoğunu Coney Island'ın rüzgârlı kumsalında yürüyüş yaparak veya patlamış mısır ve büyük kutu Goobers bitince birbirlerini mıncıklayabilecekleri Times Meydanı'ndaki sinemaya giderek geçirdi.

Henry'nin hayatındaki yeni kişi Eddie'yi pek ilgilendirmiyordu; Henry o berbat ağız kokusuna rağmen Sylvia Goldover ile dil güreşi yaparken Eddie kendini daha güçlenmiş bile hissediyordu. Çoğunlukla gri olan o üç ayı genellikle kafayı bulmuş halde yaşadıkları apartman dairesinde geçirmişti. Onun için önemli değildi, aslında böylesi hoşuna bile gidiyordu. Henry evde olsaydı televizyonu açmakta ısrar edecek ve Eddie'nin hikâye kasetleriyle durmaksızın dalga geçecekti ("Ah aman! Eddie Elfler, Oglar ve şirin küçük Cücelerle ilgili hikâyesini dinleyecek!")

Orklara hep og, Endere ise "kovkunç yüvüyen ağaçlav" derdi. Henry ^ gu eserlerin saçmalık olduğuna inanırdı. Eddie birkaç kez ona asıl öğie. den sonraları televizyonda gösterilen programların saçmalık olduğunü söylemeyi denemiş ama Henry söylediklerine hiç kulak asmamıştı; Henry General Hospital'daki kötü ruhlu ikizler ve The Guiding Light'taki ayn, derecede kötü ruhlu üvey anne hakkında her şeyi bilirdi.

Henry Dean'in büyük aşkı (Sylvia Goldover'm Henry'nin cüzdanın-dan doksan papel çalıp yerine üzgünüm, Henry yazılı bir not bırakarak eski sevgilisiyle kaçmasıyla sona ermişti.) Eddie'ye pek çok açıdan rahatlık sağlamıştı. Oturma odasındaki kanepenin üzerine yerleşip John Giel-gud'ın Tolkien'in Yüzükler üçlemesini okuyan sesini dinleyerek Frodo ve Sam ile birlikte Kuytuorman'a, Moria Madenleri'ne yolculuk yapabiliyor-du.

Hobbitleri çok seviyordu, hayatının geri kalanını en kötü uyuşturucunun tütün olduğu ve ağabeylerin bütün günü hayatı kardeşlerine zindan etmekle geçirmediği Hobbit ülkesinde geçirebilirdi ve John Cul-lum'ın ormandaki küçük kulübesi Eddie'yi şaşırtıcı bir güçle o günlere ve o kara tonlu hikâyeye götürmüştü. Çünkü kulübe insana bir Hobbit deliği hissi veriyordu. Oturma odasındaki mobilyalar küçük ama kusursuzdu: bir kanepe ve kolçaklarıyla baş dayama kısmına dantel örtüler serilmiş iki fazla doldurulmuş koltuk vardı. Duvarlardan birine asılmış altın çerçeve içindeki siyah beyaz resimdekiler, Cullum'ın ailesi olmalıydı. Karşı duvar-dakiler ise muhtemelen büyükannesiyle büyükbabasıydı. Doğu Stonehaffl Gönüllü İtfaiye Teşkilatı'ndan bir Şükran Belgesi çerçevelenip resmin yanına asılmıştı. Bir muhabbet kuşu kafesinde tatlı tatlı cıvıldıyordu. Bir kedi, şöminenin önüne kurulmuştu. İçeri girdiklerinde başını kaldırıp ya' bancıları yemyeşil gözleriyle bir süre süzdükten sonra uyumaya devam etti. Cullum'ın favorisi gibi görünen bir koltuğun yanında ayaklı bir küllübe vardı. İçinde, biri mısır koçanından, diğeri gül ağacından yapılmış iki pipo duruyordu. Odada eski model bir Emerson plakçalar/radyo (radyonun kocaman, budaklı bir ayar düğmesi vardı) göze çarpıyordu ama televizyon yoktu. Odayı tütünün ve potpurinin hoş kokusu sarmıştı. Her yer son derece temiz ve tertipli olmasına rağmen ev sahibinin bekâr olduğu ilk bakışta anlaşılıyordu. John Cullum'ın evi bekârlığın keyifli yönlerinin mütevazı bir kalesi gibiydi.

"Bacağın nasıl?" diye sordu, John. "Görünüşe bakılırsa hiç olmazsa kanaması durmuş ama fena topallıyorsun."

Eddie güldü. "Deli gibi acıyor ama yürürken üzerine basabiliyorum. Sanırım şanslıydım."

"Biraz temizlenmek istersen banyo şu tarafta," dedi Cullum içeriyi işaret ederek.

"İyi olur," dedi, Eddie.

Temizlenmek acı vericiydi ama aynı zamanda çok rahatlatıcıydı. Bacağındaki yara derindi ama kurşun kemiği tamamen ıskalamış görünüyordu. Kolundaki yara daha önemsizdi; kurşun etini delip geçmişti, Tan-n'ya şükür ki Cullum'ın ecza dolabında hidrojen peroksit vardı. Eddie dişlerini acıyla sıkarak sıvıyı kolundaki deliğe döktü. Sonra cesaretini kaybetmeden bacağındaki ve başındaki yaraları da dezenfekte etti. Sam ile Frodo'nun hidrojen peroksit kadar korkunç bir şeyle karşı karşıya kalıp kalmadığını düşündü, ama aklına bir şey gelmedi. Ayrıca onları iyileştirecek Elfler vardı, değil mi?

"Faydası olabilecek bir şey biliyorum," dedi Cullum, Eddie yanlarına döndüğünde. Yan odaya gidip elinde kahverengi bir ilaç şişesiyle döndü.

Elinde üç hap vardı. Hapları Eddie'nin avucuna boşalttı ve, "Geçen kış buzda düşüp kahrolası köprücük kemiğimi kırdığım zamandan kalma," edi- "Adı Percodan. Hâlâ işe yararlar mı bilmiyorum ama..."

Eddie'nin yüzü aydınlandı. "Percodan mı?" diye sordu ve John Cni lum cevap veremeden hapları ağzına attı.
"Yutmak için biraz su istemiyor musun, evlat?"
"Hayır," dedi, Eddie keyifle çiğneyerek. "Böyle daha iyi."
Şöminenin önündeki masanın üzerinde içi beysbol toplarıyla dofo bir camekân vardı. Eddie incelemek üzere o tarafa gitti. "Aman Tanrım« dedi. "İmzalı bir Mel Parnell topun var! Ve sol el eldiveni! Vay canına!"
"Onlar hiçbir şey değil," dedi Cullum gül ağacından pipoyu alarak. "En üst rafa bak." Küçük masanın çekmecesinden bir kese Prince Albert marka tütün çıkardı ve piposunu doldurmaya koyuldu. Bu sırada Ro-land'ın ona baktığını fark etti. "İçer misin?"
Roland başını salladı. Gömleğinin cebinden bir yaprak kâğıt çıkardı. "Belki bir tane sarabilirim."
"Ah, daha iyisini yapabilirim," dedi Cullum ve odadan tekrar ayrıldı. Diğer oda, dolaptan biraz büyük bir çalışma odasıydı. İçindeki Dickens masası küçük olmasına rağmen Cullum yanından geçmekte zorlanmıştı.
"Ulu Tanrım," dedi Eddie, Cullum'm kastettiği topu görünce. "Babe imzalamış!"
"Öyle," dedi, Cullum. "Hem de Yankee olmadan önce. Yankeelerin imzaladığı beysbol topları işime yaramaz. Ruth o topu hâlâ Red Sox'dayken imzalamıştı..." Sesi kesildi. "İşte hurdalar. Buralarda bir yerlerde olduklarını biliyordum. Biraz bayat olabilir, ama annemin hep dediği gibi; hiç olmamasından iyidir. İşte, bayım, alın. Yeğenim bırakmıştı. Sigara içmek için fazla genç zaten."
Cullum, Silahşor'a dörtte üçü dolu bir paket sigara uzattı. Roland paketi düşünceli bir tavırla inceledi ve markasını işaret etti. "Hörgüçlü bir hayvan görüyorum ama altta böyle yazmıyor, değil mi?"
Cullum, Roland'a temkinle karışık şaşkın bir ifadeyle gülümsedi. «Hayır- Camel yazıyor. Anlamları aynı."
"Ah," dedi, Roland ve anlamış gibi görünmeye çalıştı. Sigaralardan birini çıkardı, filtresini inceledi ve tütünlü tarafını dudaklarının arasına yerleştirdi.
"Hayır, diğer tarafı," dedi, Cullum.
"Öyle mi?"
"Evet."
"Tanrım, Roland! Bobby Doerr'ın imzaladığı bir top bile var... Ted Williams'tan iki tane... Johnny Pesky... Frank Malzone..."
"Bu isimler senin için hiçbir şey ifade etmiyor, değil mi?" diye sordu John Cullum, Roland'a.
"Hayır," dedi, Roland. "Arkadaşım... teşekkürler." Cullum'ın yakıp uzattığı kibritle sigarasını yaktı. "Arkadaşım bu tarafa uzun zamandır geçmemişti. Sanırım özledi."
"Vay canına," dedi Cullum. "Gaipten-gelenler! Gaipten-gelenler benim evimde! Hâlâ inanamıyorum!"
"Dewey Evans nerde?" diye sordu, Eddie. "Dewey Evans imzalı topunuz yok."
"Pardon?" dedi, Cullum. Paaa-don diye telaffuz etmişti.
"Belki ona daha öyle hitap etmiyorlar," dedi Eddie kendi kendine konuşur gibi. "Dwight Evans? Sağ kanat oyuncusu?"
"Ah," diyerek başını salladı Cullum. "Dolapta sadece en iyilerini sak-kyorum."
"Dewey de oraya girecek, inan bana," dedi Eddie. "Belki henüz John Cullum Ünlüler Salonu'na girecek kadar iyi değil ama birkaç yıl bekle ve gör. '86'ya kadar bekle. Bu arada, John, oyunun bir seveni olarak sana birkaç şey söylemek istiyorum, tamam mı?"
"Elbette," dedi, Cullum. Kelimeyi tıpkı Callalılar gibi telaffuz etmişti.
Bu arada Roland, sigarasından derin bir nefes çekti. Sonra üfledi ve kaşlarını çatarak sigaraya baktı.
"Roger Clemens," dedi, Eddie. "Bu ismi unutma." "Clemens," dedi John Cullum ama sesi şüpheliydi. Keywadin Gö-lü'nün karşı kıyısından gelen cılız siren sesleri arttı. "Roger Clemens, tamam. Unutmam. Kim bu?"
"Onun imzasını da burda görmek isteyeceksin, daha fazlasını söylemeyeceğim," dedi, Eddie camekânı tıklayarak. "Hatta Babe ile aynı rafa bile koymak isteyebilirsin."
Cullum'ın gözleri parladı. "Bir şey soracağım, evlat. Red Sox hiç hepsini kazandı mı? Hiç..."
"Bu tütün falan değil, sadece bulanık hava," dedi, Roland. Cullum'a gücenmiş bir ifadeyle baktı. Bu ifade Roland ile o kadar bağdaşmıyordu ki Eddie sırıttı. "Hiç tadı yok. İnsanlar gerçekten bunları mı içiyor?"
Cullum, sigarayı Roland'dan aldı, filtresini kopardı ve kalan kısmı geri uzattı. "Şimdi dene," dedi ve tekrar Eddie'ye döndü. "Eee? Suyun diğer yakasında sizi beladan kurtardım. Bence bana borçlusunuz. Hiç Se-ri'yi kazandılar mı? Senin zamanına kadar böyle bir şey gerçekleşti mi?"
Eddie'nin sırıtışı silindi ve ciddi bir ifadeyle yaşlı adama baktı. "Söylememi gerçekten istiyorsan, söyleyeceğim John. Ama bilmeyi gerçekten istiyor musun?"
John piposundan nefesler çekerek bir süre düşündü. Sonra, "Galiba hayır," dedi. "Bilirsem tadı kaçar."
"Bak ne diyeceğim," dedi, Eddie neşeyle. John'un verdiği haplar etkisini göstermeye başlamıştı ve kendini neşeli hissediyordu. En azından biraz. "1986'dan önce ölmesen iyi olur. O sene muhteşem olacak."
"Öyle mi?"
"Kesinlikle." Eddie sonra Silahşor'a döndü. "Çıkınlarımız ne olacak, Roland?"
Roland bu konuyu o ana dek düşünmemişti bile. Eddie'nin Took'un dükkânından aldığı kaliteli oyma bıçağından, babasının zamanın ufkunun diğer tarafında Roland'a verdiği eski büyüten-keseye kadar sahip oldukları tüm eşyalar kapıdan geçtikleri sırada arkada kalmıştı. Kapıdan havaya uçarcasına geçtikleri sırada. Silahşor emin olmamakla birlikte çıkınlarının Doğu Stoneham dükkânının önünde, toprağın üzerinde kaldığını düşündü; o sırada tüm dikkati,

dürbünlü tüfeği kullanan adam başlarını havaya uçurmadan Eddie'yi de alıp güvenli bir yere gitmeye odaklanmıştı. Sahip oldukları her şeyin yangının ele geçirdiğine şüphe olmayan dükkânla birlikte yanıp kül olduğunu düşünmek acı veriyordu. Jack Andolini' nin eline geçtiklerini düşünmek daha da beterdi. Roland büyü-ten-kesesinin bir düşmanın kafa derisi gibi Jack Andolini'nin belinden sarktığını hayal ederek yüzünü buruşturdu.
"Roland? Çıkınla..."
"Tabancalarımız yanımızda ve tek ihtiyacımız onlar," dedi, Roland niyetlendiğinden daha sert bir ses tonuyla. "Çuf-Çuf kitabı Jake'te ve gerekirse ben de yeni bir pusula yapabilirim. Bunların dışında..."
"Ama..."
"Eşyalarınızdan bahsediyorsanız akıbetlerini öğrenmek için zamanı gelince sizin için etrafa birkaç soru sorabilirim, evlat," dedi, Cullum. Ama şu an için arkadaşına hak veriyorum."
Eddie, arkadaşının haklı olduğunu biliyordu. Arkadaşı neredeyse da-ima haklı olurdu ve bu, Eddie'nin Roland'da hâlâ nefret ettiği birkaç özellikten biriydi. Lanet olsun, çıkınını istiyordu. Temiz bir kot pantolon ve temiz gömlekler için değil. Yedek kurşun ve ne kadar iyi olursa olsun oyma bıçağı için de istemiyordu. Deri kesesinde Susannah'nın saçının bir tutamı vardı ve hâlâ hafifçe de olsa onun kokusunu taşıyordu. Asıl istediği oydu. Ama artık olan olmuştu.
"John," dedi. "Hangi gündeyiz?"
Adamın gri kaşları yükseldi. "Ciddi mi soruyorsun?" Eddie başını sallayınca cevap verdi. "Dokuz temmuz. Bin dokuz yüz yetmiş yedi."
Eddie büzdüğü dudaklarının arasından sessiz bir ıslık salıverdi.
Hörgüçlü hayvan sigarasının sonuna gelmiş olan Roland etrafa bakmak için bir pencerenin önüne gitmişti. Evin arkasında ağaçlar ve Cul-lum'ın "Keywadin" dediği yerin mavi pırıltılarından başka hiçbir şey görünmüyordu. Ama kapkara duman bulutu, orada hissedip hissedebileceği bütün huzurun sadece bir hayalden ibaret olduğunu hatırlatmak istercesine gökyüzüne doğru yükseliyordu. Oradan ayrılmak zorundaydılar. Susannah Dean için ne kadar korkuyor olursa olsun oraya gelmişken Calvin Tower'i bulup yarım kalan işlerini bitirmek zorundaydılar. Çünkü...
Eddie zihnini okumuş ve cümlesini tamamlamak istermiş gibi konuştu. "Roland? Hızlanıyor. Bu tarafta zamanın akışı hızlanıyor."
"Biliyorum."
"Yani her ne yapacaksak ilk seferinde doğru yapmalıyız, çünkü bu dünyada ikinci şans diye bir şey söz konusu değil. Geri dönüş yok."
Roland bunu da biliyordu.

İKİ
"Aradığımız adam New York'tan," dedi Eddie, John Cullum'a.
"Yaz aylarında pek çoğu buralara gelir."
"Adı Calvin Tower. Aaron Deepneau adında bir arkadaşıyla birlikte."
Cullum, beysbol toplarının bulunduğu camekânı açtı, üzerine sadece profesyonel sporcuların yapabileceği kadar düzgünce Cart l/astrzemski yazılmış (Eddie'ye göre asıl sorunları, imlalarıydı) olan topu aldı ve bir elinden diğerine atarak oynamaya başladı. "Turistler hazirandan itibaren kasabaya doluşur, biliyorsunuz, değil mi?"
"Biliyorum," dedi Eddie umudunu şimdiden yitirerek. Ucube'nin Cal Tower'i çoktan ele geçirmiş olabileceğini düşündü. Belki dükkânın önündeki pusu, Jack'in ideal tatlı anlayışına uyuyordu. "Sanırım yapama..."
"Yapamazsam emekli olayım daha iyi," dedi, Cullum coşkuyla ve elindeki topu sağ eliyle yakalayıp sol elinin parmakuçlarını kırmızı dikişlerinin üzerinde gezdiren Eddie'ye fırlattı. Dikişleri hissetmek boğazında beklenmedik bir yumrunun belirmesine sebep oldu. Yuvasına döndüğünü bir beysbol topundan daha iyi ne kanıtlayabilirdi? Ama bu dünya artık yuvası değildi. John haklıydı, o bir gaipten-gelendi.
"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, Roland. Eddie topu ona atmca havadaki topu gözlerini John Cullum'ın üzerinden bir anlığına bile ayırmadan yakaladı.
"İsimleriyle uğraşmam ama kasabaya gelen herkesi bilirim," dedi. "Görünümlerini bilirim. Sanırım bir çeşit içgüdü. İnsan, bölgesinde kimlerin olduğunu bilmek istiyor." Roland bu söyleneni çok iyi anlayarak başını salladı.
"Bahsettiğiniz adamları tarif edin."
"Boyu bir yetmiş beş civarı," dedi, Eddie. "Kilosu da yaklaşık... yüz kilo diyelim."
"O halde epey kilolu."
"Öyle. Ayrıca alnının iki yanındaki saçların çoğu dökülmüş." Eddie ellerini başına götürdü ve saçlarını geriye çekerek şakaklarını açığa çıkardı (biri hâlâ Bulunmamış Kapı'ya çarpmasıyla açılan yaradan akan kanla kaplıydı). Bu hareketin sol kolunun üst kısmında ciddi bir acıya yol açması üzerine yüzünü buruşturdu ama orada kanama durmuştu. Eddie'yi asıl endişelendiren, bacağındaki yaraydı. Cullum'ın verdiği Percodan o an için acıyı hissetmesini engelliyordu ama kurşun hâlâ içerideyse (ve Eddie içeride olduğunu sanıyordu) er geç çıkarmak zorunda kalacaklardı.
"Kaç yaşlarında?" diye sordu Cullum.
Eddie başını iki yana sallamakta olan Roland'a baktı. Roland To-wer'i hiç görmüş müydü? Eddie o an bunu hatırlayamıyordu. Galiba görmemişti.
"Sanırım elli civarı."

"Kitap koleksiyonu yapıyor, değil mi?" diye sordu, Cullum ve Ed-die'nin yüzündeki şaşkın ifadeye güldü. "Gözümü yazın gelen insanların üzerinden ayırmam, demiştim. Kimin bela çıkaracağını bilemezsiniz. Ya da kimin hırsız olduğunu. Sekiz dokuz yıl önce New Jersey'den gelen kadın bir kundakçı çıkmıştı." Cullum başını iki yana salladı. "Karıncayı bile incitmeyecek, küçük bir kasabada kütüphane görevlisi olarak çalıştığını düşüneceğiniz kendi halinde bir kadındı. Meğer Stoneham, Lovell ve Waterford'da ambarları ateşe veriyormuş."
"Adamın kitap alıp sattığını nerden biliyorsun?" diye sordu Roland ve topu, derhal Eddie'ye atan Cullum'a fırlattı.
"Bunu bilmiyordum," dedi. "Tek bildiğim, koleksiyon yaptığıydı. Bunu da Jane Sargus'a söylemiş. Jane'in, Dimity Yolu'nun 5. Karayolu'ndan ayrıldığı yerde küçük bir dükkânı var. Buranın yaklaşık bir buçuk kilometre güneyinde. Bahsettikleriniz onlarsa, o adam ve arkadaşı da Dimity Yolu'nda kalıyor. Sanırım aradığınız onlar."
"Arkadaşının adı Deepneau," dedi, Eddie ve topu Roland'a fırlattı. Silahşor topu yakaladı ve Cullum'a attı. Sonra şömineye giderek sigaranın son parçasını düzgünce dizilmiş odunların üzerine attı.
"İsmini söylemeye uğraşmayın, söylediğim gibi, isimlerle ilgilenmem. Ama arkadaşı oldukça zayıf ve yetmiş yaşlarında görünüyor. Kalçalarından sorunu varmış gibi yürüyor. Çelik çerçeveli gözlükleri var."
"Evet, aradığımız o," dedi, Eddie.
"Janey'nin Saklanası Eşyalar adında küçük bir dükkânı var. Mobilyalar da satar ama daha çok örtüler, cam eşyalar ve eski kitaplar üzerine çalışır. Dükkânın önündeki tabelada öyle yazıyor."
"Yani Cal Tower... ne yaptı? Öylece içeri girip eşyalara bakmaya mı başladı?" Eddie buna inanamıyordu ama aynı zamanda hiç şaşırmadığını fark etti. Tower, Jack ve George Biondi onu en değerli kitaplarını gözü önünde yakmakla tehdit ettikten sonra bile New York'tan ayrılmaya isteksizdi. Ve sersem, Deepneau ile buraya gelir gelmez postrestant için postaneye kaydını yaptırmıştı... ya da arkadaşı Aaron'a yaptırmıştı ve kötü adamlar söz konusu olduğunda ikisi de birbirinden beterdi. Callahan, ona bir not bırakıp Doğu Stoneham'da olduğunu belli edecek hiçbir şey yapmamasını tembih etmişti. Callahan'ın sai Tower'a notunda son söylediği bu ne büyük aptallık??? olmuştu. Ama görünüşe bakılırsa notu onları hiç etkilememişti.
"Evet," dedi, Cullum. "Ama sadece bakmaktan fazlasını yapmış." Ro-tand'mkiler kadar mavi olan gözleri parlıyordu. "Birkaç yüz dolar değerinde kitap almış ve ücreti seyahat çekleriyle ödemiş. Sonra Jane'den bu civardaki diğer sahafların listesini istemiş. Norway'deki Notions'ı ve Fr-yeburg'daki Senin Çöpün, Benim Hazinem dükkânını da katarsak bu ci-varda epeyce var. Ayrıca, Jane'den kitap koleksiyonu yapan ve ara sıra kitaplarını satan yerel halkın da isimlerini istemiş. Jane çok heyecanlanmıştı. Bu konudan bütün kasabalılara günlerce bahsetti."
Eddie elini alnına koyup inledi. Evet, daha önce karşılaştığı adam buydu, Cullum'ın bahsettiği adam kesinlikle Calvin Tower'di. Ne düşünmüştü ki? Boston'ın kuzeyine ulaştığında güvende olacağını mı? "Onu nasıl bulacağımızı söyleyebilir misin?" diye sordu, Roland. "Daha iyisini de yapabilirim. Sizi doğruca kaldıkları yere götürebilirim." Roland topu elleri arasında atıp tutuyordu. Durdu ve başını iki yana salladı. "Hayır. O sırada sen başka bir yere gidiyor olacaksın." "Nereye?"
"Güvenli herhangi bir yere," dedi, Roland. "Daha fazlasını bilmek istemiyorum, sai. İkimiz de istemiyoruz."
"Bilemiyorum... bu pek hoşuma gitmedi sanırım." "Önemi yok. Zaman daralıyor." Roland kısa bir an düşündü. "Araba-mobilin var mı?"
Cullum bir an aklı karışmış gibi baktı, sonra sırıttı. "Evet, hem araba-mobilim hem de kamyonetmobilim var. Tam teçhizatlıyım."
"O halde sen biriyle Tower'in Dimity Yolu'nda kaldığı yere doğru bize yolu gösterirsin, Eddie de..." Roland bir an duraksadı. "Eddie kullanmayı unutmadın, değil mi?" "Roland beni kırıyorsun."
En iyi anlarında bile pek esprili biri olmayan Roland, gülümsemedi. Dikkatini tekrar faz'nın önlerine çıkardığı dan-tete'e (küçük kurtarıcı) yöneltti. "Tower'i bulduğumuzda kendi yoluna gideceksin, John. Yani bizden uzak herhangi bir yere. Sana uyarsa kısa bir tatil yap. İki gün yeterli olur. Sonra işinin başına dönebilirsin." Roland Doğu Stoneham'daki işlerinin günbatımından önce bitmesini umuyor ama söyleyerek uğursuzluk getirmek istemiyordu.
"Ama en yoğun sezondayım," dedi, Cullum. Ellerini uzatınca Roland topu ona attı. "Kayıkhaneyi boyamam gerek... ambarı onarmalıyım..."
"Bizimle kalacak olursan," dedi Roland. "Ambarını muhtemelen bir daha göremeyeceksin."
Cullum, Roland'a tek kaşını kaldırarak baktı. Büyük ihtimalle ciddiyetinin derecesini kestirmeye çalışıyordu ve gördükleri pek hoşuna gitmedi.
Bu arada Eddie de Roland'ın Tower'i daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalışıyordu. Daha önce yanıldığını fark etti; Roland, Tower'i görmüştü.
Tabi ya. Tower'in ilk basım kitaplarıyla dolu sandığı Geçit Mağara-sı'na çeken Roland'dı. Doğruca ona bakıyordu. Muhtemelen net bir görüntü değildi ama...
Düşünceleri kaçınılmaz olarak Tower'in Benjamin Slightman Jr.'in eseri Doğan veya Stephen King'in Korku Ağı gibi nadir kitaplarına yöneldi.
"Anahtarlarımı alayım, sonra hemen çıkarız," dedi, Cullum ama adam daha arkasını dönemeden Eddie. "Bekle," dedi. Cullum, ona sorarcasına baktı.
"Sanırım konuşmamız gereken bir şey daha var." Ve topu atması için ellerini kaldırdı.
"Eddie, vaktimiz daralıyor," dedi, Roland.

"Biliyorum," dedi, Eddie. Tehlikede olan benim kadınım olduğu için muhtemelen senden daha iyi biliyorum. "Yapabilseydim o geri zekâlı Tower'i seve seve Jack'in ellerine bırakır ve Susannah'nın peşine düşmenin yollarını arardım. Ama ka bunu yapmama izin vermiyor. Kahrolası ka'n."
"Gitmemiz gere..."
"Kapa çeneni." Roland'a daha önce hiç bu şekilde hitap etmemişti ama sözcükler ağzından kendiliğinden dökülmüştü ve geri almak için herhangi bir istek de duymuyordu. Kafasının içinde Calla'da duyduğu bir şarkının sözleri belirdi: Commala-söyle-söyle, henüz bitmedi bu görüşme.
"Aklından ne geçiyor?" diye sordu, Cullum.
"Stephen King adını daha önce duymuş muydun?"
Sorunun yanıtının olumlu olduğu, Cullum'ın bakışlarından anlaşıh-yordu.

ÜÇ
"Eddie," dedi, Roland. Genç adamın daha önce duymadığı kararsız bir tonla konuşmuştu. O da benim gibi ne yaptığını bilmiyor. Rahatsız edici bir düşünceydi. "Andolini hâlâ bizi arıyor olabilir. Daha da önemlisi, bizi elinden kaçırdığı için artık Tower'i arıyor olabilir. Ve sai Cullum'ın da açıkça belirttiği gibi Tower gizlenmek için fazla bir çaba göstermiyor."
"Beni dinle," dedi, Eddie. "İçimdeki sese uyuyorum ama tüm bunlar basit tesadüflerden ibaret değil. Bir başka dünyada bir kitap yazmış Ben Slightman adında biriyle tanıştık. Tower'in dünyasında. Bu dünyada. Ve bir başka dünyada yazılmış bir kitaptaki karakter olan Donald Callahan ile tanıştık. Yine bu dünyada." Cullum topu ona attı ve Eddie de aşağıdan sertçe Roland'a gönderdi. Silahşor topu kolaylıkla yakaladı.
"Bu bana fazla önemli değilmiş gibi görünebilirdi ama kitaplar her yerde karşımıza çıktı, değil mi? Doğan. Oz Büyücüsü. Çuf-Çuf-Charlie-Hatta Jake'in son kompozisyonu. Ve şimdi de Korku Ağı. Bence bu Stephen King gerçekse..."
"Ah, gerçek olduğunu söyleyebilirim," diye araya girdi, Cullum. Pencereden dışarı, Keywadin Gölü'ne baktı. Diğer kıyıdaki siren sesleri hâlâ kesilmemişti. Kara duman bulutu şimdi gökyüzünün daha büyük bir bölümünü lekeliyordu. Cullum topu atmaları için ellerini kaldırdı. Ro-land'ın fırlattığı top, havada neredeyse tavana değecek şekilde bir yay çizdi. "Ve deminden beri bahsedip durduğunuz kitabı okudum. Kitap Dün-yası'ndan almıştım. Çok iyiydi."
"Vampirlerle ilgili bir hikâye."
"Evet, radyoda bundan bahsettiğini duymuştum. Bu fikri Dracu-to'dan aldığını söyledi."
"Yazarı radyoda duydun," dedi, Eddie. İçinde yine tavşan-deliğin-den-düşüyormuş veya bir-kuyrukluyıldızın-üzerindeymiş hissi belirdi ve hissettiklerini Percodan'a bağlamaya çalıştı. Ama ilacın etkisi olmadığını biliyordu. Birdenbire varlığı kendisine gerçekdışı göründü, sanki içinden geçilip gidilebilecek bir gölgeydi, öylesine ince... bir kitabın sayfası gibi ince. Zamanın ışınında 1977'nin yazında olan bu dünyanın diğer zaman ve mekânlardan çok daha gerçek göründüğünü anlamanın bir faydası olmuyordu. Ve o his tamamen özneldi, değil mi? İnsan başkasının yazdığı bir kitabın içindeki karakterlerden biri, otobüs kullanan bir ahmağın zihnindeki gelip geçici düşünce veya Tanrı'nın gözünde bir anlığına var olan toz zerresi olmadığını nereden bilebilirdi? Böyle konuları düşünmek çılgınlıktı ve fazla düşünüldüğünde insanı çüdırtabilirdi. Yine de...
La-la-la, la-la-le, merak etme, anahtar sende...
Anahtarlar benim uzmanlık alanım, diye düşündü, Eddie. Kin^ de bir anahtar, değil mi? Calla, Callahan. Kızıl Kral, Stephen King. Stephen King bu dünyanın Kızıl Kral'ı mı?
Kral.
Roland olduğu yere yerleşti. Eddie, onun için hiç kolay olmadığı^, dan emindi ama Roland'ın uzmanlık alanı, zorluklardı. "Soracak soruların varsa, durma." Ve sağ elini çevirerek devam etmesini istedi.
"Roland nerden başlayacağımı bile bilmiyorum. Aklımdaki fikirler öylesine muazzam ki... öylesine... bilmiyorum, öyle korkunç..."
"O halde en iyisi olabildiğince basitleştirmek." Roland, Eddie'nin fır-lattığı topu yakaladı ama bu oyun artık sabrını tüketiyormuş gibi görünüyordu. "Gerçekten devam etmemiz gerek."
Eddie bunu bilmiyor muydu sanki. Aynı araçta gidiyor olsalardı sorularını yoldayken sorabilirdi. Ama ayrı araçlarda gitmek zorundaydılar ve Roland'ın daha önce hiç motorlu araç kullanmamış olması gerçeği, Eddie ve Cullum'ın birlikte gitmesini imkânsız kılıyordu.
"Pekâlâ," dedi. "Kim o? Bununla başlayalım. Stephen King kimdir?"
"Bir yazar," dedi, Cullum ve Eddie'ye, aptal mısın, evlat, der gibi baktı. "Ailesiyle Bridgton'da yaşıyor. Duyduklarıma göre iyi biriymiş."
"Bridgton burdan ne kadar uzak?"
"Şey... otuz, kırk kilometre."
"Kaç yaşında?" Eddie, doğru soruların oralarda bir yerlerde olduğunu bilerek şansını deniyordu ama hangileri olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.
John Cullum tek gözünü kısarak hesaplamaya çalıştı. "O kadar yaşlı değil sanırım. Otuzlarına yeni varmıştır."
"Bu kitap... Korku Ağı... çok satanlar listesinde miydi?"

"Bilmiyorum," dedi, Cullum. "Buralarda pek çok kişi okudu, size bu kadarını söyleyebilirim. Çünkü kitaptaki olaylar Maine'de geçiyor. Bir de televizyondaki reklamlar var, bilirsiniz. Ayrıca ilk kitabının filmi yapılmıştı ama izlemedim. Fazla kanlı görünüyordu."
"Adı neydi?"
Cullum bir süre düşündükten sonra başını iki yana salladı. "Hatırlayamıyorum. Tek bir kelimeydi ve bir kızın ismi olduğundan neredeyse eminim ama daha fazlasını hatırlamıyorum. Belki sonra aklıma gelir."
"Bir gaipten-gelen değil yani?"
Cullum güldü. "Maine eyaletinde doğup büyümüş. Sanırım bu onu bir içerden-gelen yapar."
Roland, Eddie'ye giderek artan bir sabırsızlıkla bakıyordu. Eddie vazgeçmeye karar verdi. Bu, Yirmi Soru oynamaktan beterdi. Ama kahretsin, Peder Callahan gerçekti ama aynı zamanda bu King denen adamın yazdığı bir kitaptaki karakterdi ve King, Cullum'ın anlattıklarına bakılırsa gaipten-gelenleri mıknatıs gibi çeken bir bölgede yaşıyordu. Cullum'ın bahsettiği gaipten-gelenlerin biri, Eddie'ye Kızıl Kral'ın hizmetkârlarını hatırlatmıştı. Alnının ortasında kanayan bir delik olan kel bir kadın, demişti, John.
Artık bu konuyu bırakıp Tower'i bulmaya gitmenin zamanı gelmişti. Şahsı ne kadar sinir bozucu olursa olsun Calvin Tower, evrendeki en değerli gülün yetiştiği boş arsanın sahibiydi. Ayrıca nadir kitaplar ve yazarları hakkında oldukça fazla bilgisi vardı. Korku Ağı'nm yazarı hakkında sai Cullum'dan fazlasını biliyor olması kuvvetle muhtemeldi. Artık bu konuyu bırakmanın vaktiydi. Ama...
"Pekâlâ," dedi topu tekrar, Cullum'a atarak. "Topu tekrar kilit altına al ve senin için uygunsa Dimity Yolu'na gidelim. Sadece birkaç soru daha."
Cullum omuz silkerek topu tekrar camekânın içine yerleştirdi. "Sen bilirsin."
"Biliyorum," dedi, Eddie... ve birdenbire, kapıdan geçişlerinden beri 'kinci kez Susannah'yi tuhaf bir şekilde yakınında hissetti. Çok eski bilimsel malzemeler ve izleme ekipmanlarıyla dolu bir odada oturmakta olduğunu görebiliyordu. Jake'in Dogan'ı olduğuna şüphe yoktu... ama elbette Susannah'nın hayal ettiği şekildeydi. Susannah bir mikrofona konuşuyordu. Eddie, onu duyamıyor ama şişkin karnını ve yüzündeki korku dolu ifadeyi görebiliyordu. Her neredeyse artık kesinlikle hamile görünüyordu. Her an doğuracakmış gibiydi. Eddie, Susannah'nın ne söylediğini tahmin edebiliyordu. Gel, Eddie, kurtar beni, Eddie, çok geç olmadan ikimizi de kurtar.
"Eddie?" dedi, Roland. "Betin benzin attı. Bacağın yüzünden mi?" "Evet," dedi, Eddie bacağı o an hiç acımamasına rağmen. Anahtarı oyduğu zamanı tekrar düşündü. Tam anlamıyla doğru olmasının gerektiğini bilmenin verdiği o korkunç sorumluluk duygusunu. İşte yine aynı konumdaydı. Bir şeyi ucundan yakalamıştı, bundan emindi... ama neyi? "Evet, bacağım."
Koluyla alnındaki teri sildi.
"John, kitabın orijinal ismi, "Salem's Lot. Aslında Jerusalem's Lot, değil mi?"
"Evet."
"Kitaptaki kasabanın adı."
"Evet."
"Stephen King'in ikinci kitabı."
"Evet."
"İkinci romanı."
"Eddie," dedi, Roland. "Bu kadarı yeter artık."
Eddie, onu başından savarcasına elini salladı, sonra yüzünü acıyla buruşturdu. Dikkati Cullum'daydı. "Jerusalem's Lot gerçekte yok, değil mi?"
Cullum, Eddie'ye deliymiş gibi baktı. "Elbette yok," dedi. "Kitaptaki yer ve kişiler tamamen uydurma. Vampirlerle ilgili."
Evet, diye düşündü, Eddie. Ve sana vampirlerin... hatta görünmez iblislerin, sihirli kürelerin ve cadıların olduğuna inanmak için geçerli sebeplerim olduğunu söylesem aklımı kaçırdığımı düşünürdün, değil mi?
"Stephen King'in doğma büyüme Bridgton'lı olup olmadığını biliyor musun?"
"Hayır, değil. Ailesiyle buraya iki üç yıl önce taşındı. Eyaletin kuzeyinden ilk geldiklerinde Windham'da yaşadıklarını biliyorum. Ya da belki Raymond'dı. Big Sebago'daki kasabalardan biriydi."
"Bu gaipten-gelenlerin onun buraya taşınmasından sonra ortaya çıktığını söylemek yanlış olur mu?"
Cullum'ın çalıya benzer kaşları önce yükseldi, sonra çatıldı. Gölden sis düdüğüne benzer yüksek ve ritmik bir ses gelmeye başladı.
"Biliyor musun, iyi bir noktaya temas etmiş olabilirsin, evlat," dedi Eddie'ye. "Sadece tesadüf olabilir ama olmayabilir de."
Eddie başını salladı. Kendini uzun ve çetin bir sorgulamanın sonuna gelmiş bir avukat gibi tükenmiş hissediyordu. "Haydi burdan çıkıp gidelim," dedi, Roland'a.
"İyi fikir," dedi, Cullum ve başını sis düdüğüne benzeyen sesin geldiği yöne doğru salladı. "Bu Teddy Wilson'm teknesi. Kasabanın şerifidir."
Bu kez Eddie'ye beysbol topu değil, araba anahtarları fırlattı. "Otomatik vitesliyi sana veriyorum," dedi. "Belki biraz paslanmışsındır. Kamyonet düz vitesli. Beni izle, başın belaya girerse kornayı çalarsın."
"Yapacağımdan emin olabilirsin," dedi, Eddie.

Cullum'ın peşinden çıkarlarken Roland, "Yine Susannah mıydı?" diye sordu. "Yüzünün rengi o yüzden mi soldu?"
Eddie başını salladı.
"Elimizden gelirse ona yardım edeceğiz," dedi, Roland. "Ama bu ona ulaşmak için tek çaremiz olabilir."
Eddie bunun farkındaydı. Ama Susannah'yı bulduklarında çok geç olabileceğini de biliyordu.

DÖRTLÜK: Commala-lin-lin
Kaderin ellerindesin
Önemsiz gerçek mi hayal mi olusun
ilerleyişi durdurulamaz zamanın.
KARŞILIK: Commalü-aç-aç
Vakit artık geç!
Gölgen ne olursa olsun
Kaderin elindesin.

9. Kıta: Eddie Dilini Isırıyor

BİR
Peder Callahan, Chip McAvoy'un dükkanındaki çarpışmadan neredeyse iki hafta önce Doğu Stoneham Postanesi'ne kısa bir ziyaret yapmış ve Jerusalem's Lot'ın eski rahibi orada alelacele bir not yazmıştı. Zarfın üzerinde hem Aaron Deepneau'nun, hem de Calvin Tower'in ismi olmasına rağmen içindeki notta Tower'a hitap edilmişti ve pek dostça olduğu söylenemezdi:
27/6/77
Tower,
Ben seni Jack Andolini'den kurtaran kişinin bir arkadaşıyım. Her neredeysen hemen yer değiştirmen gerekiyor. Bir ambar, kamp alanı, hatta gerekirse terk edilmiş bir baraka bulun. Muhtemelen şartlarınız pek konforlu olmayacak ama unutma, diğer alternatifiniz ölüm. Her kelimemde ciddiyim! Şu an kaldığınız yerde birkaç ışığı açık bırakın ve arabayı ön tarafa veya garaja koyun. Gideceğiniz yere nasıl ulaşılacağını anlatan bilgileri ufak bir kâğıda yazıp arabanın sürücü tarafındaki paspasın veya arka verandanın basamaklarının altına bırakın. Sizinle temasa geçeceğiz. Unutma ki seni taşıdığın ağır yükten kurtarabilecek yegane insanlar biziz. Ama sana yardım etmemizi istiyorsan bize yardım etmelisin.
Eld soyundan Callahan
Ve bu, postaneye SON gelişiniz olsun. Bu ne büyük aptallık???
Callahan bu notu bırakmak için hayatını riske atmış, Siyah On Üç' ün etkisi altında kalan Eddie'nin ise canından olmasına ramak kalmıştı. Peki aldıkları risklerin ve hayatlarını tehlikeye atmalarının karşılığı ne olmuştu? Calvin Tower batı Maine'in kırsal bölgesinde nadir ve basımı yapılmayan kitaplar arayarak kendini neşeyle dışarı atmıştı.
John Cullum'ı 5. Karayolu üzerinde takip ediyor, Roland ise yanında sessizce oturuyordu. Eddie, Cullum'ın ardından Dimity Yolu'na dönerken öfkesinin iyice arttığını hissetti.
Ellerimi ceplerime sokup dilimi ısırmam gerekecek, diye düşündü ama bu vakada eski moda önlemlerin işe yarayıp yaramayacağından emin değildi.

İKİ
Cullum'ın Ford F-150'si, 5. Karayolu'nun yaklaşık üç kilometre dışında, Dimity Yolu'ndan sağa saptı. Ayrımdaki direğin üzerinde paslı iki tabela vardı. Üsttekinde ROCKET YOLU yazıyordu. Daha da paslı olan alt-takinde ise GÖL KİYİSİNDA KULÜBELER yazısı göze çarpıyordu. Rocket Yolu, ağaçlar arasında ilerleyen genişçe bir patikadan ibaretti. Eddie, yeni dostlarının kamyonetinin kaldırdığı toz bulutu arasında dikkatle ilerliyordu. "Arabamobil" de bir Ford'du. Eddie'nin kullanma kılavuzuna veya arabanın arkasındaki krom yazıya bakmadan ismini hatırlayamayacağı sıradan bir, iki kapılı modeldi. Ama bacaklarının arasında bir at olmaksın hatta birkaç yüz tanesinin sağ ayağının hafif bir baskısıyla koşmaya hazır olduğunu bilerek tekrar araba kullanmak kendini iyi hissettirmiş, neredeyse huşu vermişti. Arkalarında bıraktıkları siren seslerinin giderek hafiflemesi de kendini iyi hissetmesini sağlayan başka bir unsurdu.
Yüksek ağaçların gölgeleri onları yutmuştu. Çam ağaçlarının keskin kokusu muhteşemdi. "Güzel bir yer," dedi Silahşor. "İnsan ömrünün kalanını burda geçirmeyi düşünebilir." Tek yorumu da bu oldu.
Cullum'ın kamyoneti, üzerlerinde rakamlar bulunan özel yolları bir bir geçmeye başlamıştı. Her rakamın altında JAFFORDS KİRALİK KONUTLA-Rİ yazıyordu. Eddie, Roland'a Calla'da bir Jaffords tanıdıklarını, hem de çok iyi tanıdıklarını hatırlatmayı düşündü ama vazgeçti. Yaptığı sadece zaten bariz olanı göstermeye çalışmak olacaktı.
15,16 ve 17'nin önünden geçtiler. Cullum, 18'in önünde kısa bir süre duraksadı, sonra kolunu camdan çıkararak ilerlemeye devam etmelerini işaret etti. 18 Numara'nın aradıkları kulübe olmadığını çok iyi bilen Eddie, devam etmeye hazır bir halde bekliyordu zaten.
Cullum bir sonraki özel yola girdi. Eddie, onu takip etti. Arabanın tekerlekleri yolu kaplayan çam iğneleri üzerinde fısıltıya benzer sesler çıkararak dönüyordu. Mavi renk ağaçların arasında yine göz kırpıyordu. 19 Numara'lı kulübeye vardıklarında Eddie kulübenin Keywadin'den çok daha küçük, futbol sahası büyüklüğünde bir gölcüğün kenarına inşa edilmiş olduğunu gördü. Küçük kulübe, iki odalıymış gibi görünüyordu. Etrafı camla kaplı veranda gölcüğe bakıyordu.

İçinde eski ama konforlu görünen iki salıncaklı iskemle ve çatıda teneke bir baca vardı. Kulübenin bir garajı veya önüne park etmiş bir araba yoktu ama Eddie arabanın daha önce park ettiği yeri görebiliyordu. Yine de yerdeki çam iğneleri yüzünden emin olmak güçtü.
Cullum kamyonetin motorunu stop etti. Eddie de aynısını yaptı. Artık sadece kayalara vuran suyun şıpırtısı, ağaçların arasında esen rüzgârın fısıltısı ve kuş sesleri duyuluyordu. Eddie sağ tarafına baktığında, Silah-şor'un uzun parmaklı ellerini kucağında kavuşturmuş, huzur içinde oturmakta olduğunu gördü.
"Ne hissediyorsun?" diye sordu, Eddie.
"Sessizlik."
"İçerde kimse var mı?"
"Sanırım evet."
"Tehlike?"
"Evet. Yanı başımda."
Eddie kaşlarını çatarak ona baktı.
"Senden bahsediyorum, Eddie. Onu öldürmek istiyorsun, değil mi?"
Eddie bir süre sonra bu gerçeği kabullenmek durumunda kaldı. Benliğinin bu gizli, vahşi ve ilkel tarafı onu bazen huzursuz etse de varlığını inkâr edemezdi. Ayrıca bu yönünü ortaya çıkarıp bileyen kimdi?
Roland başını salladı. "Yalnız yaşayan bir erkek olarak çölde tek başıma yolculuk ettiğim yılların ardından hayatıma, tek tutkusu, sadece burnunu çekmesine ve uykusunun gelmesine yol açan bir uyuşturucuyu almaya devam etmek olan, mızmız ve bencil bir genç adam girdi. Sadece kendini düşünen, buyurgan, uyumsuz, şımarık..."
"Ama yakışıklı," dedi, Eddie. "Bu kısmı unutma. Tam bir seks makinesi."
Roland, ona ciddi bir ifadeyle baktı. "Ben o günlerde seni öldürme-meyi başardıysam sen de şimdi Calvin Tower'i öldürmemeyi başarabilirsin, New York'lu, Eddie." Ve bunları söyledikten sonra kapısını açıp indi.
"Söylemesi kolay," dedi, Eddie, Cullum'ın boş arabasına ve o da indi.

ÜÇ
Cullum, Roland ve Eddie kısa aralıklarla yanına geldiğinde hâlâ direksiyon başında oturuyordu.
"Kulübe boş gibi görünüyor," dedi, John. "Ama mutfakta ışık görüyorum."
"Hı-hı," dedi, Eddie. "John, sana..."
"Sakın bir sorun daha olduğunu söyleme. Senden daha çok soru sorduğunu gördüğüm tek kişi, minik yeğenim Aidan. Üç yaşını yeni bitirdi. Sor bakalım."
"Son birkaç yıldır gaipten-gelen vakalarının en çok nerde görüldüğünü biliyor musun? Bir merkezi var mı?" Eddie bu soruyu niçin sorduğunu bilmiyordu ama birdenbire hayati, önem taşıyormuş gibi hissetmişti.
Cullum bir süre düşündü. "Turtlebacķ Yolu. Lovell'da."
"Pek emin gibisin."
"Öyle. Vandy'de tarih profesörü olan dostum Donnie Russert'ı hatırlıyor musun? Size bahsetmiştim."
Eddie başını salladı.
"Bu vakalardan biriyle karşılaşınca konuya ilgi göstermeye başladı. Birkaç makale de yazdı, ama gerçekler ne kadar iyi belgelenmiş olsa da hiçbir saygın derginin makalelerini basmayacağını söylerdi. Batı Ma-ine'deki gaipten-gelenlerle ilgili makaleler yazmanın ona o yaşında hiç ummadığı bir şey öğrettiğini söyledi: bazı insanlar, onlara kanıt sunsamz bile söylediklerinize inanmıyor. Bir Yunan şairden alıntı yapardı. 'Gerçeklik sütununda bir delik vardır.'
"Her neyse, çalışma odasının duvarında yedi kasabayı içine alan bölgenin bir haritası vardı: Stoneham, Doğu Stoneham, Waterford, Lovell,
Sweden, Fryeburg ve Doğu Fryeburg. Rapor edilen her gaipten-gelen vakasını bir raptiyeyle işaretlemişti, anlarsın ya?"
"Anlıyorum, teşekkürler derim," dedi, Eddie.
"Ve merkezi... evet, Turtleback Yolu olduğunu söyleyebilirim. Üzerinde altı veya sekiz raptiye vardı ve kahrolası yol taş çatlasa üç buçuk kilometre uzunluğundadır. 7. Karayolu'ndan ayrılıp Kezar Gölü'nün kıyı. sından geçerek tekrar 7. Karayolu'na dönen bir yol."
Roland kulübeye bakıyordu. Sonra sol tarafına döndü, durdu ve sol elini tabancasının sandal ağacından yapılma kabzası üzerine koydu. "John," dedi. "Tanışmamız hayırlı oldu ama artık ayrılma zamanı geldi."
"Öyle mi? Emin misin?"
Roland başını salladı. "Buraya gelen adamlar aptal. Aptallıklarının kokusunu hâlâ alabiliyorum, bir yere gitmediklerini biraz da bu sebeple biliyorum. Ama sen onlar gibi değilsin."
John Cullum hafifçe gülümsedi. "Umarım değilimdir," dedi. "Ama iltifatın için teşekkür ederim." Sonra susup gri saçlı kafasını kaşıdı. "Bir il-tifatsa tabi."
"Anayola dönme ve söylediğimi kastetmediğimi düşünmeye başla. Ya da daha kötüsü, burda hiç olmadığımızı, her şeyin hayalinin bir ürünü olduğunu düşün. Temiz bir gömlek almak için bile olsa evine dönme. Orası artık güvenli değil. Başka bir yere git. Ufka en az üç bakış mesafesinde bir yere."
Cullum tek gözünü kapatarak hesaplamaya çalıştı. "Ellili yıllarda, Maine Eyalet Hapishanesinde on berbat yıl boyunca gardiyanlık yaptım," dedi. "Ama orda çok iyi bir adamla tanıştım. İsmi..."
Roland başını iki yana salladı ve sağ elinin kalan parmaklarını dudaklarına götürdü. Cullum başını salladı.

"Şey, ismini unuttum ama Vermont'ta yaşadığını biliyorum. New Hampshire eyalet sınırını geçtiğim sırada tam adresini de hatırlayacağımdan eminim."
Eddie bu konuşmada bir şeylerin yanlış olduğunu hissediyor ama tam olarak ne olduğunu bulamıyordu. Sonunda paranoyak gibi davrandığına karar vererek düşünmekten vazgeçti. John Cullum dürüst bir adamdı... değil mi? "Sana yarasın," dedi ve yaşlı adamın elini sıktı. "Uzun günler ve hoş geceler dilerim."
"Ben de size dilerim, çocuklar," dedi, Cullum ve Roland ile tokalaştı. Silahşor'un eksik parmaklı elini biraz daha uzun tutmuştu. "Sence orda hayatımı kurtaran Tanrı mıydı? Kurşunlar uçuşmaya başladığında?"
"Evet," dedi Silahşor. "Öyle düşünmek istersen. Şimdi de seninle olmasını dilerim."
"Arabama gelince..."
"Ya buraya ya da bu yakınlarda bir yere bırakırım," dedi, Eddie. "Merak etme, sen bulamazsan bir başkası mutlaka bulur."
Cullum sırıttı. "Ben de tam bunları söyleyecektim."
"Vaya con Dios," dedi, Eddie.
Cullum gülümsedi. "Gaipten-gelenlere dikkat et, evlat. Bazılarının pek hoş olmadığını duydum. Buna dair raporlar geldi."
Cullum kamyonetini vitese geçirdi ve uzaklaştı. Arkasından bakan Roland, "Dan-tete," dedi.
Eddie başını salladı. Dan-tete. Küçük kurtarıcı. John Cullum'ı tarif etmek için uygundu; artık Nehir Geçiti'ndeki insanlar gibi hayatlarından çıkmıştı. Gitmişti, değil mi? Vermont'daki arkadaşından bahsetmesinde bir şey var gibiydi ama...
Paranoya.
Basit paranoya.
Eddie az önceki düşünceleri kafasından uzaklaştırdı.

DÖRT
Eddie görünürde sürücü tarafındaki paspasın altına bakabilecekleri bir araba olmadığından bir not olup olmadığını kontrol etmek için arka verandanın basamaklarının altına bakmaya karar verdi. Ama daha o yöne bir adım bile atamamışken Roland omzunu sertçe kavradı ve diğer tarafı işaret etti. Eddie'nin tek gördüğü, suya doğru inen çalılarla kaplı bir eğim ve muhtemelen bir başka kayıkhanenin çam iğneleriyle kaplı çatışıydı.
"Orda biri var," dedi, Roland dudaklarını neredeyse hiç kıpırdatmadan. "Muhtemelen iki aptalın daha akıllıca olanı. Bizi izliyor. Ellerini kaldır."
"Roland, sence bu güvenli olur mu?"
"Evet." Roland ellerini kaldırdı. Eddie, ona bunu neye dayanarak yaptığını sormayı düşündü ama sonra cevabı zaten biliyor olduğunu anladı: içgüdü. Roland'ın uzmanlık alanıydı. Roland içini çekerek ellerini omuz hizasına dek kaldırdı.
"Deepneau!" diye seslendi, Roland kayıkhaneye doğru. "Aaron De-epneau! Biz dosttuz ve zamanımız kısıtlı! Sensen açığa çık! Görüşmemiz gerek!"
Bir duraksama oldu, ardından yaşlı bir adamın sesi duyuldu. "Admız nedir, bayım?"
"Roland Deschain. Gilead'dan, Eld soyundan. Sanırım biliyorsun."
"Ya işiniz?"
"Benim işim kurşunladır!" diye seslendi, Roland. Eddie tüylerinin diken diken olduğunu hissetti.
Uzun bir sessizlik oldu. Ardından: "Calvin'i öldürdüler mi?"
"Bildiğimiz kadarıyla hayır," dedi, Eddie. "Bilmediğimiz bir şeyi biliyorsan açığa çık ve anlat."
"Sen Cal Andolini ile pazarlık ederken ortaya çıkan genç misin?"
Pazarlık sözü Eddie'nin öfkesini arttırdı. Tower'in dükkanındaki defoda olanların çarpıtılmış bir tanımıydı. "Pazarlık mı? Sana böyle mi de-di?" Sonra Aaron Deepneau'nun cevap vermesine fırsat vermeden ekledi. "Evet, ben oyum. Haydi buraya gel de konuşalım."
Cevap yoktu. Yirmi saniye geçip gitti. Eddie, Deepneau'ya tekrar seslenmek için derin bir soluk aldı. Roland, Eddie'nin kolunu tuttu ve başını iki yana salladı. Yirmi saniye daha geçti ve sonra, bir kapının gıcırtıyla açıldığını duydular. Uzun boylu, zayıfça bir adam, gözlerini bir baykuş gibi kırparak kayıkhaneden çıktı. Bir elinde, namlusundan tuttuğu büyük bir otomatik tabanca vardı. Deepneau silahı başının üzerine kaldırdı. "Boş bir Baretta," dedi. "Tek bir şarjör var ve o da yatak odasında, çoraplarımın altında. Dolu silahlar beni huzursuz eder. Tamam mı?"
Eddie gözlerini devirdi. Henry'nin diyebileceği gibi, bu ahalinin can düşmanı, kendileriydi.
"Âlâ," dedi, Roland. "Yaklaşmaya devam et."
Ve (mucizelerin ardı arkası kesilmiyordu) Deepneau onlara yaklaştı.

BEŞ
Hazırladığı kahve, Calla Bryn Sturgis'de içtiklerinden, Roland'ın Mejis'teki günlerinden bu yana içtiklerinden çok daha lezzetliydi. Ayrıca çilek de vardı. Yetiştirilmiş ve dükkândan alınmış çilekler, demişti Deepneau ama Eddie, meyvelerin tatlılığında boğulmuştu bile. Üç adam, Jaf-fords Kiralık Konutları'na ait 19 Numaralı kulübenin mutfağında oturuyor, kahve içiyor ve iri çilekleri kremayla şeker kâsesine bandırarak yiyordu. Görüşmelerinin sonunda üçü de son

kurbanlarının kanına bulanmış parmaklarını dudaklarına sürmüş katillere benziyordu. Deepneau'nun boş tabancası, pencerenin önünde unutulmuştu.
Deepneau silah seslerini ve ardından gelen patlamaları duyduğu sı-rada yürüyüş yapmak için çıktığı Rocket Yolu'ndaydı. Hızla (içinde bulunduğu şartların elverdiğince) kulübeye dönmüş ve güneyden yükselen dumanları görünce kayıkhaneye geri dönmenin iyi bir fikir olacağını düşünmüştü. Olanların kaynağının o İtalyan gangster Andolini olduğundan neredeyse emindi ve...
"Kayıkhaneye dönmek derken ne kastediyorsun?" diye sordu, Eddie.
Deepneau masanın altındaki ayaklarını havaya kaldırdı. Yüzü fazlasıyla solgundu, gözlerinin altı morarmıştı ve başındaki tüye benzer saç tellerinin sayısı çok azalmıştı. Eddie, Tower'in Deepneau'ya birkaç sene önce kanser teşhisi konduğunu söylediğini hatırladı. O gün pek iyi görünmüyordu ama Eddie, çok daha kötü görünenlere rastlamıştı (özellikle Lud'da). Jake'in eski dostu Bıçakçı da onlardan biriydi.
"Aaron?" dedi, Eddie. "Neyi kastetmiş..."
"Soruyu duydum," dedi adam rahatsız olmuşçasına. "Postrestant ile bir not aldık, daha doğrusu Cal aldı. Kulübeden çıkıp yakınlarda bir başka yere saklanmamız ve dikkat çekmemeye çalışmamız söylenmiş. Callahan adında bir adam göndermiş. Tanıyor musunuz?" .
Roland ve Eddie başlarını salladılar.
"Bu Callahan... Cal'ı biraz sinirlendirdi."
Cal, Calla, Callahan... diye düşünen Eddie içini çekti.
"Cal pek çok açıdan iyi bir adamdır ama patronluk taşlanmaya gelemez. Birkaç gün kayıkhanede kaldık..." Deepneau vicdanıyla mücadele ediyormuşçasına duraksadı. "İki gün," dedi sonra. "Sadece iki gün kaldık. Sonra Cal delilik ettiğimizi, nemin artritini azdırdığını ve göğsümün hırıldadığını duyduğunu söyledi. 'Çok yakında seni Norway'deki o bok gibi hastaneye götürmek zorunda kalacağım,' dedi. 'Hem kanser, hem zatürree hastası olduğun için.' Genç adam." Çilek lekeli, çarpık parmağıyla
Pddie'yi gösterdi. "Yani sen... çenesini kapalı tuttuğu sürece Andolini'nin ujzi burda bulmasının mümkün olmadığını söyledi. 'O şehir eşkıyaları Westport'un kuzeyinde yollarını bir pusula olmadan bulamaz,' dedi."
Eddie inledi. Hayatında ilk kez bir konuda yerden göğe kadar haklı olmaktan nefret ediyordu.
"Çok dikkatli davrandığımızı söyledi. 'Şu Callahan denen adam bizi buldu,' dediğimde ise Cal, tabi dedi." Parmağını tekrar Eddie'ye doğru kaldırdı. "Sen Bay Callahan'a posta kodunu nerde bulabileceğini söyledikten sonra işi kolaydı. Cal sonra, 'Ve en fazla postaneyi bulabildi, değil mi? İnan bana Aaron, burda güvendeyiz. Nerde olduğumuzu acentedeki kadından başka kimse bilmiyor, o da New York'ta,' dedi."
Deepneau onlara seyrek kaşlarının altından baktı, bir çileği şekere bandırdı ve yarısını yedi.
"Bizi o şekilde mi buldunuz? Acentedeki kadın mı söyledi?"
"Hayır," dedi, Eddie. "Yerinizi buralı biri söyledi. O, bizi doğruca size getirdi, Aaron."
Deepneau arkasına yaslandı. "Eyvah."
"Eyvah ya," dedi, Eddie. "Demek tekrar kulübeye döndünüz ve Cal burda saklanıp birini okumak yerine dışarı, kitap avına çıktı. Öyle mi?"
Deepneau bakışlarını masa örtüsüne çevirdi. "Cal'ın kendini kitaplara adamış olduğunu bilmelisiniz. Kitaplar onun hayatı."
"Hayır," dedi, Eddie ifadesiz bir sesle. "Cal kendini adamış falan değil. Cal takıntılı."
"Bildiğim kadarıyla bir kanuncusun," dedi Roland, Deepneau'nun onları kulübeye almasından beri ilk kez konuşarak. Cullum'ın sigaralarından Wr tane daha yakmıştı (filtresini adamın gösterdiği gibi kopardıktan sonra) ve yüzünde, Eddie'nin tatminle yakından uzaktan ilgisi olmadığını düşündüğü bir ifadeyle oturmuş, Deepneau'ya bakıyordu.
"Kanuncu mu? Anlama..."
"Bir avukat."
"Ah. Şey, evet. Ama emekli olalı çok uzun..."
"Bir belgeyi hazırlamak için kısa süreliğine tekrar işbaşına dönmeni-zi istiyoruz," dedi, Roland ve ne tür bir belgeden bahsettiğini açıkladı. Roland daha bir iki cümle söylemişti ki Deepneau başını sallamaya başla-di ve Eddie, Tower'in arkadaşına bu konudan bahsettiğini anladı. Ama yaşlı adamın yüzündeki ifade hiç hoşuna gitmemişti. Deepneau yine de Roland'ın sözlerini bitirmesine izin verdi. Görünüşe bakılırsa, emekli olsun olmasın potansiyel suçlularla görüşmenin püf noktalarını unutmamıştı.
Roland'ın söyleyeceklerinin bittiğinden emin olduğunda, Deepneau, "Calvin'in söz konusu gayrimenkulu bir süre daha elinde tutmaya karar verdiğini size söylemeliyim," dedi.
Eddie sağ elini kullanmaya dikkat ederek başının sağlam tarafına vurdu. Sol kolu katılaşıyor, bacağının diziyle bileği arasında kalan bölümü yine zonkluyordu. Aaron'un ağrı kesici kullanıyor olabileceğini düşünerek daha sonra birkaç tane istemeyi aklının bir köşesine not etti.
"Bağışla," dedi, Eddie. "Ama bu şirin, küçük kasabaya gelirken başıma bir darbe aldım ve sanırım bu darbe, bende işitme sorununa yol açtı. Sai... Bay Tower'in arsayı satmaktan vazgeçtiğini söylediğini sandım."
Deepneau yorgunca gülümsedi. "Ne dediğimi çok iyi biliyorsun."

"Ama bize satması gerekiyor! Büyük-büyük-büyükbabası Stefan Tören satmasını söyleyen bir mektup bırakmış!"

"Cal öyle düşünmüyor," dedi, Aaron sakince. "Bir çilek daha yiyin, Bay Dean."
"Hayır, teşekkürler!"
"Bir çilek daha ye, Eddie," dedi Roland, ona bir tane uzatarak.
Eddie çileği aldı. Önce, Uzun Çirkin'in gagasına bastırarak ezmeyi Hüsündü ama sonra önce kremaya, ardından şeker kâsesine bandırarak meve başladı. Ve kahretsin ki ağzını dolduran onca tatlılık varken öfkeli kalmak zordu. Roland (ve Deepneau da elbette) bu gerçeğin farkındaydı mutlaka.
"Cal'a göre," dedi, Deepneau. "Stefan Toren'ın bıraktığı zarfın içinde bu adamın isminden başka bir şey yokmuş." Saçları neredeyse tamamen dökülmüş olan başıyla Roland'ı işaret etti. "Toren'ın vasiyetnamesi (bazı yerlerde eskiler ölü-mektubu dermiş) uzun zaman önce yok olmuş."
"Zarfın içinde ne olduğunu bildim," dedi, Eddie. "Bana sordu ve bildirn?'
"Evet, söyledi." Deepneau ona ifadesiz gözlerle bakıyordu. "Her sokak sihirbazının yapabileceği bir numara olduğunu söylüyor."
"Zarfın içindeki ismi söylediğim takdirde arsayı bize satmaya söz verdiğini de söyledi mi? Lanet olası bir söz verdiğini!"
"O sözü verdiğinde büyük bir baskı altında olduğunu iddia ediyor ki öyle olduğundan hiç şüphem yok."
"Orospu evladı onu kazıklayacağımızı mı sanıyor?" diye sordu, Eddie. Şakakları öfkeyle zonkluyordu. Hiç bu kadar öfkelendiği olmuş muydu? Galiba bir kez. Roland kafayı daha fazla bulması için New York'a dönmesine izin vermediğinde. "Öyle mi? Çünkü yapmayacağız. İstediği parayı son kuruşuna kadar, hatta fazlasıyla ödeyeceğiz. Babamın yüzü üzerine yemin ederim! Ve dinh'imin kalbi üzerine!"
"Beni iyi dinle genç adam, çünkü bu çok önemli."
Eddie, Roland'a baktı. Roland başını hafifçe salladıktan sonra sigarasını çizmesinin topuğunda söndürdü. Eddie tekrar Deepneau'ya döndü. Bir şey söylememişti ama dik dik bakıyordu.
"Sorunun tam olarak bu olduğunu söylüyor. Ona komik bir miktar ödeyeceğinizi (böyle durumlarda genellikle bir dolardır) ve arsanın üzerine yatacağınızı düşünüyor. Onu hipnotize etmeye ve doğaüstü bir yaratıp olduğuna veya doğaüstü yaratıklarla bağlantı kurabildiğine inandırmaya çalıştığını iddia ediyor... tabi bir de Holmes milyonlarına ulaşabileceğini söylemişsin. Ama kanmamış."
Eddie, ona hayretle bakakaldı.
"Calvin bunları söylüyor," diye sakince devam etti Deepneau. "Ama bu inandığı anlamına gelmeyebilir."
"Ne demeye çalışıyorsun?"
"Ona ait olanlardan ayrılmak Calvin için daima çok zor olmuştur," dedi Deepneau. "Nadir antika kitapları bulmakta üstüne yoktur, bir nevi Sherlock Holmes olduğu söylenebilir ve bulduklarını edinme konusunda takıntılıdır. Bir keresinde istediği kitabın sahibini satmaya ikna edene dek bir av köpeği gibi üzerine gidişine tanık olmuştum; sanırım durumu açıklayan en iyi benzetme bu. Eminim bazen sırf Calvin'in telefon etmesinden usandıkları için satmaya razı oluyorlar.
"Yeteneği, mevkii ve yirmi altıncı doğum gününde eline geçen hatırı sayılır miktarda para göz önüne alındığında Cal'ın New York'taki, hatta belki dünyadaki en başarılı nadir kitap taciri olması gerektiğini düşünüyor insan. Almakta hiçbir sorunu yok ama satmakta... işte asıl sorun hurda. Almak için çok uğraştığı bir malı elden çıkarma fikrinden nefret ediyor. Bir keresinde San Francisco'dan en az Cal kadar takıntılı ve ısrarcı bir kitap koleksiyoncusu allem edip kallem edip onu Moby Dick'in imzalı bir ilk baskısını satmaya ikna etmişti. Cal tek kitap satışından yetmiş bin doların üzerinde para kazanmasına rağmen bir hafta boyunca gözüne uyku girmemişti.
"İkinci ile Kırk Altıncı'nın köşesindeki arsa hakkında da benzer duygular içinde. Kitaplar haricinde gerçekten sahip olduğu tek elle tutulur değer. Ve arsayı ondan çalmaya niyetli olduğunuza emin."
Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Roland konuştu. "İçten içe öyle olmadığının farkında mı?"
"Bay Deschain, ne kastettiğinizi..."
"Evet, biliyorsun," dedi, Roland. "Farkında mı?"
"Evet," dedi, Deepneau sonunda. "Öyle olduğuna inanıyorum."
"Ölmediğimiz sürece borcumuzu ne pahasına olursa olsun ödeyecek, sözümüzün eri adamlar olduğumuzu içten içe biliyor mu?"
"Evet, muhtemelen. Ama..."
"Peki arsanın mülkiyet hakkını bize devrederse ve biz bunu Andoli-ni'nin dinh'i, Balazar adındaki patronuna kanıtlarsak..."
"Adamın adını biliyorum," dedi, Deepneau. "Ara sıra gazetede görüyorum."
"O zaman Balazar denilen adamın dostunu rahat bırakacağının farkında mı? Tabi sai Tower'in arsaya artık sahip olmadığını ve herhangi bir intikam alma girişimini pahalıya ödeyeceğini ona gösterdiğimiz takdirde?"
Deepneau kollarını dar göğsünde kavuşturup bekledi. Roland'a bir tür huzursuz büyülenmişlikle bakıyordu.
"Kısacası, dostun Calvin Tower arsayı bize satarsa tüm dertleri sona erecek. Sence içten içe bunu biliyor mu?"
"Evet," dedi, Deepneau. "Sadece sahip olduklarından ayrılma sorunu var."

"Bir belge hazırla," dedi, Roland. "Konu, o iki caddenin köşesindeki boş arazi parçası. Satıcı Tower. Alıcı ise biz."
"Tet Şirketi," diye araya girdi, Eddie.

Deepneau başını iki yana sallıyordu. "Kontratı hazırlarım ama onu satmaya ikna edemezsiniz. Bir haftanız veya ona işkence etmeye niyetiniz yoksa tabi."
Eddie kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Deepneau, ona ne söyle, diğini sordu. Eddie hiçbir şey söylemedi. İşkence iyi fikir, diye mırıldan-mıştı.
"İkna ederiz," dedi, Roland.
"Ben bundan o kadar emin olmazdım, ahbap."
"İkna edeceğiz," diye tekrarladı, Roland. Sesi ifadesizdi.
Küçük bir araba (Hertz'den kiralanmış bir araba) kulübeye yaklaşıp önünde durdu.
Dilini ısır, dilini ısır, dedi Eddie kendi kendine ama Calvin Tower arabadan (kulübenin önündeki yabancı arabaya sadece şöyle bir bakış fırlatarak) indiğinde şakaklarının yine öfkeyle zonklamaya başladığını hissetti. Ellerini yumruk yaptı ve tırnaklarının avuçlarına batmasıyla hissettiği acıya minnetle sırıttı.
Tower kiralık Chevy'sinin bagajını açtı ve büyükçe bir çanta çıkardı. Son ganimeti, diye düşündü, Eddie. Tower güneyde gökyüzünü kaplayan duman bulutuna kısaca baktı, sonra omuz silkti ve kulübeye doğru yürümeye başladı. Evet öyle, diye düşündü, Eddie. Sadece bir yer yanıyor, seni niye ilgilendirsin ki, salak? Yaralı kolundaki acıyı arttırmasına aldırmadan yumruklarını daha da sıktı ve tırnaklarını avuçlarına iyice geçirdi.
Onu öldüremezsin, Eddie, dedi, Susannah. Biliyorsun, değil mi?
Biliyor muydu? Biliyor olsa bile Suze'un sesini dinleyecek miydi? Mantığa davet eden herhangi bir sesi? Bilmiyordu. Tek bildiği gerçek Su-sannah'nın gitmiş olduğu, sırtında Mia adında bir maymunla gelecekte kaybolduğuydu. Diğer yandan Tower, buradaydı. Ve bu bir şekilde mantıklıydı. Eddie bir yerlerde nükleer savaştan canlı çıkması en muhtemel canlıların hamamböcekleri olduğunu okumuştu.
Boş ver, tatlım. Sen dilini ısır ve bırak bu meseleyi Roland halletsin. Onu öldüremezsin!
Hayır, galiba öldüremezdi.
En azından sai Tower gerekli yere imzasını atmadığı sürece. Ama ondan sonra... ondan sonra...

ALTI
"Aaron!" diye seslendi, Tower verandanın basamaklarını çıkarken.
Roland, Deepneau ile göz göze geldi ve parmağını dudaklarının üzerine koydu.
"Aaron, hey Aaron!" Tower'in sesi gür ve hayatta olduğuna memnun gibi geliyordu. Bir kaçağın değil, harika bir tatil geçirmekte olan adamın sesiydi. "Aaron, o dulun Doğu Fryeburg'daki evine gittim, ne buldum tahmin et! Herman Wouk'un yazdığı her romana sahip! Hem beklediğim gibi kitap kulübü baskıları da değil..."
Sinekliğin paslı yayının gıcırtısını verandadaki ayak sesleri takip etti.
"...Doubleday ilk baskıları! Marjorie Morningstar! Gemide İsyan! Gölün karşısında biri yaşam sigortası yaptırmış olsa iyi olur çünkü..."
İçeri girdi. Aaron'ı gördü. Deepneau'nun karşısında oturmuş, kenarları kırışmış soğuk mavi gözlerini ayırmadan kendisine bakmakta olan Roland'ı gördü. Ve son olarak, Eddie'yi gördü. Ama Eddie, onu görmedi. Eddie Dean yumruk yaptığı ellerini son anda dizlerinin arasına indirmiş ve başını öne eğerek gözlerini döşemelere dikmişti. Dilini gerçekten de ısırıyordu. Sağ elinin başparmağının yanında iki damla kan vardı. Gözlerini kan damlalarına dikti. Tüm dikkatini damlalara odakladı. Çünkü duyduğu neşeli sesin sahibine bakarsa onu öldüreceği muhakkaktı.
Arabamızı gördü. Gördü ama gidip kontrol etmedi. Seslenip arkadaşı-m içeride kimin olduğunu veya her şeyin yolunda olup olmadığını sormadı. Aaron'ın iyi olup olmadığını sormadı. Çünkü aklı Herman Wouk adında bir herifle meşguldü. Kitap kulübü baskıları değil, gerçek olanlar. Hiç endi. selenme, ahbap. Çünkü senin hayal gücün de Jack Andolini gibi dar. Sen ve Jack, evrenin zemininde sürünen iki hamamböceğinden ibaretsiniz. Gözü. nüz hep ödülde, değil mi? Tann'nın belası ödülünde.
"Sen," dedi, Tower. Sesindeki mutluluk ve heyecan yok olmuştu. "Or-dan..."
"Hiçbir yerden gelen adam," dedi, Eddie başını kaldırmadan. "Altına etmene ramak kalmışken Jack Andolini'yi üzerinden kazıyan adam. Ve karşılığını böyle ödüyorsun. Ne adamsın ama." Eddie sözlerini bitirir bitirmez dilini tekrar ısırdı. Sıkılmış yumrukları titriyordu. Roland'ın araya girmesini umuyordu (girmeliydi, Eddie bu bencil yaratıkla tek başına baş edemezdi, bu iş boyunu aşardı) ama Roland hiçbir şey söylemedi.
Tower güldü. Kiraladığı kulübenin mutfağında oturmakta olan adamın kim olduğunu anladığı için sesi tiz ve huzursuzdu. "Ah, bayım... Bay Dean... o gün olanları abartıyorsunuz bence..."
"Hatırladığım kadarıyla," dedi, Eddie başını kaldırmadan. "İçerde bir gaz kokusu vardı. Dinh'imin tabancasını ateşledim, hatırlıyor musun? Hiç patlama olmadığı ve tabancayı doğru yöne ateşlediğim için şanslıyız, değil mi? Masanın bulunduğu köşeye gaz dökmüşlerdi. En değerli kitaplarını yakacaklardı... yoksa en iyi dostlarını, aileni mi demeliydim? Çünkü senin için ifade ettikleri bu, değil mi? Ve Deepneau, o kim ki? Kaçarken sana yarenlik edecek, kanserin yiyip bitirdiği yaşlı bir adam sadece. Biri sana Shakespeare'in veya Ernest Hemingway'in ilk baskısını teklif etse bu sözüm ona dostunu bir hendekte ölüme terk edersin."
"Bu haksızlık!" diye bağırdı, Tower. "Dükkânımın yanıp kül olduğunu biliyorum! Üstelik sigortalı değildi! Mahvoldum ve bunun tek sorumlusu sensin! Burdan def olup gitmeni istiyorum!"

"Geçen yıl Clarence Mulford'un mirasındaki Hopalong Cassidy koleksiyonu için nakde ihtiyaç duyduğunda sigortanı sen kendin iptal etmiş.tin," dedi Aaron Deepneau yumuşak sesle. "Bana kısa süre sonra yenileyeceğini söylemiştin ama..."
"Yapacaktım!" dedi, Tower. Sesi, böyle bir ihaneti hiç beklemiyor-nıuş gibi Şaşkın ve kırgındı. Muhtemelen beklemiyordu da. "Kahretsin, kısa bir süre içindi!"
"...ama bu genç adamı suçlamak," diye devam etti, Deepneau sakin ama üzgün bir sesle. "Çok büyük bir haksızlık."
"Defol git!" diye hırladı Tower, Eddie'ye. "Arkadaşını da alıp git! Sizinle iş yapmaya hiç niyetim yok! Olduğunu düşündüysen... yanlış anlamışsın!" Son iki kelimeyi neredeyse bağırarak söylemişti.
Eddie ellerini daha da sıktı. Taşıdığı tabancanın varlığını daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde hissetmemişti; sanki ağırlığı uğursuz bir şekilde her geçen saniye artıyordu. Her gözeneğinden ter fışkırıyordu; kokusunu hissedebiliyordu. Sıkılı avuçlarından süzülen kanlar artık yere damlıyordu. Dişlerinin diline gömülmeye başladığını hissedebiliyordu. Eh, bu da bacağındaki acıyı unutmanın yollarından biriydi tabi. Eddie dilini kısa bir süre için serbest bırakmaya karar verdi.
"Seni ziyaretimde en iyi hatırladığım kısım..."
"Sende bana ait kitaplar var," dedi, Tower. "Hepsini geri istiyorum. Israr edi..."
"Kapa çeneni, Cal," dedi, Deepneau.
"Ne?" Tower'in sesi bu kez kırgın değildi, şokla titriyordu. Neredeyse nefesi kesilmişti.
"Debelenmeyi kes. Bu azarı hak ettin, sen de biliyorsun. Şanslıysan ba§ına gelenler sadece azar işitmekle kalacak. Bu yüzden sesini kes ve hayatında bir kez olsun bir erkek gibi davran."
"Onu iyi dinle," dedi, Roland onaylayan bir ses tonuyla.
"En iyi hatırladığım şey," diye devam etti, Eddie. "Jack'e istediğimi yapmadığı takdirde dostlarımla birlikte Grand Army Plaza'yı cesetlerle dolduracağımızı söylediğimde ne kadar korkmuş olduğundu. Cesetlerin bazılarının kadınlara ve çocuklara ait olması fikri hoşuna gitmedi ama bi-liyor musun, Cal? Jack Andolini şu an burada, Doğu Stoneham'da."
"Yalan söylüyorsun!" dedi, Tower. Konuşurken nefes almış, kelime-leri içe çekilen bir çığlığa dönüştürmüştü.
"Tanrım," dedi, Eddie. "Keşke yalan olsaydı. İki masum kadının ölü-müne tanık oldum, Cal. Levazımatçıda. Andolini pusu kurmuş ve dua eden bir adam olsaydın (kaybedeceğinden korktuğun bir ilk basım kitap söz konusu değilken bunu yaptığını pek sanmıyorum) dizlerinin üstüne çöküp bencil, takıntılı, açgözlü, kaypak, düşüncesiz kitapçıların tanrısına Balazar'ın dinh'ine gideceğimiz yeri söyleyenin sen değil, Mia adında bir kadın olması için dua ederdin. Çünkü eğer seni takip ettilerse, Calvin, o iki kadının kanı senin ellerine bulaşmış demektir!"
Sesi giderek yükseliyordu. Başını yerden hâlâ kaldırmamıştı ama bütün vücudu titremeye başlamıştı. Gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi hissediyordu. Boynundaki kaslar gerginlikten kaskatı olmuştu. Hayalarının şeftali çekirdeği gibi küçülüp yukarı çekildiğini hissediyordu. Ama hissettiği en yoğun duygu, bir balet gibi odanın karşısına uçup Tower'm şişko, beyaz boğazını sıkma isteğiydi. Roland'ın araya girmesini bekliyor (umuyor) ama Silahşor sessizliğini koruyordu. Eddie'nin sesi giderek yükseldi ve öfkenin kaçınılmaz haykırışına dönüştü.
"Kadınlardan biri hemen yere yığıldı ama diğeri... birkaç saniye ayakta kaldı. Bir kurşun kafasının tepesini uçurmuştu. Sanırım bir makineli tüfek kurşunuydu. Kadın birkaç saniye ayakta kaldı. Bir volkana benziyordu. Tek fark, lav yerine kan fışkırmasıydı. Neyse, yerimizi söyleyen büyük ihtimalle Mia'dır. İçimde öyle olduğuna dair bir his var. Tam anlamıyla mantıklı olduğu söylenemez ama ne mutlu sana ki güçlü bir his. Bu işin altında Susan-nah'nın bilgilerini kullanıp bebesini korumaya çalışan Mia'nın olması muhtemel."
"Mia mı? Genç adam -Bay Dean- ben öyle birini..." "Kes sesini!" diye bağırdı, Eddie. "Kapa gaganı seni aşağılık herif! Yalancı, kaypak solucan! Açgözlü, bencil insan müsveddesi! Birkaç afiş de yapıştırsaydın ya! SELAM, BEN CAL TOWER İ DOĞU STONEHAM'DA, ROCKET
yOLU'NDA KALIYORUM! HAYDİ GELİN, ARKADAŞIM AARON'LA BENİ ZİYARET EDİN! SİLAHLARINIZI DA GETİRİN!"
Eddie başını yavaşça kaldırdı. Öfke gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu. Tower yuvarlak yüzündeki nemli gözleri irileşmiş halde kapının bir tarafındaki duvara yaslanmıştı. Kaşlarının üstü terle parlıyordu. Yeni aldığı kitapları koyduğu çantayı bir kalkan gibi göğsüne bastırmıştı.
Eddie, ona gözlerini kırpmadan baktı. Sıkıca yumruk yaptığı ellerinden kan damlıyordu; gömleğinin kolundaki kan lekesi genişlemeye başlamıştı; artık dudağının kenarından da kan süzülüyordu. Ve Roland'ın sessizliğini anladığını sanıyordu. Bu, Eddie Dean'in işiydi. Çünkü Tower'in içini de dışını da biliyordu, değil mi? Hem de çok iyi biliyordu. Bir zamanlar, fazla uzun sayılmayacak bir süre önce kendisi de dünyada eroinden başka her şeyin değersiz ve önemsiz olduğunu düşünmüyor muydu? Eroinden başka her şeyin satılık olduğuna inanmıyor muydu? Mal almak için annesine pezevenklik yapmaya bile razı olabileceği bir noktaya gelmemiş miydi? Bu kadar öfkelenmesi bu yüzden değil miydi?
"İkinci Cadde'yle Kırk Altıncı Sokak'ın köşesindeki arsa hiçbir zaman sana ait olmadı," dedi, Eddie. "Ne babanın, ne onun babasının, ne de Stefan Toren'a varana dek tüm sülalenin. Siz sadece arsanın muhafızıydınız, benim üzerimde taşıdığım tabancanın muhafızı olmam gibi."
"Bunu reddediyorum!"
"Reddediyorsun, ha?" diye sordu, Aaron. "Ne tuhaf. Halbuki arsadan bahsederken tam olarak bu sözleri kullandığını hatırlıyorum..."
"Aaron, kes sesini!"
"...hem de pek çok kez," diye tamamladı, Deepneau sözlerini sakince.

Bir çıtırtı oldu. Eddie baldırındaki yeni acıya aldırmadan ayağa fırla-di. Kibrit sesiydi. Roland bir sigara daha yakmıştı. Sigaranın filtresi, masanın üzerindeki diğer iki filtrenin yanını boylamıştı. Küçük haplara ben-ziyorlardı.
"Bana söylediğin şuydu," dedi Eddie bir anda sakinleşerek. Öfkesi, yılan sokmasıyla akan zehir gibi benliğini terk etmişti. Roland bu kadarını yapmasına izin vermişti ve Eddie, kanayan diline ve avuçlarına rağmen minnettardı.
"Her ne söylemişsem... baskı altındaydım... beni öldüreceğinden korkmuştum!"
"1846 Martı'ndan kalma bir zarfın olduğunu söyledin. İçinde bir kâğıt, kâğıdın üzerinde de bir isim olduğunu söyledin. Dedin ki..."
"Hepsini inkâr ediyorum..."
"Kâğıdın üzerindeki ismi bilirsem arsayı bana satacağını söyledin. Bir dolar karşılığında. Şu andan... diyelim ki 1985'e kadar olan süre içinde daha milyonlarca dolar alacağını da biliyorsun."
Tower havlarcasına güldü. "Hazır başlamışken Brooklyn Köprüsü'nü de ver bari!"
"Bir söz verdin. Ve baban şimdi sözünden dönmeye çalışmanı izliyor."
Calvin Tower tiz bir sesle haykırdı: "SÖYLEDİĞİN HER BİR KELİMEYİ İNKÂR EDİYORUM?'
"İnkâr edersen lanetlenirsin," dedi, Eddie. "Şimdi sana bir şey söyleyeceğim, Cal, bitkin ama hâlâ çarpmakta olan yüreğimin doğruladığı bir şey. Acı bir yemek yiyorsun. Biri sana tatlı dediği ve dilin uyuşmuş olduğu için henüz farkında değilsin."
"Neden bahsettiğini bilmiyorum! Çıldırmışsın sen!"
"Hayır," dedi, Aaron. "Aklı gayet başında. Ona kulak vermezsen asıl cılgm sen olacaksın. Sanırım... sanırım sana hayatının amacına tekrar kavuşman için bir fırsat veriyor."
"Pes et," dedi, Eddie. "Bir kez olsun iyi meleğin sözünü dinle. Kötü melek senden nefret ediyor, Cal. Tek isteği seni öldürmek. Bana inan, biliyorum."
Kulübeye sessizlik çöktü. Gölden bir dalgıçkuşunun sesi duyuldu. Nahoş siren sesleri de hâlâ devam ediyordu.
Calvin Tower dudaklarını ıslattı ve, "Andolini hakkında söylediklerin gerçek mi?" diye sordu. "Gerçekten burda mı?"
"Evet," dedi, Eddie. Artık yaklaşan bir helikopterin daba-daba-daba sesini duyabiliyordu. Bir televizyon haber helikopteri miydi? Böyle şeyler için hâlâ beş yıl kadar erken değil miydi? Özellikle de bunun gibi kırsal bölgelerde?
Tower'in bakışları Roland'ı buldu. Şok olmuş ve ateşli bir saldırının hedefi olmuştu ama soğukkanlılığını kazanmaya başlamıştı. Eddie bunu gördü ve (daha önce pek çok kez yaptığı gibi) insanların koyuldukları yerlerde kalmaları halinde hayatın ne kadar basit olacağını düşündü. Calvin Tower'i cesur bir adam olarak düşünmek istemiyordu. İyi adamlarla aynı tarafta olduğunu da. Ama belki ikisi de doğruydu. Kahrolası adam.
"Gerçekten Gilead'lı Roland mısın?"
Roland yükselen sigara dumanı arasından ona baktı. "Doğru dersin, teşekkürler derim."
"Eld soyundan Roland?"
"Evet."
"Steven'm oğlu?"
"Evet."
"Alaric'in torunu?"
Roland'ın gözlerinde muhtemelen şaşkınlıktan kaynaklanan bir pı. rıltı belirdi. Eddie de şaşırmıştı ama hissettiği rahatlama duygusu daha yoğundu. Tower'm sorduğu soruların sadece iki anlamı olabilirdi. Birincisi, nesilden nesle aktarılan ve ona ulaşan bilgiler Roland'ın adından ve yaptığı işten ibaret değildi. İkincisi, sonunda yola geliyordu.
"Evet, Alaric'in," dedi, Roland. "Kızıl saçlı Alaric."
"Saçının rengini bilmem ama Garlan'a neden gittiğini biliyorum. Ya sen?"
"Bir ejderi öldürmek için."
"Öldürdü mü peki?"
"Hayır, geç kalmıştı. Dünyanın o bölümündeki son ejderi, daha sonra cinayete kurban giden bir kral öldürmüştü."
Sonra Eddie'yi daha da şaşırtan bir gelişme oldu. Tower duraksadı ve Roland'a en iyi ihtimalle İngilizcenin ikinci dereceden kuzeni sayılabilecek bir dille hitap etti. Son kelimeyi, bir soru cümlesinin sonundaki gibi vurgulamıştı. Had heet Rol-uh, fa heet gun, fa heet hak, fa-had gun?
Roland başını salladı ve yavaşça, dikkatle konuşarak ona aynı dilde karşılık verdi. Sözleri sona erdiğinde Tower içi boşalmış gibi duvara yaslandı kaldı. Kucağındaki çanta yere düşmüştü. "Aptalca davrandım," dedi.
Kimse karşı çıkmadı.
"Roland, benimle biraz dışarı gelir misin? Ben... ben..." Tower ağlamaya başladı. Az önceki tuhaf dilde bir şey daha söyledi. Son kelimeyi yine bir soruymuş gibi vurgulamıştı.
Roland cevap vermeden ayağa kalktı. Bacağındaki acıyla yüzünü buruşturan Eddie de ayağa kalktı. Kurşunun içeride olduğundan artık emindi; hissedebiliyordu. Roland'ın kolunu kavradı, hafifçe çekti ve kulağına fısıldadı. "Tower ve Deepneau'nun dört yıl sonra Turtle Bay Çamasirhanesi'nde bir randevusu olduğunu unutma. Ona İkinci ve Birinci Cadde arasındaki Kırk Yedinci Sokak'tan bahset. Yeri muhtemelen biliyordur. Don Callahan'ın hayatını kurtaran Tower ve Deepneau idi... yani olacaklar. Bundan nerdeyse eminim."
Roland başını salladı ve önce olduğu yerde büzülen, sonra sırtını gözle görülür bir çabayla dikleştiren Tower'a doğru yürüdü. Roland, To-wer'in elini Calla'da yaptıkları gibi tuttu ve dışarı çıktılar.
Çıktıklarında Eddie, Deepneau'ya döndü. "Kontratı hazırla. Satıyor."

Deepneau, ona şüpheyle baktı. "Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?"
"Evet," dedi, Eddie. "Öyle."

YEDİ
Kontratı hazırlamak uzun sürmedi. Deepneau mutfakta bir bloknot buldu (her sayfanın üst kısmında çizgi bir kunduz resmi vardı ve altında, YAPILACAK ÇOK ÖNEMLİ İŞLER yazıyordu) ve ara sıra Eddie'ye bir şey sormak için durarak gerekenleri yazdı.
İşleri bitince Deepneau, Eddie'nin terle parlayan yüzüne baktı ve, "Percocet tabletlerim var," dedi. "İster misin?"
"Hem de nasıl," dedi, Eddie. Hapları şimdi alırsa Roland döndüğünde ondan isteyeceği şey için hazır olacağını düşündü (umdu). Kurşunun içeride olduğuna kuşku yoktu ve çıkarılması gerekiyordu. "Dört tane nasıl?"
Deepneau, onu ölçüp biçercesine süzdü.
"Ne yaptığımı biliyorum," dedi, Eddie. Sonra ekledi. "Ne yazık ki."

SEKİZ
Aaron kulübenin ecza dolabında birkaç çocuk yara bandı buldu (bi-rinin üzerinde Pamuk Prenses, diğerinde Bambi vardı) ve kurşunun girip çıktığı deliklere tekrar dezenfektan döktükten sonra Eddie'nin koluna yapıştırdı. Sonra haplar için bir bardağa su doldurmaya başladı ve Ed-die'ye nereden geldiğini sordu. "Çünkü," dedi. "O tabancayı büyük bir güç ve doğallıkla kullanmana rağmen konuşman ondan çok Cal ve bana benziyor."
Eddie sırıttı. "Bunun çok iyi bir sebebi var. Brooklyn'de büyüdüm. Co-Op Şehri'nde." Sonra düşündü: Ya sana şu an aynı zamanda orada da olduğumu söylersem? Dünyanın en azmış on beş yaşındaki genci olan Eddie Dean sokaklarda dolaşıyor desem? O Eddie Dean için dünyadaki en önemli şey biriyle yatmak. Kara Kule'nin yıkılması ve Kızıl Kral adındaki kötülerin kötüsü gibi konular beni uzun süre ilgilendirme...
Aaron Deepneau'nun ona garip bir şekilde baktığını fark edince düşüncelerinden aceleyle sıyrıldı. "Ne var? Sümüğüm falan mı akmış?"
"Co-Op Şehri Brooklyn'de değil," dedi, Deepneau. Küçük bir çocuğa hitap eder gibi konuşmuştu. "Bronx'ta. Her zaman da öyle oldu."
"Bu..." Çok saçma diyecekti ama sözler ağzından çıkmadan dünya ekseni üzerinde dalgalanır gibi oldu. İçini yine o boğucu kırılganlık hissi sardı, sanki tüm evren (ya da evrenler silsilesi) çelikten değil, kristalden oluşmuştu. Hissettiklerini mantıklı bir şekilde açıklaması mümkün değildi, çünkü olanların mantıkla yakından uzaktan ilgisi yoktu.
"Bundan başka dünyalar da var," dedi, Eddie. "Jake ölmeden hemen önce Roland'a böyle demişti. 'O halde git... bundan başka dünyalar da var.' Ve haklı olmalı, çünkü geri döndü."
"Genç adam?" Deepneau kaygılanmış görünüyordu. "Neden bahsettiğini bilmiyorum ama yüzün çok soldu. Otursan iyi olur."
Eddie kulübenin mutfak-oturma odası karışımı olan bölümüne götürülmeye ses çıkarmadı. Ne söylediğini kendi anlıyor muydu ki? Ya da Eddie Brooklyn'de bilirken Aaron Deepneau'nun (muhtemelen doğma büyüme New York'luydu) Co-Op Şehri'nin Bronx'ta olduğunu nasıl böyle sıradan bir şeymişçesine iddia ettiğini?
Tam olarak değildi, ama ödünü patlatacak kadarını anlamıştı. Başka dünyalar. Kule'nin etrafında dönen belki sonsuz sayıda dünya. Hepsi birbirine benziyordu ama aralarında farklar vardı. Banknotların üzerinde farklı devlet adamları vardı. Araba markaları da değişikti (mesela Datsun yerine Takuro Spirit). Beysbol birinci ligindeki takımların isimleri de öyle. Birinin nüfusunun süper-grip denen bir hastalık yüzünden önemli ölçüde azaldığı bu dünyalarda zamanda yolculuk yapılıyor, geleceğe veya geçmişe gidilebiliyordu. Çünkü...
Çünkü hayati bir anlamda onlar gerçek dünya değil. Gerçekseler bile anahtar dünya değiller.
Evet, bu daha yakındı. O da diğer dünyalardan birinden gelmişti, buna inanıyordu. Susannah da öyle. Uçuruma düşen ve canavarın ağzından çekilip alınan Birinci Jake ve İkinci Jake de başka bir dünyadandı.
Ama bu, anahtar dünyaydı. Bu gerçeği biliyordu çünkü o anahtarcıydı. La-la-la, la-la-le, merak etme, anahtar sende. Beryl Evans? O kadar gerçek değildi. Claudia y Inez Bachman? Gerçekti.
Co-Op Şehri'nin Brooklyn'de olduğu dünya? O kadar gerçek değildi. Co-Op Şehri'nin Bronx'ta olduğu dünya? Kabullenmesi zor olsa da gerçekti.
Ve içinden bir ses, Callahan'ın gerçek dünyadan diğerlerinden birine otobanlarda saklanmaya başlamasından çok uzun zaman önce geçtiğini söylüyordu: farkında bile olmadan geçmişti. Küçük bir çocuğun cenaze törenini yönetmekten bahsetmişti, ondan sonra...
"Ondan sonra her şeyin değiştiğini söyledi," dedi, Eddie otururken "Her şeyin değiştiğini."
"Evet, evet," dedi, Aaron Deepneau, Eddie'nin omzuna hafifçe vurarak. "Şimdi konuşma ve dinlen."
"Peder Boston'daki İlahiyat Fakültesi'nden Lovell'a gitti, gerçek. 'Salem's Lot, gerçek değil. Bir yazarın uydurması. Yazarın adı..."
"Ben alnın için soğuk kompres ayarlayayım."
"İyi fikir," dedi, Eddie gözlerini kapatarak. Zihni arı kovanı gibiydi. Gerçek, gerçek değil. Canlı, Memorex. John Cullum'in emekli profesör arkadaşı haklıydı: gerçeklik sütununda bir delik vardı.
Eddie bu deliğin derinliği nereye dek uzanıyor bilen var mı, diye merak etti.

DOKUZ

On beş dakika sonra Roland ile birlikte kulübeye dönen, bir başka Calvin Tower'di. Sessiz ve aklı başına gelmiş görünüyordu. Deepneau'ya satış sözleşmesini hazırlayıp hazırlamadığını sordu. Deepneau başını sallayınca hiçbir şey söylemedi ve aynı şekilde karşılık verdi. Buzdolabına gidip birkaç Blue Ribbon birası aldı ve herkese dağıttı. Eddie ilaçları alkolle karıştırmamak için reddetti.

Tower şerefe içmeyi teklif etmeyerek birasının yarısını bir yudumda bitirdi. "Omuzlarımdaki en ağır yükü kaldırmanın yanı sıra beni milyonlara boğacağını söyleyen bir adamın dünyanın en aşağılık insanı olduğumu söylemesi her gün tecrübe edilecek bir şey değil. Aaron bu belge mahkemede geçerli olur mu?"

Aaron Deepneau başını salladı. Eddie, adamın ifadesinde hafif bir pişmanlık olduğunu düşündü.

"Pekâlâ," dedi, Tower. Sonra duraksadı. "Tamam, haydi şu işi bitirelim." Ama hâlâ imzalamıyordu.

Roland, ona diğer dilde konuştu. Tower irkildi ve sonra imzasını hızla attı. Dudakları öyle ince bir çizgi halini almıştı ki ağzı neredeyse yok gibi görünüyordu. Tet Şirketi adına imzayı Eddie attı. Elinde tuttuğu kalemin yabancı hissi ona çok ilginç gelmişti. En son ne zaman kalem tuttuğunu hatırlamıyordu.

İmzalar atıldığında sai Tower arkasına yaslanarak Eddie'ye döndü ve çığhğa benzer çatlak bir sesle, "İşte!" dedi. "Artık meteliksizim! Bana bir dolarımı verin! Bir dolar alacağım var! Kakam geliyor, kıçımı silecek bir şey lazım!"

Sonra yüzünü ellerine gömdü. Roland imzalı belgeyi katlayıp (Deepneau da imzalara şahitlik etmişti) cebine koyarken Tower aynı pozisyonda oturmaya devam etti.

Ellerini indirdiğinde gözleri kuru, yüz ifadesi kontrollüydü. Hatta daha önce kâğıt gibi olan yanaklarına hafifçe renk gelmişti sanki. "Galiba kendimi gerçekten daha iyi hissediyorum," diyerek Aaron'a döndü. "Bu iki serserinin haklı olabileceğine inanıyor musun?"

"Bence bu çok muhtemel," dedi, Aaron gülümseyerek.

Bu arada Eddie, Callahan'ı Hitler Kardeşler'den kurtaranın gerçekten bu iki adam olup olmadığını öğrenmenin bir yolunu düşünmüştü. İçlerinden birinin söylediği...

"Dinleyin," dedi. "Bir deyiş var, sanırım Eskenazi dilinde. Gai cocknif enyom. Ne anlama geldiğini biliyor musunuz? Herhangi biriniz?"

Deepneau başını geri atarak güldü. "Evet, gerçekten de Eskenazi. Annem bize kızdığında hep derdi. Git ve okyanusa sıç anlamına geliyor."

Eddie, Roland'a başını salladı. Bu adamlardan biri (muhtemelen Tower), birkaç yıl içinde, üzerinde Ex Libris yazılı bir yüzük alacaktı. Bel-^ (çılgınlığın bini bir paraydı) bu fikri Cal Tower'in aklına Eddie Dean soktuğu için alacaktı. Ve Tower (bencil, kaypak, takıntılı, pinti Calvin Tower) o yüzük parmağındayken Peder Callahan'ın hayatını kurtaracaktı. Ödü patlayacaktı (Deepneau'nun da) ama yine de yapacaktı. Ve...

Eddie'nin gözü o an kontratı imzaladıkları son derece sıradan bir tü-kenmezkaleme takıldı ve az önce gerçekleşen gelişmenin muazzamlıa kafasına dank etti. Artık onlarındı. Boş arsa onlara aitti. Sombra Şirke-ti'ne değil, onlara. Gül onlarındı!

Beyninden vurulmuş gibiydi. Gül, Tet Şirketi'ne, Deschain, Dean, Dean, Chambers & Oy'a ait olan firmaya aitti. Artık önlerindeki iyi veya kötü günlerin sorumluluğu onlara aitti. Bu raundu galip bitirmişlerdi. Ama bu, bacağında bir kurşun olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Roland," dedi. "Senden bir isteğim var."

ON

Eddie, beş dakika sonra Calla Bryn Sturgis'den aldıkları diz hizasına dek inen komik iç çamaşırı içinde kulübenin muşamba kaplı zemininde boylu boyunca yatıyordu. Bir elinde, önceki yaşamını Aaron Deepneau'nun pantolonlarının düşmesini engelleyerek geçirmiş, deri bir kemer vardı. Hemen yanında, koyu bir sıvıyla dolu, bir tas vardı.

Bacağındaki delik, dizinin yaklaşık sekiz santim altında ve incik kemiğinin hafifçe sağındaydı. Etrafındaki bölge koni biçiminde şişip sertleşmişti. Bu minik yanardağ ağzı o an için pıhtılaşmış kanla tıkalıydı. Ed-die'nin baldırının altına iki katlanmış havlu yerleştirilmişti.

"Beni hipnotize edecek misin?" diye sordu, Roland'a. Sonra elindeki kemere bakıp cevabı tahmin etti. "Ah kahretsin, etmeyeceksin, değil mi?"

"Zaman yok." Roland lavabonun yanındaki çekmeceyi karıştırıyordu. Aradığını bulunca bir elinde kerpeten, diğerinde bir meyve bıçağıyla Ed-die'ye yaklaştı. Eddie pek çirkin bir ikili oluşturduklarını düşündü.

Silahşor yanı başında tek dizi üzerine çöktü. Tower ve Deepneau van yana oturma odasında durmuş, korkuyla gözlerini iri iri açmış onları izliyordu. "Küçükken Cort'un bize söylediği bir şey vardı," dedi, Roland. "fie olduğunu bilmek ister misin, Eddie?"

"Faydası olacağını düşünüyorsan, elbette."

"Acı artar. Kalpten beyne, giderek yükselir. Sai Aaron'ın kemerini katla ve dişlerinin araşma yerleştir."

Eddie kendini aptal gibi hissedip deli gibi korkarak söyleneni yaptı. Bu sahnenin bir benzerini kovboy filmlerinde kaç kez görmüştü? Bazen John Wayne bir sopa, Clint Eastwood bir kurşun ısırırdı. Galiba Robert Culp bir filmde veya televizyon programında onun gibi deri bir kemeri ısırmıştı.

Ama kurşunu çıkarmamız gerek elbette, diye düşündü, Eddie. Bu tür hikâyeler asla böyle bir sahne olmaksızın tamamlanmış ol...

Şaşırtıcı derecede net bir anı, aniden zihninde belirdi ve kemer ağzından kayıp düştü. Elinde olmadan haykırdı. Roland elindeki kaba ameliyat aletlerini, dezenfektanın geri kalanını döktükleri tasa batırmak üzereyken durup endişeyle Eddie'ye baktı. "Ne oldu?"
Eddie bir an için cevap veremedi. Nefesi gitmiş, ciğerleri patlak lastik gibi sönmüştü. Dean kardeşlerin bir öğle sonrası apartman dairelerinde seyrettiği bir filmi hatırlamıştı.
(Brooklyn'deki)
(Bronx 'taki)
Co-Op Şehri'ndeki dairelerinde. Ne seyredeceklerine çoğunlukla Henry karar veriyordu, çünkü daha iri ve yaşça daha büyüktü. Eddie, ona fazla itiraz etmezdi; ağabeyi gözünde neredeyse bir kahramandı. (İtiraz ettiğinde ise ya kolu bükülür ya da kulağı çekilirdi.) Henry en çok kovboy filmlerini severdi. Bir karakterin er geç kemeri, sopayı veya kurşunu ısırmak zorunda kalacağı türde filmleri.
"Roland," dedi. Sesi başlangıçta bir vızıltıdan ibaretti. "Roland, din-le."
"Dinliyorum."
"Bir film vardı. Sana filmlerden bahsetmiştim, değil mi?"
"Hareket eden resimlerle anlatılan hikâyeler."
"Bazen Henry'yle evdeki televizyonda film seyrederdik. Televizyon, bir çeşit evlerde kullanılan sinema-makinesi."
"Bazılarına göre de bok-makinesi," dedi, Tower.
Eddie, onu duymazdan geldi. "Seyrettiğimiz filmlerden biri, onları her yıl gelip ekinlerini çalan babdidolardan korumaları için silahşorlar tutan Meksika köylüleriyle (sana uyarsa ahali de) ilgiliydi. Tanıdık geliyor mu?"
Roland, ona ciddi bir ifadeyle baktı. Gözlerinde bir parça hüzün de var gibiydi. "Tanıdık geliyor, evet."
"Ve Tian'ın kasabasının adı. Hep tanıdık geldi ama nedenini bilmiyordum. Artık biliyorum. Filmin adı Muhteşem Yedili'ydi. Peki o gün Kurtlar'ın gelmesini beklerken hendekte kaç kişiydik, Roland?"
"Neden bahsettiğinizi bize de anlatacak mısınız, çocuklar?" diye sordu, Deepneau. Ama kibarca sormasına rağmen Roland ve Eddie onu da duymazdan geldi.
Roland hafızasını yokladı. "Sen, ben, Susannah, Jake, Margaret, Za-lia ve Rosa. Daha fazlası da vardı (Tavery ikizleri ve Ben Slightman'ın oğlu) ama yedi savaşçıydık."
"Evet. Ve zincirin daha önce bulamadığım halkası, filmin yönetmeni-Bir film çekilirken idare, yönetmenin elindedir. O, dinh'tiı."
Roland başını salladı.
"Muhteşem Yedili'nin dinh'i, John Sturges adında biriydi." Roland bir süre düşüncelere daldı. Sonra, "Ka," dedi. Eddie kahkahalara boğuldu. Elinde değildi. Roland'ın mutlaka bir cevabı olurdu.

ON BİR
"Acıyı bastırmak için," dedi, Roland. "Kemeri acının başladığını hissettiğin an ısırmalısm. Anladın mı? Tam o anda. Dişlerinin arasında sağlamca tut."
"Anladım. Çabuk ol."
"Elimden geleni yapacağım."
Roland önce kerpeteni, sonra bıçağı dezenfektana batırdı. Eddie ağzında katlanmış kemer olduğu halde bekliyordu. Evet, temel kalıbı bir kez görünce görmezden gelemiyordunuz, değil mi? Hikâyenin esas adamı, Hollywood versiyonunu yaşlı kurtlardan birinin, Paul Newman, hatta belki Clint Eastwood'un canlandıracağı tecrübeli savaşçı, Roland'dı. Kendisi ise devrin yakışıklı, genç jönlerinden birinin canlandıracağı bıçkın delikanlıydı. Tom Cruise, Emilio Estevez, Rob Lx>we ya da bunlar gibi biri. Ve işte, herkesin tanıdık olduğu bir setteydiler; ormanda bir kulübede, daha önce pek çok kez görülmüş olmasına rağmen popüleritesini asla yitirmeyen bir sahnenin parçasıydılar: Kurşun Çıkarma. Eksik olan tek şey, davulların uzaklardan gelen uğursuz sesiydi. Eddie davul seslerinin eksikliğinin sebebinin hikâyenin Uğursuz Davullar bölümünü yaşamış olmaları olabileceğini düşündü: Tann'nın-davulları. Lud şehrinde sokakların köşesindeki hoparlörlerden yayınlanan şarkının bir Z.Z. Top parçasının çok daha gürültülü bir versiyonu olduğu ortaya çıkmıştı. İçinde bulundukları durumu inkâr etmek Şderek zorlaşıyordu: bir başkasının hikâyesindeki karakterlerdi. Tüm bu dünya...
Buna inanmayı reddediyorum. Sırf bir yazar ikinci taslakta düzeltilebi. lecek bir yanlışlık yaptı, diye Brooklyn'de büyüdüğüme inanmayı reddedi-yorum. Hey peder, sana katılıyorum... bir karakter olduğuma inanmayı reddediyorum. Bu benim kahrolası hayatım!
"Haydi, Roland," dedi. "Çıkar şunu."
Silahşor tastaki dezenfektanın bir bölümünü Eddie'nin bacağına döktü ve pıhtılaşmış kanı bıçağın ucuyla kaldırdı. Bu işlemden sonra kerpeteni yaklaştırdı. "Acıyı dişlemeye hazır ol, Eddie," diye mırıldandı ve Eddie kısa bir süre sonra söyleneni yaptı.

ON İKİ
Roland ne yaptığını biliyordu, daha önce de yapmıştı ve kurşun da fazla derinde değildi. Her şey doksan saniye içinde olup bitmişti ama bu, Eddie Dean'in hayatının en uzun bir buçuk dakikasıydı. Roland sonunda kerpetenin ucuyla

Eddie'nin sıkılmış yumruğuna hafifçe vurdu. Eddie parmaklarını açmayı başarınca avucuna yassılmış bir kovan bıraktı. "Hatıra," dedi. "Kemiğin tam önünde durmuş. Duyduğun çıtırtının sebebi buymuş."
Eddie ezilmiş kurşun parçasına baktıktan sonra bir misket gibi muşamba zeminin üzerinde yuvarladı. "İstemiyorum," diyerek kaşını sildi.
Koleksiyon yapma hastalığı olan Tower istenmeyen kurşunu aldı. Bu arada Deepneau, kemerindeki diş izlerini sessizce ve hayretle inceliyordu.
"Cal," dedi, Eddie dirsekleri üzerinde doğrularak. "Sandıkta bir kitabın vardı..."
"O kitapları geri istiyorum," dedi, Tower hemen. "Umarım hepsine iyi bakıyorsundur, genç adam."
"Çok iyi durumda olduklarından eminim," dedi, Eddie kendi kendine yine dilini ısırması gerekebileceğini hatırlatarak. Dilin yetmezse Aaron m kemerini alıp yine onu ısırabilirsin, tabi.
"Öyle olsalar iyi olur, genç adam. Artık elimde sadece onlar kaldı."
"Çeşitli kiralık kasalarda sakladığın kırk kadar kitabın yanı sıra," dedi Aaron Deepneau arkadaşının tehdit dolu bakışlarını görmezden gelerek. "En iyileri sanırım imzalı Ulysses ama harika birkaç Shakespeare dosyası, Faulkner'dan hepsi imzalı eksiksiz bir set..."
"Aaron, susar mısın lütfen?"
"...ve istediğin an bir Mercedes-Benz'e çevirebileceğin bir Huckleberry Finn," diye bitirdi sözünü, Deepneau.
"Her neyse, içlerinden birinin adı Korku Ağı," dedi, Eddie. "Yazarı ise..."
"Stephen King," diye tamamladı, Tower. Kovana son bir kez baktıktan sonra mutfak masasının üzerine, şeker kâsesinin yanma koydu. "Bu civarda oturduğunu duydum. Korku Ağı'mn iki, ilk romanı Göz'ün ise bir kopyasını aldım. Bridgton'a gidip imzalatmayı umuyordum. Ama sanırım artık bu söz konusu değil."
"Onu bu kadar değerli yapanın ne olduğunu anlamıyorum," dedi, Eddie. "Off, Roland! Acıtıyor!"
Roland, Eddie'nin yarasının sargısını kontrol ediyordu. "Kıpırdama," dedi.
Tower olanlarla hiç ilgilenmemişti. Eddie, onu yine en sevdiği konunun, hayatının anlamının, aşkının içine çekmişti. Tolkien kitaplarındaki Gollum'un "kıymetlim" deyişini hatırladı.
"The Hogan'dan bahsederken sana ne söylediğimi hatırlıyor musun, §enç adam? Ya da Dogan'dan? Nadir bir kitaba (nadir bir para veya pul gibi) değerini veren çeşitli sebepler olabilir. Bazen sadece bir imzadır..."
"Sendeki .Korte Ağı imzalı değildi."
"Hayır, değil. Çünkü söz konusu yazar çok genç ve henüz fazla tanın, mamış. Bir gün çok ünlü olabilir, olmayabilir de." Tower, neredeyse bu. nun ka'ya. bağlı olduğunu söylemek istercesine omuz silkti. "Ama bu ki. tap... ilk basımı sadece yedi bin beş yüz adetti ve hemen hemen hepsi New England'da satıldı."
"Neden? Yazar New England'dan olduğu için mi?" "Evet. Çoğunlukla olduğu gibi kitabın değeri tamamen kazara yükselmiş. Yerel bir zincir, kitap için yoğun bir promosyon yapmaya karar vermiş. Bir televizyon reklamı bile hazırlamışlar ki bu, yerel reklam kampanyalarında duyulmamış bir şeydir. Ve işe yaramış. Maine Kitap Dünyası, ilk baskıdan beş bin kopya sipariş vermiş (nerdeyse yüzde yetmişi) ve neredeyse tümünü satmış. Ayrıca Hogan'dski gibi bunda da baskı hatası var. Ama bu kez başlığında değil, kapak içinde. Korku Ağı'nm orijinal ilk baskısını indirilmiş fiyatından (Doubleday son anda fiyatı yedi doksan beşten sekiz doksan beşe çıkarmaya karar verdi) ve rahibin kapak içindeki isminden anlayabilirsiniz."
Roland başını kaldırdı. "Rahibin ismi mi?"
"Kitapta, Rahip Callahan olarak geçiyor. Ama birileri kapağa Rahip Cody yazmış, yani kasabanın doktorunun adını."
"Ve bu basit ayrıntı, kitabın fiyatını dokuz papelden dokuz yüz elliye çıkarıyor," dedi Eddie, büyülenmiş gibi.
Tower başını salladı. "Hepsi bu; enderlik, yazım hatası. Ama nadiı kitapların koleksiyonunu yapmakta bir spekülasyon unsuru da vardır b bunu çok... heyecan verici bulurum."
"Böyle de tanımlanabilir, tabi," dedi, Deepneau alayla. "Örneğin, bu King'in çok tutulduğunu ve ünlü olduğunu varsayalım Bu olasılığın düşük olduğunu kabul ediyorum ama ya dediğim gibi olur-
7 ikinci romanının ilk baskısı o kadar az yapılmış ki öyle bir durumda elimdeki kopyanın değeri yedi yüz elliyi bırak, yedi bin beş yüz dolara bile çıkabilir." Kaşlarını çatarak Eddie'ye baktı. "Yani ona dikkat etsen iyi olur.
"İyi şartlarda olduğundan eminim," dedi, Eddie ve içindeki karakterlerden birinin kitabı alıp kurgu olduğu tartışmalı rahip, konutunun oturma odasında bir rafa koyduğunu söylese nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Başrolünde, Roland'ı Yul Bryner'ın canlandırdığı, yeni bir yıldız olarak Eddie'yi canlandıran Horst Buchholz'un yer aldığı eski bir filmdeki kasabanın ikizi olan bir başka kasabadaki papaz konutunda olduğunu söyleseydi Tower ne yapardı?
Ne olacak, keçileri kaçırdığını düşünürdü.
Eddie ayağa kalktı, hafifçe sendeledi ve mutfak masasına tutundu. Dünya, bir iki dakika sonra tekrar sabitlendi.
"Yürüyebilecek misin?" diye sordu, Roland.
"Daha önce yürüyordum ya."
"Ama daha önce kimse oralarda maden arama çalışmaları yapmamıştı."
Eddie temkinle birkaç adım atıp bacağını yokladıktan sonra başını olumlu anlamda salladı. Ağırlığını sağ tarafına verdiğinde bacağı acıyla kasılıyordu ama evet, yürüyebiliyordu.
"Bendeki Percocet'lerin hepsini sana vereyim," dedi, Aaron. "Ben nasılsa tekrar alırım."
Eddie derhal kabul etmek için ağzını açmıştı ki Roland'm kendisine baktığını gördü. Deepneau'ya evet dese Roland ağzını açıp tek kelime bile etmez, onu küçük düşürmezdi ama evet... dinh'i onu izliyordu.

Eddie, Calvin'le yaptığı konuşmayı, Calvin'in acı bir yemek yediğine dair sarf ettiği tüm o şairane cümleleri düşündü. Şairane veya değil, tüm soyledikleri doğruydu. Ama görünüşe bakılırsa bu gerçek, Eddie'nin aynı sofraya yeniden oturmasına engel teşkil etmiyordu. Önce birkaç Perco-dan, ardından birkaç Percocet. Peki kız kardeşini öpmekten bıkıp gerçek bir ağrı kesici aramaya ne zaman başlayacaktı?
"Perc'leri pas geçeceğim," dedi. "Bridgton'a gidiyoruz..."
Roland, ona şaşkınca baktı. "Gidiyor muyuz?"
"Evet. Yolda birkaç aspirin alabilirim."
"Emin misin?" diye sordu, Deepneau.
"Evet," dedi, Eddie. "Eminim." Bir anlık duraksamadan sonra ekledi. "Üzgünüm."

ON ÜÇ
Dört adam beş dakika sonra siren seslerini dinleyip artık dağılmaya yüz tutmuş duman bulutuna bakarak kulübenin kapısının önünde duruyordu. Eddie, John Cullum'ın Ford'unun anahtarlarını tek eliyle sabırsızca atıp tutuyordu. Roland, ona Bridgton'a yapacakları yolculuğun şart olup olmadığını iki kez sormuş, Eddie de iki kez bundan emin olduğunu söylemişti. İkinci seferinde, dinh'i olarak Roland'ın istediği takdirde kararma karşı çıkabileceğini (biraz da umutla) eklemişti.
"Hayır. Gidip bu hikayeciyi görmemiz gerektiğini düşünüyorsan gideceğiz. Ama keşke sebebini bilseydim."
"Oraya gittiğimizde ikimizin de anlayacağını sanıyorum."
Roland başım salladı ama hâlâ tatmin olmamış görünüyordu. "Bu dünyadan, Kule'nin bu seviyesinden ayrılmak için en az benim kadar sabırsızlandığını biliyorum. Bu isteğe bile direniyorsan içindeki his çok kuvvetli olmalı."
Öyleydi, ama bir şey daha vardı: Susannah'dan bir mesaj daha almıştı. Mesaj yine Susannah'nın Dogan'ından gönderilmişti. Kendi bedeninde .pisti (en azından Eddie'nin anlayabildiği buydu) ama 1999 yılındaydı ve iyiydi.
Bu, Roland teşekkür etmek için Tower ve Deepneau'nun elini sıktığı sırada gerçekleşmişti. Eddie banyodaydı. Küçük su dökmek için gitmiş ama bir anda her tür düşünce aklından uzaklaşmış, klozet kapağının üzerine oturmuş, başını eğmiş ve gözlerini kapatmıştı. Tüm benliğini Susan-nah'ya bir mesaj göndermeye odaklamıştı. Ona, yapabilirse Mia'yı yavaşlatmaya çalışmasını söylüyordu. Parlak gün ışığını hissedebilmişti (öğleden sonra New York) ve bu kötüye işaretti. Jake ve Callahan Bulunmamış Kapı'dan geçip New York'a gittiğinde akşam saatleriydi; Eddie bunu gözleriyle görmüştü. Susannah'ya yardım edebilirlerdi ama Mia'yı yavaşlatabildiği takdirde.
Günü tüket, dedi Susannah'ya... ya da demeye çalıştı. Seni çocuğu doğuracağı yere götürmesinden önce günü tüketmen gerekiyor. Beni duyuyor musun? Suze, beni duyuyor musun? Duyuyorsan cevap ver! Jake ve Peder Callahan geliyor, biraz dayan!
Haziran, diye cevap verdi bir ses iç çekercesine. 1999 Haziran'ı. Kızlar göbekleri ortada dolaşıyor ve...
Sonra Roland banyonun kapısını tıklattı ve Eddie'nin gitmeye hazır olup olmadığını sordu. Gün sona ermeden Lovell kasabasındaki Turtle-back Yolu'na (John Cullum'a göre gaipten-gelenlerin en çok görüldüğü ve buna bağlı olarak gerçekliğin inceldiği yer) gitmeleri gerekiyordu ama önce, Bridgton'a bir yolculuk yapacaklar ve (talihleri varsa) Donald Callahan ve 'Salem's Lot kentini yaratmış adamla tanışacaklardı.
King kitabı senaryolaştırmak için California'ya falan gitmişse ayvayı yedik, diye düşündü Eddie ama içinden bir ses, onu Bridgton'da bulacaklarını söylüyordu. Hâlâ Işın'ın Yolu, ka'nm doğrultusu üzerindeydiler. Muhtemelen sai King de öyleydi.
"Çok dikkatli olun," dedi, Deepneau. "Etrafta pek çok polis olacak Jack Andolini ve neşeli grubundan geri kalanları hatırlatmama gerek yok sanırım."
"Andolini'den bahsetmişken," dedi, Roland. "Bence ondan uzak bir yere gitmenizin zamanı geldi."
Tower olduğu yerde dikleşti. Eddie bu tepkiyi öngörmüştü. "Şimdi gitmek ha? Şaka yapıyor olmalısın! Elimde bu civarda kitap koleksiyonu yapan, satan, alan ve takas eden en az bir düzine meraklının adresi var. Bazıları ne yaptığını biliyor ama diğerleri..." Eliyle, görünmez bir koyunun tüylerini kırpar gibi bir hareket yaptı.
"Eski kitaplarını satacak insanlara Vermont'ta da rastlanabilir," dedi, Eddie. "Sizi ne kadar kolay bulduğumuzu unutmayın. İşimizi kolaylaştıran sendin, Cal."
"Haklı," dedi, Aaron. Calvin Tower hiç cevap vermeyip somurtarak ayakkabılarına baktı. Aaron bu arada Eddie'ye döndü. "Ama en azından yerel polisler veya eyalet polisleri arabamızı durdurduğunda Cal ve benim gösterebileceğimiz ehliyetlerimiz var. Tahminimce ikinizde de yok."
"Haklısın," dedi, Eddie.
"Ayrıca o korkutucu büyüklükteki tabancalar için ruhsatınız olduğunu da sanmıyorum."
Eddie başını eğip kalçasında duran büyük (ve inanılmayacak kadar eski) tabancaya baktı ve sonra tekrar Aaron'a döndü. "Yine haklısın."
"O halde dikkatli olun. Doğu Stoneham'dan ayrıldıktan sonra muhtemelen daha güvende olacaksınız."
"Teşekkürler," dedi, Eddie ve elini uzattı. "Uzun günler ve hoş geceler."
Deepneau uzatılan eli sıktı. "Çok güzel bir temenni, evlat, ama maalesef gecelerim son zamanlarda pek hoş geçmiyor. Tıpta kısa süre içinde önemli gelişmeler olmadığı takdirde günlerim de fazla uzun olmayacak gibi."
"Düşündüğünden de uzun olacak," dedi Eddie. "Daha en azından dört yıl ömrün olduğuna inanmak için sağlam sebeplerim var."

Deepneau dudaklarına dokundu ve sonra gökyüzünü işaret etti. "Senin ağzından Tanrı'nın kulağına."
Roland, Deepneau ile tokalaşırken Eddie, Tower'a döndü. Bir an için adamın onunla el sıkışmayacağını sandı ama Tower sonunda elini kavradı ve huysuzca sıktı.
"Uzun günler ve hoş geceler, sai, Tower. Doğru olanı yaptınız."
"Mecbur bırakıldım, biliyorsun," dedi, Tower. "Dükkân gitti... arsa gitti... on yıldır çıktığım tek gerçek tatili de kaçmak zorunda kaldığım için yarıda bırakıyorum..."
"Microsoft," dedi, Eddie aniden. "Kır fareleri."
Tower gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"
"Kır fareleri," diye tekrarladı Eddie ve yüksek sesle güldü.

ON DÖRT
Ulu bilge ve yüce keş Henry Dean, çoğunluğu yararsız olan yaşamının sonlarına doğru en çok iki şeyden zevk alır olmuştu: kafayı bulmak; kafayı bulmak ve borsada voliyi nasıl vuracağını anlatmak. Yatırım konularında kendini E. F. Hutton gibi görürdü.
"Paramı kesinlikle yatırmayacağım bir şey varsa, biraderim," demişti Henry bir keresinde ona. Çatıdaydılar. Eddie'nin kokain kaçakçılığı için kuryelik yaparak Bahamalar'a gitmesinden kısa bir süre önceydi. "Paramın kuruşunu bile gömmeyeceğim bir sektör varsa o da bilgisayar denen boktur, kardeşim. Microsoft, Macintosh, Sanyo, Sankyo, Pentium falan feşmekân."
"Oldukça tutulmuş gibi görünüyor ama..." demişti, Eddie. Umursadı-ğından değildi ama sohbet ediyorlardı işte. "Özellikle Microsoft. Gelecek vaat ediyormuş."
Henry hoşgörüyle gülmüş ve kendi kendini tatmin ediyormuş gibi hareketler yapmıştı. "Asıl gelecek vaat eden benim aletim."
"Ama..."
"Tamam, tamam, biliyorum, insanlar akbabalar gibi o hisselere hücum ediyor. Bütün fiyatları yükseltiyorlar. Bunu gördüğümde ben ne düşünüyorum peki?"
"Ne?"
"Kır fareleri!"
"Kır fareleri mi?" diye sormuştu, Eddie. Henry'nin söylediklerini anlayabildiğini sanıyordu ama film bir yerde kopmuştu. Elbette o gün grubun muhteşem, kafasının da güzel olmasının etkisi de olabilirdi.
"Beni duydun!" demişti Henry kendini konuya iyice kaptırarak. "Kahrolası kır fareleri! Sana okulda hiçbir şey öğretmediler mi, küçük kardeşim? Kır fareleri, İsviçre'de mi, öyle bir yerde yaşayan küçük hayvanlara deniyor. Ve bu hayvanlar arada bir -galiba on yılda birdi, emin değilim- intihara meyilli oluyorlar ve kendilerini uçurumlardan atıyorlar."
"Ah," demişti, Henry'nin kır farelerinden bahsettiğini anlayan Eddie kahkahalara boğulmamak için yanağının içini ısırarak. "O kır fareleri. Şimdi anladım."
"Geri zekâlı," demişti, Henry ama bazen küçük ve cahil olanlarla konuşurken kullandığı hoşgörülü ses tonuyla söylemişti. "Her neyse, demek istediğim şu; paralarını Microsoft'a, Macintosh'a ve bunlar gibi boklara yatıranların tek yaptığı, Bili Lanet Gates ile Steve Kahrolası Jobs'ı deli gibi zengin etmek. Bu bilgisayar furyası 1995'e kalmadan çökecek, uzmanlar böyle söylüyor. Paralarını onlara yatıranlara gelince, hepsi de kendilerini uçurumlardan atan kır fareleri."
"Kahrolası kır fareleri," demişti, Eddie ve Henry yüz ifadesini görmesin diye hâlâ ılık olan çatıya uzanmıştı. Üzerlerinde rengârenk şortlar ve beyaz spor ayakkabılarla, televizyon reklamlarındaki M&M'ler gibi uçurumdan atlayan kır farelerini gözlerinin önüne getiriyordu.
"Evet ama keşke '82'de Microsoft hissesi alsaydım, diye düşünmeden edemiyorum," demişti, Henry. "O zamanlar on beş papel olan hisseler şimdi otuz beş papel, inanabiliyor musun? Tanrım!"
"Kır fareleri," demişti, Eddie, kararan gökyüzünü bir rüyadaymış gibi seyrederek. O sıralarda, o dünyada (Co-Op Şehri'nin daima Brooklyn'de olduğu dünyada) bir aydan az bir zamanı kalmıştı. Henry'nin ise ölümüne.
"Evet," demişti, Henry yanına uzanarak. "Ah '82'ye bir dönebilsey-dim."

ON BEŞ
Tower'm elini tutmaya devam ederek konuştu. "Ben gelecekten geliyorum. Biliyorsun, değil mi?"
"Onun öyle söylediğini biliyorum, evet." Tower başıyla Roland'ı işaret ettikten sonra elini çekmeye çalıştı, ama Eddie bırakmadı.
"Beni dinle, Cal. Beni dinler ve dediğimi yaparsan arsanın piyasa değerinin beş, belki on kat fazlasını kazanabilirsin."
"Çorap bile giymeyen bir adamdan iddialı sözler," dedi, Tower ve elini yine çekmeye çalıştı. Eddie yine bırakmadı. Bir zamanlar bunu yapamayacağını düşünürdü ama elleri artık daha kuvvetliydi. İradesi de öyle.
"Geleceği gören bir adamdan iddialı sözler," diye düzeltti. "Ve gelecek, bilgisayarlar, Cal. Gelecek, Microsoft. Bunu aklında tutabilir misin?"
"Ben tutabilirim," dedi, Aaron. "Microsoft."
"Hiç duymadım," dedi, Tower.

"Doğrudur," dedi, Eddie. "Henüz var olduğunu bile sanmam. Ama yakında adını duyacaksınız ve çok büyüyecek. Bilgisayarlar, anlaşıldı mı? Herkese bir bilgisayar, en azından plan buydu. Bu olacak. Başındaki adam, Bill Gates. Her zaman Bili, asla William değil."
Birdenbire bu dünya, o ve Jake'in doğup büyüdüğü dünyadan farklı olduğu için (Beryl Evans yerine Claudia y Inez Bachman'ın olduğu) büyük bilgisayar dehasının Bill Gates değil, Chin Ho Fuk adında biri olabileceği geldi aklına. Ama bunun pek muhtemel olmadığını biliyordu. Bu dünya onunkine çok yakındı: aynı markalar (Nozz-A-La değil, Coke ve Pepsi), aynı arabalar ve banknotlarda aynı yüzler vardı. Bilgisayar kralının adının da bu yüzden Bill Gates olacağını düşünüyordu.
Aslında bir açıdan umurunda bile değildi. Calvin Tower taş kafalının tekiydi. Ama öte yandan Tower, Balazar ve Andolini'ye ihtiyaç duydukları süre boyunca direnmişti. Baskılarına karşı koymuş ve arsayı satmamış-tı. Ve satış sözleşmesi artık Roland'ın cebindeydi. Tower'a sattığı arsa için adil bir karşılık ödemeliydiler. Adamdan hoşlanıp hoşlanmaması önemli değildi ve bu, Cal için iyiydi.
"Bu Microsoft hisseleri," dedi, Eddie. "1982'de on beş papele alabilirsiniz. 1987'de -geri dönüşü olmayan bir seyahate çıktığım sene diyebiliriz- hisselerin değeri otuz beş papel olacak. Yani yüzde yüzlük bir kazanç söz konusu. Hatta daha fazlası."
"Diyorsun," dedi, Tower ve elini kurtarmayı sonunda becerdi.
"O diyorsa doğrudur," dedi, Roland.
"Teşekkürler derim," dedi, Eddie. Kafayı bulmuş bir uyuşturucu bağımlısının sözlerinden yola çıkarak Tower'i büyük bir riske yöneltiyor ama yaptığının yanlış olmadığını biliyordu.
"Haydi," dedi Roland ve parmaklarını çevirerek işlerine bakmaları gerektiğini hatırlattı. "Yazarı göreceksek gidelim."
Eddie direksiyonun başına geçtiği an, Tower'i da Deepneau'yu da bir daha asla görmeyeceğini anladı. Peder Callahan haricinde hiçbiri gör-meyecekti. Vedalar başlamıştı.
"Hoşça kalın," dedi, onlara. "Size yarar umarım."
"Size de," dedi, Deepneau.
"Evet," dedi, Tower ve huysuzluğu ilk kez kayboldu. "İkinize de bol şans. Uzun günler ve mutlu geceler. Ya da her neyse."
Gerilemeden dönebilmek için ucu ucuna yetecek kadar alan vardı ve Eddie buna memnundu; geri vitese henüz hazır değildi.
Eddie arabayı Rocket Yolu'na doğru sürerken Roland dönüp el salladı. Bu ondan kesinlikle beklenmeyecek bir davranıştı ve Eddie'nin şaşkınlığı yüzüne yansımıştı.
"Artık sona yaklaşıyoruz," dedi, Roland. "Uzun yıllar boyu beklediğim ve uğruna çabaladığım son yaklaşıyor. Hissedebiliyorum. Sen hissetmiyor musun?"
Eddie başını salladı. Orkestranın çaldığı bir parçanın tüm enstrümanların katıldığı kreşendo gibiydi.
"Susannah?" diye sordu, Roland.
"Hâlâ yaşıyor."
"Mia?"
"Hâlâ sürücü koltuğunda."
"Bebek?"
"Hâlâ yolda."
"Ve Jake? Peder Callahan?"
Eddie yola varınca durdu, her iki tarafı da kontrol ettikten sonra dö- ' nüşünü yaptı.
"Hayır," dedi. "Onlardan haber almadım. Ya sen?"
Roland başını iki yana salladı. Yanında koruma için sadece eskiden Katolik olan bir rahip ve bir Hantal Billy olan, gelecekte bir yerlerde^ Jake sessizliğe gömülmüştü. Roland, çocuğun iyi olduğunu ümit etti.
O an için tek yapabileceği buydu.

DÖRTLÜK: Commala-la-la
Yürümelisin bu yolda
Sonunda istediğine kavuşunca
Dolar için mutlulukla.
KARŞILIK: Commala-ya-ya
İçin dolar mutlulukla!
Ama çabalıyorsan ulaşmaya
Yürümek zorundasın o yolda.

10. Kıta: Susannah-Mio, Bölünmüş Kızım Benim

BİR
"John Fitzgerald Kennedy bugün öğleden sonra Parkland Memorial Hastanesi'nde öldü."
Bu ses, bu kederli ses: Walter Cronkite'ın sesi, bir rüyada. "Amerika'nın son silahşoru öldü! Ah Discordia!"

İKİ
Susannah, Mia'nın New York Plaza-Park'ın (yakında bir Somb-ra/Kuzey Merkez projesi olan Regal BM Plaza olacaktı, ah Discordia) 1919 numaralı odayı terk etmesiyle bayıldı. Ve sonra baygınlıktan, vahşi haberlerle dolu vahşi bir rüyaya geçti.

ÜÇ
Bir sonraki ses, Huntley-Brinkley Raporu'mm iki sunucusundan biri olan Chet Huntley'ye ait. Aynı zamanda (nasıl olduğuna aklı ermiyor ama) şoförü Andrew'nun da sesi.
"Diem ve Nhu öldü," diyor ses. "Savaş köpekleri sinsice kaçıyor, felaket masalı başlıyor; burdan Jericho Tepesi'ne giden yol kan ve günahlarla döşeli. Ah Discordia! Charyou ağacı! Gel, Hasat!"
Neredeyim?
Etrafına bakımnca üzeri pek çok isim, slogan ve müstehcen çizimlerle kaplı beton bir duvar görüyor. Tam ortada, ranzada oturan herkesin hemen görebileceği yerde bir selamlama yazısı var: MERHABA KARA KÖPEK OXFORD'A HOŞ GELDİN GÜNEŞİN BATIŞINI GÖRMEMEYE BAK!
Pantolonunun ağı ıslak. İç çamaşırı sırılsıklam. Sebebini hatırlıyor: kefaleti verecek kişiye çok önceden haber verilmiş olmasına rağmen polisler onları ellerinde mümkün olduğunca uzun tutmuş, tuvaleti kullanmak için yükselen sesleri büyük bir neşeyle duymazdan gelmişti. Hücrelerde tuvalet, lavabo, hatta teneke bir kova bile yoktu. Anlamak için bilgi yarışmasına katılmış olmak gerekmiyordu; altlarına yapmaları, temel hayvansal doğalarıyla temas kurmaları bekleniyordu ve sonunda bekledikleri olmuştu. O, Odetta Holmes...
Hayır, diye düşünüyor. Ben Susannah'yım. Susannah Dean. Tekrar hapse atıldım, yine hücredeyim ama hâlâ kendimim.
Hapishanenin kendi hücresinin bulunduğu kanadının ötesinden sesler duyuyor, içinde bulunduğu anı özetleyen sesler. Seslerin hapishane bürosundaki televizyondan geldiğini düşünmesini istediklerini tahmin ediyor ama bu bir numara olmalı. Ya da kötü ruhlu birinin çarpık espri anlayışının bir ürünü. Yoksa Frank McGee Başkan Kennedy'nin kardeşi Bobby'nin öldüğünü niye söylesin? Today şovdan Dave Garroway Baş-kan'ın küçük çocuğunun, John-John'un bir uçak kazasında öldüğünü neden söylesin? Bir güney hapishanesinin hücresinde ıslak iç çamaşırı bacak arasına yapışırken böyle korkunç yalanlar duymak reva mı? Howdy Doody şovdaki "Buffalo" Bob Smith neden, "Cowabunga° çocuklar, Martin Luther King öldü," diye bağırıyor? Ve çocuklar karşılık veriyor. "Com-mala-seni-seni, çok sevdik söylediklerini! En iyi karaderili ölü karaderili, öyleyse gebert bugün birini!"
•" Bu şova has selamlama biçimi.
Kefil yakında orada olacak. Bu düşünceye sarılması gerekiyor.
Parmaklıklara doğru yürüyüp soğuk demirleri kavrıyor. Evet, burası gerçekten de Oxford Town, Oxford'a dönüş, iki adam ay ışığında öldü, biri soruşturmayı bir an önce başlatsa iyi olur. Ama o dışarı çıkacak ve uçacak, uçacak, yuvasına uçacak ve varmasından kısa bir süre sonra yepyeni bir dünyayı keşfedecek, yeni birine âşık olacak ve yeni biri olacak. Commala-soğuk-soğuk, daha yeni başladı yolculuk.
Ah ama bu bir yalan. Yolculuk sona ermek üzere. Yüreği bunun farkında.
Koridorun sonunda bir kapı açılıyor ve ayak sesleri ona doğru yaklaşıyor. O tarafa dönüyor (kefili veya elinde anahtarlarla şerif yardımcısını görmeyi umarak hevesle bakıyor) ama gelen, çalıntı bir çift ayakkabı giymiş zenci bir kadın. Eski benliği. Gelen, Odetta Holmes. Morehouse'a gitmedi ama Columbia'ya gitti. Ve Village'daki bütün kafeteryalara. Ve elbette bir de Cehennem Çukuru'ndaki şatoya.
"Beni dinle," diyor, Odetta. "Seni burdan kendinden başka kimse kurtaramaz, kızım."
"Hazır bacakların varken tadını çıkarmaya bak, güzelim!" Ağzından çıktığını duyduğu ses görünürde kaba ve sert, ama yüzeyin altında korku dolu. Detta Walker'in sesi. "Yakında onları kaybedeceksin! A treni ikisini de kesip alacak! O kahrolası A treni! Jack Mort adında bir adam Christopher Caddesi'ndeki istasyonda seni rayların üzerine itecek!"
Odetta, ona sakince bakıp, "A treni orda durmuyor," diyor. "Orda hiçbir zaman durmadı."
"Sen ne diyorsun be orospu?"
Sesteki öfke ve müstehcenlik Odetta'yı kandırmıyor. Kiminle konuştuğunu biliyor. Ve neden bahsettiğini de. Gerçeklik sütununda bir delik var. Bunlar gramofonun değil, ölü dostların sesleri. Harabe odalarda hayaletler var. "Dogan'a dön Susannah. Ve dediğimi unutma: kendini sade-<* sen kurtarabilirsin. Kendini Discordia'dan ancak sen çıkarabilirsin."

DÖRT
Şimdi konuşan ses, David Brinkley'ye ait ve Stephen King adında birinin Batı Maine'de küçük bir kasaba olan Lovell'da evinin yakınında yü-rürken bir minibüsün çarpması sonucu öldüğünü söylüyor. King elli iy yaşındaydı, diyor, yazdığı pek çok roman arasında Mahşer, Medyum ve Korku Ağı da bulunuyordu. Ah Discordia, diye devam ediyor Brinkley dünya giderek kararıyor.
BEŞ

Susannah'nın bir zamanlar olduğu kadın, Odetta Holmes, hücrenin parmaklıklarını ve onun gerisinde bir yeri işaret ediyor. Tekrar söylüyor. "Kendini sadece sen kurtarabilirsin. Ama tabancanın yolu, hem kurtuluşa, hem de mahvoluşa gider; sonunda ikisi arasında bir fark yoktur."

Susannah parmağın gösterdiği yöne dönüyor ve gördükleri karşısında dehşetle donakalıyor: Kan! Ulu Tanrım, kan! Kanla dolu bir leğen ve içinde ölü bir canavar var. İnsan olmayan ölü bir bebek. Onu kendisi mi öldürdü?
"Hayır!" diye haykırıyor. "Hayır, asla yapmayacağım! ASLA!"
"O halde Silahşor ölecek ve Kara Kule yıkılacak," diyor koridorda duran korkunç kadın; Trudy Damascus'un ayakkabılarını giyen kadın. "Discordia, gerçekten."
Susannah gözlerini yumdu. Kendini oradan çıkarabilir mi? Bu hücreden, bu korkunç dünyadan kurtulabilir mi? Yapabiliyor. Karanlığa ve makinelerin yumuşak homurtusuna doğru yüzüstü düşüyor ve duyduğu son şey, ürkütücü haberlere devam eden o korkunç ses oluyor: Walter Cronkite öldü, Diem ve Nhu öldü, astronot Alan Shepard öldü, Lyndon Johnson öldü, Richard Nixon öldü, Elvis
presley öldü, Rock Hudson öldü, Gilead'lı Roland öldü, New York'lu Rddie öldü, New York'lu Jake öldü, dünya öldü, dünyalar öldü, Kule yıllıyor, trilyonlarca evren iç içe geçiyor ve her şey Discordia, her şey enkaz, her şey mahvolmuş.

ALTI

Susannah gözlerini açtı ve nefes almaya çalışarak çılgın gibi etrafına baktı. Neredeyse oturduğu sandalyeden düşüyordu. Düğmeler, göstergeler ve yanıp sönen ışıkların bulunduğu kontrol panelinin önünde ileri geri rahatça ilerlemeyi sağlayan sandalyelerden birindeydi. Başının üzerinde siyah beyaz ekranlar vardı. Yine Dogan'daydı. Oxford (Diem ve Nhu öldü)
sadece bir rüyaydı. Rüya içinde bir rüya. Bu bir başkasıydı ama öncekinden nispeten daha iyiydi.
Daha önceki gelişinde Calla Bryn Sturgis'den sahneler gösteren ekranların çoğu artık karlıydı veya test görüntüleri vardı. Ancak birinde, Plaza-Park Hotel'in on dokuzuncu katının koridoru görülüyordu. Kamera, asansörlere doğru ilerledi ve Susannah, baktığının Mia'nın gözlerinin gördükleri olduğunu anladı.
Benim gözlerim, diye düşündü. Öfkesi cılızdı ama körüklenebileceği-ni hissediyordu. Rüyasında gördüğü dile getirilemez şeye bakmak zorunda kalacaksa körüklenmesi gerekecekti. Oxford hücresinin köşesindeki şeye. Kan dolu leğenin içindeki şeye.
Onlar benim gözlerim. Onlan rehin aldı, hepsi bu.
Bir başka ekran, Mia'nın asansörlerin önüne varışını, düğmeleri incelemesini ve AŞAĞI okunun bulunduğu düğmeye basışını gösterdi. Ebe-y- görmeye gidiyoruz, diye düşündü, Susannah ekrana sert bir ifadeyle bayrak. Sonra havlarcasına kısa, neşesiz bir kahkaha attı. Ah, ebeyi görmeye gidiyoruz, Oz'un harika ebesini görmeye. Çünkü çünkü çünkü çünkü çün-KÜÜÜ... Çünkü o çok harika işler yapar!
Dikkate şayan sıkıntılar (acılar) çekerek ayarladığı düğmeler karsı, sındaydı. DUYGUSAL HARARET hâlâ 72'deydi. Altında BEBE yazan devre anahtarı hâlâ UYKUDA konumundaydı ve bu yüzden üzerindeki monitördeki bebe de diğer her şey gibi siyah beyaz görünüyordu: kaygı veren mavi gözlerden bir iz yoktu. Fırın düğmesine benzeyen tuhaf DOĞUM ŞİDDETİ düğmesi de hâlâ 2'yi gösteriyordu ama orada son bulunduğu seferde kehribar rengi olan ışıkların çoğu artık kırmızıydı. Zemindeki çatlaklar artmış, köşedeki ölü asker, başını kaybetmişti: makinelerin şiddeti giderek artan sarsıntısı, kafatasmı yere düşürmüştü. Kurukafa artık tavandaki flü-oresan lambalara doğru sırıtıyordu. SUSANNAH-MIO üzerindeki iğne, sarı bölümün sonuna ulaşmıştı; Susannah bakarken kırmızı bölüme girdi. Tehlike, tehlike, Diem ve Nhu öldü. Papa Doc Duvalier öldü. Jackie Kennedy öldü.
Düğmeleri teker teker yokladı ve tahmininin doğru olduğunu gördü: hiçbirini oynatamıyordu. Mia ayarlarla oynayamıyor olabilirdi ama ayarlar hoşuna gittiğinde sabitlemeyi pekâlâ beceriyordu.
Başının üzerindeki hoparlörlerden onu irkiltecek kadar gürültülü çıtırtılar ve uğultular yayıldı. Sonra, yoğun parazit arasından Eddie'nin sesi duyuldu.
"Suze!... tüket!... yuyor musun?... Akşamı... men gerek... Beni duyuyor musun?"
Mia-Vizyon olarak düşündüğü ekranda asansörün kapıları açıldı. Korsan kaltak anne asansöre bindi. Susannah bunu hayal meyal fark etmişti. Mikrofonu kapıp üzerindeki düğmeye bastı. "Eddie!" diye bağırdı. "1999'dayım! Kızlar göbekleri ortada dolaşıyor ve sutyen askılarının görünmesine aldırmıyorlar..." Tanrım, neler saçmalıyordu böyle? Zihnim temizlemek için olağanüstü bir çaba sarf etti.
"Eddie anlamıyorum! Bir daha söyle, tatlım!"
Bir süre için tek duyulan parazit ve tüyler ürperten uğultu oldu. Eddie'nin sesi biraz daha anlaşılır bir şekilde tekrar duyulduğu sırada mikrofonu tekrar denemek üzereydi.
"Gün... tüket!... çocuğu doğu... önce... akşamı... gerekiyor! Jake... Peder Cal- dayan!... musun?... cevap ver!"
"Seni duyuyorum, o kadarını söyleyebilirim!" diye bağırdı, Susannah. Mikrofonu öyle sıkı tutuyordu ki eli titriyordu. "1999 yılındayım! Haziran 1999! Ama seni tam olarak anlayamıyorum, bir tanem! Tekrar söyle. İyi misiniz?"
Ama Eddie gitmişti.
Adını beş altı kez daha seslenip parazitten başka hiçbir yanıt alamayınca mikrofonu bıraktı ve Eddie'nin ne söylemeye çalıştığını düşündü. Eddie'nin ona herhangi bir şey söyleyebilmesinin verdiği mutluluğu bir kenara bırakmaya çalışıyordu.
"Gün tüket," dedi. En azından o kısmı açık ve net bir şekilde duymuştu. "Günü tüket. Yani zaman öldür anlamında." Eddie'nin bunu demeye çalışıyor olması muhtemeldi. Mia'yı yavaşlatmasını istiyordu. Sebebi Jake ve Peder'in geliyor olması mıydı? Bu kısımdan pek emin değildi ve bu olasılık hoşuna da gitmemişti. Tamam, Jake bir silahşordu ama aynı zamanda bir çocuktu. Ve içinden bir ses Susannah'ya Dixie Pig'in kötü adamlarla dolu olduğunu söylüyordu.

Bu arada Mia-Vizyon'da asansör kapılarının açıldığı görülüyordu. Korsan kaltak anne lobiye varmıştı. Susannah, Eddie'yi, Jake'i ve Peder Callahan'ı o an için aklından uzaklaştırdı. Mia'nın Susannah-Mio bacakları onları paylaştıkları Susannah-Mio bedenlerinin altından kaybolmakla tehdit ediyorken öne çıkmayı reddedişini hatırladı. Çünkü, eski bir şiirden alıntı yapmak gerekirse, yaratmadığı bu dünyadan korkuyordu ve yapayalnızdı.
Çünkü utanıyordu.
Ve korsan kaltak anne yukarıda dostundan telefon beklerken Pla. za-Park'ın lobisinde her şey değişmişti. Hem de çok değişmişti.
Susannah, dirseklerini Dogan'ın kontrol panelinin kenarına dayaya-rak öne eğildi ve çenesini avuçlarına dayadı.
Bu çok ilginç olabilirdi.

YEDİ
Mia asansörden çıktı, sonra hemen geriye doğru bir adım atıp girmeye çalıştı. Ama çoktan kapanmış olan kapıya, dişlerini takırdatacak şiddetle çarptı. Aşağı inen odanın nereye kaybolduğunu anlayamayarak şaşkınca etrafına bakındı.
Susannah!Ne oldu buna?
Simasını yüzüne geçirdiği koyu tenli kadından bir cevap gelmedi ama Mia, bir cevaba ihtiyacı olmadığını görmüştü. Kapıların kayarak açılıp kapandığı yeri görebiliyordu. Düğmeye bastığı takdirde muhtemelen tekrar açılacaklardı, ama 1919 numaralı odaya dönme dürtüsünü bastır-malıydı. Oradaki işi bitmişti. Asıl işiyse lobinin ötesinde bir yerlerdeydi. Otelin girişine en ufak bir sözle veya öfkeli bakışla paniğe dönüşebilecek bir korku ve dudaklarını ısırmasına neden olan bir endişeyle baktı.
Yukarıda bulunduğu yaklaşık bir saatlik süre içinde lobinin öğle vakti tenhalığı sona ermişti. La Guardia ve Kennedy'den gelen yarım düzine taksi, neredeyse aynı anda otelin önünde durdu; Newark Havaalanı'ndan gelen bir Japon tur otobüsü de öyle. Tur, Sapporo'da başlamıştı ve otobüs, Plaza-Park'ta rezervasyonları olan elli çifti taşıyordu. Lobi, kendi aralarında konuşan bir insan seliyle hızla doluyordu. Çoğunun gözleri çekik ve koyu renk, saçları parlak siyahtı. Boyunlarına taktıkları askıların ucunda dikdörtgen şeklinde aletler vardı. Arada sırada içlerinden biri bu

leti havaya kaldırıp bir diğerine doğrultuyordu. Parlak ve ani bir ışık atlamasını kahkahalar ve Teşekküllee! Teşekküllee! sesleri izliyordu. Masanın önünde üç ayrı kuyruk oluşmuştu. Daha sakin anlarda Mia'nın otele kaydını yapan güzel kadına iki kişi daha eklenmişti ve hepsi de adeta nefes almadan çalışıyordu. Yüksek tavanlı lobide kahkahalar ve Mia'ya Icuş cıvıltıları gibi gelen tuhaf bir dilde söylenen sözler yankılanıyordu. Aynalar, lobideki kalabalığı ikiye katlıyor ve kargaşanın boyutunu arttırı-yordu.
Mia ne yapacağını şaşırarak geriledi ve olduğu yerde büzüldü.
"Ön tarafa!" diye bağırdı bir görevli zili çalarak. Çıkan keskin ses, Mia'nın karmaşık düşüncelerini gümüş bir ok gibi dağıttı. "Ön tarafa, lütfen!"
Sırıtan bir adam (siyah saçları kafasına yapıştırılmış, sarı benizli, yuvarlak çerçeveler ardında çekik gözleri olan) hızla Mia'ya yaklaştı ve dikdörtgen ışıklı aleti uzattı. Mia saldırdığı takdirde adamı öldürmeye kararlı bir şekilde olduğu yerde kaskatı kesildi.
"Karımla benim potorapımı çekel misınıs?"
Parlak ışık saçan aleti uzatıyordu. Almasını istiyordu. Mia aletin radyasyonla çalışıyor olabileceğini ve bebeğine zarar verebileceğini düşünüp endişeyle geriledi.
Susannah! Ne yapacağım ?
Cevap yoktu. Elbette olmazdı, az önce olanlardan sonra Susannah'nın yardımını bekleyemezdi ama...
Sırıtan adam hâlâ aleti ona doğru uzatıyordu. Biraz kafası karışmış görünmekle beraber isteğinde ısrarı sürdürüyordu. "Bir potorap lütfen?" ve dikdörtgen aleti Mia'nın eline bıraktı. Sonra gerileyip tıpatıp kendisine benzeyen (parlak siyah saçlarının kesiminin farklılığı hariç) bir kadına sarıldı. Yuvarlak çerçeveli gözlükleri bile aynıydı.
"Hayır," dedi, Mia. "Hayır, üzgünüm... hayır." Panik artık çok yakına, ve her an yüzeye çıkabilirdi.
(potorap çek, bebeği öldürelim)
Mia'nın aklından geçen ilk düşünce, aleti elinden bırakmak oldu Ama alet yere düşünce kırılabilir ve ışıkların kaynağı olan şeytan serbest kalabilirdi.
Şaşkın Japon çifte (adamın kolu hâlâ kadının belindeydi) özür diler-cesine gülümseyerek aleti yere bıraktı ve lobideki küçük mağazaya doğru telaşlı adımlarla ilerledi. Piyanonun sesi bile değişmişti; daha önce duy-duğu huzur veren melodilerin yerini sert, iniş çıkışlı, baş ağrıtan bir tını almıştı.
Yeni bir bluza ihtiyacım var, çünkü üzerimdeki kanlı. Bluzu alıp Altmış Birinci ve Lexingworth'deki... yani Lexington'daki Dixie Pig'e gideceğim ve bebeğimi doğuracağım. Bebeğim doğacak ve tüm bu kargaşa sona erecek. Ne kadar korktuğumu hatırlayıp güleceğim.
Ama mağaza da tıklım tıklım doluydu. Kocalarının odalara giriş işlemlerini tamamlamasını bekleyen Japon kadınlar hediyelik eşyaları inceliyor ve kuş cıvıltılarına benzer dilleriyle sohbet ediyorlardı. Mia tişörtlerle dolu bir raf gördü, ama rafın önü, tişörtleri inceleyen kadınlarla dolmuştu. Ayrıca kasanın önünde bir başka sıra vardı.
Susannah ne yapacağım? Bana yardım etmelisini
Cevap yoktu. Oradaydı, Mia varlığını hissedebiliyordu. Ama yardıma yanaşmıyordu. Peki ya ben, diye düşündü, Mia. Onun yerinde olsam ben yardım eder miydim ?

Eh, belki de ederdi. Elbette önce biri onu ikna edebilmeliydi ama...
Beni ikna edebilmenin tek yolu, gerçeği anlatmak, dedi, Susannah soğuk sesle.
Biri, mağazanın kapısında duran Mia'ya sürtünerek geçti. Mia karşımdaki bir düşmansa veya bebesinin düşmanıysa gözlerini oymaya hazır halde ellerini kaldırıp ona döndü.
"Afedelsiniz," dedi siyah saçlı kadın gülümseyerek. Az önceki adam gjbi o da o ışık patlaması yaratan dikdörtgen aletlerden birini uzatıyordu. Aletin ortasında, Mia'ya bakan camdan bir göz vardı. İçinde kendi ürkmüş» koyu, küçük suratının yansımasını görebiliyordu. "Potorap çekebilil misınıs? Alkadaşla benim potorapımızı?"
Mia, kadının söylediklerinin tek kelimesini bile anlamıyor, dikdörtgen aletle ne yapmasını istediğini bilmiyordu. Tek bildiği etrafında çok fazla insan olduğu, her yeri sardıkları ve içerisinin bir tımarhaneye düştüğüydü. Mağazanın camından, otelin önünün de aşağı kalır yanının olma-dığırîrgördü. Pek çok sarı araba ve camları içerisini göstermeyen (ama şüphesiz içeridekilerin dışarıyı görebildiği) siyah, uzun arabalar vardı. Gümüş rengi büyük bir taşıyıcı da kaldırımda homurdanarak duruyordu. Yeşil üniformalar giymiş iki adam caddeye çıkmış, gümüş renkte düdükler çalıyordu. Yakınlarda bir yerde bir şey, gürültüyle tıngırdamaya başladı. Hayatı boyunca delgi aletinin sesini duymamış olan Mia sesi makineli tüfeğinkine benzetti ama dışarıda kimse kendini kaldırımın üzerine atmıyor, hatta endişelenmiş bile görünmüyordu.
Kendi başına Dixie Pig'e nasıl gidecekti? Richard P. Sayre, orayı bulması için Susannah'nın yardım edeceğinden emin olduğunu söylemişti ama Susannah inatçı bir sessizliğe bürünmüştü ve Mia kontrolünü kaybetmenin eşiğine gelmişti. Sonra Susannah tekrar konuştu.
Sana şimdi biraz yardım edersem -rahatça nefes alabileceğin sakin bir yere götürüp tişörtün konusunda bir şeyler yapabilirsem- bana dürüst cevap-to verecek misin?
Ne hakkında?
Bebek hakkında, Mia. Ve annesi hakkında. Yani sen.
Sana cevaplan zaten verdim!
Hiç sanmıyorum. Ben ne kadar elementaheva. sen de o kadarsın Gerçeği istiyorum.
Neden?
Gerçeği istiyorum, diye tekrarladı Susannah ve sonra Mia'nın sorula-rina yanıt vermeyi reddederek sessizliğe büründü. Bir başka ufak tefek, sırıtan adam elindeki tuhaf aleti uzatarak yaklaştığında Mia kontrolünü kaybetti. O an, otelin lobisinin karşı tarafına geçmeyi bile tek başına be-ceremeyeceğini hissediyordu. Peki ya Dixie Pig'e nasıl gidecekti?
(Fedic'te)
(Discordia'da)
(Cehennem Çukuru Şatosu'nda)
geçirdiği onca yıldan sonra bu kadar çok insan arasında olmak aklım kaçıracakmış gibi hissetmesine yol açıyordu. Hem ayrıca, koyu tenli kadına bildiği azıcık şeyi anlatmasında ne sakınca olabilirdi? Kontrol ondaydı: Hiçliğin kızı, birin anası Mia'da. Gerçekleri söylemesinden ne zarar gelirdi?
Pekâlâ, dedi. İstediğini yapacağım, Susannah veya Odetta veya her kimsen. Bana yardım et. Bu hengâmeden kurtar.
Susannah Dean öne çıktı.

SEKİZ
Otelin barının hemen yanında, piyanistin bulunduğu köşenin ardında kadınlar tuvaleti vardı. Çekik gözlü, sarı tenli, siyah saçlı kadınlardan ikisi içerideydi; biri ellerini yıkıyor, diğeri saçlarını düzeltiyordu. Kuş cıvıltısına benzeyen dillerinde konuşuyorlardı. Yanlarından geçip bölm*,e giden kadına ikisi de dikkat etmedi. Bir dakika kadar sonra onu huzurlu bir sessizlikle baş başa bırakarak gittiler. Tek duyulan ses, hoparlörlerden gelen belli belirsiz hafif müzik yayınıydı.
Mia nasıl yapıldığını keşfettikten sonra kapıyı kilitledi. Susannah konuştuğunda klozetin kapağına oturmak üzereydi:
Tersyüz et.
Ne?
Tişörtü diyorum be kadın. Babanın hatırı için tersyüz et şunu!
Mia bir süre hiç kıpırdamadı. Çok şaşkındı.
Tişört, pirinç yetiştirilen kasabalarda erkeklerin de kadınların da çokça tercih ettiği, seyrek dokunmuş, rahat bir giysiydi. Yakası, Odetta Holmes'un kayık yaka diyeceği türdendi. Hiç düğmesi yoktu, ve evet, bu yüzden kolayca tersyüz edilebilirdi ama...
Sabırsızlanan Susannah, bütün gün burada dikilecek misin, diye sordu. Tersyüz et şunu! Ve sonra eteklerini kot pantolonunun içine sok.
M... niçin?
Sana farklı bir görünüm verecek, diye cevapladı, Susannah hemen ama asıl gerekçe bu değildi. Belden aşağısını görmek istiyordu. Bacakları Mia'ya aitse muhtemelen beyazdılar. İki renkli bir melez olduğu fikri onu hem büyülüyor, hem de biraz hasta ediyordu.
Mia birkaç saniye daha duraksadı. Parmakuçları, tişörtün sol ön tarafındaki kurumuş kan lekeleri üzerinde geziyordu. Lekeler tam kalbinin üzerindeydi. Tersyüz etmek! Lobideyken aklından yaklaşık yarım düzine tam olgunlaşmamış fikir gelmişti (mağazadaki insanları fildişi kaplumbağayı kullanarak etkisi altına almak, işe yaramaya en yakınıydı) ama

kahrolası şeyi tersyüz etmek aralarında yoktu. Bu da, paniğe ne denli yaklaş-"UŞ, olduğunun bir göstergesiydi. Ama şimdi...
Şatonun sessiz odaları ve Fedic'in ıssız sokaklarıyla taban tabana zıt oıan bu aşırı kalabalık ve dikkat dağıtan şehirde geçireceği kısa sürede
Susannah'ya ihtiyacı olacak mıydı? Otelden Altmış Birinci Sokak ile Le-xingworth'e gidene kadar olan sürede?
Lexington, dedi içinde kapana kısılmış olan kadın. Lexington. Bunu unutup duruyorsun, değil mi?
Evet. Evet, unutuyordu. Ve böylesine basit bir şeyi unutması için hiçbir sebep yoktu. Morehouse'a falan gitmemiş olabilirdi ama aptal değildi. Öyleyse neden...
Ne, diye sordu aniden. Niyegülümsüyorsun?
Hiçbir şeye, dedi içindeki kadın... ama hâlâ gülümsüyordu. Hatta sırıtıyordu. Mia bunu hissediyor ve son derece rahatsız oluyordu. Yukarıda, 1919 numaralı odada Susannah ona dehşet ve öfkeyle haykırıyor, Mia'yı sevdiği erkeğe ve yolundan gittiği adama ihanet etmekle suçluyordu. Ki bunlar, Mia'yı mahcup edecek kadar gerçekti. O şekilde hissetmek hoşuna gitmemişti, ama içindeki kadın kontrolünü kaybetmiş halde ulur, ağlar ve çığlık çığlığa bağırırken kendini daha rahat hissetmişti. Gülümsemesi, huzursuz ediyordu. Kahverengi derili kadının bu hali, dezavantajlı konumdan kurtulup üste çıkmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu; belki artık kozun elinde olduğunu sanıyordu. Ancak bu imkânsızdı elbette, Mia, Kral'ın koruması altındaydı, ama...
Bana neden gülümsediğini söyle!
Aman, o kadar önemli bir şey değil, dedi, Susannah ama sesi diğerine, adı Detta olan kadına benziyordu. Mia ondan hiç hoşlanmıyor, hatta biraz da korkuyordu. Sigmund Freud, diye bir herif varmış, beyazmış ama kafası çalışıyormuş. Bu herif demiş ki; eğer insan bir şeyi sürekli unutuyorsa, belki de unutmak istediği için unutuyordur.
Saçmalık, dedi, Mia soğukça. Zihninde bu konuşmayı yaptığı bölmenin ötesinde bir kapı açıldı ve içeri iki kadın daha girdi (hayır, en az ÜÇ, belki dört kişiydiler) ve kuş-dillerinde konuşmaya ve Mia'nın dişlerim kınasına yol açacak şekilde kıkırdamaya başladılar. Bebeğimi doğurmama yardım edecek kişilerin beklediği yerin adını neden unutayım?
Şey bu Freud (puro içen Viyanalı akıllı beyaz herif) zihnimizin altında başka bir zihin olduğunu iddia ediyor ve buna bilinçaltı, bilinç gerisi veya Tanrı'nın belası bilinç bir şeyi diyor. Ben böyle bir şeyin olduğunu iddia etmiyorum, onun söylediğini söylüyorum.
(Günü tüket, demişti Eddie bu kadarından emindi ve elinden geleni yapacaktı. Tek dileği, böyle yaparak Jake ve Peder Callahan'ın sonunu hazırlamıyor olmasıydı.)
Beyaz serseri Freud, diye devam etti, Detta. Bilinçaltının veya bilinç bir şeyinin üst bilinçten daha zeki olduğunu söylüyor. Olayın köküne üstte-kinden daha çabuk iniyormuş. Belki seninki de baştan beri söyleyip durduğum şeyi kavrıyordur, yani sözde arkadaşın olan Sayre'ın yalancı bir sıçan boku olduğunu, bebeğini çalacağını ve ne bileyim, onu bir leğenin içinde doğrayıp köpek besler gibi vampirlere yem edeceğini, bebeğinin o kıçı boklu vampirlerin midesini boylayıp...
Kapa çeneni! Kapa o yalancı çeneni!
Bölmenin dışındaki kuş kadınlar öyle tiz seslerle gülüyorlardı ki, Mia göz kürelerinin her an eriyip akacakmış gibi titreştiğini hissediyordu. Dışarı fırlayıp kafalarını, kanları tavana sıçrayana dek aynalara geçirmek ve beyinlerini...
Sakin ol, sakin ol, dedi içindeki kadın. Konuşan yine Susannah'ydı.
Yalan söylüyor! O sürtük YALAN söylüyor!
Hayır, dedi Susannah ve bu tek kelimedeki kesinlik, korkunun Mia'nın yüreğine bir ok gibi saplanmasına yol açtı. Aklından her geçeni söylüyor, orası muhakkak, ama yalan söylemiyor. Haydi Mia, tişörtünü tersyüz et.
Kuş kadınlar, göz yaşartan son bir kahkaha silsilesinden sonra tuva-'eti terk etti. Mia tişörtü çıkararak Susannah'nın içine birkaç damla süt damlatılmış kahve rengindeki çıplak göğüslerini ortaya çıkardı. Daima böğürtlenler kadar küçük olan göğüs uçları irileşmişti. Bir ağza girmek için can atan göğüs uçları...
Tişörtün içinde sadece birkaç minik bordo leke vardı. Mia tişörtü tekrar giydikten sonra eteklerini sokmak için kot pantolonunun düğmelerini açtı. Susannah, kasık tüylerinin bittiği yerdeki tenine büyülenmiş g02. lerle baktı. Orada teni, içine birkaç damla kahve katılmış süt rengindeydi. Daha aşağıda, şatoda gördüğü kadının bembeyaz bacakları vardı. Mia kot pantolonunu tamamen indirse, daha önce Mia (asıl Mia) Discordia üzerinden kralın şatosunun bulunduğu kızıl ışıltıya bakarken incelediği, sıyrıklar ve yara bereyle kaplı incikleri göreceğini biliyordu.
Bir şey, Susannah'yı dehşete düşürüyordu ve bir an düşündükten sonra (daha fazla süre gerekmedi) ne olduğunu kavradı. Mia, Odetta Holmes'un bacaklarının sadece Jack Mort, onu raylara ittiğinde kopan kısmını tamamladıysa sadece diz hizasına kadar beyaz olmalıydı. Ama bacaklarının üst kısmı da beyazdı. Kasıkları da beyaza dönüşüyordu. Ne acayip bir değişimdi bu?
Vücut çalan türden, diye cevapladı Detta neşeyle. Çok yakında beyaz bir göbeğin olacak... beyaz göğüslerin... beyaz boynun... beyaz yanakların...
Kes şunu, diye uyardı Susannah ama Detta Walker uyarılarına ne zaman kulak asmıştı ki? Onun veya bir başkasının uyarılarına?
En sonunda da bembeyaz bir beynin olacak kızım! Bir Mia beyni! Ne hoş olacak, değil mi? Tabi ya! O zaman baştan ayağa Mia olacaksın!
Sonra tişört indirilip kalçalarını örttü; kot pantolonunun düğmelen iliklendi. Mia klozete oturdu. Hemen önünde, kapıya yazılmış bir duvar yazısı vardı: BANGO SKANK KRALİ BEKLİYOR!

Bango Skank kim? diye sordu, Mia.
Hiçbir fikrim yok.
Galiba... Güçtü, ama Mia kendini zorladı. Galiba sana teşekkür borçluyum-
Susannah'nın cevabı soğuk ve çabuktu. Bana gerçekle teşekkür et.
Önce bana neden yardım ettiğini söyle. Yaptığım onca şeyden...
Mia bu kez sözlerini bitiremedi. Cesur olduğunu düşünürdü (en azından bebeğine hizmet etmek için olması gerektiği kadar cesur) ama bu kez başladığını bitirememişti.
Sevdiğim erkeğe ihanet edip onu, basit tanımıyla Kızıl Kral'ın ayak takımının eline düşürmenden sonra mı? Sen seninkine sahip olduğun sürece benim sahip olduğumu öldürmelerinin sakıncası olmadığına karar vermenden sonra mı? Bilmek istediğin bu mu?
Mia bu şekilde dile getirilmesini duymayı hiç istememişti, ama katlandı. Katlanmaya mecburdu.
Evet, sana uyarsa.
Bu kez cevap veren diğeri oldu. Sesi sert, muzaffer, alaycı, nefret dolu, çatlaktı. Kuş kadınların tiz kahkahalarından da beterdi. Çok daha beterdi.
Çünkü benimkiler kurtulmayı başardı, işte bu yüzden! O beyaz köpekleri bir güzel becerdiler! Vurmadıkları da havaya uçup paramparça oldu!
Mia içinde hafif bir huzursuzluk hissetti. Söyledikleri doğru olabilirdi de, olmayabilirdi de ama haşince gülen bu kötücül kadının kendi söylediklerine inandığı muhakkaktı. Roland ve Eddie Dean hâlâ yaşıyorsa Kızıl Kral söylendiği gibi mutlak güce sahip olmayabilir miydi? Yoksa yanlış mı yönlendirilmişti...
Kes şunu! Kes şunu, o şekilde düşünemezsin!
Yardım etmemin bir sebebi daha var. Haşin olan hiç olmazsa o an için gitmiş, yerini diğeri almıştı.
Nedir?
Bu benim de bebeğim, dedi, Susannah. Öldürülmesini istemiyorum.
Sana inanmıyorum.
Ama inanıyordu. Çünkü içindeki kadın haklıydı: Gilead'lı ve Discor. dia'h Mordred Deschain ikisine de aitti. Kötü olan umursamıyor olabilir. di ama diğerinin, Susannah'nın, bebenin çekimini hissettiği açıktı. Ve Sayre ile Dixie Pig'de bekleyenler konusunda haklıysa... gerçekten yalan, cı ve sahtekârlarsa...
Kes şunu. Dur. Onlardan başka gidecek yerim yok.
Var, dedi, Susannah çabucak. Siyah On Üç ile dilediğin yere gidebilir. sin.
Anlamıyorsun. Beni takip eder. Onu izler.
Haklısın, anlamıyorum. Aslında anlıyordu ya da anladığını sanıyordu ama... Günü tüket, demişti Eddie.
Pekâlâ, anlatmaya çalışacağım. Benim de her şeyi anladığım söylenemez -bilmediklerim var- ama sana elimden geldiğince anlatacağım.
Teşekkür ede...
Susannah sözlerini tamamlayamadan yine düşmeye başladı. Tavşan deliğine düşen Alice gibi. Klozetin içinden, zeminin içinden, zeminin altındaki boruların arasından geçip bir başka dünyaya doğru düştü.

DOKUZ
Bu kez düşüşü bir şatoda sonlanmadı, bu kez değil. Roland onlara yolculuk ettiği yıllara dair birkaç hikâye anlatmıştı (Eluria'nın vampir hemşireleri ve minik doktorları, Doğu Downe'in yürüyen suları ve elbette lanetli ilk aşkının öyküsü) ve bu da, o hikâyelerden birinin içine düşmek gibiydi. Ya da belki hâlâ göreceli olarak yeni sayılabilecek ABC-TV'de gösterilen, "yetişkin Westernleri" denen filmlerden birine düşmek gib': Ty Hardin'li Sugarfoot, James Garner'lı Maverick veya (Odetta Hol-

^es'un favorisi) Clint Walker'h Cheyenne'in içine. (Odetta bir keresinde AgC'ye bir mektup yazarak İç Savaş'tan sonraki yıllarda gezgin hayatı aşayan zenci bir kovboyun hikâyelerini anlatan bir dizi çektikleri takdirde çok farklı kesimlerden yeni izleyiciler kazanabileceklerini söylemiş ama bir cevap alamamıştı. Daha sonra, mektubu yazmanın saçma bir fi-)ar, tamamen vakit kaybı olduğunu düşünmüştü.)
At kiralanan bir ahırın önündeki tabelada KOŞUMLAR UCUZA TAMİR EDİLİR yazıyordu. Otelin önündeki tabela ise SESSİZ ODALAR, RAHAT YATAKLAR vaat ediyordu. En az beş meyhane vardı. Birinin önündeki robot, ampul kafasını öne arkaya çevirerek yüzünün ortasındaki boynuz şeklindeki hoparlörden boş kasabaya yüksek sesle aynı yayını tekrarlayıp duruyordu: "Kızlar, kızlar, kızlar! Bazıları insan bazıları biyonik ama kimin umurunda, farkı anlayamazsınız, istediğiniz her şeyi şikâyet etmeden yaparlar, sözlüklerinde hayır kelimesi yoktur, her hareketleriyle sizi tatmin ederler! Kızlar, kızlar, kızlar! Bazıları biyonik bazıları gerçek ama dokunduğunuzda farkı anlayamazsınız! Her istediğinizi yaparlar! Sizinle aynı şeyi isterler!"
Susannah'nın yanında karnı şiş, bacakları çizik içinde, omuz hizasındaki saçları simsiyah, güzel bir beyaz kadın yürüyordu. FEDIC HOŞ-VAKİT MEYHANESİ, BARI VE DANS SALONU'nun gösterişli ön cephesinin biraz ötesinden geçiyorlardı ve kadının üzerinde rengi solmuş, hamileliğini iyice belirginleştirip bir kıyamet alameti gibi görünmesine yol açan ekose bir elbise vardı. Şatonun albenisini taşıyan huarache'\eı yerini eski ve yıpranmış çizmelere bırakmıştı. Her ikisi de kısa çizmeler giymişti ve topukları tahta kaldırımda tok sesler çıkarıyordu.

Daha ilerideki terk edilmiş meyhanelerin birinden kıpır kıpır bir caz melodisi yayılıyordu. Susannah'nın kulağına eski bir şiirden bir dize çamdı: Bir grup genç Malamute Meyhanesi'nde gürültülü bir kutlama yapıyordu!
Susannah yaylı kapıların üzerine baktı ve yazıyı görünce hiç şaşırma, di; MALAMUTE MEYHANESİ SERVİSİ. Adımlarını biraz yavaşlatıp çift kanatlı yaylı kapıların üzerinden içeri bir göz attı ve kendi kendine çalan krom piyanoyu gördü. Tozlu tuşlar gö. rünmez parmaklar tarafından çalmıyormuşçasma yükselip iniyordu. Hiç şüphesiz çok popüler Kuzey Merkez Pozitronik'in ürünlerinden biri olan mekanik müzik kutusu, ölü bir robot ve uzak köşedeki çürüme evresinin son aşamasına, kemiklerin toza dönüşme safhasına ulaşmış iki iskelet haricinde boş olan salona durmaksızın yayın yapıyordu.
Daha ileride, kasabanın tek caddesinin sonunda şatonun surları yükseliyordu. O kadar yüksek ve genişti ki gökyüzünün büyük bir kısmını kapatıyordu.
Susannah aniden yumruğuyla başının yan tarafına vurdu. Sonra ellerini öne uzatıp parmaklarını şaklattı.
"Ne yapıyorsun?" diye sordu, Mia. "Söyle, yalvarırım."
"Burda olduğumdan emin olmaya çalışıyorum. Fiziksel anlamda bur-da olduğumdan."
"Öylesin."
"Görünen o. Ama nasıl oluyor?"
Mia bilmediğini anlatmak istercesine başını iki yana salladı. Susannah hiç olmazsa bu konuda ona inanıyordu. Detta'dan da herhangi bir muhalif söz gelmemişti.
"Beklediğim bu değildi," dedi Susannah etrafına bakarak. "Kesinlikle değildi."
"Değil miydi?" diye sordu yanındaki kadın; sesinde pek fazla ilgi yoktu. Mia hamileliğinin son dönemlerindeki kadınlara has o tuhaf ama garip bir şekilde şefkat uyandıran paytak adımlarla yürüyordu. "Peki ne bekliyordun, Susannah?"
"Daha ortaçağımsı bir ortam sanırım. Orası gibi." Şatoyu işaret etti.
Mia ister beğen, ister beğenme dercesine omuz silkti. Sonra sordu, «piğeri de yanında mı? Kötü olan?"
Kastettiği Detta'ydı. Elbette. "O daima benimle. Bebenin senin bir parçan olduğu gibi o da benim bir parçam." Gerçi becerilen Susannah iken hamile kalanın nasıl Mia olduğu hâlâ Susannah'nın aklını kurcalayan ve öğrenmek için can attığı bir meseleydi.
"Ben yakında benimkini doğuracağım," dedi, Mia. "Sen ondan asla kurtulamayacak mısın?"
"Kurtulduğumu sanmıştım," dedi, Susannah dürüstçe. "Geri döndü. Sanırım dönüşünün en büyük sebebi seninle başa çıkmak."
"Ondan nefret ediyorum."
"Biliyorum." Susannah daha fazlasını da biliyordu. Mia, Detta'dan korkuyordu. Hem de çok çok korkuyordu.
"O konuşacak olursa görüşmemiz sona erer."
Susannah omuzlarını silkti. "Canı istediği zaman gelir, keyfi isterse konuşur. Benden izin istemez."
Biraz ötelerinde, caddenin onların bulunduğu tarafında bir kemer vardı. Üzerindeki tabelada şunlar yazılıydı:
FEDIC İSTASYONU
MONO PATRICIA YOLA DEVAM ETMİYOR
PARMAK İZİ OKUYUCUSU ARIZALI
BİLETİNİZİ GÖSTERİNİZ
KUZEY MERKEZ POZİTRONİK SABRINIZ İÇİN MİNNETTAR
Tabela Susannah'yı gerisindeki istasyon platformunda gördüğü iki nesne kadar ilgilendirmemişti: biri, sadece başı ve sallanan tek kolu kalana dek çürümüş bir oyuncak bebekti; diğeriyse sırıtan bir maske. Maske Çelikten yapılmış gibi görünmesine rağmen büyük bir bölümü et gibi çürümüştü. Sırıtan ağızdan fırlayan dişler sipsivriydi. Gözleri camdandı. Susannah gözlerin yine Kuzey Merkez Pozitronik yapımı mercekler olduğundan emindi. Maskenin etrafında birkaç parça yeşil kumaş kalıntıSl vardı. Şüphesiz maskeyi bir zamanlar çevreleyen kukuletadan geri kalan, lardı. Susannah oyuncak bebekten ve maskeden geri kalanlar arasındaki ilişkiyi hemen tahmin etti; Detta'nm da sıkça söylemekten hoşlandığı giy (özellikle de otobanlar üzerinde görülen otoparklardaki azgın oğlanlara) annesi bir aptal yetiştirmemişti.
"Onları buraya getiriyorlardı," dedi. "Kurtlar Calla Bryn Sturgis'den çaldığı ikizleri buraya getiriyordu. Burası onlar üzerinde -ne?- işlem yap. tıkları yer."
"Sadece Calla Bryn Sturgis'den değil," dedi, Mia umursamazca. "Ama evet. Ve bebekler buraya getirildikten sonra oraya götürülüyordu. Senin de tanıyacağından emin olduğum yere."
Fedic'in tek caddesinin ötesinde, yukarıda bir yeri gösterdi. Şatonun surları kasabanın ucunda aniden sona ermeden önceki son bina, duvarları kirli, dalgalı metalden oluşan, kıvrımlı çatısı paslı uzun bir Quonset kulübeydi. Susannah'nın görebildiği tarafta sıralanmış pencereler tahtalarla kapatılmıştı. Aynı tarafta çelik bir parmaklık uzanıyordu. Hepsi gri olan yaklaşık yetmiş at, buraya bağlanmıştı. Bazıları bacakları havaya dikilecek şekilde yere devrilmiş, kıpırtısızca yatıyordu. Birkaçı başlarını kadın seslerinin geldiği yöne çevirdi ve o pozisyonda donup kaldı. Atlarla hiç bağdaşmayacak bir davranıştı ama elbette bunlar gerçek at değildi. Robot, biyonik veya Roland'ın kullandığı terimlerden herhangi biri oldukları aşikârdı. Çoğu bozulmuş veya enerjisi tükenmiş gibi görünüyordu.
Binanın önündeki paslı tabelada şöyle yazıyordu:
KUZEY MERKEZ POZİTRONİK LTD.
Fedic Karargâhı 16. Kavis Deney İstasyonu

Maksimum Güvenlik
SÖZLÜ GİRİŞ KODU GEREKLİ
GÖZ İZİ GEREKLİ
"Bir başka Doğan, değil mi?" diye sordu, Susannah.
"Şey, hem evet, hem hayır," dedi, Mia. "Burası aslında bütün Dogan-lar'ın Dogan'ı."
"Kurtlar'ın çocukları getirdiği yer."
"Evet ve yine getirecekler," dedi, Mia. "Çünkü Silahşor dostunun sebep olduğu ufak rahatsızlık kralı uzun süreliğine durduramayacak. Bundan kesinlikle eminim."
Susannah, ona içten bir merakla baktı. "Böyle acımasızca konuşurken nasıl bu denli sakin olabiliyorsun?" diye sordu. "Çocukları buraya getirip kafalarını... balkabağı gibi oyuyorlar. Kimseye zararı dokunmamış masum çocukları! Geriye acılar içinde irileşen ve yine ıstırapla ölen boş beyinli geri zekâlılar gönderiyorlar. Kaçırılan ve kollarını sana doğru uzatıp feryat eden senin çocuğun olsaydı bu kadar soğukkanlı olur muydun, Mia?"
Mia kızardı ama gözlerini onunkilerden kaçırmadı. "Herkes ka'nm çizdiği yolda yürümek zorunda, New York'lu Susannah. Benim yolum bebemi doğurup büyütmek ve bu şekilde dinh'min görevini sonlandırmak. Ve hayatını."
"Herkesin ka'mn onlar için çizdiği yolun ne olduğunu bilmesi ne hoş," dedi, Susannah. "Sence de öyle değil mi?"
"Sanırım korktuğun için benimle alay etmeye çalışıyorsun," dedi, Mia ifadesizce. "Seni böylesi memnun edecekse durma, devam et." Kolla-nnı iki yana açtı ve eğilip kocaman karnı üzerinden alayla selam verdi.
Üzerinde KADİN GİYİM VE ŞAPKALAR yazan bir dükkânın önünde, Fedic Dogan'ınm karşısında durdular. Günü tüketeceksin, burada bulunuşunun bir sebebinin de bu olduğunu unutma, diye düşündü, Susannah. Zaman geçir. Paylaştığınız tuhaf bedeni o bölmede mümkün olduğunca uzun süre tut.
"Alay etmiyorum," dedi, Susannah. "Sadece kendini o annelerin yerine koymanı istiyorum."
Mia başını iki yana öfkeyle sallayınca mürekkep karası saçları omuz larını süpürerek havalandı. "Kaderlerini ben çizmedim, hanım. Kendi, minkini de. Bu yüzden gözyaşı dökmeyeceğim, teşekkürler. Hikâyen^ dinleyecek misin dinlemeyecek misin?"
"Evet, lütfen."
"O halde oturalım zira bacaklarım çok yoruldu."

ON
Geldikleri yöne doğru ilerleyip birkaç dükkânı geçtikten sonra Gin-Puppie Meyhanesi'nde hâlâ ağırlıklarını taşıyabilecek kadar sağlam görünen sandalyeler buldular, ama tozla karışık ölüm kokan meyhane iki kadının da hoşuna gitmemişti. Sandalyeleri tahta kaldırıma çıkardılar ve Mia oturup rahatlayarak iç çekti.
"Yakında," dedi. "Yakında serbest kalacaksın, New York'lu Susannah. Ben de öyle."
"Belki ama hiçbir şey anlamıyorum. Kızıl Kral'ın hizmetkârı olduğunu şüphesiz bildiğin halde şu Richard Sayre denen adamın peşinden koşmana hiç anlam veremiyorum."
"Sus!" dedi, Mia. Bacaklarını açmış, şişkin karnının üzerinden boş caddeye bakıyordu. "Ka'nın benim için çizdiği tek kaderi yerine getirme fırsatını bana kralın bir adamı verdi. Sayre değil, ondan çok daha güçlü bir adam. Sayre'm emir aldığı biri. Adı Walter."
Roland'ın eski düşmanının adını duyan Susannah irkildi. Mia ona baktı ve yüzünde haşin bir gülümseme belirdi. "Bakıyorum bu ismi tanıyorsun. Eh, bu konuşmayı biraz olsun kısaltır. Tanrı biliyor ya şimdiden hoşuma gitmeyecek kadar fazla konuşma oldu; yaradılış sebebim bu değil. Ben bebemi doğurup büyütmek için yaratıldım, daha fazlası için değil. Daha azı için de değil."

Susannah karşılık vermedi. Onun işi öldürmekti, o anki görevi de zaman öldürmekti, ama Mia'nın sabit fikirliliği onu usandırmaya başlamıştı. Korkutması da cabası.
Mia bu düşünceyi duymuş gibi, "Neysem oyum ve halimden memnunum," dedi. "Başkaları memnun değilse bana ne? Cehenneme kadar yolları var!"
En alıngan anlanndaki Detta gibi konuşuyor, diye düşündü, Susannah ama bir şey söylemedi. Sessiz kalmak daha güvenli gibi görünüyordu.
Mia bir anlık duraksamanın ardından devam etti. "Bununla birlikte burda olmanın bazı... anıları geri getirmediğini söylersem yalan olur. Evet!" Ve umulmadık bir kahkaha attı. Çıkan ses, umulmadık olduğu kadar tatlı ve melodikti.
"Hikâyeni anlat," dedi, Susannah. "Bu kez tümünü anlat. Doğumun başlamasına daha zaman var."
"Öyle mi dersin?"
"Evet. Anlat hadi."
Mia birkaç dakika boyunca sessiz kalıp terk edilmişliğin hüznünü yayan, tozla kaplı caddeye baktı. Hikâyenin başlamasını bekleyen Susannah, Fedic'teki ıssız, ruhsuz, gölgesiz havayı ilk kez fark etti. Her şeyi çok iyi görüyordu ve şatoda oldukları zamandaki gibi ay yoktu ama yine de gündüz vakti olduğunu kesin bir ifadeyle söyleyemiyordu. Burada zaman yok, diye fısıldadı Susannah'nın tanımadığı bir ses kafasının içinden. Burası arada bir yer, Susannah. Gölgelerin iptal edildiği, zamanın soluğunu tuttuğu bir yer.
Sonra Mia hikâyesini anlattı. Susannah'nın beklediğinden kısaydı (Eddie'nin uyarısının ardından gelen zaman öldürme çabası göz önüne alındığında istediğinden de kısaydı) ama pek çok şeyi açıklıyordu. Hatta Susannah'nın umduğundan

fazlasını açıklıyordu. Giderek artan bir öfkeyle dinledi ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Görünüşe bakılırsa o gün, taş ve kemiklerden oluşan çemberin içinde başına gelen tecavüzden fa2. lasıydı. Aynı zamanda soyguna uğramıştı; bir kadının başına gelebilecek en tuhaf soygundu.
Ve hâlâ devam ediyordu.

ON BİR
"Şuraya bak, sana yarasın," dedi, Susannah'nın yanında, tahta kaldırımda oturan şiş karınlı kadın. "Bak ve Mia'nın ismine sahip olmadan önceki halini gör."
Susannah caddeye baktı. Önce terk edilmiş kıymıklı bir araba tekerleği, (ve uzun zaman önce kurumuş) sulama oluğu ve bir sığırtmacın mahmuzundan kopmuş gibi görünen gümüşümsü, yıldız şeklinde bir metal parçasından başka bir şey göremedi.
Sonra, puslu bir figür yavaşça belirdi. Çıplak bir kadına aitti. Güzelliği göz kamaştırıcıydı; Susannah bunu kadının görüntüsü daha netleşmeden anlamıştı. Yaşını söylemek mümkün değildi. Siyah saçları omuz hizasına dek iniyordu. Karnı dümdüzdü, göbeği, kadınları seven her erkeğin dilini seve seve gezdireceği çekicilikteydi. Lanet olsun, bunu ben bile isteyebilirim, diye düşündü, Susannah (ya da belki Detta). Hayalet-kadının bacaklarının arasında güzel bir yarık vardı. Buradaki cazibenin çekimi inanılmazdı.
"Buraya geldiğim zamanki halim," dedi hayalet-kadının Susannah'nın yanında oturan hamile versiyonu. Tatil fotoğraflarını gösteren bir kadın gibi konuşuyordu. Bu, ben Büyük Kanyon'dayken, bu Seattle'da, işte bu da Grand Coulee Barajı'ndayken; ve bu, Fedic Caddesi'nde, hoşuna gider umarım. Hamile kadın da güzeldi ama caddedeki gölge gibi tüyler ürpertici bir şekilde değil. Hamile kadının yaşı aşağı yukarı tahmin edilebilirdi mesela. Yirmilerinin sonlarında olmalıydı. Yüzünde, tecrübenin bıraktığı izler vardı. Çoğu acı veren tecrübeler.
"Bir elemental olduğumu söylemiştim (dinh'inle sevişen) ama yalandı. Bundan şüphelendiğini tahmin edebiliyorum. Herhangi bir çıkar amacı güderek yalan söylemedim, sadece... bilmiyorum... sanırım doğru olmasını dilediğim için öyle söyledim. Bebeğin o açıdan da bana ait olmasını istiyordum..."
"Başından beri senin olmasını istedin."
"Evet, doğru dedin. Başından itibaren." Çıplak kadının kolları sallanıp sırtındaki kaslar kasılıp gevşeyerek ve kalçaları nefes kesen bir ritimle salınarak caddede yürüyüşünü izlediler. Toprak yol üzerinde hiçbir iz bırakmıyordu.
"Prim geri çekildiğinde görünmez dünyanın yaratıklarının arkada bırakıldığını söylemiştim. Pek çoğu, karaya vurup yabancı bir ortamda soluksuz kalan balıklar ve deniz yaratıkları gibi öldü. Ama adapte olabilenlere daima rastlanır ve ben de o talihsizlerden biriydim. Başıboş, avare dolaştım ve çorak topraklarda ne zaman insanlara rastlasam bu gördüğün şekle burundum."
Caddedeki kadın, podyumda bir manken gibi (teşhir edeceği Paris modaevlerine ait son kreasyonu giymeyi unutan bir manken) topuklarının üzerinde döndü, ipeksi kalçaları nefes kesen bir ahenkle dalgalandı ve üzerlerinde hilal şeklinde anlık çukurlar oluştu. Kakküllerinin hemen altından bakan gözlerini ufukta bir noktaya dikmiş olan kadın tekrar yürümeye başladı ve saçları, takısız kulaklarının etrafında dalgalandı.
"Aleti olan birini bulduğumda beceriyordum," dedi, Mia. "Önce «^ı'unla ilişkiye girmeye çalışan, sonra dinh'inle emeline ulaşan iblis elemental ile ortak yanım buydu; sanırım bu da yalanımı biraz olsun izah ediyor. Ve dinh'ini çekici bulmuştum." Minik bir açgözlülük kırıntısı sesini sertleştirmişti. Susannah'nın içindeki Detta bunu seksi buldu ve du. dakları iğrenç bir anlayışın yarattığı gülümsemeyle gerildi.
"Hepsini beceriyordum, kurtulmayı başaramazlarsa öldürene kadar devam ediyordum." Son derece sıradan bir konudan bahseder gibiydi. Grand Coulee'dm sonra Yosemite'e gittik. "Dinh'ine benden bir mesaj ile. tir misin, Susannah? Eğer onu tekrar görebilirsen?"
"Elbette, istersen."
"Bir zamanlar Amos Depape adında bir adam -kötü bir adam- tanıyordu, Mejis'te Eldred Jonas'la birlikte kaçan Roy Depape'in kardeşi. Dinh'in Amos Depape'i bir yılanın soktuğunu ve ölüm sebebinin bu olduğunu sanıyor. Bu bir anlamda doğru... ama yılan bendim."
Susannah hiçbir şey söylemedi.
"Onları seks için becermiyordum, amacım öldürmek de değildi ama geberip aletleri sonunda içimden eriyen buz saçakları gibi yumuşayıp çıktığında hiç umursamıyordum. Aslında buraya, Fedic'e gelene dek onları niçin becerdiğimi bilmiyordum. O eski günlerde buralarda hâlâ kadınlar ve erkekler vardı; Kızıl Ölüm henüz gelmemişti, anlarsın ya. Kasabanın ötesinde, topraktaki yarık şimdi olduğu gibi o zaman da oradaydı ama üzerinden geçen köprü sapasağlamdı. O zamanın insanları inatçıydı, bırakmamaya kararlıydılar. Bu tavırlarını Discordia Kalesi'ne hayaletlerin dadandığı dedikoduları başladığında bile terk etmediler. Trenler hâlâ geliyordu ama tarifelere uymuyorlardı..."
"Ya çocuklar?" diye sordu, Susannah. "İkizler?" Duraksadı. "Kurtlar?"
"Hayır, onlar iki düzine asır sonra başladı. Belki daha da sonra. Ama şimdi beni dinle: Fedic'te bebeği olan bir çift vardı. Bunun, insanların çoğunun elemental'leı gibi kısır olduğu, olmayanların ise ya yavaş değişkenler ya da canavarlar dünyaya getirdiği ve ilk soluklarının ardından hayatla rına son verdiği o günlerde ne kadar nadir ve harika bir olay olduğunu tahmin edemezsin, New York'lu Susannah. Canavar bebeklerin çoğu doğar doğmaz öldürüldü. Ama bu bebek!"
Ellerini çırptı. Gözleri parlıyordu.

"Yusyuvarlak, pespembe, tek minik bir lekecikle bile bozulmamış, ^sursuz bir bebekti ve onu görür görmez varlığımın amacını kavradım. Ne seks için beceriyordum, ne birleşme anında ölümlü olduğum, ne de becerdiklerimin çoğu öldüğü için. İnsanları becermekteki tek amacım onlarınki gibi bir bebek sahibi olmaktı. Onların Michael'ı gibi."
Başını hafifçe eğip, "Onu alacaktım, biliyorsun," dedi. "Adama gidip aklını kaçırtana dek becerecek, sonra kulağına karısını öldürmesi gerektiğini fısıldayacaktım. Kadın yolun sonundaki açıklığa gittiğinde adamı ölümüne becerecektim ve bebek (o muhteşem, minik, pembe bebek) benim olacaktı. Anlıyor musun?"
"Evet," dedi, Susannah. Midesi hafifçe bulanıyordu. Caddenin ortasındaki hayalet-kadın, bir dönüş daha yaptı ve yürümeye devam etti. Yolun aşağısındaki reklamcı-robot, sonsuza dek sürecekmiş gibi görünen tiradına devam ediyordu: Kızlar, kızlar, kızlar! Bazıları insan bazıları biyonik ama kimin umurunda, farkı anlayamazsınız!
"Ama yanlarına yaklaşamadığımı gördüm," dedi, Mia. "Sanki etrafla-nna sihirli bir çember çizilmişti. Sanırım sebep bebekti.
"Sonra salgın başladı. Kızıl Ölüm. Bazıları şatoda bir şeyin, sonsuza dek kapalı kalması gereken, içi iblislere özgü bir şeylerle dolu bir kavanozun açıldığını söyledi. Bazıları ise salgının yarıktan -oraya Şeytan'm Kıçı diyorlardı- çıkageldiğini söylüyordu. Sebep herhangi biri olabilirdi, sonuç değişmiyordu; Fedic'te, Discordia'nın kıyısında yaşam sona ermişti. Pek Ç°k kişi arabalarla veya yürüyerek kasabadan ayrıldı. Bebek Michael ve anne babası bir trenin geleceğini umarak bekledi. Her gün hastalanmaları bekledim (bebeğin yumuşacık yanaklarında ve tombul kollarında kırmızı lekeler görmeyi bekledim) ama hiçbiri hasta olmadı. Belki de gerçe^ ten sihirli bir çember içindeydiler. Öyle olmalılar. Sonra bir tren gel^j Patricia'ydı. Mono. Biliyor mu..."
"Evet," dedi, Susannah. Blaine'in eşi olan mono hakkında bilmek is. tediği her şeyi biliyordu. Herhalde bir zamanlar Lud'a olduğu gibi buraya da seferleri vardı.
"Tamam. Trene bindiler. Görünmeyen gözyaşları döküp duyulmayan çığlıklar atarak istasyonda arkalarından baktım. Minik oğullarıyla trene binmişlerdi... ama o zamanlar üç dört yaşlarında olmuştu, hem yü-rüyor, hem konuşuyordu. Ve gittiler. Peşlerinden gitmeye çalıştım ama yapamadım, Susannah. Burda bir mahkûmdum. Amacımı keşfetmek beni mahkûm etmişti."
Susannah bundan şüpheliydi ama yorum yapmamayı tercih etti.
"Yıllar, on yıllar, yüzyıllar gelip geçti. Artık Fedic'te sadece robotlar ve Kızıl Ölüm'ün kurbanlarının önce iskeletlere, sonra toza dönüşen gömülmemiş cesetleri kalmıştı.
"Sonra yine insanlar geldi ama onlara yaklaşmaya cesaret edemedim çünkü onun adamlarıydılar." Duraksadı. "O şeyin adamları."
"Kızıl Kral'm."
"Öyle. Alınlarında durmaksızın kanayan delikler olan adamlar. Oraya gittiler." Fedic Dogan'mı 16. Kavis Deney İstasyonu'nu gösterdi. "Ve lanetli makineleri kısa süre sonra dünyayı hâlâ ayakta tutmaya inanıyor-larmışçasına tekrar çalışmaya başladı. Ama asıl istedikleri dünyayı ayakta tutmak değildi, hayır! Onların istediği kesinlikle bu değildi! Yataklar getirdiler..."
"Yataklar!" dedi şaşıran, Susannah. Yolda yürümekte olan güzel kadın topukları üzerinde tekrar zarifçe döndü.
"Evet, çocuklar için ama bu, Kurtlar'ın onları buraya getirmeye başlamasından ve dinh'inm hikâyesinin bir parçası olmandan çok önceydi' Ve sonra Walter bana geldi."
"Yoldaki kadını yok edebilir misin?" diye sordu Susannah aniden (ve biraz huysuzca). "Senin bir versiyonun olduğunu biliyorum, o kadarını anladım ama beni biraz... bilmiyorum... rahatsız ediyor. Gitmesini sağlayabilir misin?"
"Eğer istiyorsan elbette." Mia dudaklarını büzüp üfledi. Rahatsız edecek kadar güzel olan kadın (ismi olmayan ruh) bir duman bulutu gibi yok oldu.
Hikâyesini kafasında toparlamaya çalışan Mia birkaç dakika boyunca sessiz kaldı. Sonra devam etti. "Walter... beni gördü. Diğerleri gibi değil. Ölümüne becerdiklerim bile sadece görmek istediklerini görüyordu. Ya da görmelerini istediğimi." Anılar yüzünde nahoş bir gülümseme belirmesine sebep olmuştu. "Bazılarının annelerini becerdiklerini düşünerek ölmesini sağlamıştım! Yüzlerini görmeliydin!" Sonra gülümsemesi silindi. "Ama Walter beni gördü."
"O neye benziyordu?"
"Söylemesi zor, Susannah. Başında bir kukuleta vardı ve altından sı-ntıyordu; hep sırıtırdı. Benimle konuştu. Orda." Hafifçe titreyen parmağıyla Fedic Hoş-Vakit Meyhanesi'ni gösterdi.
"Ama alnında bir iz yoktu?"
"Yoktu, bundan eminim. Peder Callahan'ın sığ adamlar dediklerinden biri değildi. Onların görevi Kırıcılar. Sadece ve sadece Kırıcılar."
Susannah belli etmemeye çalışmasına rağmen o noktada öfkelenmeye başladı. Mia tüm anılarına, Aa-ter'lerinin tüm sırlarına ulaşabiliyordu. Bu, evine giren hırsızın parasını çalmakla kalmayıp iç çamaşırlarını denemesine ve özel mektuplarını okumasına benziyordu.
Berbat bir histi.
"Sanırım Walter için Kızıl Kral'ın başbakanı denebilir. Çoğunlukla talik değiştirip yolculuk eder ve başka dünyalarda başka isimlerle tanınır ania daima sırıtır, güler..."
"Onunla kısa süreliğine karşılaşmıştım," dedi, Susannah. "İsmi Flago> di. Tekrar görüşmeyi umuyorum."
"Onu gerçekten tanısaydın böyle bir şeyi dilemezdin."
"Şu bahsettiğin Kırıcılar... nerdeler?"

"Neden... Gök Gürültüsü'nde, bilmiyor musun? Gölge topraklarda Neden sordun?"
"Sadece merak ettim," dedi, Susannah ve Eddie'nin sesini duyar gibi oldu: Cevap vereceği her soruyu sor. Günü tüket. Bize yetişmemiz için fırsat yarat. Böyle ayrılmışlarken Mia'nın düşüncelerini okumadığını ümit ediyordu. Okuyabiliyorlarsa boğazlarına kadar boka batmışlar demekti. "Walter konusuna geri dönelim. Biraz ondan bahsedebilir miyiz?"
Mia kabul ettiğini belirten, Susannah'nın tam anlamıyla inanmadığı, bezgince bir el hareketi yaptı. Mia ne zamandır duyacağı herhangi bir hikâyeyle ilgileniyordu? Susannah cevabın muhtemelen hiçbir zaman olduğunu tahmin edebiliyordu. Ve Susannah'nın sorduğu sorular, dile getirdiği şüpheler... bazıları kuşkusuz Mia'nın da aklından geçmiş olmalıydı. Elbette dine edilmiş küfürler gibi çarçabuk uzaklaştırılmışlardı ama yine de... karşısındaki aptal bir kadın değildi. Ama takıntılar insanı aptallaştı-rabilirdi. Susannah bunun mümkün olabileceğini düşündü.
"Susannah? Dilini Hantal Billy mi kaptı?"
"Hayır, sadece Walter'in gelmesinin seni ne kadar rahatlatmış olabileceğini düşünüyordum."
Mia bunu düşündü ve gülümsedi. Gülümsemek onu değiştiriyor; çocuksu, saf ve utangaç görünmesine yol açıyordu. Susannah, görünüşe al-danmaması gerektiğini kendi kendine hatırlatmak zorunda kaldı. "Evet! Öyleydi! Tabi ki rahatladım!"
"Amacını keşfedip amacın yüzünden burda kapana kısılmandan-Kurtlar'ın çocukları getirmek ve üzerlerinde işlem yapmak için hazırlan-
Mitü görmenden sonra... tüm bunlardan sonra Walter geliyor. Yani şeytan, ama en azından seni görebiliyor. Hiç olmazsa hazin öykünü dinleyebiliyor. Ve sana bir teklifte bulunuyor."
"Kızıl Kral'ın bana bir çocuk vereceğini söyledi," dedi, Mia ve ellerini büyük karnında şefkatle gezdirdi. "Mordred'im, sonunda zamanı geldi."

ON İKİ

Mia yine 16. Kavis Deney İstasyonu'nu işaret etti. Doganlar'm Do-gan'ı demişti orası için. Gülümsemesi yüzünden silinmek üzereydi ve artık yüzünde ne neşe, ne de hoşnutluk vardı. Gözleri korku (ve belki) hu-şuyla parlıyordu.
"Orda beni değiştirdiler, ölümlü yaptılar. Bir zamanlar böyle yerlerin sayısı çoktu (öyle olmalı) ama tüm İç-Dünya, Orta-Dünya ve Uç-Dünya'da sadece onun kaldığına bahse girerim. Hem harika, hem korkunç bir yer. Ve ben de oraya götürüldüm."
"Neden bahsettiğini anlamıyorum." Susannah kendi Dogan'ını düşünüyordu. Ve o da elbette Jake'in Doğan'ı temel alınarak meydana getirilmişti. Yanıp sönen ışıkları ve televizyon ekranlarıyla tuhaf bir yer olduğu muhakkaktı ama ürkütücü değildi.
"Altında, şatonun altına giden geçitler var," dedi, Mia. "Birinin sonundaki kapı, Gök Gürültüsü'nün Calla tarafına, karanlığın bittiği yerin hemen altına açılıyor. Kurtlar çocukları almaya ordan gidiyor."
Susannah başını salladı. Bu çok şeyi açıklıyordu. "Çocukları geri aynı Şekilde mi götürüyorlar?"
"Hayır; Kurtlar'ı Fedic'ten Gök Gürültüsü'nün Calla tarafına götüren kapı, diğer pek çok kapı gibi tek yönde işliyor. Diğer tarafına geçildiğinde ortadan kayboluyor."
"Çünkü büyülü bir kapı değil, değil mi?"
Mia gülümseyerek başını salladı ve elini hafifçe dizine vurdu.
Susannah, ona giderek artan bir heyecanla baktı. "Bir başka ikiz ola-yi."
"Öyle mi dersin?"
"Evet. Yalnız bu kez ikizler bilim ve büyü. Rasyonel ve irrasyonel. Akıl ve delilik. Hangi terimi kullanırsan kullan bu kahrolası bir çift."
"Öyle mi?"
"Evet! Büyülü kapılar -Eddie'nin bulup beni New York'a götürdüğün gibileri- çift yönlü işliyor. Prim geri çekilip büyü yok olduğunda Kuzey Merkez Pozitronik'in onların yerini alması için yaptığı kapılarsa... tek yönlü. Doğru anlamış mıyım?"
"Sanırım evet."
"Belki dünya ilerlemeden önce teleportasyonu, çift yönlü otobanları nasıl yapacaklarını çözecek zamanları olmadı. Her neyse, Kurtlar, Gök Gürültüsü'nün Calla tarafına kapı vasıtasıyla gidip Fedic'e trenle dönüyor, değil mi?"
Mia başını salladı.
Susannah artık sadece zaman öldürmeye çalışmıyordu. Bu bilgi daha sonra işlerine yarayabilirdi. "Peki kralın adamları, pederin sığ adamlan çocukların beyinlerini kazıdıktan sonra ne oluyor? Sanırım kapıdan yine birlikte geçiyorlar, şatonun altındaki kapıdan. Kurtlar'ın başlangıç noktasına dönüyorlar. Ve yolun geri kalanını trenle alıyorlar."
"Evet."
"Neden geri götürmeye tenezzül ediyorlar?"
"Bilmiyorum." Sonra Mia'nın sesi alçaldı. "Discordia Şatosu'nun altında bir kapı daha var. Yıkıntılar arasındaki odalarda bir başka kapı. 0 kapı..." Dudaklarını ıslattı. "Geçiş yaptırıyor."
"Geçiş mi?... Bu kelimeyi biliyorum ama neyin bu kadar kötü olduğu anlama..."

"Sonsuz sayıda dünya var, dinh'in bu konuda haklı ama bu dünyalar birbirine çok yakın olsa da (New York'ların bazılarının olduğu gibi) aralarında sonu gelmez mesafeler var. Bir evin iç ve dış duvarları arasındaki boşluğu düşün. Daima karanlık olan bölümü. Bir yerin karanlık olması, boş olduğu anlamına gelmez. Gelir mi, Susannah?"
Geçiş karanlığında canavarlar var.
Bunu kim söylemişti? Roland mı? Hatırlayamıyordu ama ne fark ederdi? Mia'nın söylemeye çalıştığı şeyi anlıyordu ve bu doğruysa, dehşet vericiydi.
"Duvarlarda sıçanlar var, Susannah. Yarasalar var. Duvarların içinde her tür ısıran, emen böcek var."
"Yeter, anladım."
"Şatonun altındaki kapı -onların bir hatası olduğundan şüphem yok-hiçbiryere gitmiyor. Dünyalar arasındaki boşluğa açılıyor. Geçiş boşluğuna. Ama aslında içi boş değil." Sesi daha da alçaldı. "O kapı, Kızıl Kral'ın en azılı düşmanlarına ayrılmış. Varlıklarını senelerce sürdürebilecekleri (körlemesine, başı boş, çılgınca) bir karanlığa atılıyorlar. Ama bir şey eninde sonunda onları bulup yiyor. Bizim gibilerin aklının alamayacağı, düşünmeye tahammül edemeyeceği korkunçlukta canavarlar." Susannah böyle bir kapıyı ve ardında bekleyenleri zihninde canlandırmaya çalıştı. Bunu yapmak istemiyordu ama elinde değildi. Boğazı kurudu.
Mia aynı alçak ve bir şekilde korkutucu güvenle dolu ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Eski insanların bilimle büyüyü birleştirmeye çalıştığı pek çok yer vardı ama orası geri kalan tek örneği olabilir." Başını Do-gan'a doğru salladı. "Walter'in beni ölümlü yapmak ve Prim'in yolundan sonsuza dek ayırmak için götürdüğü yer orasıydı.
"Beni senin gibi yapmak için."

ON ÜÇ
Mia her şeyi bilmiyordu ama Susannah, o ana dek anlattıklarından Walter/Flagg'in daha sonra Mia olacak ruha Faustvari bir anlaşma su^. duğunu anlamıştı. Neredeyse ölümsüz ama aynı zamanda cisimsiz varlı. ğından vazgeçip ölümlü bir kadın olursa hamile kalıp çocuk doğurabile. çekti. Walter feda ettiği onca şey karşılığında elde edebileceklerinin çok az olduğunu belirtip dürüst davranmıştı. Bebek, normal bebekler gibi bu-yümeyecekti (bebek Michael'ın onu taparcasına izleyen görünmez gözlerin önünde yaptığı gibi olmayacaktı) ve ona sadece yedi yıl boyunca sahip olabilecekti ama o yıllar ne şahane olacaktı!
Walter bu noktadan sonra sessiz kalmış, Mia'nın kendine hayaller yaratmasına izin vermişti: bebeğini besleyip yıkayacak, bunu yaparken dizlerinin ve kulaklarının arkasındaki hassas kıvrımları ihmal etmeyecek; kürek kemiklerinin arasındaki o tatlı noktayı öpücüklere boğacak; tombul, minik ellerini tutarak ilk adımlarını atmasına yardım edecek; ona masallar okuyacak; gökyüzündeki Yaşlı Yıldız'la Yaşlı Ana'yı gösterip dulun en güzel ekmeğini çalan Ekinkargası Sam'in hikâyesini anlatacak; ilk kelimesini söylediğinde (elbette anne olacaktı) mutluluk gözyaşları içinde onu bağrına basacaktı.
Susannah bu coşkulu hayalleri acımayla karışık alaycılıkla dinledi. Walter'in fikri ona büyük bir beceriyle sattığı belliydi ve bunun için en iyi yöntemi kullanmış, malın kendini pazarlamasına izin vermişti. Şeytana yakışacak bir iyelik süresi bile sunmuştu: yedi yıl. Tek yapmanız gereken işaretli yeri imzalamak, hanımefendi ve lütfen kükürt kokusuna aldırmayım nedense giysilerimden bu kokuyu bir türlü atamıyorum.
Susannah anlaşmayı anlıyor, buna rağmen hazmetmekte güçlük çekiyordu. Bu yaratık sabah bulantıları, şiş ve sızlayan göğüsler ve hamileligjn son altı haftasında on beş dakikada bir işeme ihtiyacı duymak için ■ lümsüzlüğünü feda etmişti. Ve durun dostlar, dahası var! İki buçuk yıl boyunca çişli ve kakalı bezleri değiştirmek! İlk dişini çıkaran bebeğin canhıraş çığlıklarıyla gece yarıları uyanmak (haydi neşelen anne, sadece otuz bir tanecik kaldı). Ya o büyülü ilk istifra! Hele tertemiz yapıp giydirirken burnunuzu ıslatan idrar fıskiyesi!
Ve evet, büyü olacaktı. Susannah hiç çocuk sahibi olmamasına rağmen sevgi dolu bir birleşmenin sonucunda ortaya çıktıysa tüm o kirli bezlerin ve kusmuk kokularının bile büyülü olabileceğini biliyordu. Ama bir çocuk sahibi olup tam her şey güzel gidiyorken, çoğu insanın sorumluluk, mantık çağına geldiklerini düşündüğü yaşa ulaşmışken elinden alınmasına razı olmak? Sonra Kızıl Kral'ın kıpkırmızı ufkunun ötesine götürülmesine katlanmak? Bunları kabullenmek güçtü. Yaklaşan anneliğinin coşkusuyla mest olan Mia'nın gözleri, ona vaat edilen pek az şeyin de elinden alınmak üzere olduğunu göremeyecek kadar kör mü olmuştu? Walter/Flagg nüfusu Kızıl Ölüm'le yok olan Fedic'e gelmiş ve ona oğluyla geçirebileceği yedi yıl vaat etmişti. Oysa Richard Sayre, Plaza-Park' taki odayı aradığında beş yıldan bahsetmişti.
Sonuç olarak Mia siyahlı adamın koşullarını kabul etmişti. Ona bunu yaptırmaktan kolay ne vardı? Annelik için yaratılmış, Prim'den bu emirle yükselmiş, bir kusursuz insan bebeği, Michael'ı ilk görüşünde amacını keşfetmişti. Nasıl reddedebilirdi? Ona bebeğiyle sadece üç sene birlikte olabileceği söylense hayır diyebilir miydi? Ya da bir sene? Uzun zamandır bağımlı olan bir uyuşturucu kullanıcısına dolu bir şırınga uzatılsa reddeder miydi?
Mia, 16. Kavis Deney İstasyonu'na götürülmüştü. Kendine bazen uÇ-Düny a'nın Walter'i, bazen de Tüm-Dünya'nın Walter'i diyen, gülüm-^yen, alaycı (ve şüphesiz ürkütücü) Walter, ona istasyonu gezdirmişti.
Mia çocuklarla dolmayı bekleyen yataklarla dolu büyük salonu görmüştü, her bir yatağın başında, bölümlenmiş çelik hortumlara bağlı paslanmaz çelikten kasklar vardı. Bu aletlerin ne işe yarıyor olabileceğini düşünmek hiç hoşuna gitmemişti. Ayrıca Cehennem Çukuru Şatosu'nun altındaki geçitlerden bazılarını görmüş, ölüm kokusunun boğucu ve keskin olduğu yerlerde bulunmuştu. O... kızıl bir karanlık vardı ve o...
"O zaman ölümlü muydun?" diye sordu, Susannah. "Öyleymişsin gibi geliyor."

"Olmak üzereydim," dedi, Mia. "Walter bu sürece olmak diyordu."
"Tamam. Devam et."
Ama Mia'nın anıları bu noktada karanlığın içinde kayboluyordu; geçiş karanlığı değildi ama hoş olduğu da söylenemezdi. Bir tür amneziydi ve kızıldı. Susannah'nın güvenmemeyi öğrendiği renkti bu. Hamile kadının ruhlar dünyasından cisimler dünyasına geçişi (Mia'ya doğru yolculuğu) başka türde bir kapıdan geçerek mi tamamlanmıştı? Bunu kendisi de bilmiyor gibiydi. Tek hatırladığı bilincini kaybedişi ve karanlıktı, sonra tekrar kendine gelmişti. Kendine geldiğinde "...gördüğün gibiydim. Sadece hamile değildim."
Walter'in dediğine göre Mia ölümlü bir kadın da olsa gebe kalamazdı. Taşıyabilirdi ama hamile kalamazdı. Böylece iblis e/e/nenta/'lerden biri, Roland'ın tohumlarını dişi olarak alıp erkek olarak Susannah'ya aktararak Kızıl Kral'a büyük bir hizmette bulunmuştu. Bir sebep daha vardı elbette. Walter söylememişti ama Mia biliyordu.
"Kehanet," dedi Fedic'in gölgesiz, terk edilmiş caddesine bakarak. Yolun karşısında Calla'daki Andy'ye benzer bir başka robot, UCUZA KALİTELİ YEMEK vaat eden Fedic Cafe'nin önünde sessizce, paslanarak duruyordu.
"Ne kehaneti?" diye sordu, Susannah.
"'Eld'in soyunun sonuncusu kız kardeşiyle veya kızıyla ensest ilişki vuracak ve çocuk damgalanmış olacak, kırmızı topuğu görüldüğünde bu aşılacak. Son savaşçının soluğunu durduran o olacak.'"
"Ben Roland'ın ne kızı, ne de kardeşiyim be kadın! Belki derilerimizin rengi gibi minik bir ayrıntıyı gözünden kaçırdın. Birimizin beyaz, diğerimizin siyah olması gibi önemsiz bir ayrıntıyı!" Ama kehanetin ne anlama geldiğini tahmin edebiliyordu. Aileler pek çok şekilde oluşurdu. Kan bağı, içlerinden sadece biriydi.
"Sana dinh kelimesinin ne anlama geldiğini söylemedi mi?" diye sordu, Mia.
"Elbette. Lider anlamına geliyor. Üç kıçı kırık eli tabancalı çaylak yerine bir ülkenin sorumluluğuna sahip olsaydı kral anlamına gelirdi."
"Lider ve kral, doğru diyorsun. Söylesene Susannah, bu sözcükler bir başkası için de kullanılan zayıf seçenekler değil mi?"
Susannah cevap vermedi.
Mia yanıt almışçasına başını salladı ve yeni bir sancıyla yüzünü buruşturdu. Sancı geçince sözlerine devam etti. "Sperm Roland'ındı. İblis elemental cinsiyet değiştirdiği sırada eski insanların bulduğu bilimsel bir yöntemle spermin korunmuş olabileceğine inanıyorum ama önemli olan bu değil. Önemli olan, korunmuş ve ka'nm takdiri doğrultusunda yuvasını bulmuş olması."
"Benim yumurtam."
"Senin yumurtan."
"Taşların oluşturduğu çemberde ırzıma geçildiğinde."
"Öyle."
Susannah düşüncelere dalarak oturdu. Bir süre sonra başını kaldırıp baktı. "Görünüşe bakılırsa daha önce söylediğim doğru. O zaman hoşunagitmemişti, şimdi de hoşlanacağını sanmam ama sen bir bebek bakıcısın, dan başka bir şey değilsin."
Bu kez öfke yoktu. Mia sadece gülümsedi. "Sabahları midesi bulan-masına karşın âdet görmeye devam eden kimdi? Sen. Peki şimdi kimin karnı şiş? Benim. Bir bebek bakıcısı varsa o da sensin, New York'lu Susannah."
"Bu nasıl mümkün olabiliyor? Biliyor musun?"
Mia biliyordu.

ON DÖRT

Walter, bebeğin Mia'ya nakledileceğini, satır satır gönderilen bir faks gibi hücre hücre gönderileceğini söylemişti. Susannah faksın ne olduğunu bilmediğini söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçerek kapadı. Mia'nın söylediklerinin özünü kavrıyordu ve bu kadarı, içini hayret ve öfkeyle doldurmaya yetmişti. Hamileydi. Önceden de, içinde bulundukları anda da. Ama bebek Mia'ya
(fakslanıyordu)
gönderiliyordu. Bu, hızlı başlayıp yavaşlayan bir süreç miydi yoksa yavaş başlayıp hızlanmış mıydı? İkincisi olmalı, diye düşündü çünkü zaman geçtikçe hamilelik hissi artacağına azalmıştı. Karnındaki hafif şişlik neredeyse tamamen kaybolmuştu. Ve Mia ile bebeye nasıl aynı bağlılığı gösterdiklerini anlayabiliyordu: aslında bebek ikisine de aitti. Bir... bir kan nakli gibi geçmişti.
Ama kanını alıp başkasına nakletmeden önce kişiden izin isterler. Tabı bu, Peder Callahan'ın vampirleri için değil, doktorlar için geçerli. Sen onlardan birine çok daha yakınsın, değil mi Mia?
"Bilim mi, büyü mü?" diye sordu, Susannah. "Bebeğimi çalmanı sağ-layan hangisi?"
Mia bu sözler üzerine kızardı ama başını kaldırdığında gözlerini Su-satınah'nmkilerden kaçırmadı. "Bilmiyorum," dedi. "Muhtemelen ikisinin de biraz var. Hem o kadar sahiplenme! Bebe benim içimde, sende değil- Benim kanımla, benim kemiklerimle besleniyor, senin değil."
"Ne olmuş yani? Bu bir şeyi değiştirir mi sanıyorsun? Pis bir büyücünün yardımıyla onu benden çaldın."
Mia başını hararetle iki yana salladı ve siyah saçları yüzünün çevresinde dalgalandı.
"Çalmadın mı?" diye sordu, Susannah. "Peki bataklıkta kurbağalan, ağılda domuz yavrusunu ve Tanrı bilir başka ne iğrenç yaratığı mideye indiren neden sen değildin öyleyse? Niçin şatonun ziyafet salonunda yemek yiyenin sen

olduğuna dair o saçmalıkları uydurmak zorunda kaldın? Lafın kısası güzelim, bebenin besini neden benim boğazımdan geçmek zorundaydı?"
"Çünkü... çünkü..." Susannah, Mia'nın gözlerinin yaşlarla dolduğunu gördü. "Çünkü burası kötü topraklar! Çorak topraklar! Kızıl Ölüm'ün hüküm sürdüğü yer, Discordia'nm kıyısı! Bebemi burda besleyemezdim!"
Susannah bunun makul bir cevap olduğunu düşündü ama tam olmadığını hissediyordu. Ve bunu Mia da biliyordu. Çünkü Bebek Michael, kusursuz Bebek Michael burada doğmuş, burada serpilip büyümüştü. Mia'nın onu son görüşünde serpilmeye devam ediyordu. Madem o kadar emindi, o yaşların gözlerinde ne işi vardı?
"Mia, sana beben hakkında yalan söylüyorlar."
"Nerden biliyorsun? Bilmeden öyle konuşma."
"Ama biliyorum." Gerçekten de biliyordu. Ama kahretsin ki, elinde ^nıt yoktu! Bu kadar kuvvetli bir his nasıl ispatlanırdı?
"Flagg (ya da Walter) sana yedi yıl vaat etmiş. Sayre ise beş yıl VerL yor. Ya Dixie Pig'e gittiğinde eline üzerinde üç YİLLİK ÇOCUK BAKİM HAK-Kİ VERİLMİŞTİR yazılı bir kart tutuştururlarsa? Ona da razı mı olacaksın?"
"Öyle bir şey olmayacak! Sen de diğeri gibi kötüsün! Kes sesini!"
"Bana kötü diyene bak! Babasını öldürecek bir çocuğu doğurmak için sabırsızlanan biri."
"Umurumda bile değil!"
"Senin kafan çok karışmış, kızım. Olacaklarla olmasını istediklerini karıştırıyorsun. Çocuğunu daha ilk nefesini bile almadan öldürüp şu Kırıcı denen piçlere yedirmeyeceklerinden nasıl emin olabiliyorsun?"
"Kes... sesini!"
"Ya bebeğin bir tür süper-yiyecekse? İşi bir kerede bitirecek kadar güçlüyse?"
"Kes sesini dedim, KESF'
"Bilmiyorsun işte. Hiçbir şey bilmiyorsun. Sen sadece bebek bakıcısı-sm, sadece au pair'sin. Yalan söylediklerini, sözlerini asla tutmadıklarını, hile yaptıklarını biliyorsun ama yine de devam ediyorsun. Sonra da susmamı istiyorsun."
"Evet! Evet!"
"Susmayacağım," dedi, Susannah sertçe ve Mia'nın omuzlarını kavradı. Elbisenin altındaki kemiklerin üzerinde et yoktu sanki, öylesine zayıftı omuzları. Ve ateşi varmışçasına yanıyordu. "Susmayacağım, çünkü o gerçekte bana ait ve bunu sen de biliyorsun. Kedi yavrularını fırında doğurabilir ama bu, yavruları çörek yapmaz."
Pekâlâ, yine hiddet safhasına dönmüşlerdi. Mia'nın yüzünde heffl korkunç, hem mutsuz bir ifade belirdi. Susannah karşısındaki kadının gözlerinde bir zamanlar olduğu sonsuz, hasret çeken, mutsuz yaratığı gö-gidildiğini düşündü. Ve bir şeyi daha. Körüklenip inanca dönüştürülebilecek bir kıvılcım. Yeterli süre olursa elbette.
"Çeneni kapatacağım," dedi, Mia ve Fedic'in ana caddesi aniden şatoda olduğu gibi yırtılırcasına ayrıldı. Gerisinde bir tür şişkin karanlık vardı. Ve boş değildi. Ah, hayır, kesinlikle boş değildi. Susannah bunu net bir biçimde hissedebiliyordu.
Karanlığa doğru düştüler. Mia onları itti. Susannah karşı koymaya çalıştı ama çabası boşunaydı. Karanlığa düşerken beyninde hiç durmaya-cakmış gibi dönüp dolaşan tekdüze bir ses duydu; her tekrarda içindeki endişe artıyordu: Oh Susannah-Mio, bölünmüş kızım benim, '99 yılında...

ON BEŞ
DIXIE PIG'epark etmiş...
Bu can sıkıcı (ve bir o kadar da önemli) tekerleme Susannah-Mio'nun kafasında son tekrarını tamamlayamadan söz konusu kafa bir yere çarptı. Darbe öyle şiddetli olmuştu ki gözlerinin önünde parlak yıldızlar uçuştu. Yıldızlar kaybolunca karşısında dev gibi harfler belirdi:
NKKRA
Geri çekilince BANGO SKANK KRALİ BEKLİYOR! yazısını gördü. Tuvalet bölmesinin kapısının arkasındaki duvar yazısıydı. Hayatını kapılar yönetiyordu (Oxford, Mississippi'deki hücre kapısının arkasından gürültüyle kapanmasından beri öyle gibiydi) ama bu seferki kapalıydı. Güzel. Tecrübeleri ona kapalı kapıların açıklara nazaran daha az sorun yarattığını göstermişti. Yakında bu da açılacak ve sorunlar başlayacaktı.
Mia: Sana bildiğim her şeyi anlattım. Şimdi Dixie Pig'e gitmeme yar_ dim edecek misin yoksa bu işi tek başıma halletmem mi gerekecek? Mecbur kalırsam yaparım, kaplumbağanın da yardımıyla.
Susannah: Yardım edeceğim.
Ancak Mia'nın ondan alacağı yardımın miktarı, daha çok günün hangi saatinde olduklarına bağlıydı. Ne kadar süredir oradaydılar? Ba-caklarının dizden aşağısı (ve poposu) tamamen uyuşuktu ve bu iyiye işaretti ama floresan lambaların altında saat herhangi birini çeyrek geçiyor olabilirdi.
Seni neden ilgilendiriyor? diye sordu, Mia şüpheyle. Saatin kaç olduğundan sana ne?
Susannah telaşla bir açıklama bulmaya çalıştı.
Bebek. Yaptığım şeyin bebeğin gelmesini sonsuza dek engelleyemeyeceğini biliyorsun, değil mi?
Elbette biliyorum. Bu yüzden bir an önce gitmek istiyorum.
Pekâlâ. Eski dostumuz Mats bize ne kadar nakit bırakmış bir görelim.
Mia para tomarını çıkardı ve anlamaz gözlerle baktı.
Üzerinde Jackson yazanı al.

Ben... Mahcubiyet. Okuyamam.
Bırak da öne çıkayım. Ben okurum.
Olmaz!
Tamam tamam, sakin ol. Uzun beyaz saçları Elvis gibi arkaya taranmış olan adam.
Bu Elvis'in kim olduğunu...
Boş ver, şu en üsttekinden bahsediyorum. Güzel. Şimdi paranın geri kalanını cebine geri koy ki güvende olsun. Yirmiliği ovucunun içinde tut. Tamam, şimdi yaylanalım.
Ne yayı?
Mia, sus.

ON ALTI
Lobiye tekrar girdiklerinde (karıncalanan bacaklar üzerinde yavaş dunlarla yürüyerek) alacakaranlığın çökmüş olduğunu gören Susannah bir nebze rahatladı. Günün tamamını tüketmeyi başaramamış ama çoğundan kurtulmuştu. Lobi hâlâ kalabalıktı ama daha önceki kargaşa yerini düzene ve sükûnete bırakmıştı. Odaya giriş işlemlerini yapan güzel melez kadın artık yoktu, vardiyası bitmişti. Otelin girişindeki üniformalı iki görevli, çoğu smokinler ve uzun, şık gece elbiseleri giymiş konuklar için ıslık çalarak taksi durdurmaya çalışıyordu.
Partilere gidiyorlar, dedi Susannah. Ya da belki tiyatroya.
Umurumda değil, Susannah. Yeşil giysili adamların bizim için sarı araçlardan birini durdurmasını mı bekleyeceğiz?
Hayır. Köşeden bir taksiye bineriz.
Öyle mi yapacağız?
Of, kuşkulanmayı bırak artık. Çocuğunu ya onun ölümüne ya da ken-dininkine götürüyorsun, bundan eminim ama iyi niyetli olduğunu biliyorum ve sözümü tutacağım. Evet, öyle yapacağız.
Pekâlâ.
Mia başka tek kelime etmeden (elbette özür de dilemeden) otelden çıkıp sağa döndü ve İkinci Cadde'ye, 2 Hammarskjöld Plaza'ya ve gülün güzel şarkısına doğru yürümeye başladı.

ON YEDİ
İkinci Cadde ile Kırk Altıncı Sokak'ın köşesinde soluk kırmızı renkte bir araba kaldırımın kenarına park edilmişti. Kaldırımın o bölümü sarıydı ve mavi giysili bir adam (bir Saat Muhafızı) uzun boylu, ak sakalı bir başka adamla tartışıyor gibiydi.
Mia içinde heyecanla karışık şaşkın bir hareket hissetti.
Susannah ? Ne oldu ?
Şu adam!
Saat Muhafızı mı? O mu?
Hayır, sakallı olan! Tıpatıp Henchick'e benziyor! Mannilerin Henc-hick'i! Görmüyor musun?
Mia ne görüyor, ne de umursuyordu. Anladığı kadarıyla sarı kaldırım önüne araç koymak yasaktı ve sakallı adam bunun farkında olmasına rağmen arabasını çekmemekte direniyordu. Şövaleler açıp üzerlerine resimler yerleştirmeye devam ediyordu. Mia bu tartışmanın iki adam arasında eskiden beri sürmekte olduğunu hissetti.
"Sana ceza kesmek zorundayım, peder."
"Ne gerekiyorsa yapın, Memur Benzyck. Tanrı sizi seviyor."
"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim. Cezaya gelince, makbuzu yırtıp atacaksın, değil mi?"
"Sezar'ın hakkı Sezar'a; Tanrı'nın hakkı Tanrı'ya. İncil'de böyle yazıyor ve Tanrı'nın Kutsal Kitabı'na hamdolsun."
"Öyle olsun bakalım," dedi, Saat Muhafızı Benzyck. Arka cebinden kalınca bir makbuz koçanı çıkarıp üstteki sayfaya bir şeyler karalamaya başladı. Bu görüntü de artık alışılagelmiş olan bir törenin bir parçası gibiydi. "Ama aklında olsun, Harrigan; belediye er geç tepene binecek ve o kanunları hiçe sayan, kutsal kıçına tekmeyi indirecek. Umarım bu gerçekleştiğinde ben de orda olurum."
Makbuzu kopardı ve kırmızı aracın sileceklerinden birinin altına sıkıştırdı.
Susannah ilgiyle izliyordu: Ceza yedi ve görünüşe bakılırsa bu ilk sefer değil.
Ivlia da ister istemez kısa bir süre için ilgilenmişti: Arabanın yan tarafında ne yazıyor, Susannah?
Susannah kısmen öne çıkıp gözlerini kısarak baktığı sırada kısa bir duraksama oldu. Bu Mia için garip bir deneyimdi. Kafasının derinliklerinde gıdıklanma gibi bir his oluşmuştu.
Gördüklerinin ilgisini fazlasıyla çektiği sesinin tonundan anlaşılan Susannah, KUTSAL-BOMBA KİLİSESİ, Rahip Earl Harrigan, yazıyor, de-dlAynca KATKINIZ CENNETTE ÖDÜLLENDİRİLECEKTİR de diyor.
Cennet nedir?
Yolun sonundaki açıklığa verilen bir başka isim.
Ah.
Saat Muhafızı Benzyck ellerini arkasında kavuşturmuş, çarpıcı büyüklükteki kalçası her adımıyla sallanarak görevini tamamlamış halde uzaklaştı. Bu arada Rahip Harrigan şövaleleri düzeltmeye devam ediyordu. Resimlerden birinde bir adam, beyazlara bürünmüş bir başka adam tarafından hapishaneden çıkarılıyordu. Beyazlı adamın kafası parlak bir ışık

içindeydi. Bir diğer resimde beyazlı adam kırmızı derili, boynuzlu bir canavara arkasını dönmüştü. Kırmızı derili canavar sai Beyazlı'ya bir ayı gibi öfkelenmiş görünüyordu.
Susannah bu dünyadaki insanlar Kızıl Kral'ı şu kırmızı canavar olarak mı görüyor?
Susannah: Galiba öyle. İlgini çekiyorsa bu, şeytan, yeraltının hâkimi. Dindar adamın bir taksi durdurmasını sağla, olur mu? Kaplumbağayı kullan.
Mia yine şüpheli bir ifadeyle sordu (elinde değilmiş gibiydi): Öyle mi yapacağız?
Evet, öyle! Aynen öyle! Hadisene kadın!
Tamam, tamam. Mia biraz utanmış gibiydi. Fildişi kaplumbağayı cebinden çıkararak Rahip Harrigan'a doğru yürüdü.

ON SEKİZ
Ne yapması gerektiği bir anda Susannah'nın içine doğdu. Mia'dan ayrılıp geri çekildi (kadın sihirli kaplumbağa yardımıyla da taksi bulamazsa ümitsiz vaka demekti) ve gözlerini kapatarak Dogan'ı hayal etti. Gözlerini tekrar açtığında Dogan'daydı. Eddie'ye ulaşmaya çalıştığı zaman-larda kullandığı mikrofonu kapıp açtı.
"Harrigan!" dedi, mikrofona. "Rahip Earl Harrigan, orda mısın? Beni duyuyor musun, tatlım? Beni duyuyor musun?"
ON DOKUZ
Rahip Harrigan işine kısa süreliğine ara verip zenci bir kadının (Tanrı'ya şükürler olsun, kadın pek de fiyakalı yürüyordu) taksiye binmesini izledi. Yolcusunu alan taksi uzaklaştı. Her akşamki vaazına başlamadan önce (Memur Benzyck'le küçük dansı, sadece başlangıçtı) yapılacak daha bir sürü işi vardı ama yine de orada durmuş, uzaklaşan taksinin kırmızı ışıklarına bakıyordu.
Az önce başına bir şey mi gelmişti?
Acaba?... Mümkün olabilir miydi? Yoksa?...
Rahip Harrigan kaldırımın üzerinde diz çöktü. Geçen yayaların farkında değilmiş gibiydi; yayalar da onunla ilgilenmiyordu zaten. İri ellerini kavuşturdu ve çenesinin altına doğru kaldırdı. İncil'de duanın tek başına, gizlice yapılmasının en iyisi olduğunun söylendiğini biliyordu ve pek çok kez tek başına diz çökmüştü, ama Tanrı'nın bazen kullarının dua eden bir adamın neye benzediğini görmesini istediğini de biliyordu, çünkü çoğu, bu görüntüyü unutmuştu. Ve Tanrı'yla konuşmak için hemen orası, İkinci Cadde ile Kırk Altıncı Sokak'ın köşesi kadar iyi, orası kadar hoş bir yer
lunamazdı. Orada şarkı vardı, güzel ve tatlı, insanı canlandırıyor, zihni açıyordu... ve tesadüf bu ya cildini de temizliyordu. Bu Tanrı'nın sesi Heeildive R-arnP Harrigan öyle olduğunu düşünecek kadar aptal ve saygı-değildi, ama seslerin meleklere ait olduğunu sanıyordu. Evet, yüce Tanrı ve İlah-bombası, bu ses meleklerin sesiydi!
"Tanrım, az önce üzerime bir İlah-bombası mı attın? Az önce duyduğum ses sana mı yoksa bana mı aitti?"
Cevap gelmedi. Zaten çoğunlukla gelmezdi. Bu konuyu düşünecekti, /una önce hazırlanması gereken bir ayin vardı. Kabaca söylemek gerekirse sahneye koyması gereken bir gösteri vardı.
Rahip Harrigan yasak bölgeye park etmiş olduğu kırmızı minibüse yürüdü ve arka kapıları açtı. Sonra kitapçıkları, kaldırımda yanma koyacağı ipek kaplı bağış kutusunu ve dayanıklı ahşap küpü çıkardı. Vaaz verirken onun üzerine çıkacaktı, yukarı uzanıp şükürler olsun diye bağırır mısınız?
Ve evet, kardeşim, hazır başlamışken bir de amin der misin?

DÖRTLÜK: Commala-iki-iki
Yine geldi diğeri
Bilirsin yüzünü ve ismini
Ama bu dostun yapmaz o kişiyi.
KARŞILIK: Commala-bin-bin
Dostun değil o senin!
Çok yaklaşmasına verirsen izin
Seni yine keseceği kesin.

11. Kıta: Yazar

BİR
Bridgton kasabasındaki küçük alışveriş merkezine (bir supermarket, bir çamaşırhane ve şaşırtıcı büyüklükte bir eczane) vardıkları sırada aynı şeyi hem Roland, hem Eddie hissetti: sadece şarkıyı değil, artan gücü. Çılgın, muhteşem bir asansör gibi onları uçurdu. Eddie, Tinkerbell'in sihirli tozunu ve Dumbo'nun sihirli tüyünü hatırladı. Bu hem güle yaklaşmak gibiydi, hem de değildi. Bu küçük New England kasabasında kutsal veya takdis edilmiş bir vajlığın hissi yoktu ama bir şeyin olduğu muhakkaktı ve oldukça da güçlüydü.
Eddie, Doğu Stoneham'dan oraya tabelaları takip edip arka yollardan Bridgton'a yaklaşırlarken bir şey daha hissetmişti: bu dünyanın inanılmaz canlılığını. Çam ormanlarının yaz güneşi altındaki yeşil derinlikleri daha önce hiç görmediği, hatta hayal bile etmediği ölçüde gerçekti. Gökyüzünde kanat çırpan kuşlar, en basit serçe bile nefesini kesiyor, içinde huşuyla izleme isteği yaratıyordu. Yerdeki gölgeler kadifemsi bir dokuya sahipmiş gibi görünüyordu. Sanki uzanıp dokunsa yumuşaklığını hissedecek, yerden kaldırıp üzerine bir battaniye gibi sarabilecekti.

Eddie bir noktada Roland'a tüm bunları onun da hissedip hissetmediğini sordu.
"Evet," dedi, Roland. "Hissediyor, görüyor, duyuyorum... Dokunabiliyorum, Eddie."
Eddie başını salladı. Aynısı onun için de geçerliydi. Bu dünya, gerçek]; ğin de ötesinde bir gerçekliğe sahipti. Burası... anti... geçişti. Yapabileceği en iyi tarif buydu. Ve Işın'ın tam kalbindeydiler. Eddie bir şelaleye doğru hızla çağıldayan bir nehir gibi üzerlerinden geçtiğini duyumsayabiliyordu.
"Ama korkuyorum," dedi, Roland. "Her şeyin merkezine, hatta belki Kule'nin kendisine yaklaşıyormuşuz gibi hissediyorum. Sanki bunca yıl-dan sonra benim için asıl önemli olan yolculuk oldu. Son ise korkutucu."
Eddie başını salladı. Roland'ı anlayabiliyordu. Elbette korkuyordu. Bu heybetli güç Kule'den kaynaklanmıyorsa güle benzer, kudretli ve korkunç bir başka şey olmalıydı. Ama tam olarak gül gibi değildi. Gülün ikizi olabilir miydi? Bu mümkündü.
Roland otoparka ve yavaşça süzülen şişman bulutlarla dolu gökyüzünün altında gelip geçen, etraflarındaki dünyanın güçle şarkı söylediğinin ve mavi sonsuzluktaki tüm bulutların aynı yol üzerinde ilerlediğinin farkında değilmiş gibi görünen insanlara baktı. Kendi güzelliklerinin farkında değillerdi.
"Karşılaşabileceğim en korkunç şeyin Kara Kule'ye varıp en üstteki odayı boş bulmak olduğunu düşünürdüm," dedi Silahşor. "Tüm evrenlerin Tanrısı'nı ölü bulmak veya hiçbir zaman var olmadığını öğrenmek. Ama şimdi... ya orda biri varsa, diye düşünüyorum, Eddie. Öyle biri ki..." Sözünü bitiremedi.
Ama Eddie bitirebilirdi. "Bir başka serseri mi? Bunu mu demek istiyordun? Tann'nın ölü değil de kötü niyetli ve iradesiz olma ihtimalini?"
Roland başını salladı. Aslında korktuğu tam olarak bu değildi, ama Eddie yeterince yaklaşmıştı.
"Bu nasıl mümkün olabilir, Roland? Hissettiklerimiz göz önüne alınırsa?"
Roland her şeyin mümkün olabileceğini söylemek istermişçesine ornuz silkti.
"Başka bir seçeneğimiz var mı zaten?"
"Yok," dedi, Roland kasvetli bir ifadeyle. "Her şey Işın'a hizmet eder."
Bu kuvvetli ve şarkı söyleyen güç her ne ise alışveriş merkezinden aynim batıya, ormanlık bölgeye doğru uzanan yoldan yayılıyor gibiydi. Tabelaya bakılırsa adı Kansas Yolu'ydu ve bu, Eddie'nin aklına Dorothy'yi, To-to'yu ve Mono Blaine'i getirdi.
Ödünç aldıkları Ford'un otomatik vitesini ileri konumuna getirip tekrar yola çıktı. Kalbi göğsünde yavaş ama şiddetle atıyordu. İçinde Tann'nın bulunduğu yanan çalıya yaklaşırken Musa'nın da böyle hissedip hissetmediğini merak etti. Yakup'un uyanıp karşısında daha sonra güreşeceği melek olan çarpıcı ve güzel yabancıyı gördüğünde aynı duyguya kapılıp kapılmadığını merak etti. Muhtemelen aynı hisleri paylaşmışlardı. Yolculuklarının bir başka safhasının sonuna geldiklerinden emindi; önlerinde bir başka cevap vardı.
Tanrı Maine'in Bridgton kasabasındaki Kansas Yolu'nda yaşıyor olabilir miydi? Kulağa çılgınca gelmesi gerekiyordu, ama gelmiyordu.
Ölmeyeyim yeter, diye düşündü, Eddie ve batıya döndü. Her kim veya ne isen lütfen beni öldürme, sevdiğime geri dönmem gerek.
"Tanrım, çok korkuyorum," dedi.
Roland uzanıp elini tuttu ve hafifçe sıktı.

İKİ
Alışveriş merkezinin beş kilometre uzağında sol taraflarındaki sık ?am ağaçlarına doğru uzanan toprak bir yola vardılar. Eddie başka tali yolların önünden saatte elli kilometrelik hızını hiç düşürmeden geçmiş ama bunun önünde durmuştu.
Her iki cam da açıktı. Ağaçların arasından geçen rüzgârı, bir ineğin böğürtüsünü, bir teknenin motorunun fazla uzaktan gelmeyen gürültüsünü ve Ford'un motorunun homurtusunu işitebiliyorlardı. Ahenkle sarig söyleyen yüz bin ses dışında duyulan tek ses bunlardı. Yol ayrımındaki tabelada sadece ÖZEL YOL yazıyordu. Eddie buna rağmen başını salladı.
"Burası."
"Biliyorum. Bacağın nasıl?"
"Acıyor. Ama endişelenmene gerek yok. Bunu yapacak mıyız?"
"Mecburuz," dedi, Roland. "Bizi buraya getirmekte haklıydın. Burda-ki, bunun diğer yarısı." Boş arsanın Tet Şirketi'ne satıldığını gösteren belgenin durduğu cebine hafifçe vurmuştu.
"Bu King denen adamın gülün ikizi olduğunu düşünüyorsun."
"Doğru diyorsun, teşekkürler derim." Roland seçtiği kelimelere gülümsedi. Eddie hayatında bundan daha mahzun bir gülümseme görmediğini düşündü. "Calla'daki konuşma tarzını benimsemişiz, değil mi? Önce Jake sonra hepimiz. Ama zamanla yok olacak."
"Daha gidilecek yol var," dedi, Eddie. Bu bir soru değildi.
"Evet ve çok tehlikeli olacak: Yine de... belki hiçbiri bunun kadar tehlikeli değil. Devam edelim mi?"
"Bir dakika. Roland, Susannah'nın Moses Carver adında bir adamdan bahsettiğini hatırlıyor musun?"
"Bir tür iş adamı. Sai Holmes öldükten sonra işlerinin başına geçmişti, değil mi?"
"Evet. Aynı zamanda Suze'un vaftiz babası. Ona tamamen güvenebileceğimizi söylemişti. Jake ile şirketin parasını zimmetine geçirmiş olabileceğini ima ettiğimizde bize ne çok kızmıştı, hatırlıyor musun?"

Roland başını salladı.
"Susannah'nın yargılarına güveniyorum," dedi, Eddie. "Ya sen?"
"Evet."
"Carver dürüstse, onu bu dünyada yapmamız gereken işlerin başına geçirmemiz mümkün olabilir."
Bunların hiçbiri, Eddie'nin etrafında yükseldiğini hissettiği güçle kıyaslandığında o kadar önemli görünmüyordu, ama Eddie önemli olduklarını biliyordu. Gülü o an koruyabilmeleri ve daha sonra hayatta kalmasını garantileyebilmeleri için tek bir şansları olabilirdi. Her şeyi doğru yapmalıydılar ve Eddie bunun kaderin sesine kulak vermekle mümkün olacağını biliyordu.
Bir başka deyişle ka'ma.
"Suze, sen onu New York'tan çekip aldığında Holmes Dişçilik'in sekiz on milyon dolar değerinde olduğunu söylemişti, Roland. Carver denen adam umduğum kadar iyiyse şirketin şu anki değeri on iki veya on dört milyona kadar çıkmış olabilir."
"Bu çok mu?"
"Çuvallar dolusu," dedi, Eddie açık avucunu ufka doğru uzatarak ve Roland başını salladı. "Evreni kurtarmak için diş ve ağız sağlığı ürünleri satan bir şirketin kârından faydalanmaktan bahsetmek kulağa çılgınca geliyor, ama yaptığım tam olarak bu. Diş perisinin Suze'a bıraktığı para sadece başlangıç olabilir. Örneğin, Microsoft. Tower'a bu isimden bahsedişimi hatırlıyor musun?"
Roland başını salladı. "Yavaş ol, Eddie. Sakin ol, yalvarırım."
"Affedersin," dedi, Eddie ve derin bir nefes aldı. "Sebep burası. Şarki- Yüzler... ağaçlardaki yüzleri görüyor musun? Gölgelerdeki?"
"Hem de çok iyi görüyorum."
"Kendimi biraz çılgın gibi hissetmeme yol açıyor. Dinle bak. Holmes ^işçilik'i Tet Şirketi'yle birleştirmekten ve geleceğe dair bilgimizi bu birleşimi dünya tarihinin en zengin oluşumu yapmaktan söz ediyorm* Sombra Şirketi'ne, hatta belki Kuzey Merkez Pozitronik'e eşit kaynaklar, dan bahsediyorum."
Roland omuz silkti ve Eddie'nin Işın'ın Yolu üzerinden ve içlerin, den akan, enselerindeki tüyleri diken diken eden, sinüslerini gıdıklayan ağaçlar altındaki her gölgeyi oyunun çok önemli bir sahnesini oynamala-rmı seyretmek üzere toplanmış kalabalık bir seyirci grubu gibi gözleyen bir surata çeviren bu muazzam gücün varlığı karşısında nasıl olup da pa-radan konuşabildiğini sormak istercesine elini kaldırdı.
"Ne hissettiğini biliyorum ama bu önemli," dedi, Eddie ısrarla. "İnan bana çok önemli. Kuzey Merkez Pozitronik'i bu dünyada etkin bir güç olmadan önce ele geçirebilecek kadar hızlı büyüdüğümüzü düşün. Roland dünyanın en büyük nehri bile doğduğu yere saplanan tek bir belle yön değiştirebilir, akışı değiştirebiliriz."
Bunun üzerine Roland'ın gözleri parladı. "Ele geçirmek," dedi. "Kızıl Kral'ın değil, bizim amacımız için kullanmak. Evet, bu mümkün olabilir."
"Öyle veya değil, unutmamamız gereken, yapacaklarımızın sadece 1977 veya geldiğim yıl olan 1987 ya da Suze'un gittiği 1999 yılı için olmayacağı." Eddie, Kara Kule dramasındaki son rollerini oynamış, Donald Callahan'ı Hitler Kardeşler'den kurtarma işini uzun zaman önce yapmış olan Calvin Tower'in muhtemelen, Aaron Deepneau'nun ise kesinlikle ölmüş olacağını fark etti. Her ikisi de sahneden silinmiş olacaktı. Bıçakçı, Hoots, Benny Slightman, Susan Delgado
(Calla, Callahan, Susan, Susannah)
Tik Tak Adam, hatta Mono Patricia gibi yolun sonundaki açıklığa varmış olacaklardı. Roland ve ka-tefi de er veya geç o açıklığa ulaşacaktı. Sonunda (olağanüstü şanslı veya ölümüne cesur olabilirlerse) geride sadece Kara Kule kalacaktı. Kuzey Merkez Pozitronik'i henüz işin başında ele geçirir, yılanın başım küçükken ezerlerse kırılmış olan bütün Işınlar tarabilirlerdi. Bunu başaramasalar bile iki Işın, Kule'yi ayakta tutma-a yetebilirdi: New York'taki gül ve Maine'deki Stephen King adında bir janı. Bunların doğruluğuna dair elinde hiçbir kanıt yoktu ama kalbinin «esi doğru olduğunu söylüyordu.
"Asırlar söz konusu, Roland."
Roland elini yumruk yapıp John Cullum'ın Ford'unun tozlu gösterge tablosuna vurdu ve başını salladı.
"O arsada her şey olabilir, anlayabiliyor musun? Herhangi bir şey. Bir bina, park, anıt, hatta Ulusal Gramofon Enstitüsü. Gül yerinde kaldığı sürece arsada ne olduğu önemli değil. Bu Carver denen adam Tet Şirke-ti'ni yasallaştırabilir, belki Aaron Deepneau ile birlikte çalışıp..."
"Evet," dedi, Roland. "Deepneau'dan hoşlandım. Dürüst bir yüzü vardı."
Eddie de aynı fikirdeydi. "Her neyse, gülü koruyan yasal evraklar hazırlayabilirler. Arsanın üzerinde ne olursa olsun gülün kalıp korunması şartı koyulabilir. Ve içimden bir ses, kalacağını söylüyor. Yıl kaç olursa olsun, 2007, 2057, 2525, 3700... hatta 19.000... bence daima orda olacak. Çünkü kırılganlığına rağmen aynı zamanda ölümsüz. Ama elimizde fırsat varken bu işi en doğru şekilde yapmalıyız. Çünkü bu, anahtar dünya. Bu dünyada anahtar kilide uymazsa biraz daha yontma şansın yok. Burda ikinci fırsatların verildiğini hiç sanmıyorum."
Roland bunu düşündükten sonra ağaçların arasına doğru giden toprak yolu işaret etti. İzleyen yüzler ve şarkı söyleyen seslerden oluşan organa. Hayata değerini kazandırıp anlam veren, doğru ve gerçek olan, Beyaz'ı oluşturanların ahengi.
"Ya bu yolun sonunda yaşayan adam, Ed-d'e? Tabi eğer bir adamsa."

"Bence gerçekten de bir insan ve bunu söylememin tek sebebi John ^llum'ın anlattıkları da değil. Şuramda hissediyorum." Eddie göğsüne, bibinin hemen üzerine hafifçe vurdu.
"Ben de."
"Öyle mi, Roland?"
"Evet, öyle. Peki sence ölümsüz mü? Hayatım boyunca pek çok şev gördüm, daha da fazlasının rivayet edildiğini duydum ama bunlar arasm. da sonsuza dek yaşayan bir erkek veya kadın yoktu."
"Ölümsüz olmaya ihtiyaç duyduğunu sanmıyorum. Bence ona tek ge. reken, doğru hikâyeyi yazmak. Çünkü bazı hikâyeler sonsuza dek yaşar."
Roland'ın gözlerinde anladığına dair bir pırıltı belirdi. Sonunda, diye düşündü, Eddie. Sonunda gördü.
Ama kendisinin görmesi ve sonra hazmetmesi ne kadar sürmüştü? Gördüğü onca olağanüstü şeyden sonra Tanrı biliyordu ya bunu yapabil-mesi gerekirdi, ama bu son adım gözünden kaçmıştı. Peder Callahan'm Korku Ağı adında bir romandan kanlı canlı fırlamış, nefes almakta olduğunu gördüğünde bile son kritik adımı atamamıştı. Co-Op Şehri'nin Bronx'ta değil Brooklyn'de olduğunu öğrenmesiyle beyninde bir şimşek çakmıştı. Bu dünyada Co-Op Şehri, Brooklyn'deydi. Ve önemli olan tek dünya buydu.
"Belki evde değildir," dedi, Roland etraflarındaki her şey beklerken. "Belki bizi yaratan adam evde değildir."
"Evde olduğunu biliyorsun."
Roland başını salladı. Ve sonra o eski ışık gözlerinde belirdi. Hiçbir zaman sönmemiş, Gilead'dan o güne Işın'ı takip ederken yolunu daima aydınlatmış olan ateşten yansıyan ışıktı bu.
"O halde sür!" dedi boğuk sesle. "Babanın hatırı için sür! Eğer bu adam Tanrı'ysa, (bizim Tanrı'mız) doğruca gözlerine bakacak ve O'na Kule'ye giden yolu soracağım!"
"Önce Susannah'ya giden yolu sormaz mısın?"
Eddie soru ağzından çıkar çıkmaz pişman oldu ve Roland'ın cevap vermemesi için dua etti.
Roland cevap vermedi. Tek yaptığı, sağ elinin kalan parmaklarını havada çevirmek oldu: Devam et, gidelim.
Eddie, Cullum'ın Ford'unu vitese geçirdi ve toprak yolda ilerlemeye haşladı. İçine girdikleri şarkı söyleyen olağanüstü güç içlerinden bir esinti gibi geÇİyor> OIUan sanki birer düşünceye veya uyumakta olan bir Tan-fl'tın rüyaları gibi cisimsiz varlıklara dönüştürüyordu.

ÜÇ

Yol, beş yüz metre kadar ileride ikiye ayrılıyordu. Eddie, üzerinde KING değil, ROWDEN yazıyor olmasına rağmen soldakine girdi. Geçerken kaldırdıkları toz bulutlarını dikiz aynasından görebiliyordu. Şarkı sesleri, üzerlerine dökülen tatlı bir içki gibiydi. Eddie'nin saç dipleri uyuşuyor, kasları titriyordu. Tabancasını çekmesi gerekse kahrolası silahı büyük ihtimalle elinden düşüreceğini düşündü. Tutmayı başarabilse bile nişan alabileceğini hiç sanmıyordu. Aradıkları adamın bu seslere bu denli yakınken hikâyeler yazmak bir yana, nasıl olup da yemek yiyebildiğini, uyuyabildiğim, kısacası nasıl yaşayabildiğini bilmiyordu. Ama King'in seslerin yakınında olduğu tam anlamıyla doğru değildi; Eddie haklıysa King seslerin kaynağıydı.
Ama bir ailesi varsa onlar nasıl yaşıyor? Ailesi yoksa komşuları nasıl yasıyor?
Sağ tarafta bir özel yol vardı ve...
"Eddie, dur." Konuşan Roland'dı ama sesi hiç onunki gibi değildi. Calla'da bronzlaşan teni bembeyaz yüzüne sürülmüş incecik bir kat boya gibiydi.
Eddie durdu. Roland kapının koluyla kısa bir süre güreşip açama-d'ktan sonra açık camdan beline kadar sarktı (Eddie kemer tokasının kenara çarpmasını duymuştu) ve yola kustu. Yerine tekrar oturduğunda hem bitkin, hem coşkulu görünüyordu. Eddie'ye dönen mavi gözleri p^. lıyordu. "Devam et."
"Roland emin misin..."
Roland Ford'un tozlu ön camından yola bakarak parmaklarını çevir. di. Sür. Babanın hatır için sür!
Eddie devam etti.

DÖRT

Emlakçıların çiftlik evi dediği türde bir evdi. Eddie hiç şaşırmamıştı. Onu asıl şaşırtan, yerin mütevazılığı idi. Sonra kendine her yazarın zengin olmadığını, bunun özellikle genç yazarlar için daha geçerli olduğunu hatırlattı. Bir tür yazım hatası ikinci romanını kitap manyakları için oldukça değerli kılmıştı ama Eddie, King'in bu sayede herhangi bir ek ücret aldığından şüpheliydi.
Yine de evin önüne park edilmiş gıcır gıcır Cherokee cip Stephen King'in açlıktan nefesi kokan sanatçılardan biri olmadığını gösteriyordu. Ön bahçede, içine plastik oyuncaklar saçılmış ahşap bir oyun parkı vardı. Bunu gören Eddie'nin yüreğine bir ağırlık çöktü. Calla'da öğrendiği en önemli ders, çocukların işleri karmaşıklaştırdığı idi. Oyuncaklara bakılırsa burada küçük çocuklar yaşıyordu. Ve silahlı iki adam yaşadıkları yere gelmişti. Akılları o sırada muhtemelen tam anlamıyla başlarında olmayan iki adam.
Eddie, Ford'un motorunu durdurdu. Bir karga gakladı. Bir tekne (sesine bakılırsa daha önce duyduklarından büyüktü) homurdanarak ilerliyordu. Parlak güneş ışıkları, evin ötesinde mavi sular üzerine vuruyordu Sesler şarkıya devam ediyordu: Gel, gel, gel-commala.

Roland kapısını açıp hafifçe tutuk hareketlerle arabadan indi: ağrılı kalça, eklem eceli. Eddie de indi. Bacakları birer tahta parçası gibi hissizdi.
"Tabby? Sen misin?"
Ses, evin sağ tarafından gelmişti. Sesin sahibi olan adamın gölgesi, evin köşesinde belirdi. Daha önce gördüğü hiçbir şey Eddie'nin içini böylesi bir korku ve huşuyla doldurmamıştı. Yaratıcım geliyor, diye düşündü mutlak bir kesinlikle. İşte yaratıcım, evet, iste o geliyor. Sesler şarkıya devam ediyordu, Commala-gel-altı, beni o yarattı.
"Bir şey mi unuttun, hayatım?" Telaffuzu John Cullum'mkini andırıyordu. Sonra adam evin köşesini dönüp ön tarafa çıktı. Onları görüp durdu. Roland'ı gördü ve durdu. Şarkı söyleyen sesler de onunla birlikte durdu. Teknenin homurtusu bile kesilmiş gibiydi. Bir an için bütün dünya donup kaldı. Sonra adam dönüp koşmaya başladı. Ama Eddie o kaçmadan önce yüzünde beliren kavrayış ifadesini görmüştü.
Roland bir kuşun peşindeki kedi gibi hemen arkasından fırladı.

BEŞ
Ama sai King bir kuş değil, insandı. Uçamazdı ve kaçabileceği bir yer yoktu. Yan taraftaki bahçe hafifçe bir eğimle aşağı iniyordu ve bir kuyu veya bir tür kanalizasyon pompasına benzer alet olabilecek beton bir çıkıntı haricinde boştu. Bahçenin ötesinde üzeri oyuncaklarla kaplı küçücük bir kumsal parçası vardı. Ve sonra göl başlıyordu. Adam gölün kıyısına vardı, suları sıçratarak birkaç adım attı. Sonra öyle hızlı döndü ki neredeyse düşecekti.
Roland kumların üzerinde durdu. Stephen King ile birbirlerine baktılar. Eddie, Roland'ın yaklaşık on metre gerisinde durmuş, onları izliyordu- Şarkı sesleri ve teknenin homurtusu tekrar duyulmaya başlamıştı. Belki de hiç susmamışlardı ama Eddie öyle düşünmüyordu.
Sudaki adam gözlerini bir çocuk gibi elleriyle kapadı. "Orda değjj. sin," dedi.
"Burdayım, sai." Roland'ın sesi hem nazik, hem saygılıydı. "Ellerin^ gözlerinizden çekin, Bridgton'lı Stephen. Çekin ve beni iyi görün."
"Belki sinir krizi geçiriyorumdur," dedi sudaki adam ama ellerini ya. vaşça indirdi. Sade, siyah çerçeveleri olan kalın camlı gözlükler takry0r. du. Saplarından biri, yapıştırıcı bantla tamir edilmişti. Saçları ya siyah ya koyu kestaneydi. Şaşırtıcı derecede beyaz birkaç telin göze çarptığı sakalları ise kesinlikle siyahtı. Üzerinde, RAMONES VE ROCKET RUSYA'YA ve GABBA-GABBA-HEY yazan bir tişört ile kot pantolon giymişti. Orta yaş şiş. manlığına doğru ilerliyor gibi görünüyordu ama henüz şişman olduğu söylenemezdi. Uzun boylu ve Roland kadar solgundu. Stephen King'in Roland'a benzediğini görmek Eddie'yi pek şaşırtmamıştı. Yaşları ikiz benzetmesine uygun değildi. Ya baba oğul? Evet. Kesinlikle.
Roland boğazına üç kez vurup başını iki yana salladı. Yeterli değildi. İşe yaramayacaktı. Eddie, Silahşor'un parlak renkli oyuncaklar arasında diz çöküp yumruğunu kaşına dayamasını dehşetle karışık büyülenmişlikle izledi.
"Selam olsun, hikayeci," dedi, Roland. "Varlığı sona eren Gilead'dan Roland Deschain ve New York'lu Eddie Dean huzurunuza geldi. Size açıhrsak bize açılacak mısınız?"
King güldü. Roland'ın sözlerindeki gücü bilen Eddie için bu ses şok ediciydi. "Ben... yok yok, bunlar gerçek olamaz." Sonra kendi kendine sordu. "Olabilir mi?"
Hâlâ dizleri üzerinde duran Roland, adam hiç gülmemiş ve konuşmamış gibi devam etti. "Ne olduğumuzu ve ne yaptığımızı görüyor musunuz?'
"Gerçek olsaydınız silahşor olurdunuz." King, gözlüğünün kalın camları arkasından Roland'a bakıyordu. "Kara Kule'yi arayan silahşorlar."
İşte bu, diye düşündü, Eddie sesler yükselir, güneş mavi suların üzerinde parlarken. Bu son noktayı koyuyor.
"Doğru diyorsunuz, sai. Arıyor ve yardım istiyoruz, Bridgton'lı Stepin. İstediğimizi bize verecek misiniz?"
"Bayım, arkadaşınızı bilemem ama seni... seni ben yarattım. Orada olamazsın çünkü var olduğun tek yer burası." Yumruğunu, Roland'ı taklit ediyormuşçasına alnına vurdu. Sonra evini gösterdi. Çiftlik evi tarzındaki evini. "Ve orda. Sanırım orda da varsın. Bir çekmecede veya garajdaki loıtulardan birinde. Bitirilmemiş bir işsin. Seni ne zamandır düşünmüyordum bile. Şeyden beri..."
Sesi alçaldı. Uzaklardan gelen tatlı bir müziğe eşlik eden biri gibi yerinde hafifçe sallandı. Sonra dizleri büküldü ve düştü.
"Roland!" diye bağırdı, Eddie göle doğru fırlayarak. "Adam kahrolası bir kalp krizi geçiriyor!" Ama bunun doğru olmadığını biliyordu (ya da belki umuyordu). Çünkü şarkı seslerinde en ufak bir azalma bile olmamıştı. Ağaçlarda ve gölgelerde gördükleri yüzler hâlâ çok belirgindi.
Silahşor eğilip suyun içindeki King'i kollarının altından kavramıştı. "Sadece bayıldı. Onu kim suçlayabilir ki? Yardım et de eve götürelim."

ALTI
Büyük yatak odasında muhteşem bir göl manzarası, zeminindeyse çirkin bir mor halı vardı. Eddie yatağın üzerine oturup banyodaki King'in üzerindeki ıslak giysileri ve ayakkabılarını çıkarmasını izledi. King duvarın arkasına geçerek ıslak iç çamaşırını değiştirdi. Eddie'nin peşinden yatak odasına gelmesine itiraz etmemişti. Kendine geldiğinden beri (sadece °tuz saniye kadar baygın kalmıştı) ürkütücü bir sükûnete bürünmüştü.

Banyodan çıkıp şifoniyere doğru yürüdü. "Bu bir eşek şakası mı?" diye sordu yeni bir kot pantolon ve tişört arayarak. Eddie evin paranın göstergesi olduğunu düşündü; en azından bir gecekondu olduğu söylene. mezdi. Giysilerin neyi gösterdiğiniyse Tanrı bilirdi. "Mac McCutcheon veya Floyd Calderwood'un başının altından çıkan bir şaka mı?"
"Bahsettiğin adamları tanımıyorum ve bu bir şaka değil."
"Belki öyle. Ama o adam gerçek olamaz." King kot pantolonunu giy. di. Eddie ile gayet makul bir ses tonuyla konuşuyordu. "Yani, onun hakkında yazdım!"
Eddie başını salladı. "O kadarını anladım. Ama bu gerçek oluşunu değiştirmiyor. Onunla tanışalı..." Ne kadar olmuştu? Bilmiyordu, "...uzun zaman oldu," diye tamamladı sözünü. "Onun hakkında yazdın ama hakkımda yazmadın, öyle mi?"
"Kendini dışlanmış gibi mi hissediyorsun?"
Eddie güldü ama kendini gerçekten de dışlanmış hissediyordu. Birazcık. Belki King, onun olduğu bölümlere henüz gelmemişti. Durum buysa tam anlamıyla güvende sayılmazdı, değil mi?
"Bu sinir krizine benzemiyor," dedi, King. "Ama muhtemelen hiçbiri benzemiyordur."
"Sinir krizi geçirmiyorsun ama nasıl hissettiğini anlayabiliyorum, sai. O adam..."
"Roland. Gilead'lı... Roland?"
"Doğru."
"Gilead kısmına gelmiş miydim bilmiyorum," dedi, King. "Sayfaları bulursak bir kontrol etmeliyim. Ama kulağa iyi geliyor. 'Gilead'da pelesenk yağı yok,' gibi."
"Anlamadım."
"Boş ver, ben de anlamıyorum." King şifoniyerde bir paket Pall Mall sigarası buldu ve bir tane çıkarıp yaktı. "Söyleyeceğini bitir."
"Beni bu dünyayla kendi dünyası arasındaki bir kapıdan sürükleye-rek geçirdi. Ben de sinir krizi geçirdiğimi düşünmüştüm." Aslında R°'. n£j'm onu çektiği dünya bu değildi, yakındı ama bu değildi ve kapıdan geçtiği sırada eroin yoksunluğu yüzünden kriz geçiriyordu (hem de ne wjz) ama içinde bulundukları durum bu ayrıntılar olmadan da yeterince karmaşıktı. Yine de Roland'ın yanma dönüp asıl görüşmeye başlamalarından önce sorması gereken bir soru vardı.
"Söylesene, sai King; Co-Op Şehri'nin nerde olduğunu biliyor mu-sun/
King sağ gözünü sigaranın dumanından korunmak için kısmış, ıslak kot pantolonunun cebindekileri kuru ceplerine aktarıyordu. Eddie'nin sorusunu duyunca durup kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Hileli bir soru mu bu?"
"Hayır."
"Cevabım yanlış olursa beni o koca tabancayla vurmayacaksın, değil mi?"
Eddie hafifçe gülümsedi. King bir Tanrı için sevilmeyecek bir herif sayılmazdı. Sonra kendi kendine Tanrı'nm sarhoş bir şoförü alet edip küçük kız kardeşini ve sonra Henry'yi öldürdüğünü hatırlattı. Enrico Bala-zar'ı Tanrı yaratmış, Susan Delgado'yu kazıkta Tanrı yakmıştı. Gülümsemesi soldu. "Kimse kimseyi vurmayacak, sai."
"O halde Co-Op Şehri'nin Brooklyn'de olduğunu söyleyebilirim. Aksanına bakılırsa senin geldiğin yerde. Panayır Kazı'nı kazandım mı bari?"
Eddie iğne batırılmış gibi irkildi. "Ne?"
"Annem hep böyle derdi. Ağabeyim Dave ile üzerimize düşen bütün 'ileri doğru bir şekilde yaptığımızda bize, 'Panayır Kazı'nı kazandınız, çocuklar,' derdi. Bir tür şakaydı. Eee, ödülü kazandım mı?"
"Evet," dedi, Eddie. "Kesinlikle."
King başını salladı ve sigarasını söndürdü. "Fena biri sayılmazsın, ^a dostunu pek umursadığım söylenemez. Hiçbir zaman umursama-fllni- Sanırım öyküyü yazmayı bu yüzden bıraktım."
Eddie bunun üzerine tekrar irkildi ve kamufle etmek için yataktan kalktı. "Bıraktın mı?"
"Evet. Adı Kara Kale'ydi. Bana ait bir Yüzüklerin Efendisi, bir Gor* menghast gibi olacaktı, anlarsın ya. Yirmi iki yaşında insanda eksik olmayan bir şey varsa o da tutkudur. Küçük beynim için fazla büyük olduğunu kes. fetmem uzun sürmedi. Fazla... nasıl denir... abartılıydı? Sanırım böyle de nitelendirilebilir. Ayrıca," diye ekledi ifadesizce. "Ana taslağı kaybettim."
'We yaptın?"
"Kulağa çılgınca geliyor, değil mi? Ama yazmak çılgınca bir iş olabiliyor. Ernest Hemingway'in kısa öykülerle dolu koca kitabı bir trende unuttuğunu biliyor muydun?"
"Sahi mi?"
"Sahi ya. Ne yedeği varmış, ne kopyası. Puf diye uçup gitmiş. Benim başıma gelen de buna benziyor. Dut gibi sarhoş olduğum bir akşam (ya da belki meskalin almıştım, hatırlamıyorum) bu beş veya on bin sayfalık fantastik epik öykünün eksiksiz bir taslağını hazırlamıştım. Hem de gayet iyi bir taslaktı. Fikre bir form vermişti. Bir tarz. Ve sonra onu kaybettim. Belki lanet olası barın tekinden dönerken motosikletimin arkasından uçup gitmiştir. Böyle bir şey daha önce hiç başıma gelmemişti. İşim konusunda genellikle çok dikkatliyimdir."
"Hı-hı," dedi, Eddie aklına sorular üşüşürken. Kaybettiğin sırada etrafta parlak renkli giysiler giyip lüks arabalar kullanan adamlar var mıyâıl Sığ adamlar? Alnında kırmızı bir delik olan herhangi biri? Küçük bir kan dairesi gibi görünen delikler? Sözün kısası, birinin hikâyeni çalmış olabileceğine dair herhangi bir belirti gördün mü? Kara Kule'mn hiçbir zaman tamamlanmamasını isteyen biri böyle bir şey yapmış olabilir mi?

"Mutfağa gidelim. Konuşmamız gerek." Eddie ne hakkında konuşacaklarını biliyor olmayı diledi. Konu her ne olursa olsun, ilk seferinde her şeyi doğru yapmaları gerekiyordu, çünkü bu gerçek dünyaydı, geri dönüş yoktu-

YEDİ

Roland tezgâhın üzerindeki karmaşık kahve makinesini nasıl doldurup çalıştıracağını biliyordu, ama raflardan birinde, Alain Johns'm çok ^un zaman önce, sayım yapmak için Mejis'e gittikleri sırada çıkınında taşıdığına çok benzeyen eski bir çaydanlık bulmuştu. Sai King'in mutfa-sjndaki fırın elektrikliydi, ama ocağın nasıl yakıldığını küçük bir çocuk bile anlayabilirdi. Eddie ve King mutfağa girdiği sırada çaydanlık ısınmaya başlamıştı.
"Ben pek kahve içmem," dedi, King ve buz kutusuna doğru yürüdü (Roland'ın yakınından geçmemeye özen göstermişti). "Ve normal şartlarda saat beşten önce bira da içmem ama bugün bir istisna yapabilirim sanırım. Bay Dean?"
"Kahveyi tercih ederim."
"Bay Gilead?"
"Deschain, sai, King. Ben de kahve içeceğim, teşekkürler derim."
Yazar üzerindeki halkayı kaldırarak bira kutusunu açtı (Roland halkanın hem çok zekice bir buluş, hem de büyük israf sebebi olduğunu düşündü). Bir tıslamanın ardından mutfağa hoş bir
(commala-gel-gel)
maya ve şerbetçiotu kokusu yayıldı. King biranın yarısını bir dikişte bitirdikten sonra bıyıklarına bulaşan köpüğü sildi ve kutuyu tezgâhın üzerine koydu. Yüzü hâlâ solgundu, ama daha sakin ve kontrollü görünüyordu. Silahşor, adamın gayet iyi gittiğini düşündü; en azından o ana dek. King'in kalbinin ve aklının derinliklerinde ziyaretlerini biliyor olması ■nürnkün müydü? Onları bekliyor muydu?
"Karın ve çocukların var," dedi, Roland. "Nerdeler?"
"Tabby'nin ailesi kuzeyde, Bangor yakınında oturuyor. Kızım geçen haftayı büyükannesi ve büyükbabasıyla geçirdi. Tabby en küçüğü –Owen daha bebek- alıp bir saat önce yola çıktı, oraya gidiyor. Benim diğer oğiü. mu -Joe- yaklaşık..." Saatine baktı. "Bir saat sonra almam gerek. Yazım, bitirmek istedim. Yani bu kez her iki arabayı da alıyoruz."
Roland düşündü. Doğru olabilirdi. King'in onlara ortadan kayboldu^ takdirde onu arayacak insanlar olacağını söyleme tarzıydı bu muhakkak.
"Bunların olduğuna inanamıyorum. Bunu can sıkacak kadar çok söyle-dim mi? Bu olanlar ancak kendi hikâyelerimden birinde başıma gelebilirdi."
"Mesela Korku Ağı'nda," dedi, Eddie.
King'in kaşları yükseldi. "Demek onu biliyorsunuz. Geldiğiniz yerde Edebiyat Dergisi var mı?" Birasının geri kalanını içti. Roland, adamın bu işte yetenekliymiş gibi içtiğini düşündü. "Birkaç saat önce gölün karşı kıyısından siren sesleri geldi, ayrıca kapkara bir duman bulutu vardı. Çalışma odamdan görebiliyordum. O sırada Stoneham veya Harrison'da otların yandığını düşündüm ama şimdi bundan o kadar emin değilim. O yangının sizinle bir ilgisi var mıydı, çocuklar? Vardı, değil mi?"
"Yazıyor, Roland," dedi, Eddie. "Ya da en azından yazıyormuş. Yazmayı kestiğini söylüyor. Ama adı Kara Kule'ymiş. Yani biliyor."
King gülümsedi, ama ilk kez bu kadar korkmuş göründüğü Roland'ın gözünden kaçmamıştı. Evin arkasından çıkıp onları ilk gördüğü andaki tepkisi hariçti elbette. Yaratımını ilk gördüğü andaki dehşeti.
Ben bu muyum? Onun eseri mi?
Eşit ölçülerde doğru ve yanlış hissi veriyordu. Bunu düşünmek Roland'ın başını ağrıttı ve midesi yine bulanmaya başladı.
"'Biliyor,"' dedi King. "Bu pek hoşuma gitmedi, çocuklar. Bir hikâyede biri 'Biliyor,' derse ondan sonra gelen satır genellikle 'Onu öldürmemiz gerek,' olur."
"Bana inan," dedi, Roland. Söylediklerinin her kelimesine gönülden inanmış gibi konuşuyordu. "Seni öldürmek, isteyeceğim son şey sai, Kin& Düşmanın bizim de düşmanımız, sana yardım edenler ise dostumuzdur.
"Amin," dedi, Eddie.
King buz kutusunu açıp bir bira daha çıkardı. Roland kutuda daha epey bira olduğunu gördü. Kutunun muhafaza ettiği soğuk ortamda içil-meye hazır bekliyorlardı. "O halde," dedi, King. "Bana Steve deseniz daha iyi olur."

SEKİZ

"Bize içinde benim olduğum hikâyeyi anlat," dedi, Roland.
King mutfak tezgâhına doğru eğildi ve başının üst kısmı güneşin parlak ışıklarıyla aydınlandı. Birasından bir yudum alıp Roland'ın söylediklerini düşündü. Eddie ilk o zaman gördü. Güneşin parlaklığı yanında belli belirsizdi. Adamın etrafını saran tozlu, kara bir gölge. Neredeyse yok gibiydi. Ama oradaydı işte. Geçiş yaptıkları sırada gördüklerinin arkasında saklandığını hissettikleri karanlık gibiydi. Bu onun aynısı mıydı? Eddie sanmıyordu.
Belli belirsizdi.
Ama oradaydı.

"Aslında," dedi, King. "Hikâye anlatmakta pek iyi değilimdir. Bu kulağa bir paradoks gibi geliyor ama değil; hikâyeleri yazmamın sebebi bu."
Konuşması Roland'a mı yoksa bana mı benziyor, diye merak etti, Eddie. Ayırt edememişti. Çok daha sonra King'in hepsi gibi konuştuğunu fark etti. Konuşması Peder Callahan'm Calla'daki kahyası Rosa Mu-noz'unkine bile benziyordu. Sonra yazarın yüzü aydınlandı. "Bakın ne diyeceğim, belki el yazmalarımı bulabilirim. Aşağıda dört beş kutu dolusu işe yaramaz hikâye var. Kara Kule de aralarında olmalı." İşe yaramaz. İşe yaramaz hikâyeler. Eddie °u duyduklarına pek aldırmıyordu. "Ben oğlumu almaya giderken siz de bir kısmını okuyabilirsiniz." İri, yamuk dişlerini gözler önüne sererek sı-rıttı. "Belki döndüğümde gitmiş olursunuz ve ben de kendimi hiç gelme-miş olduğunuza inandırırım."
Eddie başını yavaşça iki yana sallamakta olan Roland'a baktı. Ocaktaki çaydanlığın içindeki kahve kaynamak üzereydi.
"Sai, King..." diye söze başladı, Eddie.
"Steve."
"Tamam, Steve. İşimizi hemen halletmeliyiz. Güven meselesi bir yana, vaktimiz çok kısıtlı."
"Tabi, tabi, elbette, zamana karşı yarışıyorsunuz," dedi, King ve güldü. Sesinde ahmakça bir hoşluk vardı. Eddie biranın etkisini göstermeye başladığından şüphelendi ve adamın alkolik olup olmadığını merak etti. Bu kadar kısa sürede emin olmak zordu ama bazı işaretler vardı. Okulda gördüğü İngilizce derslerinden fazla bir şey hatırlamıyordu ama öğretmenin biri, yazarların içmeyi çok sevdiğinden bahsetmişti galiba. Hemingway, Faulkner, Fitzgerald, Kuzgun'u yazan adam. Yazarlar içmeyi severdi.
"Size gülüyor değilim, çocuklar," dedi, King. "Aslında tabancalı adamlara gülmek inançlarıma aykırı. Ama nedense yazdığım kitaplardaki insanlar da hep zamana karşı yarışır. Kara Kule'nin ilk satırını duymak ister miydiniz?"
"Hatırlıyorsan elbette," dedi, Eddie.
Roland bir şey demedi ama gri tellerin belirdiği kaşlarının altındaki mavi gözleri parlamıştı.
"Ah, hatırlıyorum. Belki de yazdığım en iyi açılış cümlesiydi." King birasını bıraktı ve ellerinin ikişer parmağını tırnak işareti yaparcasına havaya kaldırarak eğildi. "'Siyahlı Adam çölde kaçıyordu, Silahşor da peşindeydi.' Geri kalanını şöyle böyle hatırlıyorum ama bu cümle hafızamda cok net." Ellerini indirip birasını aldı. "Belki kırk üçüncü kez soruyor ola-cağını ama bu olanlar gerçek mi?"
"Siyahlı Adam'ın adı Walter mıydı?" diye sordu, Roland.

King'in bira kutusunu tutan eli titreyince ağzını ıskaladı ve yeni tişörtünün önü lekelendi. Roland istediği cevabı almışçasına başını salladı.
"Sakın yine bayılayım deme," dedi, Eddie biraz sert bir sesle. "Birincisi beni etkilemek için yeterliydi."
King başını salladı, kendini toparlamaya çalışarak birasından bir yudum daha aldı. Saate bir göz attı. "Oğlumu almama izin vereceksiniz, değil mi?"
"Evet," dedi, Roland.
"Bunu..." King duraksayıp gülümsedi. "Garanti eder misiniz?"
"Ederiz," dedi, Roland gülümsemeyi karşılıksız bırakarak.
"Pekâlâ, o halde Kara Kule Bütün Dünya Özet Kitap versiyonu geliyor. Sözlü anlatım pek benim harcım değildir, ama elimden geleni yapacağım."

DOKUZ

Roland, onu tüm dünyaların kaderi duyacaklarına bağlıymış gibi dinledi; öyle olduğundan emindi. King, Roland'ın hayatının kendi gözünden anlatımına kamp ateşleriyle başladı ve bu, Walter'in insanlığını teyit ettiği için Roland'ı memnun etti. King hikâyenin sonra Roland'ın çölün kıyısında küçük bir çiftçiyle karşılaşmasına döndüğünü söyledi. Çiftçinin adı Brown'di.
Ürünün yaşasın, sözleri yılların ötesinden yankılanarak geldi Roland'ın kulaklarına. Sen de yaşa. Brown'i ve kuzgunu Zoltan'ı unutmuştu ama görünüşe bakılırsa bu yabancı unutmamıştı.
"Hoşuma giden," dedi, King. "Hikâyenin geriye doğru gidiyor görün mesiydi. Tamamen teknik bir bakış açısından son derece ilginçti. Çölde seninle başlayıp biraz geriye, Brown ve Zoltan'la karşılaşmana dönüy0r. du. Bu arada Zoltan adını Maine Üniversitesi'ndeyken tanıdığım bir fo^ müzik şarkıcısı ve gitaristten almıştı. Her neyse, hikâye çiftçinin kulübesinden tekrar geriye dönüyor ve Tull kasabasına gelişine varıyor. Kasabanın adı bir rock grubundan..."
"Jethro Tull," dedi, Eddie. "Kahretsin, tabi ya! Tanıdık bir isim olduğunu biliyordum. Ya Z.Z. Top, Steve? Onları biliyor musun?" Eddie King'e baktı, hiçbir anlam veremediğini görünce gülümsedi. "Sanırım henüz onların zamanı değil. Ya da sen henüz tanımıyorsun."
Roland parmaklarını havada çevirdi: Devam et, devam et. Ve Ed-die'ye araya girmeyi bırakmasını söylercesine baktı.
"Her neyse, hikâye Tull'a gelişten sonra tekrar geriye, şeytanotu yiyen Nort'un ölümüne ve Walter tarafından diriltilmesine gidiyor. Beni neyin heyecanlandırdığını görebiliyorsunuz, değil mi? Hikâye başlarda hep geri viteste ilerliyor. Sürekli geriye atlıyor."
King'i büyülüyormuş gibi görünen teknik özellikler Roland'ı hiç ilgilendirmiyordu; bahsedilen kendi hayatıydı ve bildiği kadarıyla daima ileri istikamette gitmişti. En azından Batı Denizi'ne ulaşıp yol arkadaşlarını kapılardan çekene dek.

Ama görünüşe bakılırsa Stephen King kapılar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Konaklama yerini ve Roland'm Jake Chambers ile karşılaşmasını; dağlara kadar ve dağlar arasındaki yürüyüşlerini; Jake'in sevip güvendiği adam tarafından ihanete uğrayışını yazmıştı.
King bu son kısmı anlatırken Roland'ın başının öne eğildiğini gördü ve garip bir şefkatle konuştu. "Böyle mahcup görünmenize gerek yok, Bay Deschain. Ne de olsa bunu size yaptıran bendim."
Roland bunun doğru olup olmadığını merak ediyordu.
King, Roland'ın tozlu kemiklerle kaplı Golgota'da Walter ile konuşmasını, Tarot falını ve Roland'ın evrenin çatısından çıkacak kadar büyütenine dair korkunç imgelemini yazmıştı. Roland'ın bu uzun fal gecesinin ardından yıllarca yaşlanmış olarak uyanmasını ve Walter'in kemiklerden ibaret kalışını yazmıştı. King son olarak Roland'm suyun kıyısına gidip oturduğunu yazdığını söyledi. "'Seni gerçekten sevmiştim, Jake,' dedin."
Roland başını salladı. "Hâlâ seviyorum."
"Gerçekten öyle biri varmış gibi konuşuyorsun."
Roland gözlerini onunkilere çevirdi. "Ben var mıyım? Ya sen?"
King cevap vermedi.
"Sonra ne oldu?" diye sordu, Eddie.
"Sonra, senyor, fikirlerim tükendi -gözümün korktuğunu da söyleyebilirsiniz- ve yazmayı bıraktım."
Eddie de her şeyi bırakıp durmak istiyordu. Mutfaktaki gölgelerin giderek uzadığını görüyor, fazla geç olmadan Susannah'nın peşine düşmek istiyordu. Roland'm da kendisinin de bu dünyadan ayrılmanın yolunu bildiğini sanıyor, Stephen King'in onları bizzat gerçekliğin inceldiği ve (en azından John Cullum'a göre) son günlerde gaipten-gelenler vakalarının fazlasıyla görüldüğü Lovell'daki Turtleback Yolu'na yönlendireceğinden şüpheleniyordu. Ve King onları uğurlamaktan son derece memnun olacaktı. Onları başından savmaktan. Ama henüz gidemezlerdi, ne kadar sabırsızlanırsa sabırsızlansın bu gerçeğin farkındaydı.
"Durdun çünkü taslağını kaybetmiştin," dedi, Roland.
"Taslak. Hayır, pek sayılmaz." King üçüncü birasını almak üzere buz kutusuna doğru yürüdü ve Eddie, adamın belinin kalınlaşmaya başlamaca şaşmamak gerektiğini düşündü; bir somun ekmekle eşdeğer kaloriyi ataıış, ikinci somuna başlıyordu. "Taslaklara bağlı kalarak çalıştığım pek %lenemez. Aslında... sanırım o hazırladığım ilk ve tek taslaktı. Ve boyu-mu aştı. Fazla acayipti. Ayrıca sen de bir sorun olmaya başladın bayım ya da sai, her ne diyorsanız." King yüzünü buruşturdu. "Bu ne tür bir hitapSa ben uydurmadım."
"En azından henüz değil," diye araya girdi, Roland.
"Sergio Leone'nin İsmi Olmayan Adam'mm bir versiyonu olarak bas. lamıştın."
"Spagetti Western'ler," dedi, Eddie. "Tanrım, tabi ya! Ağabeyim Henry'yle, Henry'nin hâlâ evde olduğu zamanlarda Majestic'te yüzlerce-sini seyretmiştik. Henry Vietnam'dayken tek başıma veya Chuggy Coter adındaki arkadaşımla giderdim. Bunlar erkekler için filmlerdi."
King sırıtıyordu. "Evet," dedi. "Ama karımın da bu türün hayranı olduğunu söylemeliyim."
"Helal olsun ona!" dedi, Eddie heyecanla.
"Evet, Tab harikadır." King tekrar Roland'a döndü. "İsmi Olmayan Adam olarak (Clint Eastwood'un hayali bir versiyonu) fena değildin. Üzerinde çalışması eğlenceli bir karakter olduğun söylenebilirdi."
"Öyle mi düşünüyorsun?"
"Evet. Ama sonra değiştin. Hem de elimin altındayken. Öyle bir hal aldı ki kahraman mısın, kötü adam mısın yoksa ikisi de değil misin karar veremedim. Çocuğun düşmesine izin verdiğinde işler çığrından çıkmıştı."
"Bana onu yaptıranın sen olduğunu söylemiştin."
Gözlerini doğruca Roland'ınkine diken King (şarkıların sonsuz sesi eşliğinde mavi, maviyle birleşmişti), "Yalan söyledim, ahbap," dedi.

ON

Üçü birden bunu düşünürken kısa bir sessizlik oldu. Sonra King, "Beni korkutmaya başladın," dedi. "Bu yüzden seni yazmayı bıraktım. Bir kutuya koyup çekmeceye kaldırdım ve çeşitli dergilere sattığım bir dizi tasa öykü yazdım." Biraz düşündükten sonra başını salladı. "Seni yazmayı bıraktıktan sonra hayatımda değişiklikler oldu ve hemen hepsi de iyi yöndeydi. Yazdıklarımı satmaya başladım. Tabby'ye evlenme teklif ettim. QÖZ adlı bir kitabı yazmaya başlamamdan kısa bir süre sonraydı. İlk romanım değildi, ama sattığım ilk romandı ve bir anda köşeyi dönmemi sağladı. Bunların hepsi sana veda ettikten sonra oldu, Roland. Hoşça kal. Sana iyi günler. Ama sonra başıma ne geliyor? Altı yedi yıl sonra evimin köşesini dönüyorum ve seni annemin söylediği gibi Billy... kahrolası kadar iri bir halde araba yolunda dikilir görüyorum. Varabildiğim en iyimser sonuç, aşırı çalışma sonucu ortaya çıkan bir sanrı olduğun. Ama buna inanmıyorum. Nasıl inanayım?" King'in sesi yükselip tizleşmişti. Eddie bunun sebebinin korku değil, öfke olduğunu anlayabiliyordu. "Gölgelerinizi, bacağındaki kanı göre göre nasıl inkâr ederim?" Eddie'nin bacağını işaret etti. "Ve yüzündeki tozu?" Bu kez Roland'a dönmüştü. "Elimden tüm seçeneklerimi aldınız ve kendimi... bilmiyorum... kontrolümü kaybedecek gibi hissediyorum."
"Yazmayı durup dururken bırakmadın," dedi Roland, adamm son sözlerine aldırmayarak.
"Öyle mi?"

"Bence hikâye anlatmak bir şeyleri itmek gibi. Belki yaratmanın aksine doğru itmek. Ve bir gün bunu yaparken bir şeyin seni geri ittiğini hissettin."
King bu fikri Eddie'ye fazlasıyla uzun gelen bir süre boyunca kafasında tarttı. Sonra başını salladı. "Haklı olabilirsin. O bildik ilhamın kaybolması hissinden farklıydı, orası muhakkak. İlhamın kaybolmasına alışığını ama son zamanlarda eskisi kadar çok olmuyor. Sadece... bilmiyorum, bir gün geliyor oturup tuşlara basmaktan daha az keyif alıyorsun. Görü-Şündeki netlik azalıyor. Hikâyede kendini anlatmak seni eskisi gibi heyecanlandırmıyor. Ve sonra, her şeyi daha da kötüleştiren bir şey oluy0r aklına yeni bir fikir geliyor, parlak ve zekice, üzerinde tek bir çizik bile ol-mayan, gıcır gıcır bir fikir. Yüzünüze gözünüze bulaştırmadığınız yepyenj bir fikir. En azından o an için. Ve... şey..."
"Bir şeyin geri ittiğini hissettin," dedi Roland aynı kayıtsız ses tonuyla.
"Evet." King'in sesi öylesine alçalmıştı ki Eddie onu zor duydu, "GİRJŞ YASAK, GEÇİŞ YOK. YÜKSEK VOLTAJ." Duraksadı. "Hatta belki ÖLÜM TEHU-
KESİ."
Etrafını sardığını gördüğüm şu cılız karaltı hiç hoşuna gitmezdi, diye düşündü, Eddie. O kara bulut. Hayır, sai, bunun hoşuna gideceğini hiç sanmıyorum. Ne mi görüyorum? Sigaralar mı? Bira mı? Hoşuna gidecek ve bağımlılık yaratan bir başka şey mi? Sarhoş bir gecede bir trafik kazası? Ne kadar uzakta ? Kaç yıl?
King'in mutfak masasının gerisindeki duvarda asılı olan saate baktı ve on beş kırk beş olduğunu korkuyla gördü. "Roland geç oluyor. Adamın çocuğunu almaya gitmesi gerek." Ve Mia paylaşıyor göründükleri bebeği doğurmadan önce karımı bulmamız gerek. Kızıl Kral'ın önündeki engel kalkıp Sussana'yı ortadan kaldırmadan önce onu bulmalıyız.
"Sadece biraz daha," dedi, Roland. Ve başka bir şey söylemeden başını eğdi. Düşünüyordu. Hangi soruların doğru olduğuna karar vermeye çalışıyordu. Belki de tek doğru soruyu bulmaya uğraşıyordu. Ve bu çok önemliydi, Eddie bunun farkındaydı, çünkü 1977 yılının dokuz temmuz gününe bir daha geri dönemeyeceklerdi. O tarihte bir başka dünyayı ziyaret edebilirlerdi ama bunu değil. Peki Stephen King diğer dünyalarda da var olacak mıydı? Eddie olmayabileceğini düşündü. Muhtemelen olmayacaktı.
Roland düşünürken Eddie, King'e Blaine isminin onun için özel bir nlamı olup olmadığını sordu.
"Hayır. Yok."
"Ya Lud?"
"Luddites'deki gibi mi? Makinelerden nefret eden bir tür dini mezheptiler, değil mi? Sanırım on dokuzuncu yüzyıldan, daha gerilerden bile geliyor olabilirler. Yanlış hatırlamıyorsam on dokuzuncu yüzyılda fabrikalara baskın yapıp makineleri parçalıyorlardı." Yamuk dişlerini göstererek sırıttı. "Sanırım o zamanın Greenpeace'i onlardı."
"Beryl Evans? Bu isim tanıdık geliyor mu?"
"Hayır."
"Henchick? Mannili Henchick?"
"Hayır. Manni de nedir?"
"Şimdi açıklamak için fazla karmaşık bir konu. Peki Claudia y Inez Bachman? Bu ismin bir anla..."
King kahkahalara boğularak Eddie'yi şaşırttı. Yüz ifadesine bakılırsa buna King'in kendisi de şaşırmıştı. "Dicky'nin karısı!" diye bağırdı. "Onu hangi cehennemden tanıyorsun?"
"Tanımıyorum. Dicky kim?"
"Richard Bachman. İlk romanlarım basılırken mahlas kullanmıştım. Bachman ismini. Sarhoş olduğum bir akşam ona eksiksiz bir biyografi yazmış lösemiyi nasıl yendiğinden bile bahsetmiştim, aferin sana Dickie! Her neyse, Claudia onun karısı. Claudia Inez Bachman. Ama y kısmı... onu bilemeyeceğim."
Eddie birden göğsünün üzerinden görünmeyen dev bir kaya kaldırıl-mı§ gibi hissetti. Claudia Inez Bachman 'da sadece on sekiz harf vardı. O halde y kısmını biri eklemişti. Neden? On dokuza tamamlamak için el-bette. Claudia Bachman alelade bir isimdi. Ama Claudia y Inez Bach-"ttn... o ka-tet'ti.
Eddie oraya geliş amaçlarından birine ulaşmış olduklarını düşündü Evet, onları Stephen King yaratmıştı. En azından Roland, Jake ve Peder Callahan'ı yaratmıştı. Gerisine daha gelmemişti. Ve Roland'ı satranç tah-tası üzerindeki bir piyon gibi oynatmıştı: Tull'a git Roland, Alice ile yat Roland, Walter'i çölde kovala Roland. Ama o ana karakterini satranç tahtası üzerinde hareket ettirirken King'in kendisi de oynatılmıştı. Takma adının hayali eşinin ismine eklenmiş tek harf bu konuda ısrar ediyordu. Bir şey, Claudia Bachman'ı on dokuz yapmak istemişti. Yani...
"Steve."
"Evet, New York'lu Eddie." Gülümsüyordu.
Eddie kalbinin göğüs kafesini zorlayarak şiddetle çarptığını hissedebiliyordu. "On dokuz rakamı senin için ne anlam ifade ediyor?"
King düşündü. Dışarıda rüzgâr ağaçların arasında esiyor, tekneler vızıldıyor ve karga (belki bu başka kargaydı) gaklıyordu. Çok yakında gölün kenarında mangallar yakılacak, sonra belki kasabaya inilecek ve meydanda verilen konsere gidilecekti. Hepsi de olası dünyaların en iyisi olan burada olacaktı. Ya da en gerçek olan bu dünyada.
King sonunda başını iki yana salladı ve Eddie nefesini hayal kırıklı-ğıyla bıraktı.
"Üzgünüm. Asal sayılardan biri, tek düşünebildiğim bu. Asal sayılar beni oldum olası büyülemiştir. Lisbon Lisesi'nde Bay Soychak'in cebir dersine girdiğim günlerden beri. Ve sanırım karımla tanıştığımda da o yaştaydım ama o bunu tartışabilir. Tartışmayı seven bir yapısı vardır."
"Ya doksan dokuz?"

King bir süre düşündükten sonra aklından geçenleri parmaklarıyla işaret ederek saydı. "Olmak için olağanüstü bir yaş. 'Eski kayalıkta doksan dokuz yıl.' Galiba bir de şarkı vardı. 'Doksan Dokuzun Enkazı.' Ama hatırladığım 'Hesperus Enkazı' da olabilir. 'Duvarın üzerinde doksan dotuz şi§e> birini alıp elden ele gezdirdik, kaldı doksan sekiz şişe.' Bunlardan başka nada"n
Bu kez saate bakma sırası King'deydi.
"Bir an önce çıkmazsam Betty Jones arayıp bir çocuğum olduğunu unutup unutmadığımı soracak. Joe'yu aldıktan sonra da kuzeye iki yüz on Icilometrelik bir yolculuk yapmam gerekiyor. Tabi bira içmeyi bırakırsam bunu yapmak benim için çok daha kolay olur. Ve onu yapmak da, mutfağımda silahlı hayaletler olmasa daha kolaylaşır."
Roland başını sallıyordu. Tabancasının kemerine uzanıp bir kurşun çıkardı ve sol elinin başparmağıyla işaret parmağı arasında dalgınca çevirmeye başladı. "Sana uyarsa sadece bir soru daha soracağım. Sonra kendi yolumuza gideceğiz ve seni rahat bırakacağız."
King başını salladı. "Sorun o halde." Elindeki üçüncü bira kutusuna baktı ve hayıflanarak evyeye bıraktı.
"Kara Kule'yi yazan sen misin?"
Bu soru Eddie'ye çok anlamsız gelmişti ama King'in gözleri parladı ve yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Hayır!" dedi. "Ve yazma üzerine bir kitap yazarsam (ki bunu yapabilirim, emekliye ayrılmadan önce yapmayı planladıklarımdan biri bu) bunu söyleyeceğim. Onu, diğerlerini, aslında hiçbirini ben yazmadım. Gerçekten yazan yazarlar olduğunu biliyorum ama ben onlardan biri değilim. Ne zaman ilhamımı kaybetsem ve plana başvursam, üzerinde çalıştığım hikâye boktanlaşıyor."
"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok," dedi, Eddie.
"Bu şey gibi... hey, ne güzel!"
Silahşor'un başparmağıyla işaret parmağı arasında çevirdiği kurşun havada süzülürcesine parmaklarının üst kısmına geçmişti ve Roland'ın eklemleri üzerinde yürüyor gibiydi.
"Evet," dedi, Roland. "Öyle, değil mi?"
"Konaklama yerinde Jake'i böyle hipnotize etmi§tin. Öldürüldüğünü hatırlamasını böyle sağlamıştın."
Ve Susan'ı, diye düşündü, Eddie. Susan'ı da aynen böyle hipnotize etmişti ama sen bunu henüz bilmiyorsun, sai King. Ya da belki biliyorsundur. Belki derinlerde bir yerde hepsini biliyorsundur.
"Hipnozu denedim," dedi, King. "Hatta küçük bir çocukken adamın biri Topsham Fuarı'nda beni sahneye çıkartıp tavuk gibi gıdaklatmaya çalışmıştı. Ama başaramadı. Buddy Holly'nin öldüğü zamanlardı. Ve Big Bopper'ın. Ve Ritchie Valens'in. Todana! Ah Discordia!"
Sonra başını kafasını temizlemek istiyormuşçasına iki yana salladı ve bakışları kurşundan Roland'a yükseldi. "Bir şey söyledi mi?"
"Hayır, sai." Roland gözlerini tekrar dans eden kurşuna çevirdi (öne arkaya öne arkaya hareket ediyordu) ve doğal olarak King de aynısını yaptı.
"Bir hikâye meydana getirdiğinde ne olur?" diye sordu, Roland. "Örneğin benim hikâyemi?"
"Öylece gelir," dedi, King. Sesi alçalmış, tekdüzeleşmişti. "Kafamın içine doluyor (bu iyi tarafı) ve parmaklarımın ucundan akarak çıkıyor. Asla kafamın içinden gelmiyor. Sanırım göbek bölgesinden veya oralardan bir yerden. Bir editör vardı... galiba Maxwell Perkins'ti... Thomas Wolfe'a..."
Eddie, Roland'ın ne yaptığının farkındaydı ve araya girmek muhtemelen çok kötü bir fikirdi, ama kendine engel olamadı. "Bir gül," dedi. "Bir gül, bir taş, bulunmamış bir kapı."
King'in yüzü hoşnutlukla aydınlandı ama gözleri Silahşor'un parmak eklemleri üzerinde dans eden kurşundan bir an bile ayrılmamıştı. "Aslında bir taş, bir yaprak ve bir kapı," dedi. "Ama gül daha çok hoşuma gitti."
Kendini tamamıyla kaptırmıştı. Eddie, adamın bilincinin geri çekilmesiyle çıkan emme sesini neredeyse duyabileceğini düşündü. Bu kritik anda telefon zili gibi basit bir müdahale bile bütün varlıkların kaderini değiştirebilirdi. Ayağa kalktı ve (yaralı bacağındaki acıya ve katılığa rağmen sessizce hareket ediyordu) duvarda asılı olan telefona doğru yürüdü. Kablosunu parmaklarına dolayıp kopana dek basınç uyguladı.
"Bir gül, bir taş ve bulunmamış bir kapı," dedi, King. "Bu gerçekten de Wolfe olabilir. Maxwell Perkins, onun için 'ilahi bir rüzgâr çam' derdi. Ah kaybolmuş ve rüzgârın yasını tuttuğu! Tüm unutulmuş yüzler! Ah Discordia!"
"Hikâye sana nasıl geliyor, sai?" diye usulca sordu, Roland.
"Yeni Çağaları sevmiyorum... kristal-dalgacıları... tüm o önemli-değil sayfayı çevircileri... ama buna kanalize etmek diyorlar ve işte... buna benzer bir his... kanaldaki bir şey gibi..."

"Ya da Işın'daki?" diye sordu, Roland.
"Her şey Işın'a hizmet eder," dedi yazar ve iç geçirdi. Sesi hem hüzünlü, hem de korkunçtu. Eddie ürperdiğini ve ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

ON BİR
Stephen King akşamüstü güneşinin tozlu bir huzmesi içinde duruyordu. Işık yanağını, sol gözünün kenarını ve ağzının köşesindeki gamzeyi aydınlatıyordu. Güneş, sakalının sol tarafındaki her beyaz telin bir ışık hattı gibi görünmesine neden oluyordu. Işığın tam merkezinde ayakta duruyor, bu da bedenini saran karanlığı belirginleştiriyordu. Solunumu yavaşlamış, belki dakikada üç dört nefese düşmüştü.

"Stephen King," dedi, Roland. "Beni görüyor musun?"
"Selam olsun, Silahşor, seni çok iyi görüyorum."
"Beni ilk ne zaman gördün?" "Bugüne dek görmedim."
Roland bunun üzerine şaşırmış ve biraz düş kırıklığına uğramış g0. ründü. Beklediği cevabın bu olmadığı açıktı. Sonra King devam etti.
"Seni değil, Cuthbert'ü gördüm." Bir duraksama. "Cuthbert ile ekmek kırıntılarını darağacının altına serpiyordunuz. Yazılmış olan bölüm-de bu var."
"Evet, öyle yapmıştık. Aşçı Hax asıldığında. O zamanlar çok gençtik. Bu hikâyeyi sana Bert mi anlattı?"
Ama King buna cevap vermedi. "Eddie'yi gördüm. Onu çok iyi gördüm." Duraksadı. "Cuthbert ve Eddie ikiz."
"Roland..." diye başladı, Eddie alçak sesle. Roland başım şiddetle iki yana sallayarak onu susturdu ve King'i hipnotize etmek için kullandığı kurşunu masaya bıraktı. King hâlâ oradaymış gibi kurşunun az önce olduğu yere bakıyordu. Belki de onun gözünde kurşun hâlâ oradaydı. Toz zerrecikleri koyu renk dağınık saçlarının etrafında dans ediyordu.
"Cuthbert ve Eddie'yi gördüğünde nerdeydin?"
"Ambarda." King'in sesi bir fısıltıya döndü ve dudakları titremeye başladı. "Teyzem kaçmaya çalıştığımız için bizi oraya göndermişti."
"Kimi?"
"Ağabeyim Dave ve ben. Bizi yakalayıp geri götürdüler. Bize kötü, çok kötü çocuklar olduğumuzu söylediler."
"Ve ambara gitmek zorunda kaldınız."
"Evet ve odun kestik."
"Cezanız buydu."
"Evet." King'in sağ gözünde bir gözyaşı belirdi ve yanağından aşağı> sakalının içine süzüldü. "Tavuklar ölü."
"Ambardaki tavuklar mı?"
"Evet, onlar." İlk gözyaşı damlasını diğerleri takip etti.
"Onları öldüren neydi?"
"Ören Enişte kuş gribi olduğunu söylüyor. Hepsinin gözleri açık. Bi-raZ... ürkütücü."
Belki birazdan da çok, diye düşündü, Eddie adamın yanaklarından süzülen gözyaşlarına bakıp.
"Ambardan çıkamıyor muydunuz?"
"Odunların bana düşen kısmını kesmeden hayır. David kendi payına düşeni kesti. Sıra bende. Tavukların içinde örümcekler var. Bağırsaklarında küçük, kırmızı örümcekler var. Tavukların üzerine acı biber serpilmiş gibi. Üzerime çıktıkları takdirde grip olup öleceğim. Ve sonra geri döneceğim."
"Neden?"
"Bir vampir olacağım. Onun bir kölesi. Kâtibi belki. Yazarı."
"Kimin?"
"Örümcekler Tannsı'nın. Kızıl Kral'ın, Kule-mahkûmu."
"Tanrım, Roland," diye fısıldadı, Eddie. Titriyordu. Burda ne bulmuşlardı böyle? Ne tür bir yuvayı açığa çıkarmışlardı?
"Sai King, Steve, kaç yaşındaydın... yaşındasın?"
"Yedi yaşındayım." Bir duraksama. "Altımı ıslattım. Örümceklerin beni ısırmasını istemiyorum. Kırmızı örümcekler. Ama sonra sen geldin Eddie ve kurtuldum." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. Yanakları yaşlarla parlıyordu.
"Uyuyor musun, Stephen?" diye sordu, Roland.
"Evet."
"Daha derine in."
"Tamam."
"Üçe kadar sayacağım. Üç dediğimde en derine inmiş olacaksın."
"Peki."
"Bir... iki... üç." Üçte King'in başı önüne düştü. Çenesi göğsüne da. yanmıştı. Salyası ağzının kenarından sarkıp bir sarkaç gibi sallandı.
"Artık bir şey biliyoruz," dedi Roland, Eddie'ye. "Belki hayati önen, taşıyan bir şey. Kızıl Kral, ona henüz bir çocukken dokunmuş ama görü. nüşe bakılırsa onu kendi tarafımıza çekebilmişiz. Ya da bunu sen yapmış, sın, Eddie. Sen ve eski dostum, Bert. Her ne ise, bu onu özel kılıyor."
"Hatırlasaydım kendimi tam bir kahraman gibi hissedebilirdim," dedi, Eddie. "Bu adam yedi yaşındayken henüz doğmamış olduğumu bili-yorsun, değil mi?"
Roland gülümsedi. "Ka bir tekerlektir. Uzun zamandır farklı isimlerle üzerinde dönüyorsun. Anlaşılan bu isimlerden biri de Cuthbert." "Ya Kızıl Kral'ın Kule-mahkûmu olması nedir?" "Hiçbir fikrim yok."
Roland tekrar Stephen King'e döndü. "Discordia Lord'unun seni kaç kez öldürmeye çalıştığını düşünüyorsun, Stephen? Seni öldürüp kalemini durdurmayı kaç kez denedi? O sorun yaratan ağzını kapamayı? Teyzenle eniştenin ambarından sonra kaç kez denedi?"
King sayıyormuş gibi göründü, sonra başını iki yana salladı. "Delah," dedi. Çok.
Eddie ve Roland birbirlerine baktılar.
"Ve her seferinde biri gelip seni kurtardı mı?" diye sordu, Roland.
"Hayır, sai, öyle düşünme. Çaresiz değilim. Bazen ben çekiliyorum.

Bunun üzerine Roland güldü; diz üzerinde kırılan dalın sesiydi. "Ne olduğunu biliyor musun?"
King başını iki yana salladı. Alt dudağı somurtan bir çocuğunki gibi sarkmıştı.
"Ne olduğunu biliyor musun?"
"Önce baba. Sonra koca. Üçüncü olarak yazar. Sonra kardeş. Kardeşlikten sonra sessizim. Tamam mı?"
"Hayır. Tamam değil. Ne olduğunu biliyor musun?" Uzun bir sessizlik oldu. "Hayır. Sana söyleyebileceğim her şeyi söyledim. Sormayı bırak."
"Doğruyu konuştuğunda bırakacağım. Ne olduğunu bili..."
"Evet, pekâlâ, nereye varmaya çalıştığını biliyorum. Tatmin oldun mu?
"Henüz değil. Bana ne olduğunu..."
"Ben Gan'ım ya da Gan tarafından ele geçirildim. Hangisi olduğunu bilmiyorum, belki aralarında bir fark yoktur." King ağlamaya başladı. Gözyaşları sessiz ve korkunçtu. "Ama Dis değil, Dis'e sırtımı döndüm, Dis'i reddediyorum ve bu yeterli olmalı, ama olmuyor işte, ka asla tatmin olmuyor, açgözlü sevgili ka, o da böyle demişti, değil mi? Sen, ben veya Gan, onu öldürmeden önce Susan Delgado da böyle demişti. 'Açgözlü ka, ondan nasıl da nefret ediyorum.' Onu kimin öldürdüğüne bakmaksızın, ona bunu ben söylettim, ben, çünkü ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum. Ka ile mücadele ediyorum ve yolun sonundaki açıklığa varana dek etmeye devam edeceğim."
Susan'ın adını duyan Roland bembeyaz bir yüzle masaya oturdu.
"Ama ka yine de bana geliyor, benden geliyor, onu tercüme ediyorum, onu tercüme etmek için yaratıldım, ka karnımdan bir kurdele gibi akıyor. Ben ka değilim, kurdele değilim, o sadece benim aracılığımla gelen bir şey ve ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum! Tavuklar örümceklerle dolu, anlıyor musunuz, örümceklerle dolu!"
"Mızmızlanmayı kes," dedi, Roland (sesinde en ufak sempatinin olmayışı Eddie'nin dikkatini çekmişti) ve King sustu. Silahşor bir süre düşündükten sonra başını kaldırdı.
"Batı Denizi'ne geldiğimde hikâyeyi yazmayı neden bıraktın?"
"Aptal mısm? Çünkü Gan olmak istemiyorum! Dis'e sırt çevirdim, Gan'a da sırt çevirebilmeliyim. Karımı seviyorum. Çocuklarımı seviyorum. Hikâyeler yazmayı seviyorum ama seninkini değil. Hep korkuyorum Beni arıyor. Kral'ın Gözü."
"Ama yazmayı bıraktığından beri değil," dedi, Roland.
"Hayır, o zamandan beri beni aramıyor, beni görmüyor."
"Yine de devam etmelisin."
King'in yüzü acı çekiyormuşcasma çarpıldı, sonra tekrar önceki uykulu ifadesine büründü.
Roland parmakları eksik sağ elini kaldırdı. "Yazmaya geri dönünce parmaklarımı nasıl kaybettiğimi anlatarak başlayacaksın. Hatırlıyor musun?"
"Istanavarlar," dedi, King. "Onları kopardılar."
"Bunu nerden biliyorsun?"
King hafifçe gülümsedi ve alçak bir uğultu sesi çıkardı. "Rüzgâr eser."
"Gan dünyayı doğurup ilerledi," dedi, Roland. "Bunu mu demek istiyorsun?"
"Evet. Ve muhteşem kaplumbağa olmasaydı dünya cehenneme düşerdi. Düşmek yerine sırtüstü indi."
"Bize de öyle anlatılmıştı, teşekkürler deriz. Istanavarların parmaklarımı koparmasından başla."
"Lay lay lay lay lay lorn, kahrolası ıstanavarlar, onlar yüzünden gitti parmaklar," dedi King ve bir kahkaha attı.
"Evet."
"Ölseydin beni pek çok dertten kurtarmış olurdun, Steven'ın oğlu Roland."
"Biliyorum. Eddie ve diğer dostlarım için de geçerli." Silahşor'un dudakları belli belirsiz kıvrıldı ve yüzünde bir gülümsemenin hayaleti belirdi. "Sonra, ıstanavarlardan sonra..."
"Eddie geliyor, Eddie geliyor," diye araya girdi, King ve Roland'a nefesini boşa harcamamasını söyler gibi sağ elini havada salladı. "Mahkûm, İtici, Gölgelerin Hanımı. Kasap, fırıncı, mum safı." Gülümsedi. "Oğlum Joe böyle söylüyor. Ne zaman?"
Roland beklemediği bu soru üzerine gözlerini kırpıştırarak ona baktı.
"Ne zaman, ne zaman, ne zaman?" King elini kaldırdı ve Eddie ekmek kızartma makinesinin, gözleme makinesinin ve temiz tabaklarla dolu kurutucunun havalamp güneş ışığı altında boşlukta süzülmesini hayretle izledi.
"Ne zaman başlaman gerektiğini mi soruyorsun?"
"Evet, evet, evet!" Bir bıçak kurutucunun içinden havalanıp mutfak boyunca havada süzülerek duvara sertçe saplandı. Sonra her şey tekrar yerli yerine döndü.
"Kaplumbağanın Şarkısı'na, Ayının Böğürtüsü'ne kulak ver," dedi, Roland.
"Kaplumbağanın Şarkısı, Ayının Böğürtüsü. Maturin, Patrick O'Brian romanlarından. Shardik ise Richard Adams'ın romanından."
"Evet. Öyle diyorsan öyledir."
"Işın'ın Muhafızları."
"Evet."
"Işın'ımın."
Roland, ona gözlerini kırpmadan bakıyordu. "Öyle mi diyorsun?"
"Evet."

"O halde öyle olsun. Kaplumbağanın Şarkısı'nı veya Ayının Böğürtü-sü'nü duyduğunda tekrar yazmaya başlamalısın."
"Gözümü senin dünyana açtığımda beni görüyor." Bir duraksama. "Ojey."
"Biliyorum. O anlarda seni korumaya çalışacağız, tıpkı gülü koruma ya niyetlendiğimiz gibi."
King gülümsedi. "Gülü seviyorum."
"Onu hiç gördün mü?" diye sordu, Eddie.
"Evet, New York'ta. B. M. Plaza Hotel'in olduğu caddede. Eskiden şarküterideydi. Tom ve Jerry'nin. Arka tarafta. Şimdi şarküterinin bir za-manlar olduğu boş arsada."
"Hikâyemizi yorulana dek anlatacaksın," dedi, Roland. "Daha fazla anlatamadığında, Kaplumbağanın Şarkısı ve Ayının Böğürtüsü nerdeyse duyulmaz olduğunda dinleneceksin. Tekrar başlayabildiğinde, başlayacaksın. Sen..."
"Roland?"
"Sai King?"
"Söylediğini yapacağım. Kaplumbağanın Şarkısı'm bekleyip her duyuşumda yazmaya devam edeceğim. Hayatta kalırsam. Ama sen de dinlemelisin. Onun şarkısını."
"Kimin?"
"Susannah'nın. Acele etmezsen bebek onu öldürecek. Ve kulakların çok keskin olmalı."
Eddie korkuyla Roland'a baktı. Roland başını salladı. Gitme vakti gelmişti.
"Beni dinle, sai King. Bridgton'da tanışmamız hayırlı oldu ama artık senden ayrılmak zorundayız."
"Güzel," dedi, King. Sesinde öyle bariz bir rahatlama vardı ki Eddie neredeyse gülecekti.
"On dakika boyunca burda, olduğun yerde kalacaksın. Anlıyor musun?"
"Evet."
Susannah 'nın Şarkısı
"Sonra uyanacaksın. Kendini çok iyi hissedeceksin. Burda olduğumu hatırlamayacaksın. Sadece zihninin en derin köşelerinde bileceksin”
"Çamur deliklerinde."
"Öyle, çamur delikleri. Ama yüzeyde, şekerleme yaptığını düşüneceksin. Harika, dinlendirici bir öğle uykusu. Oğlunu alıp gitmen gereken vere gideceksin. Kendini iyi hissedeceksin. Karınla yaşamına devam edeceksin. Pek çok hikâye yazacaksın ama her biri az veya çok bu hikâyeyle ilintili olacak. Anlıyor musun?"
"Evet," dedi, King. Sesi Roland'ın yorgun ve hırçın olduğu zamanlardaki sesine öylesine benziyordu ki Eddie yine ürperdi. "Çünkü bir kez görülen, tekrar görünmez olamaz. Öğrenilen, bilinmez olamaz." Duraksadı. "Belki ölüm hariç."
"Evet, belki. Kaplumbağanın Şarkısı'm (ses senin için o anlamdaysa) her duyuşunda hikâyemizi yazmaya devam edeceksin. Anlatman gereken tek gerçek hikâye bu. Ve biz de seni korumaya çalışacağız."
"Korkuyorum."
"Biliyorum, ama seni korumaya..."
"Onu biliyorum. Bitirememekten korkuyorum." Sesi alçaldı. "Ku-le'nin yıkılmasından ve bunun sorumlusu olarak görülmekten korkuyorum."
"Bu sana değil, ka'ya bağlı," dedi, Roland. "Benim de elimde değil. O konuda kendimi ikna ettim. Ve şimdi..." Eddie'ye doğru başını salladı ve ayağa kalktı.
"Durun," dedi, King.
Roland kaşlarını kaldırarak ona baktı.
"Posta için özel iznim var ama tek bir sefer için."
Tutsak Kampı'ndan biri gibi konuşuyor, diye düşündü, Eddie. "Sana ^ izni kim verdi, Steve-O?" diye sordu sonra.
King'in kaşları çatıldı. "Gan?" diye sordu. "Gan mı?" Sonra ka§lar, düzeldi ve yüzünde sabah sisini yaran güneş ışığı gibi parlak bir gülümse, me belirdi. "Sanırım izni veren benim!" dedi. "Kendime bir mektup... hat. ta belki ufak bir paket bile gönderebilirim... ama sadece bir tek kez." Gü-lümsemesi genişleyip bir sırıtışa dönüştü. "Tüm bunlar... bir tür masal gj. bi, değil mi?"
"Gerçekten öyle," dedi, Eddie Kansas'taki eyaletler arası karayolun-da karşılarına çıkan camdan sarayı düşünerek.
"Ne yapacaksın?" diye sordu, Roland. "Mektubu kime göndereceksin?" "Jake'e," dedi, King hemen. "Peki ona ne diyeceksin?"
King'in sesi, Eddie Dean'in sesine dönüştü. Ses benzerliği değildi; tıpatıp aynıydı. Eddie bu sesi duyduğu an buz kesti. "La-la-la, la-la-le," dedi, King şarkı söylercesine. "Merak etme, anahtar sende!"
Beklediler ama arkası gelmedi. Eddie, Roland'a baktı. Bu kez parmaklarını havada çevirip gitmeleri gerektiğini işaret etme sırası genç adamdaydı. Roland başını salladı ve kapıya doğru yürüdüler. "Fazlasıyla ürkütücüydü," dedi, Eddie. Roland karşılık vermedi.
Eddie koluna dokunarak onu durdurdu. "Aklıma bir şey geldi, Roland. Hazır hipnotize etmişken içkiyi ve sigarayı bırakmasını söylesen iyi olur belki. Özellikle sigarayı. Tiryaki olduğu belli. Evini gördün mü? Her yerde kahrolası küllükler var."
Söyledikleri Roland'ı eğlendirmiş gibiydi. "Eddie akciğerler gelişimi' ni tamamladıktan sonra içilmeye başlandığı takdirde tütün insamn ömrünü uzatır, kısaltmaz. Bu yüzden Gilead'da en fakirler haricinde herkes içerdi, fakirlerin de kırıntıları vardı. Tütün, öncelikle hasta-marazh buha-n uzak tutar. Ayrıca pek çok tehlikeli böceğin yaklaşmasını da engeller, gunu herkes bilir."

"Amerika Birleşik Devletler Sağlık Bakanı, Gilead'da herkesin bildiğini öğrense çok memnun olurdu," dedi, Eddie ifadesizce. "Peki ya içki? Ya sarhoş olduğu bir akşam cipiyle takla atarsa? Ya da eyaletler arası yola girip ters Şeritte bir başka araçla kafa kafaya çarpışırsa?"
Roland bunu düşünüp başını iki yana salladı. "Zihnine (ve faz'ya) yeterince müdahale ettim. Cüret edebildiğimce. Gelecek yıllara dönüp kontrol etmemiz gereke... neden başını iki yana sallıyorsun? Hikâye ondan yayılıyor!"
"Belki öyle ama Susannah'yı terk etmediğimiz takdirde onu yirmi iki yıl boyunca kontrol edemeyeceğiz... ve ben Susannah'yı asla terk etmem. 1999'a bir kez atladıktan sonra geri dönüşümüz yok. Bu dünyada yok."
Roland bir süre hiç konuşmadı ve karışık saçları kaşlarına düşmüş, gözleri açık halde mutfağında ayakta durmuş, tezgâha dayanarak uyumakta olan adama baktı. Yedi sekiz dakika sonra Roland ve Eddie hafızasından silinmiş olarak uyanacaktı... o sırada gitmiş olacaklarını varsayıyordu tabi. Eddie, Silahşor'un Suze'u yüzüstü bırakabileceğine inanmıyordu... ama Ja-ke'in düşmesine izin vermişti, değil mi? Bir zamanlar Jake'in boşluğa düşmesine göz yummuştu.
"O halde yolunda tek başına ilerlemek zorunda kalacak," dedi, Roland ve Eddie rahatlayarak içini çekti. "Sai King."
"Evet, Roland."
"Unutma, Kaplumbağa'nın Şarkısı'nı duyduğunda elindeki tüm işleri bırakıp bu hikâyeyi yazmaya dönmelisin."
"Yapacağım. En azından deneyeceğim."
"Güzel."
Sonra yazar, "Küre kutudan alınıp kırılmalı," dedi.
Roland'ın kaşları çatıldı. "Hangi küre? Siyah On Üç mü?"
"Uyanırsa evrendeki en tehlikeli varlık olacak. Ve uyanıyor. BaşK bir yerde. Başka bir zaman ve mekânda."
"Kehanetin için teşekkürler, sai King."
"Lay-lay-lay, lay-lay-le. Götür küreyi çifte kuleye."
Roland bunu duyunca sessiz bir hayretle başını iki yana salladı.
Eddie yumruğunu alnına dayayıp hafifçe eğildi. "Selam olsun, Kalemşor."
King bunu saçma buluyormuşçasına hafifçe gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.
"Uzun günler ve hoş geceler," dedi Roland. "Artık tavukları düşünmek zorunda kalmayacaksın."
Stephen King'in sakallı yüzünde yürek burkan bir umut belirdi. "Sahi mi?"
"Sahi. Ve umarım hepimizin açıklıkta buluşacağı günden önce yolda tekrar karşılaşabiliriz." Silahşor topuklarının üzerinde dönerek yazarın evinden ayrıldı.
Eddie dar kalçasını tezgâha yaslamış ayakta duran uzun boylu adama son bir kez baktı. Seni tekrar gördüğümde (eğer görürsem) Stevie sakalının çoğu beyazlamış ve yüzüne çizgiler eklenmiş olacak, diye düşündü. Ama ben hâlâ genç olacağım. Tansiyonun nasıl, sai? Önümüzdeki yirmi iki yılı kaldıracak kadar iyi mi? Umarım öyledir. Ya kalbin nasıl? Ailede kanservar mı? Varsa ne kadar derine iniyor?
Bu soruların hiçbiri için vakitleri yoktu elbette. Ya da başka sorular için. Yazar çok yakında uyanıp karısıyla yaşamına devam edecekti. Eddie, dinh'inm peşinden akşamüstü güneşinin aydınlattığı güne çıktı ve kapıyı arkasından kapadı. Onları New York yerine buraya gönderen faz'run ne yaptığını bildiğini düşünmeye başlamıştı.

ON İKİ
Eddie, John Cullum'ın Ford'unun sürücü tarafında durdu ve arabanın üzerinden Silahşor'a baktı. "Etrafındaki o şeyi gördün mü? Siyah pusu?"
"Evet todana. Hâlâ belli belirsiz olduğu için babana şükret."
"Todana nedir?"
"Ölümçantası anlamına gelir. İşaretlenmiş."
"Tanrım," dedi, Eddie.
"Söylüyorum, henüz çok belirsiz."
"Ama var."
Roland arabanın kapısını açtı. "Bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ka her kadının ve erkeğin zamanını belirler. Haydi gidelim, Eddie."
Artık ikisi de gitmeye hazırdı ama Eddie'nin içinde garip bir isteksizlik vardı. Sai King ile yarım kalmış işleri olduğunu hissediyordu. Ve o siyah aura fikrinden nefret ediyordu.
"Ya Turtleback Yolu ve gaipten-gelenler? Ona sormak istediğim..." "Bulabiliriz."
"Emin misin? Çünkü sanırım gitmemiz gereken yer orası." "Bence de öyle. Haydi. Önümüzde yapılacak çok iş var."
ON ÜÇ
Stephen King gözlerini açtığında eski Ford'un arka lambaları özel yolun sonuna henüz ulaşmıştı. İlk işi, saate bakmak oldu. Neredeyse dörttü. On dakika önce Joe'yu almak için çıkmış olmalıydı ama yaptığı Şekerleme çok iyi gelmişti. Kendini harika hissediyordu. Tazelenmiş gibi. Acayip bir şekilde temizlenmiş gibi. Her şekerleme bunu sağlayacaksa bu-nu herkesin yapması için bir yasa çıkarılmalı, diye düşündü.
Belki öyleydi ama Cherokee'si saat on altı otuza kadar bahçesin? girmezse Betty Jones fena halde endişelenecekti. Onu aramak üzere telefona uzandı ama gözü, telefonun yanındaki küçük bloknota takıldı. Her sayfanın üzerinde BÜTÜN PALAVRACİLARİ ARİYORUZ yazıyordu. Baldızla-rından küçük bir hediyeydi.
Yüzü yine ifadesizleşen King, bloknota ve yanında duran kaleme uzandı. Sonra eğilip yazdı:

La-la-la, la-la-le, merak etme, anahtar sende.
Gözlerini bu satıra dikerek duraksadı. Sonra devam etti:
Da-da-da, da-da-dı, gör onu Jake! Anahtar kırmızıl
Tekrar duraksadıktan sonra yazmayı sürdürdü:
La-la-ray, la-la-lar, ver bu çocuğa, plastik bir anahtar.
Yazdıklarına yoğun bir şefkatle baktı. Neredeyse sevgiyle. Muktedir Tanrı, kendini iyi hissediyordu! Bu satırlar onun için hiçbir anlam ifade etmiyordu, ama onları yazmak içini çok derin, neredeyse vecde varan bir tatmin hissiyle doldurmuştu.
King sayfayı kopardı.
Avucunun içinde tortop etti.
Ve yedi.
Bir an için boğazına takıldı ama sonra (gulp!) midesine indi. İyi i§! Ahşap anahtarlıktan (o da anahtar şeklindeydi) cipin
(la-la-le)
anahtarını kapıp evden aceleyle çıktı. Joe'yu alacak, eve geri dönüp eşyalarını toplayacak, sonra Güney Paris'teki Mickey Kee's'de akşam ye'meği yiyeceklerdi. Düzeltme. Mickey Dee's. Birkaç büyük boy hambur-gerj tek başına mideye indirebilirmiş gibi hissediyordu. Ve yanında patates kızartması! Kahretsin, kendini muhteşem hissediyordu! Kansas Yolu'na varıp kasabaya döndüğünde radyoyu açtı. McCoys, "Hang On Sloopy"yi söylüyordu; daima mükemmeldi. Radyo dinlerken her zaman olduğu gibi aklı başka yerlere kaydı ve şu eski hikâyenin karakterlerini düşünmeye başladı. Kara Kule'ydi ismi. Gerçi fazla karakter kalmamıştı. Neredeyse hepsini öldürmüştü, çocuk da dahil. Belki onunla başka ne yapacağını bilemediğindendi. Karakterler genellikle bu yüzden ölürdü; onlarla yapacak başka bir şey bulunamadığı için. İsmi neydi, Jack mi? Hayır, o Medyum'daki babanın ismiydi. Kara Kule'deki çocuğun adı Jake'ti. Western motifleri olan bir hikâye için kusursuz bir seçim; Wayne D. Overholser veya Ray Hogan'ın kitaplarına yakışacak bir isimdi. Jake'in hikâyeye geri dönmesi mümkün müydü? Belki bir hayalet olarak? Elbette mümkündü. King doğaüstü hikâyelerin en iyi yanının kimsenin sahiden ölmek zorunda olmaması olduğunu düşündü. Kara Gölgeler'deki Barnabas gibi geri dönebilirlerdi. Barnabas Collins bir vampirdi.
"Belki çocuk geri vampir olarak döner," dedi King ve güldü. "Dikkat et Roland, akşam yemeği masaya geliyor ve yemek sensin!" Ama bu doğru bir his vermiyordu. O halde nasıl olacaktı? Aklına hiçbir şey gelmiyordu ama önemli değildi. Zamanla bir fikir gelebilirdi. Muhtemelen hiç beklemediği bir anda; kediye mamasını verir veya bebeğin altını değiştirirken, veyahut Auden'ın acı çekmekle ilgili o şiirde söylediği gibi donukça yürürken.
Bugün acı çekmek yoktu. Bugün kendini harika hissediyordu.
Evet, bana Kaplan Tony deyin.
Radyoda McCoys'u Troy Shondell izledi. "This Time"ı söylüyordu. Aslında şu Kara Kule hikâyesi bir hayli ilginç sayılırdı. Belki kuzeyden döndüğümüzde hikâyeyi arayıp bulsam iyi olacak. Şöyle bir göz atanm. Fena fikir değildi.

DÖRTLÜK: Commala-un-un
Hepimizi yapana selam olsun,
O yarattı kadını erkeği,
O yarattı büyüğü küçüğü.
KARŞILIK: Commala-le-le
Güçlüyü de o yarattı acizi del
Kaderin eli böyle güçlüdür işte
Hükmeder her birimize!

12. Kıta: Jake ve Callahan

BİR

Don Callahan, Amerika'ya dönmeye dair pek çok hayal kurmuştu. Genellikle uyanıp kendini beysbol oyuncularının "melekler" dediği dolgun, pofuduk bulutlarla dolu sonsuz bir gökyüzünün altındaki güzel bir çölde veya Maine'deki Jerusalem's Lot kasabasındaki papaz konutunda, kendi yatağında olduğunu görmesiyle başlarlardı. Mekân neresi olursa olsun içi muhteşem bir rahatlamayla dolar ve ilk içgüdüsü, şükretmek olurdu. Ah, şükürler olsun Tanrım. Çok şükür hepsi bir rüyaymış, sonunda uyanabildim.
Şimdi uyanıktı, bu konuda hiç şüphe yoktu.
Havada yükselerek tam bir daire çizdi ve biraz ötesindeki Jake'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Sandaletlerinden biri ayağından çıktı. Oy'un havlayışını ve Eddie'nin kükreyerek isyan edişini duyabiliyordu. Taksilerin kornalarını, New York'un hiçbir zaman eksilmeyen bu güzel cadde müziğini duyabiliyordu. Bir şey daha duyuyordu: bir vaiz. Sesine bakılırsa kendini iyice kaptırmıştı. En az üçüncü vitesteydi. Yakında hararet bile yapabilirdi.
Callahan, Bulunmamış Kapı'dan geçerken ayak bileğini kapının ke-"arına çarptı ve o noktada feci bir sızı hissetti. Sonra bileği (ve etrafında-to bölge) hissizleşti. Geçiş çınlamaları kulağına hızla, kırk beşlik hızında dinlenen otuz üçlük

bir plak gibi çalındı. Her yönden gelmekte olan hava akımları ona çarptı ve birden genzini Geçit Mağarası'nın bayat havası ye. rine benzin ve egzoz kokuları doldurdu. Önce cadde müziği, şimdi de cadde parfümü.
Bir an için iki vaizin sesi duyuldu. Henchick arkasından kükredj "Dikkat, kapı açılıyor?' Ve ilerisinde başka biri bağırdı. "İLAH de karde. şim, aynen öyle, İkinci Cadde'de İLAH deP'
Daha fazla ikiz, diye düşündü Callahan, (bu kadarına zamanı olmuştu) ve sonra arkasındaki kapı çarparak kapandı. Artık tek vaiz, İkinci Cadde'de olandı. Callahan, evine hoş geldin orospu çocuğu, Amerika'ya hoş geldin, diye düşündü ve yere indi.

İKİ
Şiddetli bir düşüştü, elleri ve dizlerinin üzerine sertçe düştü. Kot pantolonu dizlerini bir nebze korudu (yırtılmıştı) ama kaldırıma sürten avuçlarının derisi neredeyse tamamen sıyrılmış gibiydi. Rahatsız edilmeyen gülün güçlü şarkısını duyabiliyordu.
Callahan sırtüstü yuvarlanıp gökyüzüne baktı. Dişlerini acıyla sıkıp kanayan avuçlarını yüzüne doğru kaldırdı. Bir kan damlası sol elinden yanağına bir gözyaşı damlası gibi düştü.
"Hangi cehennemden çıktın sen, ahbap?" diye şaşkınca sordu gri üniforma içinde bir zenci adam. Görünüşe bakılırsa Don Callahan'ın Amerika'ya dramatik dönüşünü tek fark eden oydu. Kaldırımdaki adama irileş-miş gözlerle bakıyordu.
"Oz," dedi, Callahan ve doğrulup oturdu.
Elleri sızlıyordu ve ayak bileği, kalbinin hızlanan atışlarıyla uyumlu bir şekilde zonk zonk zonkluyordu. "Yoluna git, birader. Devam et. Ben iyiyim. İşine bak."
"Ne diyorsan öyle olsun, ahbap. Hoşça kal."
Gri üniformalı adam (Callahan mesaisi bitmiş bir kapıcı olduğunu tahmin etti) yürümeye başladı. Callahan'a son bir kez baktı (hâlâ şaşkındı ama gördüklerinden şüphelenmeye başlamıştı bile) ve bir sokak vaizini dinleyen küçük kalabalığın etrafından dolaşarak gözden kayboldu.
Callahan ayağa kalktı ve 2 Hammarskjöld Plaza'ya çıkan basamaklardan birine çıkarak Jake'i aramaya koyuldu. Çocuğu göremiyordu. Diğer tarafa döndüğünde Bulunmamış Kapı'nın da kaybolduğunu gördü.
"Şimdi beni dinleyin dostlar! Dinleyin, Tanrı diyorum, Tanrı aşkı diyorum, şükürler olsun deyin diyorum!"
"Şükürler olsun," dedi kalabalığın içinden biri ama sesi pek coşkulu değildi.
"Amin diyorum, teşekkürler, kardeşim! Şimdi beni dinleyin çünkü Amerika İMTİHAN oluyor ve Amerika sınavında BAŞARISIZ oluyor! Bu ülkeye bir BOMBA lazım, nükleer değil, İLAH BOMBASI, şükürler olsun dermişiniz?"
"Jake!" diye bağırdı, Callahan. "Jake, nerdesin? Jake!"
"Oy!" Jake'in sesiydi. Tiz bir çığlığa dönüşmüştü. "Oy, DİKKAT ET!'
Callahan'ın nerede duysa tanıyacağı heyecanlı bir havlama sesi yükseldi. Sonra kilitlenmiş lastiklerin feryadı.
Korna böğürtüsü.
Ve bir çarpma sesi.

ÜÇ
Sızlayan avuçları ve ağrıyan bileği bir anda Callahan'ın aklından uçup gitti. Vaizin topladığı küçük kalabalığın etrafından koştu (bütün "aşlar caddeye dönmüş, vaiz konuşmasını yarıda kesmişti) ve Jake'in 'kinci Cadde'de, bacaklarından birkaç santim ötede, şeridinde çaprazlama durabilmiş sarı bir taksinin önünde dikildiğini gördü. Taksinin arka lastiklerinden hâlâ mavi dumanlar yükseliyordu. Şoförün yüzü bembeyaz di, ağzı şaşkınlıkla açılmış, O şeklini almıştı. Oy, Jake'in ayaklarının çjj. binde büzülmüştü. Callahan hayvanın korkmuş ama iyi olduğunu gördü.
Çarpma sesi tekrar, ardından tekrar duyuldu. Jake yumruğunu taksi-nin kaportasına indiriyordu. "Geri zekâlı heri)7" diye bağırdı Jake taksinin direksiyonundaki beti benzi atmış adama. Bam! "Neden..." Bam!".-gittiğin yere..." BAM! "...DİKKAT ETMİYORSUN?" BAM! BAM!
"Göster ona evlat!" diye bağırdı biri caddenin karşısından. Yaklaşık üç düzine insan olan biteni izlemek üzere toplanmıştı.
Taksinin kapısı açıldı. İnen uzun boylu adam kot pantolon, rengârenk bir gömlek ve yan tarafında bumerang şekilleri olan çocuk mezarı kadar büyük spor ayakkabılar giymişti. Adamın başındaki fes, zaten uzun olan boyunu daha da uzun gösteriyordu. Callahan adamın en az bir doksan boyunda olduğunu tahmin etti. Yüzünün yarısı sakalla kaplıydı. Kaşlarını çatarak Jake'e bakıyordu. Callahan yüreğinde giderek artan bir ağırlıkla olay yerine doğru yürüdü. Ayakkabılarından birinin olmadığının ve çıplak ayağının iki adımda bir kaldırımla temas ettiğinin farkında değil gibiydi. Sokak vaizi de şeridinde çaprazlama duran taksiye doğru yürüyordu. Taksinin arkasında duran arabanın sürücüsü, akşam için yaptığı planlardan başka hiçbir şeyi umursamadığı için iki elini birden kornaya dayadı (DDAAAAAAAAA11111'!!!) ve açık camdan sarkarak bağırdı. "Yürüsene Abdül, yolu tıkıyorsun!"
Jake, ona aldırmadı. Son derece hiddetliydi. Bu kez Gece Yarısı Kovbo-yu'ndaki Ratso Rizzo gibi iki yumruğunu birden indirdi-2L4A/7 "Arkadaşımı nerdeyse eziyordun, aşağılık herif, nereye GİTTİĞİNE..." BAM! "...baksana SALAK.I"
Taksi şoförü yumruğunu tekrar indiremeden (tatmin olana dek yumruklamaya niyetli görünüyordu) Jake'in sağ bileğini yakaladı. "Kes şunu, seni küçük serseri!" diye bağırdı öfkeli ve fazlasıyla yüksek sesle. "Sana diyorum..."

Taksi şoförünün elinden kurtulan Jake geriledi. Sonra Callahan'm gözleriyle takip edemeyeceği kadar hızlı bir hareketle kolunun altındaki askıdan Ruger'ı çekti ve şoförün suratına doğrulttu.
"Ne diyorsun?" diye haykırdı, Jake. "Ne diyorsun? Fazla hızlı gittiğini ve arkadaşımı nerdeyse ezeceğini mi? Alnının ortasında bir delikle cadde ortasında ölmek istemediğini mi? NE diyorsun?"
İkinci Cadde'nin karşısındaki kadın ya tabancayı görmüş ya da Jake'in gözünü kırpmadan cinayet işlemesine yol açabilecek korkunç öfkesini hissetmişti. Bir çığlık atarak kaçmaya başladı. Birkaç kişi daha onu takip etti. Diğerleri kan kokusu alarak kaldırımda toplandı. İnanılmazdı ama içlerinden biri (şapkasını ters takmış genç bir adam) bağırdı:
"Haydi evlat! Şu deve-jokeyinde bir havalandırma deliği aç!"
Gözleri irileşen şoför bir iki adım geriledi. Ellerini omuz hizasına kaldırdı. "Beni vurma, evlat! Lütfen!"
"O halde özür dile!" diye bağırdı, Jake. "Yaşamak istiyorsan benden af dile. Ve ondan! Ondan!" Elmacık kemiklerinin üzerindeki minik kırmızı lekeler hariç Jake'in yüzü ölü gibi bembeyazdı. İrileşmiş gözleri yaşlarla doluydu. Don Callahan'ın en net görüp en az hoşlandığı, tabancanın namlusunun titremesiydi. "O şekilde araba kullandığın için özür dile, seni dikkatsiz bok! Hemen! Şimdi özür dile.1"
Oy huzursuzca inledi ve, "Ake!" dedi.
Jake başını eğip ona baktı. Aynı anda taksi şoförü tabancaya doğru atıldı. Callahan, adama oldukça etkili bir kroşe indirdi ve şoför arabasının önüne yığıldı. Fesi kafasından düşmüştü. Arkadaki arabanın sürücüsü aksinin yanından geçebilirdi, ama kornayı durmaksızın çalıp bağırmakta 'srar ediyordu. "Hadisene ahbap, yürü!" İkinci Cadde'nin karşı tarafındaki izleyicilerden bazıları Madison Square Garden'da boks maçı seyrediy0r. larmış gibi alkışlamaya başlayınca Callahan, burası tam bir tımarhane, dj. ye düşündü. Bunu biliyordum da unuttum mu yoksa yeni mi öğreniyorum?
Omuz hizasında uzun, beyaz saçları ve sakalı olan sokak vaizi Ja. ke'in yanma varmıştı. Jake Ruger'ı tekrar doğrultmaya başlayınca bir eli-ni sakince çocuğun bileğine koydu.
"Silahını kılıfına koy, evlat," dedi. "İsa aşkına şunu ortadan kaldır."
Jake, ona baktı ve Susannah'nın kısa bir süre önce görmüş olduğunu gördü: Mannili Henchick'e ürkütücü bir şekilde benzeyen yaşlı bir adam. Ruger'ı tekrar koltukaltına yerleştirdi ve eğilip Oy'u kucağına aldı. Hantal Billy inleyip uzun boynunu Jake'e doğru uzattı ve çocuğun yanağını yalamaya başladı.
Bu arada Callahan taksi şoförünü kolundan tutarak arabasına doğru götürdü. Sonra elini cebine atıp bu küçük safari için bir araya getirebildikleri paranın yarısı olan on dolarlık bir banknotu adamın avucuna koydu.
"Sorun yok," dedi şoföre sakinleştirici olduğunu ümit ettiği bir ses tonuyla. "Kimse zarar görmedi. Sen kendi yoluna git, o da kendi yolu..." Lafıhı yarıda kesip arkadaki arabanın sabırsız sürücüsüne bağırdı. "Kornan çalışıyor işte nemrut herif, neden artık elini çekmiyorsun?"
"O küçük piç silahını suratıma doğrulttu," dedi, taksi şoförü. Fesini bulmak için kafasını yokladı ama eli boş kaldı.
"Model bir tabanca," dedi, Callahan adamı sakinleştirmeye çalışarak. "Hani şu parçaları birleştirerek yapılanlardan. Saçma bile atmıyor. Sizi temin ederim ki..."
"Hey, ahbap!" diye bağırdı sokak vaizi. Taksi şoförü, ona dönünce kırmızı fesi adama fırlattı. Fesi tekrar başına geçiren taksi şoförü daha makul düşünmeye başlamış gibiydi. Callahan eline onluğu sıkıştırınca anlayış göstermeye daha da hevesli oldu.
Taksinin arkasındaki adam eski model bir Lincoln kullanıyordu. Elini kornaya tekrar bastırdı.
"Kes şunu, maymun kıçı!" diye bağırdı taksi şoförü, ona ve Callahan gülmemek için kendini zor tuttu. Lincoln'e doğru yürümeye başladı. Taksi şoförü peşinden gelmeye kalkınca ellerini omuzlarına koyarak adamı durdurdu.
"Bırak bunu ben halledeyim. Ben bir din adamıyım. Aslanla kuzuyu bir arada yatırmak benim işim."
Yanlarına gelen sokak vaizi son cümleleri duydu. Bu arada Jake geri plana çekilmişti. Vaizin minibüsünün yanmda durmuş, Oy'un yaralanıp yaralanmadığından emin olmak için bacaklarını yokluyordu.
"Kardeşim!" dedi sokak vaizi, Callahan'a. "Mezhebini sorabilir miyim? Her şeye kadir olana bakış açını?"
"Katoliğim," dedi, Callahan. "Bu yüzden O'nu erkek olarak görüyorum."
Sokak vaizi damarları belirgin, eklemleri hafifçe çarpılmış iri elini uzattı. Tıpkı Callahan'ın beklediği gibi elini ezmeye yakın bir kuvvet ve hararetle sıktı. Adamın hafif Güney aksanı taşıyan sesinin ritmi Callahan'a Warner Bros çizgi filmlerindeki Foghorn Leghorn tiplemesini hatırlatmıştı.
"Ben Earl Harrigan," dedi adam, Callahan'ın elini sıkıca kavramaya devam ederek. "Kutsal İlah-Bombası Kilisesi, Brooklyn ve Amerika. Sizinle tanıştığıma memnun oldum, rahip."
"Yarı emekli sayılırım," dedi, Callahan. "Bana peder diyebilirsiniz. Ya da sadece Don. Don Callahan."
"İsa'ya şükürler olsun, Rahip Don!"
Callahan içini çekti ve Rahip Don'a itiraz etmemeye karar verdi. Lincoln'ün yanına gitti. Bu arada taksi şoförü, BOŞ ışığını yakarak uzak-'aşmıştı.
Callahan konuşamadan Lincoln'ün sürücüsü arabadan indi. O ak şam Callahan'ın şansına karşısına uzun boylu adamlar çıkıyordu. Bu se. ferki bir doksan boylanndaydı ve büyükçe bir göbeği vardı.
"Sorun çözüldü, gerginlik bitti," dedi Callahan, ona. "Arabanıza dönüp uzaklaşmanızı öneririm."
"Ben bittiğini söyleyene kadar bitmiş sayılmaz," diye itiraz etti, Bay Lincoln. "Abdül'ün plakasını aldım, senden istediğim ise o köpekli çocu-ğun adı ve adresi, parlak herif. Ayrıca o tabancaya yakından bir göz atmak isti... ay, ay.'AHH.'AHHH! YapmaT

Rahip Earl Harrigan, Bay Lincoln'ün ellerinden birini yakalayıp geriye bükmüştü. Şimdi ise adamın başparmağını ilginç şekillere sokmaya çalışıyormuş gibiydi. Callahan tam olarak ne yaptığını göremiyordu. Açı izin vermiyordu.
"Tanrı seni çok seviyor," dedi Harrigan, Bay Lincoln'ün kulağına usulca. "Ve karşılığında şükretmeni istiyor seni gürültücü bok kafa. Şükürler olsun diyecek misin?"
"AHH, AAA, bırak beni! Polis! POLİİİS!"
"Şu an civarda bulunan tek polis, Memur Benzyck ve o da her akşamki cezamı kesip gitti. Muhtemelen şu an Dennis'in yerine varmış, gözleme ve çift porsiyon pastırmayı midesine indiriyordur, Tanrı'ya şükürler olsun. Yani bu konuyu düşünmeni istiyorum." Sonra Bay Lincoln'ün arkasından Callahan'ın dişlerini kamaştıran bir çıtırtı duyuldu. Bu sesin Bay Lincoln'ün parmağından çıktığını düşünmek istemiyordu ama başka ne olabileceğini bilmiyordu. Bay Lincoln kalın boynu üstündeki başını geriye atarak katıksız acıyla dolu bir çığlık zXtı-Aaaaaaaahhhhhhhhh!
"Şükredecek misin, kardeşim?" dedi, Harrigan. "Yoksa başparmağım evine cebinde mi götürmek isterdin?"
"Şükürler olsun," diye fısıldadı, Bay Lincoln. Yüzü kül gibi olmuştu. Callahan bu görüntünün bir sebebinin kendi zamanındaki floresanların yerini alan turuncumsu sokak lambaları olduğunu düşündü. Ama tek se-bep bu değildi.
"Güzel! Şimdi amin de. Kendini daha iyi hissedeceksin."
"A-Amin."
"Tanrı'ya şükür! İsa'ya şükür!"
"Bırak beni...parmağımı bırak."
"Bırakırsam def olup yolu açacak mısın?"
"Evet!"
"Daha fazla yaygara yapmayacaksın, değil mi?"
"Evet!"
Harrigan, ona biraz daha yaklaştı. Dudakları, Bay Lincoln'ün kulağının kepçesindeki turuncu-sarı kir topağından sadece birkaç santim uzaklıktaydı. Callahan diğer tüm sorunlarını ve hallolmamış meseleleri o an için unutup büyülenmişçesine gözünün önünde olan biteni izliyordu. İsa'nın takımında Earl Harrigan gibi biri olsaydı çarmıha gerilenin Pontius olacağına neredeyse inanacaktı.
"Bombalar çok yakında düşmeye başlayacak, dostum: İlah-bombaları. Ve gökyüzüne yükselip o bombaları aşağı atanlardan biri mi yoksa yeryüzünde paramparça olanlardan biri mi olacağına karar vermelisin. İsa ile ilgili bir seçim yapman için bulunduğun anın ve yerin pek uygun olmadığını biliyorum, ama söylediklerimi en azından düşünürsün, değil mi bayım?"
Bay Lincoln'ün cevabı Peder Harrigan için yeterince hızlı gelmemiş olmalıydı ki adamın sırtına yapışmış parmağına tekrar bir şey yaptı. Bay Lincoln yine canhıraş bir çığlık attı.
"Söylediklerimi düşünecek misin diye sordum?"
"Evet! Evet! Evet!"
"O halde arabana bin ve uzaklaş, Tanrı seni korusun."
Harrigan, Bay Lincoln'ü bıraktı. Bay Lincoln irileşmiş gözlerle ona bakarak geriledi ve arabasına bindi. Bir dakika sonra İkinci Cadde'(je hızla ilerliyordu.
Harrigan, Callahan'a döndü ve, "Katolikler cehenneme gidiyor, Ra. hip Don," dedi. "Her biri putperest. Hepsi Meryem Mezhebi önünde eğiliyor. Ve Papa! Onun için düşündüklerimi anlatmaya başlamak istemiyorum! Yine de birkaç iyi Katolik tanıdım ve sen de şüphesiz onlardan birisin. Dua ederek inancını değiştirebilirim. O olmazsa dualarımla seni alevlerden kurtarabilirim." Hammarskjöld Plaza adındaki yerin önündeki kaldırıma baktı. "Sanırım cemaatim dağılmış."
"Üzgünüm," dedi, Callahan.
Harrigan omuz silkti. "Zaten insanlar İsa'ya yaz aylarında pek yönel-miyor," dedi önemsemez bir tavırla. "Biraz vitrine bakıyorlar sonra tekrar günah işlemeye dönüyorlar. Ciddi haçlı seferleri için en iyi zaman kış ayları... soğuk bir gecede ikram edilen sıcak çorba ve yemek daha ikna edici olabilir." Callahan'ın ayaklarına baktı ve, "Sandaletlerinden birini kaybetmiş gibisin, dostum." Bir korna sesi duydular ve şaşırtıcı bir taksi yanlarından geçti (Callahan taksinin eski VW Microbus'ların yeni bir modeli gibi göründüğünü düşündü). İçindeki yolcu onlara bağıra çağıra bir şey söylüyordu. İyi bir gün geçirmelerini dilemediği belliydi. "Ayrıca caddeden bir an önce uzaklaşmazsak bizi iman bile koruyamayabilir."

DÖRT

"Bir şeyi yok," dedi Jake, Oy'u kaldırıma bırakırken. "Kontrolümü kaybettim, değil mi? Üzgünüm."
"Kesinlikle anlaşılabilir," diye güvence verdi, Peder Harrigan. "Ne ilginç bir köpek! Hiç böyle bir köpek görmemiştim, yüce Tanrım!" Oy'a doğru eğildi.
"Karışık bir cins," dedi, Jake tedirgince. "Ve yabancılardan hoşlanmaz."
Oy yabancılardan ne kadar nefret ettiğini başını okşanmak için uzatıp kulaklarını yatırarak gösterdi. Yaşlı vaize eski dostlarmış gibi sırıttı, gu arada Callahan etrafına bakıyordu. New York'taydılar ve New York' ta herkes genellikle kendi işine bakardı, ama Jake cadde ortasında silah çekmişti. Callahan, onu kaç kişinin gördüğünü bilmiyordu ama olayı polise bildirmek için bir kişi yeterdi. Belki Harrigan'ın bahsettiği şu Memur Benzyck'e söyleyen çıkardı ve başları en son ihtiyaç duydukları anda belaya girebilirdi.

Oy'a bakıp, bana bir iyilik yap ve hiçbir şey söyleme, tamam mı, diye düşündü. Jake belki seni yeni bir tür Corgi veya Border Collie olarak yuttu-rabilir ama bir şey söylediğin an her şey mahvolur. O yüzden bana bir iyilik yap ve sus.
"Cici köpek," dedi, Harrigan ve Jake'in tüylü dostu mucize eseri, "Oy!" diye karşılık vermedi. Vaiz doğruldu. "Senin için bir şeyim var, Rahip Don. Bir dakika."
"Bayım, bizim gerçekten..."
"Senin için de bir şeyim var, evlat; Tanrı'ya şükürler olsun, yüce İsa! Ama önce... sadece bir dakika alır..."
Harrigan yasadışı park edilmiş Dodge minibüsünün açık kapısına doğru koştu, içeri eğildi ve aranmaya başladı. Callahan buna bir süre tahammül etti ama sonra vakit kaybediyor oldukları hissi ağır bastı. "Bayım, üzgünüm ama..."
"İşte hurdalar!" diye bağırdı, Harrigan ve sağ elinin iki parmağını yıpranmış kahverengi ayakkabılara takıp doğruldu. "Ayak numaran kırk beşten küçükse içine gazete parçaları sıkıştırabiliriz. Daha büyükse korkarım Şansına küsmek zorundasın."
"Kırk beş giyiyorum," dedi, Callahan ve Tanrı'ya şükretmeyi ih^ etmedi. Aslında kırk dört giyiyordu ama bunlarla da yeterince rahat ed bilirdi. İçten bir minnetle ayakkabıları giydi. "Biz artık..."
Harrigan, çocuğa döndü. "Aradığınız kadın az önceki küçük olayı ya. sadığımız yerde bir taksiye bindi. Gideli yarım saatten fazla olmadı." ja. ke'in süratle değişen ve önce hayret, sonra coşkuyla dolan yüz ifadesine bakıp sırıttı. "Kontrolün diğerinde olduğunu ve diğerinin kim olduğunu onu nereye götürdüğünü bileceğinizi söyledi."
"Evet, Dixie Pig'e," dedi, Jake. "Lex ve Altmış Birinci. Peder, onu hâlâ yakalayabiliriz ama acele etmemiz gerek. O..."
"Hayır," dedi, Harrigan. "Benimle konuşan kadın -kafamın içinde billur gibi net bir sesle konuştu, Tanrı'ya şükürler olsun- önce otele git-meniz gerektiğini söyledi."
"Hangi otel?" diye sordu, Callahan.
Harrigan, Plaza-Park Hyatt'ın olduğu Kırk Altıncı Sokak'ı gösterdi. "Bu civardaki tek otel o... ve kadın da o taraftan geldi."
"Teşekkürler," dedi, Callahan. "Oraya niçin gitmemiz gerektiğini söyledi mi?"
"Hayır," dedi, Harrigan sakince. "Sanırım tam o sırada diğeri onun konuştuğunu fark edip sesini kesti. Sonra taksiye binip gitti!"
"Gitmekten bahsetmişken..." diye başladı, Jake.
Harrigan başını salladı ama aynı zamanda parmağını uyarırcasına salladı. "Kesinlikle ama unutmayın, İlah-bombaları düşecek. İnayet yağmurlarını boş verin, onlar Metodist mızmızlar ve Episkopalyan ahmaklar için! Bombalar düşecek! Ve çocuklar?"
Dönüp ona baktılar.
"Sizin de benim gibi Tanrı'nın evladı insanoğulları olduğunuzu biliyorum, terinizin kokusunu aldım. Ama ya o kadın? Daha doğrusu kadınlar çünkü iki kişi olduklarına inanıyorum. Ya onlar?"
"Karşılaştığın kadın bizimle birlikte," dedi, Callahan kısa bir tereddüdün ardından. "İyidir."
"Bundan şüpheliyim," dedi, Harrigan. "Kutsal Kitap (Tanrı'ya ve Kutsal Sözleri'ne şükürler olsun) yabancı kadından sakınmak gerektiğini söyler çünkü dudakları bal peteği gibidir ama ayakları ölüme, adımları cehenneme uzanır. Yolunuzu o kadınınkinden ayırın ve evinin kapısına yaklaşmayın." Yamru yumru ellerinden birini havaya kaldırdı. "Tam kelimeler bunlar olmayabilir, artık hafızam gençlik günlerimde olduğu gibi değil, ama sanırım özü anladınız."
"Atasözleri Kitabı," dedi, Callahan.
Harrigan başını salladı. "Beşinci Bölüm, İlah deyin." Sonra dönüp arkasında kararan gökyüzüne doğru yükselen binaya baktı. Jake gitmek üzere bir adım atmıştı ki, Callahan omzuna dokunarak onu durdurdu. Jake kaşlarını kaldırarak bakınca Callahan'ın tek yapabildiği başını iki yana sallamak oldu. Hayır, sebebini bilmiyordu. Tek bildiği, Harrigan'la işlerinin henüz bitmemiş olduğuydu.
"Bu şehir günah ve hastalıklarla dolu," dedi vaiz sonunda. "Sodom ve Gomorra gökyüzünden düşmesi muhakkak İlah-bombasını bekliyor, sevgili İsa'ya şükürler olsun, amin diyelim. Ama tam burası iyi bir yer. İyi bir yer. Siz de hissedebiliyor musunuz?"
"Evet," dedi, Jake.
"Duyabiliyor musunuz?"
"Evet," dedi, Jake ve Callahan bir ağızdan.
"Amin! Uzun yıllar önce o küçük şarküteriyi yıktıklarında sona ereceğini sanmıştım. Ama devam etti. O meleğimsi sesler..."
"Gan Işın boyunca öyle konuşuyor," dedi, Jake.
Callahan, ona dönünce Jake'in başını hafifçe yana eğdiğini ve yüzünde o sakin büyülenme ifadesinin olduğunu gördü. "Gan böyle konuşuyor," dedi, Jake. "Bazılarının melekler dediği can calah'm sesleriyle. Gan can toi'yi inkâr ediyor; masumun mutlu yüreğiyim Kızıl Kral'ı ve Discordia'yı reddediyor."
Callahan, ona korku dolu gözlerle baktı ama Harrigan zaten bildig; bir konu dile getirilmiş gibi başını sallıyordu. Belki bunları daha önce duymuştu. "Şarküteriden sonra arsa bir süre boş kaldı. Sonra bunu ima ettiler. 2 Hammarskjöld Plaza. O zaman eh, bu her şeyin sonu demektir artık burdan gideceğim çünkü şeytanın kavrayışı amansız, topraktaki toynak izleri derindir ve orada hiç çiçek açmaz, hiçbir tohum büyümez, diye düşündüm. See-lah diyebilir misiniz?"
Kollarını, yaşlı, yamru yumru ellerini havaya kaldırdı. Parkinson hastalığının etkisiyle titreyen ellerini gökyüzüne şükran ve teslim hisleriyle kaldırdı. "Ama hâlâ şarkı söylüyor," dedi ve ellerini indirdi.

"Selah," diye mırıldandı, Callahan. "Doğru diyorsun, teşekkürler deriz."
"Bir çiçek," dedi, Harrigan. "Bir keresinde içeri girip onu görmüştüm. Lobide, şükürler olsun, lobide, caddeye açılan kapılarla kimbilir kaç dolara mal olan üst katlara çıkan asansörler arasında, kadife kordonla çevrelenmiş küçük bir bahçe var. Yüksek pencerelerden güneş ışığı alıyor. Hemen önünde, üzerinde İŞİN AİLESİ ONURUNA VE GİLEAD ANİSİNA TET ŞİRKETİ TARAFİNDAN BAĞİŞLANMİŞTİR yazan bir levha var."
"Sahi mi?" diye sordu, Jake ve yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı. "Öyle mi gerçekten, sai Harrigan?"
"Yalan söylüyorsam ölüyorum demektir, evlat. İlah -bombası! Ve tüm o çiçeklerin ortasında tek bir yabani gül var. Öylesine güzel ki onu gördüğümde Babil'in suları, Zion'dan akan büyük nehir gibi ağladın* Bahçenin önünden geçen, evrak çantaları şeytan işiyle dolu işadamları-onların da çoğu ağlıyordu. Ağlıyorlar ve sanki hiç bilmiyorlarmış gibi yap' tıkları işe geri dönüyorlardı."

"Biliyorlar," dedi, Jake yumuşak sesle. "Ne düşünüyorum, biliyor mu-nuz Bay Harrigan? Bence gül kalplerinin derinliklerinde sakladıkları bjr Sır. Biri veya bir şey onu tehdit edecek olursa pek çoğu gülü koruyacaktır. Hatta belki canları pahasına." Callahan'a döndü. "Gitmeliyiz, peder.
"Evet."
"Fena fikir değil," diye onayladı, Harrigan. "Zira Memur Benzyck'in bu tarafa doğru geldiğini görebiliyorum. Buraya vardığında gitmiş olsanız daha iyi olur. Tüylü dostunun yaralanmamasına sevindim, evlat."
"Sağ olun, Bay Harrigan."
"Tanrı'ya şükret. Ben ne kadar köpeksem o da o kadar köpek, değil mi?"
"Evet, efendim," dedi, Jake gülümseyerek.
"O kadından sakının, çocuklar. Kafamın içine bir düşünce koydu. Ben buna cadı işi derim. Ve o iki kişiydi."
"İkiz-ve-ikim, evet," dedi, Callahan. Sonra vaizin önünde havaya bir haç çizdi. Yapana dek niyetinin bu olduğunun farkında değildi.
"Kutsaman için teşekkür ederim," dedi duygulandığı belli olan, Harrigan. Sonra yaklaşan polis memuruna döndü ve neşeyle seslendi. "Memur Benzyck! Sizi görmek ne güzel, yakanızda reçel var, Tanrı'ya şükür!"
Jake ve Callahan, Memur Benzyck yakasını kontrol ederken oradan usulca uzaklaştı.

BEŞ
"Vay canına," dedi Jake otelin parlak ışıklı girişine yaklaşırlarken. Jake'in daha önce gördüklerinin iki katı büyüklükte beyaz bir limuzinden (ve epeyce görmüştü, babası onu Emmy Ödülleri törenine bile götürmüştü) smokinli erkekler ve gece elbiseleri giymiş kadınlar gülerek iniyordu Sayıları hiç tükenmeyecek gibiydi.
"Bence de," dedi, Callahan. "Lunapark trenine binmek gibi, değil mj?»
"Burda olmamız bile yanlış. Bu Roland ve Eddie'nin göreviydi. Bj. zim sadece gidip Calvin Tower'i görmemiz gerekiyordu."
"Açıkça görülüyor ki bir şey seninle aynı fikirde değilmiş."
"Eh, iki kez düşünmeliydi," dedi, Jake kasvetle. "Tek tabancaları olan bir çocuk ve bir rahip? Şaka gibi. Ya Dixie Pig vampirler ve sığ adamlarla doluysa? Ne kadar şansımız olabilir?"
Susannah'yı Dixie Pig'den kurtarma fikri onu dehşete düşürüyor olmasına rağmen Callahan bir karşılık vermedi. "O Gan diye bahsettiğin şey de neydi?"
Jake başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... söylediklerimi bile zar zor hatırlıyorum. Sanırım bu dokunuşun bir parçası, peder. Nerden aldığımı sanıyorum, biliyor musun?"
"Mia mı?"
Çocuk başını salladı. Oy, Jake'in ayaklarının dibinde yürüyordu. Uzun burnu neredeyse çocuğun baldırına değecekti.
"Bir şey daha alıyorum. Bir hapishane hücresinde kalan zenci bir adam görüyorum sürekli. Bir radyonun sesi duyuluyor. Radyodaki ses Kennedylerin, Marilyn Mon-roe'nun, George Harrison'm, Peter Sellers'ın, Itzak Rabin'in (bu kimse) öldüğünü söylüyor. Oxford, Mississippi'deki hapishane olabileceğini düşünüyorum. Odetta Holmes orda bir süre kalmıştı."
"Ama sen bir erkek görüyorsun. Susannah değil, bir erkek."
"Evet, fırça bıyıklı bir adam. Bir de altın çerçeveli küçük, komik bir gözlüğü var. Masallardaki sihirbazlar gibi."
Parlak ışıklar saçan otelin tam önünde durdular. Yeşil, uzun kuyruklu bir üniforma giymiş otel görevlisi bir taksi durdurmak için küçük düdüğünü öttürerek kulakları çınlatan tiz bir ses çıkardı.
"Sence o Gan mı? Hücredeki zenci adam Gan mı?"
"Bilmiyorum." Jake başını hayal kırıklığıyla iki yana salladı. "Doğan' la ilgi" bir şey de var ama hepsi birbirine giriyor."
"Ve bu dokunuştan kaynaklanıyor."
"Evet ama Mia'dan, Susannah'dan, senden veya benden gelmiyor. Sanırım..." Jake'in sesi alçaldı. "O zenci adamın kim olduğunu ve bizim için ne anlama geldiğini öğrensem iyi olacak, çünkü gördüklerimin Kara Kule'nin kendisinden geldiğini düşünüyorum." Callahan'a ciddi bir ifadeyle baktı. "Bazı yönlerden ona çok yakınız ve ka-tet'm bu şekilde parçalanmış olması bu yüzden çok tehlikeli."
"Bazı yönlerden oraya nerdeyse vardık."

ALTI

Jake döner kapıdan kucağında Oy'la girip Hantal Billy'yi yere bırakır bırakmaz kontrolü ustaca ve tamamen eline aldı. Callahan, çocuğun bunun farkında bile olmadığını gördü ve bunun muhtemelen daha iyi olduğuna karar verdi. Ne yaptığını fark ettiği takdirde kendine güveni sarsılabilirdi.

Oy lobideki yeşil cam duvarlardan birindeki aksini temkinli bir şekilde kokladıktan sonra resepsiyon masasına doğru yürüyen Jake'in peşinden gitti. Pençeleri siyah beyaz karolarla döşenmiş mermer zeminde hafifçe tıkırdıyordu.

Geleceği gördüğünü bilen ve gözlerini dikip bakmamaya çalışan Callahan, çocuğun yanında yürüyordu.

"Burdaymış," dedi, Jake. "Onu nerdeyse görebiliyorum, peder. İkisini de. Hem Susannah'yı, hem Mia'yı."

Jake, Callahan'ın cevap vermesine kalmadan resepsiyona vardı. "Affedersiniz, hanımefendi," dedi. "Adım Jake Chambers. Benim için bırakılmış bir mesaj veya paket gibi bir şey var mı? Bırakan kişi ya Susannah Dean ya da Mia Hanım."

Kadın, Oy'a bir süre şüpheyle baktı. Oy da kadına pek çok dişin-gözler önüne seren geniş bir sırıtışla karşılık verdi. Dişlerin görüntüsü kadını huzursuz etmiş olmalıydı ki, kaşlarını çatarak bilgisayarının ekranına döndü.

"Chambers mı?" diye sordu.

"Evet, hanımefendi." Yetişkinlerle-çok-iyi-anlaşırım tonuyla konuşuyordu. Bu tonu kullanmayalı uzun zaman oluyordu ama hâlâ kaybetmemiş, tekrar kullanmakta da hiç zorlanmamıştı.

"Sizin için bir şey var, ama bir kadından değil. Stephen King adında bir adamdan." Gülümsedi. "Şu meşhur yazar olduğunu sanmıyorum? Onu tanıyor musunuz yoksa?"

"Hayır, hanımefendi," dedi, Jake, Callahan'a göz ucuyla bakarak. Bu ismi ikisi de yakın zamana dek duymamıştı ama yazarın adının yol arkadaşının tüylerini ürperttiğini tahmin edebiliyordu. Callahan o sırada ür-periyormuş gibi görünmüyordu ama dudakları ince bir çizgi halini almıştı.

"Eh," dedi, kadın. "Sanırım sık rastlanabilecek bir isim, değil mi? Belki Birleşik Devletler'de bu durumdan... bunalmış başka Stephen Kingler de vardır." Kadın huzursuzca gülünce Callahan onu neyin rahatsız etmiş olabileceğini merak etti. Göze gittikçe daha az köpek gibi görünen Oy mu? Belki. Ama Callahan bunun daha ziyade Jake ile ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordu. Tehlike, diye fısıldayan bir şey. Hatta belki Silahşor, diye. Onu diğer çocuklardan ayıran bir tarafı olduğu muhakkaktı. Kesin çizgilerle ayıran bir taraf. Callahan, Jake'in Ruger'ını çekip talihsiz taksi şoförünün burnuna doğru tutuşunu hatırladı. Ne diyorsun? Fazla hızlı gittiğini ve arkadaşımı neredeyse ezeceğini mi, diye haykırmıştı.

Tetiği11 üzerindeki parmağı bembeyaz kesilmişti. Alnının ortasında bir derkle cadde ortasında ölmek istemediğini mi? On iki yaşında sıradan bir çocuk bir kaza atlattıktan sonra böyle mi davranırdı? Hiç sanmıyordu. Resepsiyon görevlisi huzursuz olmakta haklıydı. Kendisine gelince, Dixie Pig'deki şanslarının bir nebze arttığını düşünüyor ve kendini daha iyi hissediyordu. Fazla değil, biraz.

YEDİ

Resepsiyon görevlisinin huzursuzluğunu muhtemelen hissetmiş olan Jake, kadına en parlak yetişkinlerle-iyi-geçinirim gülümsemesiyle baktı ama Callahan, bu gülümsemenin Oy'un sırıtışı gibi çok fazla dişi gözler önüne serdiğini düşündü.

"Bir dakika," dedi, kadın diğer tarafına dönerek.

Jake aklı karışmış halde Callahan'a baktı. Nesi var bu kadının, der gibiydi. Callahan omuzlarım silkerek ellerini kaldırdı.

Kadın arkasındaki camlı dolaba gitti, a#tı, içindeki kutuyu karıştırdı ve Plaza-Park logolu bir zarfla tekrar onlara döndü. Jake'in adı (ve bir şey daha) yarı el yazısı, yarı matbaa harflerine benzer bir yazıyla zarfın üzerine eklenmişti:

Jake Chambers Bu Gerçek

Kadm parmaklarının temas etmemesine dikkat ederek zarfı masanın üzerinden Jake'e doğru kaydırdı.

Jake zarfı alıp parmaklarını üzerinde gezdirdi. İçinde bir parça kâğıt vardı. Ve bir şey daha. Sert, ince bir şey. Zarfı yırtarak açıp kâğıdı çıkardı. Katlanmış kâğıdın arasında plastik, beyaz bir otel anahtar kartı vardı.

Not, tepesinde BÜTÜN PALAVRACİLARİ ARİYORUZ yazan bir kâğıt parçası nın üzerine karalanmıştı. Mesaj, üç satırdı:

La-ta-la, la-la-te, merak etme, anahtar sende!

Da-da-da, da-da-dı, aör onu Jake! Anahtar kırmızı!

Elindeki plastik karta bakan Jake renginin aniden değiştiğini gördü İçine renk dolan kart bir anda kan kırmızısı olmuştu.

Okunmadan kırmızı olmuyor, diye düşündü Jake fikrin bilmecemsi yönüne hafifçe gülümseyerek.0 Kartın renk değiştirdiğini görüp görmediğini kontrol etmek için başını kaldırıp kadına baktı ama görevlinin o sırada bir işi çıkmış, masanın diğer ucuna gitmişti. Callahan ise otele yeni giren birkaç kadına bakıyordu. Bir papaz olabilir ama gözleri hanımlara bakma vazifesini hâlâ yerine getiriyor, diye düşündü, Jake.

Jake bakışlarını tekrar kâğıda çevirdi ve son satırı ucu ucuna okuyabildi:

La-ta-raif, la-la-tar, ı/er bu çocuğa, plastik bir anahtar.

Anne ve babası birkaç yıl önce ona Noel hediyesi olarak bir Tyco Kimya Seti vermişti. Jake talimat kitapçığını okuyarak bir miktar görünmez mürekkep yapmıştı. O mürekkeple yazılan kelimeler de yazılır yazılmaz tıpkı bunlar

gibi uçup gidiyordu. Ama kimya setiyle yaptığı mürekkebin izleri yakından bakıldığında görülebiliyordu. Oysa bu kâğıdın üzerindeki yazılar tamamen kaybolmuştu ve Jake sebebini bildiğini düşündü. Not amacına ulaşmıştı. Ona daha fazla ihtiyaç yoktu. Anahtarın kırmızı olmasıyla ilgili satır da soluklaşmıştı. Sadece ilk satır belirgin kalmıştı. Sanki ona hatırlatmak istiyordu:
La-ta-ta, ta-(a-te, merak etme, anahtar sende.
<■' Okunmuş olmak ve kırmızı kelimeleri İngilizce aynı şekilde telaffuz edilir.
Bu mesajı Stephen King mi göndermişti? Jake bundan şüpheliydi. Büyük ihtimalle oyundaki diğer oyunculardan biri (hatta belki Roland eya Eddie) dikkatini çekmek için bu ismi kullanmıştı. Oraya vardıktan sonra iki şey onu fazlasıyla cesaretlendirmişti. Birincisi, gülün şarkısının devam etmesiydi. Boş arsanın üzerine bir gökdelen dikilmiş olmasına rağmen sesi her zamankinden yüksekti. İkincisiyse Stephen King'in yol arkadaşını yarattıktan yirmi dört yıl sonra hâlâ hayatta olmasıydı. Üstelik artık sıradan bir yazar değil, ünlü bir yazardı.
Harika. İşler en azından o an için doğru yönde ilerliyordu.
Jake, Peder Callahan'ın kolunu yakalayarak onu hediyelik eşya dük-kânıyla tmgırdayan piyanonun olduğu tarafa doğru çekti. Oy da hemen onları takip etti. Bir duvarda, sıra halinde dahili telefonlar buldular. "Santral memuru cevap verdiğinde," dedi, Jake. "Ona arkadaşın Susannah Dean ile veya onun arkadaşı Mia ile görüşmek istediğini söyle."
"Bana hangi odada kaldığını soracaktır," dedi, Callahan.
"Ona numarasını unuttuğunu, ama on dokuzuncu katta olduğunu söyle."
"Bunu nerden..."
"On dokuzuncu kat. Güven bana."
"Güveniyorum," dedi, Callahan.
Telefon iki kez çalıp açıldı ve santral memuru nasıl yardımcı olabileceğini sordu. Callahan, ona isteğini söyledi. Santral onu bağladı ve on dokuzuncu katta bir odanın telefonu çalmaya başladı.
Jake, pederin santral memuruyla konuşmasını, ardından sessizliğe bürünerek beklemesini belli belirsiz bir gülümsemeyle izliyordu. Callahan birkaç dakika sonra telefonu kapattı. "Cevaplama makinesi!" dedi. Konuklarının telefonlarına cevap verip mesajlarını kaydeden bir makine var! Ne muhteşem bir buluş!"
"Evet," dedi, Jake. "Her neyse, odada olmadığını ve ardında çıkının koruması için kimseyi bırakmadığını öğrenmiş olduk. Ama her ihtimale karşı..." Ruger'ın saklı olduğu koltukaltına hafifçe vurdu.
Callahan lobinin karşısındaki asansörlere doğru yürürlerken, "Oda-da ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu.
"Bilmiyorum."
Callahan, Jake'in omzuna dokundu. "Bence biliyorsun."
Ortadaki asansörün kapıları açıldı ve Jake, peşinde Oy'la içine girdi, Callahan onları takip etti ama Jake, yol arkadaşının ayaklarını biraz sürüdüğünü görmüştü.
"Belki," dedi, Jake yukarı çıkarlarken. "Belki sen de biliyorsundur."
Callahan'ın midesi az önce ağır bir yemek yemiş gibi birden ağırlaştı. Ağırlığın sebebinin korku olduğunu tahmin ediyordu. "Ondan kurtulduğumu sanmıştım," dedi. "Roland, onu kiliseden çıkardığında sonunda kurtulduğumu düşünmüştüm."
"Bazı kötü bozuk paralar dönüp dolaşıp seni bulur," dedi, Jake.

SEKİZ
Jake eşsiz kırmızı anahtarını mecbur kaldığı takdirde on dokuzuncu kattaki her kapıda denemeye hazırlıklıydı ama doğru kapının o olduğunu daha 1919 numaranın önüne varmadan hissetmişti. Callahan da öyle. Alnı ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Ateşi varmış gibi hissediyordu.
Oy bile biliyordu. Hantal Billy huzursuzca inledi.
"Jake," dedi, Callahan. "Bunu bir düşünsek iyi olacak. O şey çok tehlikeli. Daha beteri, kötücül."
"İşte bu yüzden almamız gerek," dedi, Jake sabırla. 1919'un önünde durmuş, plastik kartla parmaklarına hafifçe vuruyordu. Kapının arkasın-arl (ve altından ve içinden) iğrenç bir vızıltı geliyordu. Kıyametsel bir ujnağm şarkı mırıldanması gibiydi. Ahenksiz, kulak tırmalayan çınlamalar araya karışıyordu. Jake kürenin onlara geçiş yaptırabileceğini ve o karanlık» çoğunlukla kapısız boşluklarda sonsuza dek kaybolmanın çok kolay olduğunu biliyordu. Dünyanın bir başka versiyonuna giden yol bulunsa bile o dünya, tam güneş tutulmasına az kalmış gibi karanlık olacaktı.
"Onu gördün mü?" diye sordu, Callahan.
Jake başını iki yana salladı.
"Ben gördüm," dedi, Callahan donukça ve alnındaki teri koluyla sildi. Solgun yanakları sarkmış gibiydi. "İçinde bir Göz var galiba Kızıl Kral'ın Gözü. Bence bir parçası, çıldırmış bir parçası orada sonsuza dek kapana kısılmış. Jake o şeyi vampirler ve sığ adamların (kralın hizmetkârlarının) olduğu yere götürmek Adolf Hitler'e doğum gününde bir atom bombası hediye etmek gibi bir şey."
Jake, Siyah On Üç'ün muazzam, hatta belki sınırsız hasar verebilecek kudrette olduğunu biliyordu. Ama bildiği bir şey daha vardı.
"Peder, Mia, Siyah On Üç'ü bu odada bıraktıysa ve şimdi onların bulunduğu yere gidiyorsa yakında durumu öğrenecekler. Ve sen daha Jack Robinson diyemeden o fiyakalı arabalarına atlayıp buraya gelecekler."

"Onu Roland'a bırakamaz mıyız?" diye sordu, Callahan mutsuz bir ifadeyle.
"Evet," dedi, Jake. "Bu iyi fikir, küreyi Dixie Pig'e götürmenin kötü bir fikir olduğu gibi. Ama onu Roland için burda bırakamayız." Sonra, Callahan'ın bir şey demesine kalmadan kan kırmızısı kartı kapının tokmağının üstündeki yuvaya soktu. Gürültülü bir tıkırtı oldu ve kapı ardına dek açıldı.
"Oy, burda kal. Kapının önünde."
"Ake!" Oy olduğu yere oturup kuyruğunu patilerinin etrafına doladı ve kaygılı gözlerle Jake'e baktı.
Jake, içeri girmeden önce soğuk eliyle Callahan'ın bileğini kavraç ve korkunç bir şey söyledi. "Aklına sahip ol."

DOKUZ
Tuhaf bir karanlık, Mia ışıkları açık bırakmış olmasına rağmen odadan ayrılmasının ardından İ919 numaralı odanın içine sinsice süzülmüştü. Jake karanlığı tanıdı: geçiş karanlığıydı. Ahmağın vızıldayan şarkısı ve ahenksiz, boğuk çınlamalar dolabın içinden geliyordu.
Uyanık, diye düşündü Jake giderek artan bir korkuyla. Daha önce uyuyordu (en azından uyukluyordu) ama tüm bu hareket onu uyandırmış. Ne yapacağım ? Kutu ve bovling çantası onu güvenli kılmaya yeter mi ? Daha güvenli kılmak için herhangi bir şeyim var mı? Bir tılsım ya da bir sigul?
Jake dolabın kapısını açarken Callahan kaçmamak için iradesinin tüm gücünü (ki az da sayılmazdı) son damlasına kadar kullanıyordu. Ahenksiz çınlamalar ve tonsuz mırıltı kulaklarını, aklını ve yüreğini etkiliyordu. Sürekli konaklama yerini ve kukuletalı adamın kutunun kapağını açmasıyla attığı çığlığı hatırlıyordu. İçindeki şey nasıl da sinsiydi! Kırmızı kadife üzerine yerleşmişti... ve dönüyordu. Callahan'a bakmıştı ve bu nedensiz, alaycı bakışta evrenin tüm kötü niyetli deliliği toplanmış gibiydi.
Kaçmayacağım. Kaçmayacağım. Çocuk kalabiliyorsa ben de yapabilirim.
Ah, ama çocuk bir silahşordu ve bu önemli bir fark yaratıyordu. Sadece ka'nın çocuğu olmakla kalmıyordu; aynı zamanda Gilead'lı Ro-land'ın da çocuğuydu, manevi oğlu.
Ne kadar solgun olduğunu görmüyor musun? Tanrı aşkına, o da senin gibi korkuyor! Topla kendini be adam!
Belki biraz ahlaksızcaydı ama Jake'in kâğıt gibi olmuş benzini gördek onu sakinleştirdi. Aklına saçma sapan, eski bir şarkı gelip onu mırıldanmaya başlayınca daha da sakinleşti.
"Maymun gelinciği kovaladı," diye fısıldadı. "Dut ağacının çevresinde koşuşturdular... Maymun çok eğleniyordu..."
Jake dolabın kapağını açtı. İçeride bir kasa vardı. Şifre olarak 1919'u denedi ama hiçbir şey olmadı. Kasanın mekanizmasının kendini tekrar ayarlamasını bekledi ve alnındaki teri iki eliyle birden (titriyorlardı) silerek yine denedi. Bu kez 1999'u tuşladı ve kasa açıldı.
Siyah On Üç'ün vızıldayan şarkısının sesi ve nahoş çınlamalar anında yükseldi. Sesler, kafalarını zorla açmaya çalışan buz gibi parmaklara benziyordu.
Ve insanı başka yerlere gönderebiliyor, diye düşündü, Callahan. Tek ihtiyaç duyduğu, savunmanı bir anlığına zayıflatman... çantayı açman... kutuyu açman... ve sonra... ah, o gideceğin yerler! Göz açıp kapayıncaya kadar! Bunların doğru olduğunu biliyordu ama bir parçası yine de kutuyu açmak istiyordu. Neredeyse şehvet duyuyordu. Böyle hisseden sadece kendisi değildi. Jake kasanın önünde mihrabın önünde ibadet eden biri gibi diz çökmüştü. Callahan çantayı çıkarmasını engellemek için elini uzattı ama kolu tonlarca ağır gibiydi.
Yapsan da yapmasan da fark etmez, diye fısıldadı bir ses kafasının içinde. İnsanın uykusunu getiren ve inanılmayacak kadar ikna edici bir sesti. Callahan yine de Jake'e doğru uzandı. Tamamen hissizleşmişe benden parmaklarla Jake'in yakasını kavradı.
"Hayır," dedi. "Yapma." Sesi cılız, ruhsuz, moralsizdi. Jake'i çekince Çocuk yavaş çekimde veya su altındaymış gibi ağır hareketlerle geriledi. uda şimdi bazen yıkıcı bir fırtına öncesi yeryüzüne düşen hastalıklı sarı ışıkla aydınlanıyor gibiydi. Callahan açık kasanın önünde dizlerinin üzer' ne çökerken (yere değene kadar bir dakika boyunca alçalmış gibiydi) Sj yah On Üç'ün sesini duydu. Bu sesi o ana dek hiç bu kadar net duyma mıştı. Ona, çocuğu öldürmesini, boğazını yarmasını ve küreye içmesi için ılık, tazeleyici kanını sunmasını istiyordu. Sonra Callahan'ın kendini pen. cereden aşağı atmasına izin verilecekti.
Kırk Altıncı Sokak'a düşene kadar bana şükredeceksin, dedi, Siyah On Üç berrak ve aklı başında bir sesle.
"Yap," dedi, Jake. "Oh evet, yap, kimin umurunda?"
"Ake!" diye havladı koridordaki, Oy. "Ake!" İkisi de onu duymazdan geldi.
Callahan çantaya uzanırken küçük Salem's Lot kasabasına gelen Bar-low'la, kral vampirle (Callahan'ın koyduğu isimle Birinci Tip) son karşılaşmasını hatırladı. Mark Petrie'nin evinde, Mark Petrie'nin annesi ve babası vampirin ayaklarının dibinde, kafatasları ezilmiş ve beyinleri jöleye dönmüş halde cansız yatarken Barlow'la karşı karşıya gelişi zihninde canlandı.
Yere düşerken kralımın adını fısıldamana izin vereceğim, diye fısıldadı, Siyah On Üç. Kızıl Kral'ın.
Callahan ellerinin çantayı kavramasını izlerken (daha önce ne olduğunu bilmiyordu ama o an çantanın yan tarafında ORTA-DÜNYA KULVAR-LARİNDA HEP PUAN VAR yazıyordu) haçının önce nasıl olağanüstü bir ışıkla parladığını ve Barlow'u geri püskürttüğünü... sonra yine kararmaya başladığını düşündü.
"Aç!" dedi, Jake hevesle. "Aç şunu, görmek istiyorum!"
Oy artık durmaksızın havlıyordu. Koridorun ilerisinden biri, "Şu köpeğin sesini kesin!" diye bağırdı ve aynı şekilde duymazdan gelindi.

Callahan hayaletağacından kutuyu; Calla Bryn Sturgis'deki kilisenin zemininin altında muhteşem bir sessizlikle bekleyen kutuyu çantadan çıkardı. Şimdi onu açacaktı. Artık Siyah On Üç'ü tüm o tiksindirici ihtişamı içinde inceleyebilecekti.
Sonra da ölecekti. Minnet duyarak.

ON
Bir adamın imanının çöküşünü izlemek pek acıklı, demişti vampir Kurt Barlow ve sonra Don Callahan'ın kararmış, işe yaramaz haçını elinden çekip almıştı. Bunu neden yapabilmişti? Çünkü (paradoksu fark et, bilmeceyi düşün) Rahip Callahan haçı kendisi atamamıştı. Çünkü haçın çok daha muazzam bir gücün sembolü olmaktan öteye geçmediğini kabullenememişti; evrenin altından bir ırmak gibi akan gücün, hatta belki binlerce evrenin altından...
Sembole ihtiyacım yok, diye düşündü, Callahan; ve sonra: Tann yasamama bu yüzden mi izin verdi? Bunu öğrenmem için bana ikinci bir şans mı veriyordu?
Elleri kutunun kapağına dokunurken bunun mümkün olabileceğini düşündü. İkinci şanslar Tanrı'nın özelliklerinden biriydi.
"O köpeği susturmaksınız, efendim," dedi otelin kat görevlisi aksice ama sesi çok uzaklardan geliyordu. "Madre de Dioş burası niçin bu kadar karanlık? O nedir... o... gg...."
Belki gürültü demeye çalışıyordu. Ama sözlerini bitiremedi. Artık Oy bile şarkı söyleyen, mırıldanan kürenin büyüsüne teslim olmuş gibiydi zira havlamayı (ve kapı önü nöbetini) bırakıp odaya girmişti. Callahan hayvanın her şey son bulurken Jake'in yanında olmak istediğini tahmin etti.
Peder intihara meyilli ellerini hareketsiz tutmak için çabaladı. Kutulun içindeki şey ahmak şarkısının sesini yükseltmişti ve parmak uçları buna karşılık vermek için seğiriyordu. Sonra tekrar hareketsizleştiler. fe çük de olsa bir zafer kazandım, diye düşündü Callahan.
"Boş ver, ben yaparım," dedi kat görevlisi kadın hırs dolu, sert bir sesle. "Onu görmek istiyorum. Dios! Onu tutmak istiyorum!"
Jake'in kolları birer ton gibiydi ama her nasılsa uzanıp elli kilodan fazla görünmeyen orta yaşlı, Latin kökenli bir kadın olan kat görevlisini yakaladı.
Callahan ellerini hareketsiz tutmaya çalışırken bir yandan da dua etmeye çalışıyordu.
Tanrım, sen her şeye kadirsin. Biz çömlekçinin kilinden fazlası değiliz. Başka bir şeye gücüm yetmezse hiç olmazsa şu lanet şeyi kucağıma alıp aşağı atlamama ve onu sonsuza dek yok edebilmeme yardım et. Ama onu durdurmamı, tekrar uykusuna göndermemi istiyorsan bana gücünü gönder. Ve yardım et ki unutmayayım...
Jake, Siyah On Üç'ün etkisi altına girmiş olabilirdi, ama dokunuşa hâlâ sahipti. Callahan'ın zihnindeki düşünceyi çekip aldı ve yüksek sesle söyledi. Ama Callahan'ın düşündüğü kelimenin yerine Roland'ın onlara öğrettiğini kullanmıştı.
"Bir sigul'a ihtiyacım yok," dedi, Jake. "Çömlekçi değil, elindeki kilim ve bir sigul'a. ihtiyacım yok!"
"Tanrım," dedi, Callahan. Sözcük taş gibi ağırdı ama dudaklarından dökülmesiyle diğerleri de kolayca onu takip etti. "Tanrım, hâlâ ordaysan, beni hâlâ duyuyorsan, ben Callahan. Lütfen bu şeyi hareketsiz kıl, Tanrım. Yalvarırım onu uykusuna geri gönder. İsa adına yalvarıyorum."
"Beyaz adına," dedi, Jake.
"Yaz!" diye havladı, Oy.
"Amin," dedi, kat görevlisi uyuşmuş, dalgın bir sesle.
Kutudan yükselen mırıltı bir an için daha da şiddetlendi ve Callahan durumun umutsuzluğunu, Yüce Tanrı'nın bile Siyah On Üç'ü durduramadığını düşündü.
Sonra ses kesildi.
"Tanrı'ya şükürler olsun," diye fısıldadı, Callahan ve bütün bedeninin terden sırılsıklam olduğunu fark etti.
Jake gözyaşlarına boğularak Oy'u kucağına aldı. Kat görevlisi de ağlamaya başladı ama onu teselli edecek kimse yoktu.
Jake, Peder Callahan hayaletağacından kutuyu beklenmeyecek kadar ağır olan bovling çantasına koyarken görevliye dönüp, "Biraz uyumanız gerek, sai," dedi.
Aklına sadece bu gelmişti ama işe yaradı. Kadın dönüp yatağa doğru yürüdü. Yatağın üzerine kıvrılıp eteğini dizlerine doğru çektikten sonra bilincini kaybetmiş gibi yattı.
"Küre uykuda kalacak mı?" diye sordu, Jake, Callahan'a alçak sesle. "Çünkü... peder... fazlasıyla yaklaşmıştık."
Belki öyleydi, ama Callahan'ın zihni birdenbire özgürlüğüne kavuşmuş gibiydi; yıllardır olmadığı kadar özgürdü. Ya da belki özgür kalan yüreğiydi. Her ne olmuşsa, çantayı kasanın üstündeki katlanmış kuru temizleme torbalarının üzerine bırakırken düşünceleri her zamankinden berraktı.
Home'un arka sokağındaki bir konuşmayı hatırlamıştı. O, Frank Chase ve Magruder sigara molası vermişti. Değerli varlıklarını New York'ta güven içinde saklama yöntemlerini konuşuyorlardı. Mesela şehir dışına çıkıldığında... ve Magruder New York'taki en güvenli saklama mekânının...
"Jake kasada bir kese tabak da var."
"Orizalar mı?"
"Evet. Al onları." Jake tabaklan alırken Callahan yatakta uyuyan kat görevlisinin yanına gitti ve üniformasının sol ön cebine uzandı. Birkaç Plastik manyetik kart, birkaç normal anahtar ve adını daha önce hiç duymadığı bir kutu nane şekeri buldu; Altoids.

Kadını çevirip sırtüstü yatırdı. Bir cesedi çevirmek gibiydi.
"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı, Jake. İnce sazlardan örülmüş ipeu biyeli Oriza kesesini omzuna asabilmek için Oy'u yere bırakmıştı. Kese ağırdı ama bu ağırlık ona güven veriyordu.
"Kadını soyuyorum, neye benziyor?" diye kızgınca cevap verdi, Cal-lahan. "Kutsal Roma Katolik Kilisesi Rahibi Callahan bir otel görevlisinj soyuyor. Ya da soyacaktı. Eğer biraz parası... aha!"
Diğer cepte bulmayı umduğu küçük bir para tomarı vardı. Oy havla-yıp dikkatini dağıttığı sırada oda temizliği yapıyordu. Yaptığı işlere sifonu çekmek, perdeleri kapatmak, çarşafları değiştirmek ve kat görevlilerinin "yastık şekeri" dediği bahşişleri toplamak da dahildi. Bazen müşteriler temizlik görevlileri için bahşiş bırakırdı. Kadının üzerinde iki onluk, üç beşlik ve dört birlik vardı.
"Yollarımız tekrar çakışırsa sana borcumu öderim," dedi, Callahan baygın yatan kadına. "Çakışmazsa bunu Tanrı'ya bir hizmetin olarak düşün."
"Beyaaaaz," dedi, kadın uykusunda konuşanların zor anlaşılan fısıltı-sıyla.
Jake ve Callahan birbirlerine baktılar.

ON BİR
Asansörle aşağı inerlerken Callahan, Siyah On Üç'ün durduğu bovling çantasını, Jake ise Rızalarla dolu keseyi taşıyordu. Paraları da Jake'teydi Toplam kırk sekiz dolarları vardı.
"Yetecek mi?" Pederin küreyi saklama planını, bir yere daha uğramalarını gerektirecek planı duyduğunda tek sorusu bu oldu.
"Bilmiyorum ve umurumda da değil," diye cevap verdi, Callahan. Asansörde yalnız olmalarına rağmen komplocular gibi alçak sesle konuşuyorlardı. "Uyuyan bir kat görevlisini soyabildiysem bir taksi şoförünü de etkisiz hale getirebilirim sanırım."
"Evet," dedi, Jake. Roland'ın Kule'ye yaptığı yolculuk sırasında birkaç masumu soymaktan çok daha fazlasını yaptığını, birçok insanı öldürdüğünü düşünüyordu. "Şu işi bir an önce halledip Dixie Pig'i bulalım."
"Bu kadar endişelenmek zorunda değilsin, biliyorsun," dedi, Callahan. "Kule yıkılırsa bunu ilk bilenlerden biri sen olacaksın."
Jake, ona dikkatle baktı. Callahan bir süre sonra kendini tutamayıp gülümsedi.
"Hiç komik değil, sai," dedi, Jake ve '99 yazının kararmaya başlamış yaz akşamına adımlarını attılar.

ON İKİ
İki duraklama yerinin ilkine vardıklarında saat yirmi kırk beşti. Hud-son'ın karşısında hâlâ hafif bir ışıltı kalıntısı görülebiliyordu. Taksimetre, borçlarının dokuz dolar, elli sent olduğunu gösteriyordu. Callahan, şoföre kat görevlisinden aldığı onluklardan birini verdi.
"Sakın bahşiş vereyim deme, ahbap," dedi adam güçlü bir Jamaika aksanıyla. "Hatta dur paranın üstünü son kuruşuna kadar vereyim."
"O kadarını aldığına şükret, evlat," dedi, Callahan kibarca. "Bütçemiz çok kısıtlı."
"Kadınım da bütçe yapıyor," diyerek uzaklaştı, şoför.
Bu arada Jake başını kaldırmış yukarı bakıyordu. "Vay canına," dedi yumuşak sesle. "Tüm bunların ne kadar büyük olduğunu unutmuşum sanırım."
Callahan, çocuğun bakışlarını takip etti ve, "Haydi şu işi halledelim," dedi. Hızlı adımlarla içeri girerlerken sordu. "Susannah'dan herhangi bir sinyal alıyor musun? Herhangi bir şey?"
"Gitarlı bir adam," dedi, Jake. "Şarkı söyleniyor... bilmiyorum. Oysa bilmem gerek. Gerçekte tesadüf olmayan tesadüflerden biri. Kitap dükkânının sahibinin adının Tower olması, Balazar'ın batakhanesinin ismi-nin Eğik Kule olması gibi. Bilmem gereken... bir şarkı."
"Başka?"
Jake başını iki yana salladı. "Ondan son aldığım bu. Tam otelin önünde taksiye bindiğimiz andı. Sanırım Dixie Pig'in içine girdi ve teması kaybettik."
Callahan devasa lobideki bina planına doğru ilerledi. "Oy'u yakınında tut."
"Merak etme."
Callahan'ın aradığını bulması fazla uzun sürmedi.

ON ÜÇ
Tabelada şunlar yazıyordu:
UZUN DÖNEN SAKLANA
10-36 AY
JETON KULLANIN
ANAHTAR ALIN
MÜDÜRİYET KAYIP EŞYALARINIZDAN SORUNLU DEĞİLDİR!
Altta, çerçeveli bir başka levhada dikkatle inceledikleri bir kurallar ve yönetmelikler listesi vardı. Ayaklarının altında metronun sarsıntısını hissedebiliyorlardı. Neredeyse yirmi yıldır New York'a gelmeyen Callahan ne metroyu, ne nereye

gidebileceğini ne de şehrin bağırsaklarında ne kadar derinlere ilerleyebileceğini biliyordu. Yürüyen merdivenle iki ka1 inmişlerdi. İlk katta mağazalar vardı. Şimdi onun da altındaydılar ve metro istasyonu daha da aşağıdaydı.
Jake, Orizalarla dolu keseyi diğer omzuna astı ve levhanın son satırını gösterdi. "Kiracılardan biri olsaydık indirimli fiyat ödeyecektik," dedi.
"Tik!" dedi, Oy sertçe.
"Evet, dostum," dedi, Callahan. "Halamın da sakalı olsa eniştem olurdu. İndirime ihtiyacımız yok."
Gerçekten de yoktu. Metal detektörden (Orizalar sorun çıkarmamıştı) ve bir taburede uyuklamakta olan görevlinin önünden geçip biraz ilerledikten sonra Jake en küçük dolaplardan birinin (uzun salonun sol tarafında sıralanmışlardı) içinde kutunun bulunduğu ORTA-DÜNYA KUL-VARLARİ çantasını alacak kadar büyük olduğunu fark etti. Dolabı azami süre kiralamanın bedeli yirmi yedi dolardı. Peder Callahan her an bir aksilik çıkmasını bekleyerek jeton makinesinin çeşitli yuvalarına banknotları dikkatle yerleştirdi. Şehre döndüğü kısa süre içinde karşılaştığı tüm harika ve dehşet veren yenilikler içinde (ikinci kısma 2 dolar taksi bahşişi de dahildi) kabullenmesi en zor olan buydu. Banknot kabul eden bir otomatik satış makinesi! Mat kahverengi boyası ve BANKNOTLARİ RESİM YUKARİ BAKACAK ŞEKİLDE YERLEŞTİRİNİZ! levhasının gerisinde karmaşık bir teknoloji yatıyor olmalıydı. Levhanın üzerindeki resimde George Washing-ton'un başı sola doğru duruyordu, ama Callahan'ın makineye yerleştirdiği banknotlar her türlü kabul oluyor gibiydi. Resmin üstte olması yeterliydi. Makine bir kez aksilik çıkarıp işlemeyince Callahan nedense rahatladı. Eski ve buruşuk, bir dolarlık banknotu kabul etmemişti. Nispeten yeni olan beşlikleri itiraz etmeksizin yutmuş ve alttaki tepsiye jetonlar yağdırmıştı. Callahan yirmi yedi dolar değerindeki jetonu alıp beklemekte olan Jake'in yanına doğru yürümeye başladı. Sonra bir başka şeyi merak ederek geri döndü. Para yiyen olağanüstü (onun için öyleydi) makinenin yan tarafına baktı. Aradığı bilgiyi aşağıya yakın, alt alta dizilmiş kü-Çük levhaların üzerinde buldu. Bu bir Change-Mak-R 2000'di, Cleveland,
Ohio'da üretilmişti, ama üretiminde pek çok firmanın katkısı vardı: Ge-neral Electric, DeWalt Electronics, Showrie Electric, Panasonic ve en alttaki en küçük levhada Kuzey Merkez Pozitronik.
Bahçedeki yılan, diye düşündü, Callahan. Beni yarattığı varsayılan ^ Stephen King denen adam sadece bir dünyada yaşıyor ama Kuzey Merkez Pozitronik'in bütün dünyalarda faaliyet gösterdiğinden eminim. Çünkü Kızıl Kral'a ait, tıpkı Sombra 'nın olduğu gibi ve tarihteki güç delisi her despotun istediğini istiyor: her yerde olmak, her şeye sahip olmak ve evrene hükmetmek.
"Ya da karanlığa boğmak," diye mırıldandı.
"Peder!" diye sabırsızca seslendi, Jake. "Peder.r'
"Geliyorum," dedi, Callahan ve elleri parlak jetonlarla dolu halde ona doğru hızla yürüdü.

ON DÖRT

Jake jetonların dokuzuncusunu attığında anahtar 883 numaralı dolaptan çıktı ama o durmayarak yirmi yedisini birden yuvaya soktu. Dolap numarasının altındaki küçük, camlı gösterge kırmızıya dönmüştü.
"Azami süreye ayarlandı," dedi, Jake hoşnutlukla. Hâlâ o alçak, aman-bebeği-uyandırmayalım ses tonuyla konuşuyorlardı ve bu uzun, mağaramsı salon fazlasıyla sessizdi. Jake iş günlerinde sabah sekizde ve akşam beşte ana baba günü olacağını tahmin ediyordu. Muhtemelen işine giden veya işten dönen pek çok insan aşağıdaki istasyonda metrodan indikten sonra bir eşyasını almak veya bir başkasını bırakmak için kiraladığı dolaba uğruyordu. O an ise yürüyen merdivenin mırıltısı, üst katta hâlâ açık olan birkaç mağazanın müşterilerinin gürültüsü ve yaklaşan trenin homurtusundan başka ses yoktu.
Callahan bovling çantasını dar dolaba yerleştirdi. Jake'in endişeli bakışları altında çantayı olabildiğince geriye itti. Sonra dolabın kapağını kapattı ve Jake anahtarı çevirdi. "Tamamdır," dedi anahtarı cebine koyarken. Sonra kaygılı bir ifadeyle sordu: "Uykuda kalacak mı?"
"Sanırım," dedi, Callahan. "Kilisemdeyken uyanmamıştı. Bir Işın daha kırılırsa uyanıp zarar verebilir, ama zaten bir Işın daha kırılırsa..."
"... zarar verip vermemesinin bir önemi olmaz," diye tamamladı, Jake.
Callahan başını salladı. "Sadece... şey, nereye gittiğimizi biliyorsun. Ve orda ne bulabileceğimizin de farkmdasın."
Vampirler. Sığ adamlar. Belki Kızıl Kral'ın başka hizmetkârları. Muhtemelen Walter, bazen şeklini ve adını değiştirip kendine Randall Flagg diyen siyahlı adam. Hatta belki Kızıl Kral'ın kendisi.
Evet, Jake bunların farkındaydı.
"Dokunuşa sahipsen," diye devam etti, Callahan. "İçlerinden bazılarının da sahip olduğunu varsaymalıyız. Zihinlerimizden burayı (ve dolabın numarasını) çekip alabilirler. Oraya gidip onu kurtarmaya çalışacağız ama başarısızlık oranının oldukça yüksek olduğunu kabul etmeliyiz. Hayatım boyunca bir silahla ateş etmedim ve sen de, bağışla ama tecrübeli bir savaşçı sayılmazsın, Jake."
"Bir iki leşim oldu," dedi, Jake. Bıçakçı'yı... ve Kurtlar'ı düşünüyordu elbette.
"Bu muhtemelen biraz farklı olacak," dedi, Callahan. "Söylemeye çalıştığım, eğer bizi canlı ele geçirirlerse büyük bir sorunumuz olabilir. İş oraya gelirse. Anlıyor musun?"
"Merak etme," dedi, Jake tüyler ürpertici bir güvenle. "Merak etme, peder. Canlı yakalanmayacağız."

ON BEŞ

Dışarı çıkıp bir başka taksi aradılar. Jake, kat görevlisinin bahşişleri sayesinde hâlâ Dixie Pig'e gitmelerine yetecek kadar paraları olduğunu tahmin ediyordu. Ve içinden bir ses, Pig'e girdikten sonra bir süre paraya ihtiyaç duymayacaklarını söylüyordu.
"İşte bir tane," dedi, Callahan ve taksiyi durdurmak için ellerini salladı. Bu arada Jake arkasına dönmüş, az önce çıktıkları binaya bakıyordu.
"Orda emniyette olacağından emin misin?" diye sordu, Callahan'a taksi müşterileriyle arasındaki ağır kanlı şoföre sabırsızca korna çalarak kendilerine doğru yaklaştığı sırada.
"Eski dostum sai Magruder'a göre Manhattan'ın en güvenli depolama alanı orası," dedi, Callahan. "Penn İstasyonu veya Grand Central'daki bozukluklarla çalışan dolaplardan elli kat güvenli olduğunu söylemişti. Ve ayrıca burda uzun dönem saklama seçeneği var. New York'ta muhtemelen başka saklama alanları da vardır, ama onlar açılmadan önce öyle ya da böyle gitmiş olacağız."
Taksi önlerinde durdu. Callahan kapıyı Jake ve Oy için tuttu ve Dünya Ticaret Merkezi'nin ikiz kulelerine son bir kez baktıktan sonra kendisi de bindi.
"Biri dolabı kırıp çalmadığı sürece iki bin iki yılının haziran ayma dek orda kalacak."
"Ya da bina üzerine yıkılmadığı sürece," dedi, Jake.
Jake'in sesi şaka yapıyormuş gibi değildi, ama Callahan buna rağmen güldü. "Olacak şey değil. Olsa bile... eh, yüz on kat beton ve çelik altında cam bir küre? Güçlü bir sihirle dolu bile olsa sanırım o lanet kürenin icabına bakacak daha iyi bir yöntem olamaz."

ON ALTI

Jake güvenlik kaygısıyla taksi şoföründen onları Lexington ve Elli pokuzuncu Sokak'ın köşesinde bırakmasını istedi ve onay almak için Callahan'a baktıktan sonra adama kalan son iki dolarlarını verdi.
Jake, Lex ve Altmışıncı Sokak'ın köşesinde Callahan'a yere atılıp ezilmiş çok sayıdaki izmariti gösterdi. "Burdaymış," dedi. "Gitar çalan adam."
Eğilip izmaritlerden birini aldı ve avuçlarının arasında bir süre tuttu. Sonra başını salladı, neşesizce gülümsedi ve omzuna astığı keseyi düzeltti. Kesenin içindeki Orizalar hafifçe tıngırdadı. Jake taksinin arka koltu-ğundayken onları saymış ve tam on dokuz tane olduğunu görünce hiç şa-şırmamıştı.
"Durmasına şaşmamalı," dedi, Jake izmariti bırakıp elini gömleğine silerken. Sonra aniden şarkı söylemeye başladı. Sesi alçaktı ama melodiyi kusursuzca söylüyordu. "Bitmeyen üzüntülerin... adamıyım... Her günümde... bela gördüm... Kuzey demiryoluna... gitmek zorundayım... Belki bir sonraki... trene binerim."
Zaten huzursuz olan Callahan sinirlerinin iyice gerildiğini hissetti. Şarkıyı tanımıştı elbette. Ama Susannah o gece (Roland'ın pek çoğunun gördüğü en iyi commala dansını yaparak Calla'dakilerin kalbini kazandığı gece) büyük çadırda bu şarkıyı söylerken "adam" yerine "kadın" demişti.
"Ona para verdi," dedi, Jake rüyadaymış gibi. "Ve dedi ki..." Dudaklarını ısırarak başını eğdi ve konsantre olmaya çalıştı. Oy hayranlıkla ona bakıyordu. Callahan da araya girmedi. Artık anlamıştı: Jake ile Dixie Pig'de öleceklerdi. Karşı koyup mücadele edecekler ama yine de savaşarak öleceklerdi.
Ve ölmenin kötü bir şey olmadığına karar verdi. Çocuğu kaybetmek Roland'ı çok üzecekti... ama yine de yoluna devam edecekti. Kara Kule tyakta kaldığı sürece Roland devam edecekti.
Jake başını kaldırdı. "'Mücadeleyi unutma,' dedi." ||
"Bunu diyen Susannah."
"Evet. Öne çıkmıştı. Mia, ona izin vermişti. Ve şarkı Mia'yı etkilemiş, ti. Ağladı."
"Öyle mi?"
"Evet. Mia, hiçliğin kızı, birin anası. Ve Mia'nın dikkati dağılmış-ken... gözleri yaşlar yüzünden körleşmişken..."
Jake etrafına bakındı. Oy da etrafına baktı. Muhtemelen hiçbir şey aradığı yoktu, sadece çok sevdiği Jake'i taklit ediyordu. Callahan büyük çadırdaki geceyi hatırladı. Işıkları. Oy'un arka ayakları üzerine kalkıp ahaliye eğilerek selam verişini. Susannah'nm şarkı söylemesini. Işıklan. Dans, Roland'ın ışıklar altında commala dansı yapması, renkli ışıklar. Roland'ın beyazın içinde dans etmesi. Daima Roland; ve sonunda, diğerleri teker teker düştüğünde, kanlı olaylarda birer birer öldürüldüklerinde, geride sadece Roland kalacaktı.
Bu gerçekle yaşayabilirim, diye düşündü, Callahan. Ve ölebilirim.
"Bir şey bıraktı ama burda değil! Gitmiş!" dedi, Jake üzgün, neredeyse ağlamaklı bir sesle. "Biri onu bulmuş olmalı... ya da belki gitar çalan adam bıraktığını görüp aldı... bu kahrolası şehir! Herkes her şeyi çalıyor! Ah, lanet olsun? "Boş ver."
Jake bitkin, solgun, ürkmüş yüzünü Callahan'a çevirdi. "Bize bir şey bıraktı ve ona ihtiyacımız var! Şansımızın ne kadar düşük olduğunu görmüyor musun?"
"Evet. Geri çekilmek istersen en uygun zaman şu an, Jake." Çocuk en ufak bir şüphe veya kararsızlık göstermeden başını iki yana sallayınca Callahan onunla iftihar etti. "Hadi gidelim, peder."

ON YEDİ

% Lex ve Altmış Birinci Sokak'ın köşesinde tekrar durdular. Jake caddenin karşısını işaret etti. Yeşil tenteyi gören Callahan başını salladı. Üzerine, nar gibi kızarmakta olmasına rağmen mutlulukla gülümseyen bir domuz resmi çizilmişti. Tentenin sarkan bölümünde THE DIXIE PIG yazıyordu. Önüne beş uzun, siyah limuzin arka arkaya park etmişti. Işıkları karanlıkta sarı sarı parlıyordu. Callahan caddeyi sinsice bir sisin sarmakta olduğunu ilk o zaman fark etti.
"Al," dedi, Jake ve Ruger'ı ona verdi. Sonra ceplerini karıştırarak iki avuç dolusu kartuş çıkardı. Sokak lambalarının her yere ulaşan turuncu ışığı altında solgunca parlıyorlardı. "Bunları göğüs cebine koy, peder. Or-dan alman daha kolay olur, tamam mı?"
Callahan başını salladı.
"Daha önce hiç tabanca ateşledin mi?"
"Hayır," dedi, Callahan. "Sen hiç o tabaklardan fırlattın mı?"
Jake sırıttı. "Benny Slightman'la bir kutu alıştırma tabağı çalıp nehir kıyısına götürmüş ve bir gece maç yapmıştık. O pek iyi değildi ama..."
"Dur tahmin edeyim. Sen iyiydin."
Jake omuz silkti, sonra başını salladı. Tabakları elinde tutmanın içini nasıl bir hisle doldurduğunu, fırlatmanın ona ne kadar doğal geldiğini anlatabileceği kelimeler yoktu. Ama belki hissettikleri doğaldı. Oriza fırlatmada Susannah da hemen usta olmuştu. Peder Callahan bunu gözleriyle görmüştü.
"Pekâlâ, planımız nedir?" diye sordu, Callahan. Sonuna kadar gitmeye karar verdikten sonra liderliği çocuğa vermeye daha istekliydi. Ne de °lsa Jake bir silahşordu.
Çocuk başını iki yana salladı. "Plan yok," dedi. "Buna plan denemez Önce ben gireceğim. Sen de hemen peşimden geleceksin. Kapıdan giret girmez birbirimizden ayrılacağız. Aramızda mümkün olduğu her an üç metrelik bir mesafe bulunacak, peder; anlıyor musun? Bu şekilde sayılan kaç olursa olsun ya da ne kadar yakında olurlarsa olsunlar içlerinden biri ikimizi aynı anda haklayamayacak."
Bu Roland'ın öğrettiklerinden biriydi, Callahan anlamıştı. Başını salladı.
"Ben, Susannah'yı dokunuş sayesinde izleyebileceğim, Oy ise kokusuyla," dedi, Jake. "Bizimle birlikte hareket et. Gereken her şeyi hiç tereddüt etmeden vur, anladın mı?"
"Evet."
"İşe yarayabileceğini düşündüğün bir silahı olan bir şeyi öldürecek olursan silahını al. Yani bir yandan ilerlerken hızla yerden kapabilirsen. Sürekli hareket halinde olmalıyız. Kesintisizce saldırmalıyız. Aman vermemeliyiz. Haykırabilir misin?"
Callahan bir süre düşündükten sonra başını salladı.
"Onlara haykır," dedi, Jake. "Ben de aynısını yapacağım. Ve hareket halinde olacağım. Belki koşacağım, ama muhtemelen koşar adım yürüyeceğim. Sağıma her bakışımda yüzünün yan tarafını görmek istiyorum."
"Göreceksin," dedi, Callahan ve en azından biri beni yere serene dek, diye düşündü. "Onu burdan çıkardıktan sonra bir silahşor sayılacak mıyım, Jake?"
Jake'in sırıtışı bir kurdun diş göstermesini andırıyordu ve o an tüm kuşkuları ve korkuları yok oldu. "Khef, ka ve ka-tet," dedi. "Bak, yeşil iş* yandı. Haydi karşıya geçelim."

ON SEKİZ
İlk limuzinin şoför koltuğu boştu. İkincisinin direksiyonunun başında şapka takmış, üniformalı bir adam vardı. Peder Callahan, adamın uyumakta olduğunu gördü. Üniforma giymiş şapkalı bir başka adam, üçüncü limuzine dayanarak kaldırımda dikiliyordu. Bir sigaranın kor halindeki ucu ağzının kenarına doğru tembelce bir yay çizdikten sonra tekrar aşağı indi. Onlara doğru baktı ama istifini bozmadı. Yaşlı bir adam, ergenliğe giren bir çocuk ve yanı başında yürüyen bir köpek, ne gibi bir tehlike arz edebilirdi ki? Küçük gruba önem vermedi.
Callahan, Altmış Birinci Sokak'ın diğer tarafına geçtiklerinde restoranın önüne ayaklı bir levha konduğunu gördü:
ÖZEL BİR TOPLANTI NEDENİYLE KAPALIYIZ
Dixie Pig'de o akşam yapılacak faaliyete ne isim verilebileceğini düşündü, Callahan. Bebek partisi mi? Doğum günü partisi mi?
"Ya Oy?" diye sordu, Jake'e alçak sesle.
"Oy benimle kalacak."
Topu topu üç kelimeydi ama Callahan'ı Jake'in ne yaptığını bildiğine ikna etti: bu gece öleceklerdi. Callahan zafer parıltıları saçarak ölüp ölmeyeceklerini bilmiyordu, ama üçünün de son gecesi olacağı muhakkaktı. Yolun sonundaki açıklığın gözleri önüne serilmesine sadece bir dönemeç kalmıştı; açıklığa üçü birden girecekti. Ciğerleri hâlâ temiz, gözleri de net görüyorken ölmeyi hiç istemese de durumun çok daha kötü olabileceğinin farkındaydı. Siyah On Üç, yine uyuyacağı bir başka karanlık köşeye saklanmıştı ve Roland tüm patırtı sona erdiğinde, savaş kazanılıp kaybedildiğinde hâlâ ayakta olursa kürenin izini sürüp bulabilir ve uygUn gördüğü şekilde imha edebilirdi. Bu arada...
"Jake, bir saniye beni dinle. Çok önemli."
Jake başını salladı ama sabırsız görünüyordu.
"Ölümle burun buruna olduğunu biliyor ve günahların için af diliyor musun?"
Çocuk, son duaların yapıldığını anladı. "Evet," dedi.

"Bu günahlar için kalben üzüntü duyuyor musun?"
"Evet."
"Pişmanlık duyuyor musun?"
"Evet, peder."
Callahan, Jake'in önünde havaya bir haç çizdi. "In nomine Patris, et Filii, et Spiritus..."
Oy havladı. Tek bir kez ama heyecanla. Ve havlaması biraz da boğuktu zira olukta bulduğu bir şeyi ağzında tutarak Jake'e bakıyordu. Çocuk eğilip Oy'un ağzındakini aldı.
"Ne?" diye sordu, Callahan. "O ne?"
"Bizim için bıraktığı şey," dedi, Jake. Sesi çok rahatlamış, hatta neredeyse umutlu geliyordu. "Mia'nın dikkati şarkı yüzünden dağılmış, ağlarken yere bıraktığı nesne. Ah Tanrım, sanırım bir şansımız var, peder. Galiba bir şansımız var."
Nesneyi pederin eline bıraktı. Avucuna bırakılan şeyin ağırlığına şaşan Callahan güzelliği karşısında soluksuz kaldı. Jake'te gördüğü umudun kendi içini de doldurduğunu hissetti. Muhtemelen aptalcaydı ama oradaydı işte.
Fildişi kaplumbağayı yüzüne doğru kaldırdı ve kabuğunun üzerindeki soru işaretine benzer çiziği işaret parmağının ucuyla okşadı. Bilge ve huzur dolu gözlerine baktı. "Ne kadar güzel," diye mırıldandı. "Bu Kaplumbağa Maturin mi? O, değil mi?"
"Bilmiyorum," dedi, Jake. "Muhtemelen o. Ona sköldpadda diyor ve bize yardımcı olabilir. Ama içeride bizi bekleyen adamları öldüremez." Başını Dixie Pig'e doğru salladı. "Bunu sadece biz yapabiliriz, peder. Yapacak mısın?"
"Ah, evet," dedi, Callahan sakince. Kaplumbağayı, sköldpadda 'yi göğüs cebine koydu. "Kurşunlar bitene veya geberene kadar ateş edeceğim. Beni kurşunlar bitmeden önce haklayamazlarsa tabancanın kabzasıyla saldıracağım."
"Güzel. Haydi şimdi gidip onlar için son duaları edelim."
Ayaklı KAPALI levhasının önünden geçtiler. Başını kaldırmış, hırlamakta olan Oy aralarında yürüyordu. Çift kanatlı kapıların önündeki üç basamağı tereddütsüzce tırmandılar. Jake son basamakta omzuna asılı keseden iki tabak çıkardı. Tabakları hafifçe birbirlerine vurdu, metalik sesi dinleyip başını salladı ve, "Seninkini de görelim," dedi.
Callahan, Ruger'ı kaldırdı ve namlusunu düelloya hazırlanan biri gibi yanağının yanında tuttu. Sonra içindeki kurşunlar yüzünden kabarık-laşmış göğüs cebine dokundu.
Tatmin olan Jake başını salladı. "İçeri girdikten sonra birbirimizden ayrılmayacağız. Hep bir arada kalacağız. Oy da ikimizin arasında olacak. Üçe kadar sayıp gireceğiz. Ve bir kez başladık mı, ölene kadar durmayacağız."
"Asla durmayacağız."
"Evet. Hazır mısın?"
"Evet. Tanrı'nın sevgisi seninle olsun, oğlum."
"Seninle de, peder. Bir... iki... üç." Jake kapıyı açtı ve hep birlikte l0s ışığa ve kızarmış domuzun tatlı, keskin kokusuna daldılar.

DÖRTLÜK: Commala-ala-ala
Ölmek zamanı da vardır yaşamak zamanı da
Sırtın en gerideki duvara dayandığında
Kurşunlar uçuşmaya başlar havada.
KARŞILIK: Commala-ada-ada
Bırak uçuşsun kurşunlar havada!
Benim için yas tutmayın dostlar
Ölüm günüm gelip çattığında.

13. Kıta: "Selam Mia, Selam Anne

BİR
Mia'nm içinde olduğu taksi kaldırıma yanaştığında şehir merkezine doğru giden otobüsü bulunduğu yere koyan ka olabilirdi; ama bu sadece bir tesadüf de olabilirdi. En mütevazı sokak vaizinden (şükürler olsun diyebilir misiniz) en üst düzey teoloji filozoflarına (Sokratça amin der misiniz) varıncaya dek herkes için tartışma yaratabilecek bir soru olduğu muhakkaktı. Bazıları neredeyse saçma sapan olduğunu düşünebilirdi; ama gölgeleri sorunun gerisinde görülen muazzam konuların saçma olduğu kesinlikle söylenemezdi.
Şehir merkezine giden yarısı boş bir otobüs.
Ama otobüs Lex ve Altmış Birinci Sokak'ın köşesinde olmasaydı Mia gitar çalan adamı büyük olasılıkla fark etmeyecekti. Ve Mia gitar çalan adamı dinlemek için durmamış olsa, daha sonra olanların ne kadarının gerçekleşeceğini kim bilebilirdi?

İKİ
"Off, Tanrım, şu hale bak!" diye bağırdı taksi şoförü ve elini bezgin °ir ifadeyle ön cama doğru kaldırdı. Lexington ve Altmış Birinci Sokak'ın ^Şeşine bir otobüs park etmişti. Dizel motoru homurdanıyor, Mia'ya tehlike alarmı veren bir tür mekanizma gibi görünen sinyal lambaları ya nıp sönüyordu. Otobüsün şoförü, aracın arkasından püsküren koyu renk duman bulutuna bakarak otobüsün arka tekerleklerinden birinin önünde duruyordu.

"Hanımefendi," dedi, taksi şoförü. "Sizi Altmışıncı'nm köşesinde in-dirmemin bir sakıncası var mı? Sorun olur mu?"
Olur mu? diye sordu, Mia. Ne diyeyim?
Olmaz, dedi Susannah umursamazca. Altmışıncı Sokak yeterince ya. kın.
Mia'nın sorusu onu Eddie'ye ulaşmaya çalıştığı kendi Dogan'ından geri getirmişti. Hiçbir sonuç elde edememiş, üstelik Dogan'ın hali karşısında şaşkına dönmüştü. Zemindeki çatlaklar artık iyice genişleyip derinleşmiş, tavandaki kaplamalardan biri parçalanıp düşmüş, beraberinde bir floresan lamba ve kabloları da aşağı indirmişti. Kontrol panellerinin bir bölümü kararmıştı. Diğer bölümlerden ise duman tütüyordu, SUSAN-NAH-MİO kadranının iğnesi kırmızı bölgedeydi. Zemin ayaklarının altında sarsılıyor, makineler çığlık atıyordu. Ve bunların hiçbirinin gerçek olmadığım, hepsinin sadece bir tasavvur tekniğinin ürünü olduğunu söylemek asıl konuyu kaçırmak olmaz mıydı? Çok güçlü bir işlemi durdurmuştu, şimdi de vücudu bedelini ödüyordu. Dogan'ın sesi yaptığının çok tehlikeli olduğunu söyleyerek onu uyarmış; Tabiat Ana'yı kandırmaya çalışmasının hiç hoş olmadığını belirtmişti (bir televizyon reklamında konuşur gibi). Susannah en ağır hasarı hangi bezlerinin veya organlarının aldığını bilmiyordu ama ona ait oldukları muhakkaktı. Mia'ya değil. Her şey çığırından çıkmadan bu çılgınlığa bir son vermenin zamanı gelmişti.
Ama önce Eddie'yle bağlantı kurmaya çalışmış, üzerinde KUZEY MERKEZ POZİTRONİK yazan mikrofona defalarca bağırmıştı. Hiçbir şey olmamıştı. Roland'a seslenmek de bir sonuç vermemişti. Ölmüş olsalardı bilirdi. Bundan emindi. Ama onlarla hiçbir şekilde temas kuramamak ne anlama geliyor olabilirdi?
Yine hapı yuttuğun ve becerildiğin anlamına geliyor, güzelim, dedi Det-ta ve gevrek gevrek güldü. Beyazlarla sıkı fıkı olursan başına geleceği bu.
Burada inebilir miyim, diye soruyordu, Mia ilk dansına kaldırılan bir genç kız gibi mahcubiyetle. Gerçekten mi?
Susannah yapabilse kendi yanağına şöyle okkalı bir şamar indirirdi. Tanrım, bu kadın bebeği söz konusu olmadığında hep böyle çekingen olmak zorunda mıydı?
Evet, in. Sadece tek bir sokak ileride.
Sürücü... sürücüye ne kadar ödemeliyim?
Bir onluk ver ve üstünü alma. işte, şunu benim için uzat...
Susannah, Mia'nın gönülsüzlüğünü hissedince öfkeyle tepki gösterdi. Bundan zevk almadığı söylenemezdi.
Beni dinle, tatlım, artık sana yardım etmeyeceğim. Tamam mı? Ona kahrolası banknotlardan canının istediğini ver.
Yok, yok, tamam. Daha saygılıydı. Ve korkmuştu. Sana güveniyorum, Susannah. Mats'ten aldıkları paradan geri kalanı bir yelpaze gibi açarak göz hizasına kaldırdı.
Susannah yardım etmeyi reddedecek oldu ama ne anlamı olacaktı? One çıktı, parayı tutan kahverengi ellerin kontrolünü aldı, bir onluk seçti ve şoföre uzattı. "Üstü kalsın," dedi.
"Teşekkürler, bayan!"
Susannah taksinin kapısını açtı. Tam o sırada bir robot sesi konuşmaya başlayarak onu (her ikisini de) şaşırttı. Whoopi Goldberg adında Wri çantalarını almasını hatırlatıyordu. Susannah-Mia için böyle bir du-■^m söz konusu değildi. Artık onları ilgilendiren tek bir yük vardı ve Mia Ç°k yakında onu doğuracaktı.
Gitar sesi duyuldu. Aynı anda paraları cebine tıkıştıran elin ve kaldırıma adım atan bacağın kontrolünün elinden alındığını hissetti. Susan-nah'nm küçük New York ikilemlerinden bir başkasına daha çözüm bulduğu Mia, ipleri tekrar eline alıyordu. Susannah bu gaspa direnmeye ça-hştı
(bu benim bedenim, kahretsin, benim, en azından belden yukarısı bana ait, yani kafa ve içindeki beyin de benim!)
ve vazgeçti. Ne anlamı vardı? Mia daha güçlüydü. Neden öyle olduğuna dair en ufak fikri bile yoktu ama bu gerçeğin farkındaydı.
O noktada Susannah Dean'in üzerine bir tür garip Bushido kaderciliği çöktü. Köprü korkuluklarına doğru çaresizce kayan arabaların sürücülerinde veya motorları iflas etmiş, yeryüzüne doğru bir taş gibi düşen uçakların pilotlarında... ve son mağaralarına veya çekilmelerine yaklaşan silahşorlarda görülen tuhaf bir sükûnet üzerine çöktü. Mücadele etmek gözüne onurlu ve zahmete değer bir davranış olarak görünürse daha sonra dövüşebilirdi. Kendi canını veya bebeğininkini kurtarmak için dövüşürdü ama Mia için hayır; karan buydu. Susannah'nm gözünde Mia, bir zamanlar kazanmış olabileceği herhangi bir kurtarılma hakkını kaybetmişti.
Artık yapılabilecek hiçbir şey yoktu; belki DOĞUM ŞİDDETİ düğmesini tekrar 10'a getirmek hariç. O kadarına izin verileceğini sanıyordu.
Ama ondan önce... müzik. Gitar. Bildiği, çok iyi bildiği bir şarkıydı. Calla Bryn Sturgis'e vardıkları gece bu şarkının bir versiyonunu ahaliye söylemişti.
Roland ile tanışmasından sonra yaşadığı onca şey ona New York'ta bir sokak köşesinde "Bitmeyen Üzüntülerin Adamı"nı duymasının kesinlikle tesadüf olamayacağını öğretmişti. Ve harika bir şarkıydı, değil mi? Belki de daha genç bir kadınken sevdiği, onu adım adım eylemciliğe ve s0n olarak Oxford, Mississippi'ye yönlendiren tüm halk şarkıları içinde en önde geleniydi. O günler geçmişte kalmıştı (kendini o zaman olduğundan çok daha yaşlı hissediyordu) ama bu şarkının hüzünlü basitliği ona nâlâ çekici geliyordu. Dixie Pig bir sokak bile ötede değildi. Mia onları kapıdan geçirdiği an Susannah Kızıl Kral'ın Ulkesi'nde olacaktı. Bundan hiç şüphesi yoktu, aksini hayal ediyor da değildi. Oradan kurtulmayı, arkadaşlarını veya sevdiği adamı tekrar görmeyi ummuyordu ve içinden bir ses, kandırıldığını öğrenen Mia'nın öfkeli çığlıkları eşliğinde öleceğini söylüyordu... ama bunların hiçbiri, o an şarkıdan aldığı keyfi bozmak zorunda değildi. Bu onun ölüm şarkısı mıydı? Varsın olsun.
Dan'in kızı Susannah, çok daha kötülerinin de olabileceğini biliyordu.

ÜÇ

Sokak çalgıcısı Blackstrap Molasses adında bir kafenin önüne konuşlanmıştı. Gitar kutusu önünde açık duruyordu. Kutunun mor (sai King'in Bridgton'daki yatak odasının halısıyla aynı ton, amin diyebilir misiniz) astarı üzerine, gelip geçen yayalara yol göstermek amacıyla bozukluklar ve birkaç banknot saçılmıştı. Peder Harrigan'ın vaaz vermek için üzerine çıktığına fazlasıyla benzeyen ahşap bir küp üzerinde oturuyordu.

Günü sonlandırmak üzere olduğuna dair işaretler vardı. Kolunda New York Yankees arması olan ceketini giymiş, JOHN L.E1VNON YAŞIYOR yazısı basılmış şapkasını takmıştı. Önünde daha önce bir levha olduğu belliydi ama artık yüzüstü kutunun içine yerleştirilmişti. Gerçi Mia görse de yazıyı okuyamayacaktı.

Şarkıcı ona bakıp gülümsedi ve çalmayı bıraktı. Mia kalan banknotlardan birini kaldırdı ve, "O şarkıyı tekrar çalarsan sana bunu veririm," dedi. "Ama bu kez tümünü çalacaksın."

Genç adam yirmi yaşlarında görünüyordu. Yakışıklı olduğu söylene-mezdi ama soluk, lekeli yüzünde, altın halka sarkan burnunda ve dudaklarının kenarına iliştirdiği sigarasında bir tür çekicilik vardı. Uzatılan banknotun üzerindeki yüzü görünce gözleri irileşti. "Elli papel için Ralph Stanley'nin bildiğim tüm şarkılarını çalarım... ve bildiklerimin sayısı az değil."

"Sadece bunu söylemen bize yeter," dedi, Mia ve parayı attı. Ellilik süzülerek gitar kutusuna düştü. Genç adam parayı inanmaz gözlerle izli-yordu. "Çabuk," dedi, Mia. Susannah sessizdi ama Mia, onun dinlediğini hissedebiliyordu. "Zamanım az. Çal."

Ve böylece kafenin önünde ahşap küpün üzerinde oturmakta olan şarkıcı Susannah'nın ilk olarak The Hungry i' de duyduğu, Tanrı bilir kaç sazlı sözlü toplantıda ve bir keresinde Oxford, Mississippi'de bir motelin arkasında söylediği şarkıyı çalmaya başladı. Hep birlikte hapse atılmalarından önceki geceydi. O sırada üç genç seçmen-kayıt görevlisi neredeyse bir aydır kayıptı, Philadelphia bölgesinde bir yerde, kara Mississippi toprağında kaybolmuşlardı (daha sonra Longdale kasabasında bulundular, şükürler olsun diyebilir misiniz, amin der misiniz). O efsanevi Beyaz Balyoz yine zenci aleyhtarlarının işine geldiği gibi sallanmaya başlamıştı, ama yine de söylemişlerdi. Odetta Holmes (o günlerde ona Det diyorlardı) bu şarkıya başlamış ve diğerleri de ona katılmıştı. Erkekler adam, kızlar kadın diye söylüyordu. Şimdi Susannah hücresi haline gelmiş Do-gan'ında kendinden geçmiş bir halde oturuyor, o korkunç günlerde henüz doğmamış olan genç adamın aynı şarkıyı söylemesini dinliyordu. Anılarının önündeki baraj yıkıldı ve hatıraların acılığına hazırlıksız olan Mia, dalgaya kapılıp yükseldi.

DÖRT

Anılar Ülkesi'nde zaman daima Şimdi'âir.
Önce Krallığı'nda saatler tik tak eder... ama kollan asla kıpırdamaz.
Bir Bulunmamış Kapı vardır
(kayıp)
ve onu açan anahtar hafızadır.

BEŞ

İsimleri Cheney, Goodman, Schwerner; 19 Haziran 1964'te Beyaz Balyoz'un altında kalanlar onlar. Ah Discordia!

ALTI

Blue Moon Motor Hotel adında bir yerde kalıyorlar, Oxford, Mississip-pi'nin zenci tarafında. Blue Moon'un sahibi Lester Bambry adında bir adam. Kardeşi John, Oxford'un İlk Afro-Amerikan Metodist Kilisesi'nin papazı, şükürler olsun der misiniz, amin der misiniz.

1964 yılının temmuz ayının 19'u; Cheney, Goodman ve Schwerner'in kaybolmasından tam bir ay sonrası. Philadelphia civarında kaybolmalarından üç gün sonra John Bambry'nin kilisesinde bir toplantı yapıldı ve yerel unci eylemciler kalan üç düzine civarı kuzeyli beyaza olanların ışığında evlerine gitmekte elbette özgür olduklarını söyledi. Ve bazıları gitti, yüce Tanrı, tma Odetta Holmes ve diğer on sekizi kaldı. Evet. Blue Moon Motor Ho-M'de kalıyorlar. Ve bazı geceler arka tarafa gidiyorlar, Delbert Anderson gi-ürını getiriyor ve şarkı söylüyorlar.

"I Shall Be Released"̣in söylüyorlar ve
"John Henry"yi söylüyorlar (yüce Tanrı, İlah-bombası deyin) ve ma
"Blowin in the Wind"̣in söylüyorlar
Rahip Gary Davis'ten "Hesitation Blues"̣u söylüyorlar, hoş, müstehcen sözlerine gülüyorlar: bir dolar bir dolardır, bir onluk bir onluktur ev do. lusu çocuğum var hiçbiri benim değil ve
"I Ain't Marchin Anymore"̣u söylüyorlar.
Anılar Ülkesi'nde, Önce Krallığı'nda şarkı söylüyorlar
kanı kaynatan gençlik yıllarında, vücutlarının gücü, akıllarının güveniyle söylüyorlar
Discordia 'yi inkâr etmek için
can toi'yı inkâr etmek için
Yaratıcı Gan'ı, Kötülüğü... yok eden Gan'ı tasdik etmek için söylüyorlar

bu isimleri bilmiyorlar
tüm bu isimleri biliyorlar
kalp, söylemesi gerekeni söylüyor
kan, kanın bildiğini biliyor
Işın'm Yolu'ndayüreklerimiz tüm sırlan biliyor
ve şarkı söylüyorlar
söylüyorlar
Odetta başlıyor ve Delbert Anderson çalıyor:
"Bitmeyen üzüntülerin kadınıyım... her günümde bela gördüm... yaşlı Kentucky'ye... veda ediyorum..."

YEDİ

Mia böylece Bulunmamış Kapı'dan Anılar Ülkesi'ne götürüldü, Lester Bambry'nin Blue Moon Motor Hotel'inin arkasındaki otlarla kaplı bahçeye nakledildi ve duydu...
(duyuyor)

SEKİZ
Mia daha sonra Susannah olacak kadının şarkısını duyuyor. Diğerleri de teker teker ona katılıp şarkıyı söylemeye başlıyor, artık bir koro halinde söylüyorlar. Başlarının üzerindeki Mississippi ayı parlak ışıklarıyla yüzlerini (kimisi siyah, kimisi beyaz olan yüzleri), otelin arkasından geçen ve güneye, 5 Ağustos 1964'te arkadaşlarının fena halde çürümüş cesetlerinin bulunacağı kasabaya, Longdale'e doğru inen demiryolunun soğuk, çelik raylarını aydınlatıyor; James Cheney yirmi bir, Andrew Goodman yirmi bir, Michael Schwerner yirmi dört yaşında; ah Discordia! Ve karanlığa tapanlar, orada ışıldayan Kırmızı Göz ile mutlu oluyor.
Hepsinin şarkı söylediğini duyuyor.
Bütün dünyayı dolaşmaya mahkûmum... Fırtınada ve rüzgârda, yağmurda ve çamurda... Kuzey demiryolunda ilerlemeye mahkûmum...
Hafızanın gözünü bir şarkıdan daha iyi hiçbir şey açamaz ve Det ile fca-arkadaşları ayın gümüşi ışıkları altında şarkı söylerken Odetta'nın anıları Mia'yı yükseltip taşıyor. Mia böylece kol kola girmiş halde bir başka Şarkıyı,
(oh kalbimin derinliklerinde... gerçekten inanıyorum...)
hissettiklerini en iyi ifade ettiğine inandıkları şarkıyı söylediklerini görüyor. Caddenin iki yanına toplanmış, onları izleyen insanların yüzleri lefretle çarpılmış. Onlara doğru havada sallanan yumruklar nasırlı. Yanaklarını ıslatacak, saçlarını kirletecek, giysilerini lekeleyecek tükürükleri savurmak için dudaklarını büzen kadınların bacakları çorapsız, ayakkabılan ise yıpranmış yumrulardan ibaret. İş tulumu giymiş erkekler var (Oshkosh-by-gosḥ biri şükürler olsun desin). Temiz beyaz süveterler giymiş, saçlarının üstü dümdüz tıraş edilmiş genç erkekler her bir kelimeyi belirgin bir şekilde telaffuz ederek Odetta'ya bağırıyor: Mississippi kampusuna adım atan! Her bir! Kahrolası! Kara köpeği! Öldüreceğiz!
Ve korkuya rağmen arkadaşlık. Korku yüzünden dostluk. İnanılmayacak kadar önemli bir şey yaptıkları hissi: etkisi yıllarca hissedilecek bir bağ. Amerika'yı değiştirecekler. Bedeli kansa, ödeyecekler. Şükürler olsun deyin, yüce Tanrı, yüksek sesle amin deyin.
Sonra Darryl adındaki beyaz çocuk geliyor, önce topalladığı için gelemiyor ama daha sonra başarıyor ve Odetta'nın gizli yarısı (bağıran, kahkahalar atan, çirkin yarısı) hiç yaklaşmıyor. Darryl ve Det Mississippi ayının altında, sabaha dek kaşık pozisyonunda uyuyor. Cırcırböceklerini dinleyerek yatıyorlar. Baykuşları dinleyerek. Yirminci yüzyıla doğru dönen dünyanın yumuşak mırıltısını dinliyorlar. Gençler, kanları kaynıyor ve her şeyi değiştirebileceklerinden bir an için bile şüphe etmiyorlar.
Elveda gerçek aşkım...
Blue Moon Motor Hotel'in arkasındaki otlar arasında söylediği şarkı bu; ayın altında söylediği şarkı bu.
Yüzünü bir daha asla göremeyeceğim...
Odetta Holmes'un hayatının zirve noktası ve Mia orada! Görüyor, hissediyor, muhteşem ve bazılarına göre aptalca umudunda kayboluyor (ah ama şükürler olsun diyorum, hepimiz İlah-bombası diyoruz). Sürekli korku duymanın arkadaşları nasıl değerli kıldığını; her yemeğin her lokmasına nasıl lezzet kattığını; zamanı yavaşlatıp kadife geceye uzanan her günün sonsuzmuş gibi görünmesine yol açmasını anlıyor ve James Che-ney'nin öldüğünü biliyorlar
(doğru)
Andrew Goodman'ın öldüğünü biliyorlar
(şükürler olsun deyin)
Michael Schwerner'in (içlerinde en yaşlısı ama hâlâ yirmi dördünde bir bebek) öldüğünü biliyorlar.
(Var gücünüzle amin deyin!)
İçlerinden herhangi birinin Longdale ya da Philadelphia çamurlarında ölü bulunabileceğini biliyorlar. Herhangi bir zamanda. Blue Moon'un arkasındaki şarkılı gecenin ertesi akşamı, Odetta da dahil olmak üzere pek çoğu hapse atılacak ve aşağılanma süreci başlayacak. Ama bu gece arkadaşlarıyla, sevgilisiyle birlikte ve hepsi bir; Discordia uzaklaştırılmış. Bu gece kollarını birbirlerine dolayıp sallanarak şarkı söylüyorlar.

Kızlar kadın, erkekler adam diyor söylerken.
Birbirlerine duydukları sevgi Mia'yı eziyor, inandıklarının basitliği karşısında coşkuya kapılıyor.
Önce gülemeyecek, ağlayamayacak kadar şaşkın olduğu için sadece büyülenmiş bir şekilde dinliyor.

DOKUZ
Sokak şarkıcısı dördüncü kıtaya başlarken Susannah da ona katıldı. Once çekingendi ama şarkıcının cesaret veren gülümsemesi üzerine sesi kuvvetlendi ve genç adamınkini bastırdı:
Kahvaltıda hamur lokması yedik Aksam yemeğinde fasulye ve ekmek Madencilerin aksam yemeği yok Bir tutam samana diyorlar yatak...

ON
Bu kıtadan sonra susan şarkıcı Susannah-Mia'ya mutlulukla karışa şaşkınlıkla baktı. "Bu kıtayı bilen tek kişi olduğumu sanıyordum," dedi "Özgürlük Savaşçıları böyle söylü..."
"Hayır," dedi, Susannah usulca. "Onlar değil. Hamur lokması kıtasını söyleyenler seçmen-kayıtçılardı. '64 yazında Oxford'a gelen insanlar, üç genç öldürüldüğünde."
"Schwerner ve Goodman," dedi, genç adam. "Diğerinin adını hatırlayanla..."
"James Cheney," dedi, Susannah usulca. "Saçları o kadar güzeldi ki." "Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsunuz," dedi, adam. "Ama... otuzdan fazla görünmüyor sunuz?"
Susannah özellikle o akşam otuzdan çok daha yaşlı göründüğünü biliyordu ama tek bir şarkıyla gitar kutusundaki paranın miktarında elli dolar artış olması genç adamın görüşünü etkilemiş olabilirdi elbette.
"Annem '64 yazını Neshoba Kasabası'nda geçirmişti," dedi, Susannah ve rasgele seçilmiş bir söz (annem) bedenini ele geçiren kadın üzerinde hayal edebileceğinden çok daha fazla hasar bıraktı. Bu sözcük, Mia'nm kalbini yarıp açtı.
"Vay canına, sıkı bir anneymiş!" dedi, genç adam gülümseyerek. Sonra gülümsemesi soldu. Gitar kutusundaki elliliği bulup ona uzattı. "Lütfen bunu geri alın. Sizinle şarkı söylemek bir zevkti, hanımefendi."
"Yapamam," dedi, Susannah gülümseyerek. "Mücadeleyi unutma, o bana yeter. Ve sana uyarsa Jimmy'yi, Andy'yi ve Michael'ı unutma. Bana çok iyi geleceğini biliyorum."
"Lütfen," diye ısrar etti, genç adam. Yine gülümsüyordu ama gülümsemesi bu kez huzursuzdu, Anılar Ülkesi'nde Blue Moon'un yabani otlarla kaplı arka bahçesinde, otelin derme çatma binasıyla demiryolu raylarının arasında, ay ışığı altında şarkı söyleyen gençlerden herhangi biri olabilirdi. Tıpkı onlar gibi güzel ve gençliğinin pervasız baharındaydı ve o an onu o kadar çok seviyordu ki! Bebesi bile genç adamın ışıltısı karşısında ikinci plana düşmüş gibiydi. Ele geçirdiği bedenin sahibinin anılarının yarattığı sahte bir ışıltı olduğunu biliyor ama yine de başka yönlerden gerçek olabileceğinden şüpheleniyordu. Emin olduğu bir şey vardı: Dis-cordia'nın gücüne kafa tutmak için gereken saf cesareti ancak kendisi gibi ölümsüzlüğe sahip olup daha sonra vazgeçmiş bir yaratık takdir edebilirdi. İnançları kişisel güvenliğin önüne koyup o narin güzelliği riske atmak.
Parayı geri al, onu mutlu et, dedi, Susannah'ya ama öne çıkıp Susan-nah'ya bunu yaptırmayacaktı. Onun seçimine bırakıyordu.
Susannah cevap veremeden Dogan'da alarmlar çalmaya başladı ve ortak zihinleri kırmızı ışık ve gürültüyle doldu. Susannah o yöne döndü ama Mia, onun adım atmasına fırsat vermeden omzunu pençe gibi eliyle kavrayarak onu durdurdu.
Neler oluyor? Sorun ne?
Bırak beni!
Susannah, Mia'nın kavrayışından kurtuldu ve tekrar yakalamasına fırsat vermeden kayboldu.

ON BİR
Susannah'nın Dogan'ı yanıp sönen kırmızı panik ışıklarıyla aydınlan-ıııştı. Tavandaki hoparlörlerden kulakları sağır edecek, tiz bir ses yayılıyordu. Televizyon ekranlarından ikisi hariç hepsi (biri hâlâ Lex ve Altmı-SWa Sokak'ın köşesindeki sokak şarkıcısını, diğeri de uyuyan bebeği gös-teriyordu) kararmıştı. Çatlak zemin Susannah'nın ayaklarının altında sarsiliyor, tozlar yerden yükseliyordu. Kontrol panellerinden biri kararmıştı diğeriyse alevler içindeydi.
Durum çok kötü görünüyordu.
Dogan'ın Blaine'e benzeyen sesi, bu düşüncesini doğrulamak istercesine ortalığı inletti. "UYARI!" diye bağırdı. "SİSTEMDE AŞIRI YÜK-LENME! ALFA SEKTÖRÜNDE GÜÇ AZALTIMI OLMAZSA BÜTÜN SİSTEM 40 SANİYE SONRA KAPANACAK!"
Susannah, Dogan'a daha önce yaptığı ziyaretlerde Alfa Sektörü diye bir yer olduğunu hatırlamıyordu, ama yerini gösteren yeni bir tabela gördüğünde nedense hiç şaşırmadı. Tabelanın yakınındaki kontrol panellerinden biri aniden alevler içinde kaldı ve etrafa turuncu kıvılcımlar saçıldı. Bir sandalyenin oturma bölümü de kıvılcımlar yüzünden yanmaya başladı. Tavandaki kaplamalar, kabloları beraberlerinde sürükleyerek yere düşüyordu.
"ALFA SEKTÖRÜ'NDE GÜÇ AZALTIMI OLMAZSA BÜTÜN SİSTEM 30 SANİYE SONRA KAPANACAK!"
Ya DUYGUSAL HARARET göstergesi?
"Boş ver," diye mırıldandı kendi kendine.

Pekâlâ ya BEBE? Ya o?
Susannah bir an düşündükten sonra anahtarı UYKUDA konumundan UYANiK'a getirdi ve huzursuz edici mavi gözler hemen açılarak şiddetli bir meraka benzeyen bir ifadeyle Susannah'ya çevrildi.
Roland'ın çocuğu, diye düşündü Susannah acı veren, tuhaf ve karmaşık duygularla. Ve benim. Ya Mia? Bir ka-mai'den fazlası değilsin, kızım-Senin için üzgünüm.
Evet, ka-mai. Sadece aptal değil, ka'mn aptalı-kader aptalı.
"ALFA SEKTÖRÜ'NDE GÜÇ AZALTIMI OLMAZSA BÜTÜN SİSTEM 25 SANİYE SONRA KAPANACAK!"
Demek ki bebeği uyandırmak bir işe yaramamış, en azından Do-gan'daki kötü gidişatı durdurmamıştı. B Planı'na geçme vaktiydi.
Saçma DOĞUM ŞİDDETİ düğmesine uzandı. Tıpkı annesinin kullandığı fırının düğmelerine benziyordu. Düğmeyi 2'ye geriletmek zor olmuş ve canını fazlasıyla yakmıştı. Düğmeyi diğer yöne çevirmek ise çok kolay ve acısızdı. Kafasının içinde, derinlerde bir yerde, bir grup kas saatlerce gergin kalmış ve sonunda gevşiyormuş gibi bir rahatlama hissediyordu.
Hoparlörlerin çığlığı kesildi.
Susannah DOĞUM şiDDETi'ni 8'e çevirdi, orada duraksadı, sonra omuz silkti. Artık fark etmiyordu, bu iş bitecekti. Düğmeyi 10'a kadar çevirdi. Aynı anda feci bir acı karnını sertleştirdi ve sonra aşağı inerek leğen kemiğini sardı. Susannah çığlık atmamak için dudaklarını sıkıca kapamak zorunda kaldı.
"ALFA SEKTÖRÜ'NDE GÜÇ AZALTIMI SAĞLANDI," dedi ses ve sonra alçalıp Susannah'nın çok iyi tanıdığı bir John Wayne mırıltısına dönüştü. "ÇOK TEŞEKKÜRLER, KÜÇÜK KOVBOY KIZ."
Susannah çığlık atmamak için dudaklarını bir kez daha sıkıca kapamak zorunda kaldı; bu kez sebebi acı değil, dehşetti. Kendi kendine Mono Blaine'in öldüğünü ve bu sesin kendi bilinçaltından kaynaklanan kötü bir eşek şakası olduğunu hatırlatması korkusunu yok edememişti.
"DOĞUM... BAŞLADI," dedi yüksek ses, John Wayne taklidini bırakarak. "DOĞUM... BAŞLADI." Sonra dişlerini sıkmasına sebep olan korkunç (ve genizden gelen) Bob Dylan taklidiyle şarkı söylemeye başladı. "İYİ Kİ DOĞDUN... BEBEK!... MUTLU YILLAR... SANA!... İYİ Kİ DOĞDUN... SEVGİLİ MORDREDL. MUTLU YILLAR... SANA!"
Susannah arkasındaki duvarda asılı bir yangın söndürme cihazı olduğunu hayal etti. Arkasını döndüğünde duvarda bir yangın söndürücü vardı elbette (ancak üzerindeki küçük levhada gördüğü YANGINLARI SADECE siz VE SOMBRA ÖNLEYEBİLİR yazısını hayal etmemişti... o ve Ayı Smokey şapkalı Işın'ın Shardik'inin bir başka şakacının eseri olan çizimini). Tavandan yere düşen kaplamaların etrafından dolaşarak çatlak zemin üzerinde yangın söndürücüye doğru hızla ilerlerken bir başka acı dalgası içj. ne yararcasına girdi ve iki büklüm olup rahmindeki korkunç kayadan kurtulma isteği yaratarak karmyla bacaklarını sancı alevlerine boğdu.
Uzun sürmeyecek, diye düşündü kısmen Susannah'ya, kısmen de Det-ta'ya ait bir sesle. Hayır, hanımefendi. Bu bebe ekspres trenle geliyor!
Ama sonra sancı bir nebze hafifledi. Duvardan yangın söndürücüyü çekip aldı, siyah borusunu kontrol paneline doğrulttu ve tetiğine bastı. Bembeyaz köpük, siyah borudan fışkırıp kontrol panelini kapladı. Uğursuz bir tıslama sesi duyuldu ve ortalığa yanık saça benzeyen bir koku yayıldı.
"YANGIN... SÖNDÜRÜLDÜ," diye bildirdi, Dogan'ın sesi. "YANGIN... SÖNDÜRÜLDÜ." Sonra yine aniden değişip ağır bir İngiliz lordu aksanına büründü. "PEK GÜZEL BİR GÖSTERİ, SEW-ZANNAH, KE-SİN-LİK-LE MUHTEŞEM!"
Dogan'ın mayın tarlasına dönmüş zemini üzerinde temkinle yürüyüp mikrofonu kaptı ve iletim düğmesine bastı. Başının üzerindeki hâlâ çalışmakta olan monitörlerden birinde Mia'nın yine yürümeye başladığını ve Altmışıncı Sokak'ın karşısına geçtiğini görebiliyordu.
Sonra üzerinde kızarmış domuz resmi olan yeşil tenteyi gördü ve yüreğine bir ağırlık çöktü. Altmışıncı'yı değil, Altmış Birinci'yi geçiyordu. Vücut çalan annesürtük hedefine varmıştı.
"Eddie!" diye bağırdı mikrofona. "Eddie veya Roland!" Hatta tüm ekibi tamamlayabilirdi. "Jake! Peder Callahan! Dixie Pig'e vardık ve bu kahrolası bebeği doğuracağız! Yapabilirseniz bizim için gelin ama dikkatli olun!"
Başını kaldırıp tekrar monitöre baktı. Mia artık yolun Dixie Pig tarafına geçmiş, yeşil tenteye bakıyordu. Tereddütlüydü, DIXIE PIG yazısını okuyabiliyor muydu? Muhtemelen hayır ama resmi anladığı muhakkaktı. Gülümseyen, kızaran domuz resmi. Doğum artık başlamış olduğu için fazla duraksamayacaktı.
"Eddie gitmem gerek. Seni seviyorum, tatlım! Ne olursa olsun bunu sakın unutma! Asla unutma! Seni seviyorum! Bu..." Gözleri mikrofonun gerisindeki panellerdeki yarım daire şeklindeki göstergeye takıldı. İğne, kırmızı bölgeden çıkmıştı. Muhtemelen doğum sona erene dek sarı bölgede kalacak, daha sonra yeşil bölgeye gerileyecekti.
Bir terslik olmazsa elbette.
Mikrofonu hâlâ tutmakta olduğunu fark etti.
"Ben Susannah-Mio, hattan ayrılıyorum. Tanrı yardımcınız olsun, çocuklar. Tanrı ve ka."
Mikrofonu bırakıp gözlerini kapadı.

ON İKİ
Susannah, Mia'daki değişikliği hemen hissetti. Dixie Pig'in önüne varmış ve doğum başlamış olmasına rağmen aklı başka yerdeydi. Zihni Odetta Holmes'a ve Michael Schwerner'm Mississippi Yaz Projesi dediği projeye dönmüştü.

(Oxford'lu zenci aleyhtarları ise ona Yahudi Çocuk adını takmıştı.) Susannah'nın döndüğü duygusal hava, şiddetli bir eylül fırtınası öncesinde olduğu gibi gergindi.
Susannah! Dan'in kızı Susannah!
Evet, Mia.
Ölümlülüğü kabul ettim.
Söylemiştin.
Ve Mia, Fedic'te kesinlikle ölümlü gibi görünüyordu. Ölümlü ve korkunç bir şekilde hamile.
Bununla birlikte kısa hayatı değerli kılan unsurların çoğunu kaçırdım. Değil mi? Sesteki keder korkunç, şaşkınlık ise daha da beterdi. Ve bana anlatman için zaman yok. Artık yok.
Başka bir yere git, dedi, Susannah ama hiç umudu yoktu. Bir taksi durdur, hastaneye git. Çocuğu beraber doğuralım, Mia. Belki beraber de bü-yütebi...

Başka bir yerde doğurursam hem o hem biz ölürüz. Sesinde mutlak bir kesinlik vardı. Ve onu doğuracağım. Ama... Susannah... devam etmeden önce... hani annenden bahsetmiştin.
Yalan söyledim. Oxford'daki bendim. Yalan söylemek, zamanda yolculuğu ve paralel dünyaları açıklamaktan kolay geldi.
Bana gerçeği göster. Bana anneni göster. Yalvarırım göster!
Bu isteğin artılarını ve eksilerini tartmak için yeterli vakit yoktu; ya yapacak ya da yapmayacaktı. Susannah yapmaya karar verdi.
Bak, dedi.

ON ÜÇ
Anılar Ülkesi'nde zaman daima Şimdi 'dir.
Bir Bulunmamış Kapı var
(kayıp)
ve Susannah, onu bulduğunda açtı, Mia siyah saçlarını geriye doğru toplamış, şaşırtıcı gri gözleri olan bir kadın gördü. Kadının boğazında işlemeli akik bir broş vardı. Sonsuz bir güneş ışığı huzmesinin içinde, mutfak masasının başında oturuyordu. Bu anıda saat daima ikiyi on geçiyordu. 1946 Kasım'ında bir öğle sonrası. Büyük Savaş sona ermişti. Radyodan irene Daye'in sesi yayılıyordu. Koku daima zencefilli kurabiye kokuşuydu.
"Gel yanıma otur, Odetta," dedi, masadaki kadın. Anne olan kadın. »gir kurabiye ye. İyi görünüyorsun, kızım." Ve gülümsüyordu. Ah, rüzgârın yasını tuttuğu kayıp hayalet, tekrar geri gel!

ON DÖRT
Yavan olduğu söylenebilir. Beyaz bir gömlek ve St. Ann's Okulu'nun ekose eteğini giymiş, diz hizasına dek yükselen çoraplarında kurdeleler olan (okulun renkleri olan turuncu ve siyah kurdeleler) küçük bir kız, kitap çantası bir elinde, eşofman çantası diğerinde, okuldan eve dönüyor. Mutfak masasının gerisinde oturmakta olan annesi onu görüyor ve fırından yeni çıkmış zencefilli kurabiyelerden ikram ediyor. Milyonlarca andan sadece biri, hayat boyu yaşananlar içinde tek bir atom parçacığı. Buna rağmen Mia'nm soluğunu kesmiş
(iyi görünüyorsun, kızım)
ve daha önce anlayamadığı, anneliğin son derece zengin bir tecrübe olabileceği ihtimalini gözleri önüne sermişti... doğal sürecinde ilerlemesine izin verildiği sürece elbette.
Ödüller?
Sayısızdı.
Sonunda güneş ışığında oturan kadın sen olabilirdin. Çocukluğun güvenli limanından cesurca yelken açıp uzaklaşan çocuğa bakan sen olabilirdin. Çocuğun bakir yelkenlerindeki rüzgâr sen olabilirdin.
Sen.
Gel yanıma otur, Odetta.
Mia'nın göğsü sıkışıyordu.
Bir kurabiye ye.
Gözlerine yaşlar doldu; tentenin üzerindeki gülümseyen domuz önce iki, sonra dört tane görünmeye başladı.
İyi görünüyorsun, kızım.
Kısa bir süre hiç yoktan iyiydi. Beş yıl (hatta üç yıl bile) hiç olmamasından iyiydi. Okuma yazma bilmiyordu, Morehouse'a falan gitmemişti ama o kadar matematiği becerebiliyordu: üç=hiçten iyi. Hatta bir=hiçten iyi.
Ah...
Ah, ama...
Mia mavi gözlü oğlanın, kayıp değil, bulunmuş olan bir kapıdan içeri adım attığını düşledi. Ona iyi görünüyorsun, oğlum, dediğini düşündü.
Ağlamaya başladı.
Ne yaptım ben? korkunç bir soruydu. Başka ne yapabilirdim? sorusu belki ondan da beterdi.
Ah Discordia!

ON BEŞ
Bu, Susannah'nm bir şeyler yapabilmesi için tek fırsattı: şimdi, Mia, kaderine giden basamakların önünde durmuşken. Elini kot pantolonunun cebine sokup kaplumbağaya, sköldpadda'ya dokundu. Mia'nın beyaz bacağından sadece ince bir astarla ayrılan kahverengi parmaklan fildişi heykelciği kavradı.
Kaplumbağayı cebinden çıkarıp arkasındaki oluğun içine attı. Onun elinden, ka'nm kucağına.
Sonra bedeni, Dixie Pig'in çift kanatlı kapısına çıkan üç basamağı tırmandı.

ON ALTI
İçerisi çok loştu ve Mia önce kasvetli, kırmızımsı-turuncu ışıklardan başka bir şey göremedi. Discordia Şatosu'nun bazı odalarını hâlâ aydınlatan elektrikli lambaların bir çeşidiydi. Koklama duyusunun görme duyusu gibi ayara ihtiyacı yoktu; taze bir doğum sancısı onu kıskacına aldığı sırada bile midesi kızaran domuz eti kokusuna tepki gösterdi ve doyurulmak için feryat etti. Bebesi doyurulmak için feryat etti.
Bu domuz eti değil, Mia, dedi Susannah ve söyledikleri duymazlıktan gelindi.
Kapılar arkasından kapanırken (her birinin önünde bir adam -ya da adama benzer bir yaratık- duruyordu) daha iyi görmeye başladı. Uzun, dar bir yemek salonunun başında duruyordu. Masa örtüleri ve peçeteler bembeyaz parlıyordu. Her masanın üzerine, kavuniçi şamdanlar içinde birer mum yerleştirilmişti. Tilki gözleri gibi parlıyorlardı. Giriş holünde zemin siyah mermerdi ama şef garsonun kürsüsünün gerisi kopkoyu kırmızı bir halıyla kaplıydı.
Kürsünün yanında, beyaz saçlarını zayıf, yırtıcı yüzünden geriye doğru taramış altmış yaşlarında bir sai vardı. Zeki bir adamın yüzüydü ama giysileri (civciv sarısı spor ceketi, kırmızı gömleği, siyah kravatı) ikinci el araba satıcılarını veya küçük kasabalardaki taşralıları çarpmakta uzmanlaşmış kumarbazları hatırlatıyordu. Alnının ortasında, yakın mesafeden vurulmuş gibi görünen yaklaşık iki buçuk santim çapında kırmızı bir delik vardı. Deliğin içi, asla taşıp adamın solgun tenine bulaşmayan kanla doluydu.
Yemek salonunun masalarının başında belki elli adam ve onların yansı kadar kadın ayakta duruyordu. Çoğunun giysileri beyaz saçlı adamın-kiler gibi cafcaflı renklerdeydi. Etli parmaklarda kocaman yüzükler parlıyor, elmas küpeler lambaların turuncu ışığını yansıtıyordu.
Daha sade giyinmiş olanlar da vardı; bu azınlık kesiminin tercihi daha ziyade kot pantolon ve düz beyaz gömlek gibi görünüyordu. Bu soluk tenli ahali tetikte görünüyordu, gözleriyse tamamen gözbebeklerinden oluşuyor gibiydi. Vücutlarını saran mavi auralar etraflarında o kadar belirsizce dönüyordu ki bazen gözden kayboluyordu. Bu soluk tenli, aurayla sarılı yaratıklar Mia'ya, sığ adamlar ve kadınlardan daha insani görünüyordu. Vampirlerdi (bunu bilmek için gülümsemelerinin gözler önüne serdiği sivri dişlerini görmesine gerek yoktu) ama yine de Sayre'ın adamlarından daha insan görünüyorlardı. Belki bunun sebebi bir zamanlar gerçekten insan olmalarıydı. Ama diğerleri...
Yüzleri sadece birer maske, diye düşündü korkusu artarak. Kurtlar'm maskelerinin altında elektrik adamlar, robotlar vardı. Peki bunların maskelerinin altında ne var?
Yemek salonunda çıt çıkmıyordu ama yakınlarda bir yerde birileri sohbet ediyor; kahkahalar, tokuşturulan kadehler, porselenlere çarpan çatal bıçak sesleri duyuluyordu. Bir sıvı şıpırdadı (muhtemelen su veya şaraptı) ve kahkahalar yine yükseldi.
Bir sığ adam ve sığ kadın (adam ekose desenli klapaları olan bir smokin giymiş ve kırmızı kadife bir papyon takmıştı, kadın ise gümüş rengi askısız bir gece elbisesi giymişti ve ikisi de şaşırtıcı derecede şişmandı) akşam yemeği yiyen şövalyeler ve hanımlarının resimlerinin işlendiği, tavandan sarkan kalın bir perdenin ardından geliyormuş gibi görünen seslerin kaynağına bakmak üzere bariz bir hoşnutsuzlukla döndü. Mia şişman çift o tarafa döndüğünde yanaklarının yapışkan bir kumaş gibi yukarı doğru çekilerek kırıştığını fark etti ve çenelerinin yumuşak kıvrımının altında koyu kırmızı, tüylü bir şey olduğunu görür gibi oldu.
Susannah, o deri miydi, diye sordu, Mia. Ulu Tanrım, bu onların derisi mi?
Susannah hiç cevap vermedi, sana söylemiştim veya seni uyarmamış jniydım, bile demedi. Artık o noktayı geçmişlerdi. Öfke (veya hafif şiddetteki duygulardan herhangi biri) için artık çok geçti ve Susannah onu buraya getiren kadın için gerçekten üzülüyordu. Evet, Mia yalan söylemiş ve ihanet etmişti; evet, Roland ve Eddie'yi öldürtmek için elinden geleni ardına koymamıştı. Ama başka seçeneği var mıydı? Susannah artık ka-mai'nin tam karşılığını bulduğunu acıyla fark etti: umut verilen ama seçenek sunulmayan kişi.
Kör bir adama motosiklet vermek gibi, diye düşündü.
Richard Sayre (ince yapılı, orta yaşlı, dolgun dudaklı, kaim kaşlı, yakışıklı) alkışlamaya başladı. Parmaklarındaki yüzükler ışıltılar saçıyordu. Sarı ceketi loş ışıkta göz alıyordu. "Selam, Mia!" diye bağırdı.
"Selam, Mia!" dedi diğerleri de.
"Selam, anne!"
"Selam, anne," diye bağırdı vampirler, sığ adamlar ve sığ kadınlar alkışlayarak. Coşkuyla alkışlamışlardı, ama salonun kötü akustiği yüzünden sesler boğuklaştı ve yarasa kanatlarının hışırtısına döndü. Susannah'nın midesini bulandıran, aç bir sesti. Tam o sırada bir başka şiddetli doğum sancısı bacaklarını pelteye çevirdi. İki büklüm oldu ama duyduğu dehşeti az da olsa bastıran acıyı neredeyse mutlulukla karşıladı. Sayre, ona yaklaştı ve kollarının üst kısmından tutarak düşmesini engelledi. Dokunuşunun buz gibi olacağını düşünmüştü ama Sayre'ın parmakları kolera hastası gibi alev alevdi.

Ne vampir ne de sığ adam olan uzun boylu birinin karanlıktan çıkıp ona doğru yürüdüğünü gördü. Üzerinde bir kot pantolon ve sade, beyaz tör gömlek vardı ama gömleğin yakasından çıkan, bir kuş kafasıydı. Koyu sarı, parlak tüylerle kaplıydı. Gözleri siyahtı. Kibarca alkışlıyordu. Mia Parmak yerine pençeleri olduğunu gördü ve korkusu daha da arttı. Bir masanın altından yarım düzine böcek fırlayıp sapları ucunda sallanan gözlerini ona çevirdi. Zekâ dolu gözleri tüyler ürperticiydi. Çenele-ri kahkahaya benzer tıkırtılar çıkarıyordu.
Selam, Mia, dediklerini duydu kafasının içinde. Böceksi bir vızıltıydı. Selam, anne ve sonra tekrar gölgelerin arasına döndüler.
Mia kapıya dönünce önünü kapatan iki sığ adamı gördü. Ve evet, yüzlerindeki gerçekten maskeydi; kapıdaki muhafızlara bu kadar yakınken parlak, siyah saçlarının boya olduğunu fark etmemek mümkün değildi. Mia yüreğinde bir ağırlıkla tekrar Sayre'a döndü.
Artık çok geçti.
Kaderine boyun eğmek dışında bir şey yapabilmek için çok geçti.

ON YEDİ
Döndüğü sırada Sayre'ın ellerinden kurtulmuştu. Sayre bu kez sol elini tuttu. Aynı anda sağ eli de tutulmuştu. O tarafa dönünce lame elbiseli şişman kadını gördü. İri göğüsleri, onları zapt etmeye çalışan elbisesinin üst kısmından taşıyordu. Kollarının üst kısmındaki etler gevşekçe sallanıyor, etrafa talk pudrası kokusu yayıyordu. Alnında kanla dolu ama asla taşmayan bir delik vardı.
Böyle nefes alıyorlar, diye düşündü, Mia. Maskelen varken böyle nefes alı...
Artan korkusunun etkisiyle Susannah Dean'i unutmuş, Detta ise aklından tamamen silinmişti. Bu yüzden Detta Walker öne çıktığında -fırladığında- ona engel olamadı. Kollarının kontrolü dışında uzanmasını ve parmaklarının lame elbiseli kadının tombul yanağına gömülmesini izledi. Kadın garip bir çığlık attı ve Sayre da dahil olmak üzere diğer herkes hayatlarında gördükleri en komik olaymış gibi gök gürültüsüne benzer bir kahkaha patlattı.
İnsanlık maskesi sığ kadının şaşkın gözünden ayrılıp yırtıldı. Susannah, Cehennem Çukuru Şatosu'ndaki son anlarını, her şeyin donup gökyüzünün bir kâğıt gibi ikiye ayrılmasını hatırladı.
Detta maskeyi neredeyse tamamen söküp çıkardı. Parmaklarının ucundan latekse benzer parçalar sarkıyordu. Maskenin daha önce olduğu yerde kıpkırmızı, kocaman bir sıçan kafası vardı. Burnundan sarkan beyaz kurtçuklar gibi görünen sarı dişleri yanaklarının kenarlarından fırlamış bir değişkendi.
"Yaramaz kız," dedi sıçan parmağını Susannah-Mio'ya muzipçe sallayarak. Diğer eli hâlâ onunkini tutuyordu.
Yaratığın arkadaşı (gösterişli bir smokin giyen) katılırcasına gülerek iki büklüm oldu ve Mia, pantolonunun gerisinden bir şeyin çıktığını gördü. Bir kuyruk için fazla kemiğim-siydi ama Mia başka bir şey olamayacağını düşündü.
"Gel, Mia," dedi Sayre, onu çekerek. Sonra ona dönerek gözlerinin içine bir âşık gibi baktı. "Yoksa sen misin, Odetta? Sensin, değil mi? Sensin, seni can sıkıcı, fazla eğitimli, baş belası kara köpek."
"Hayır benim, seni sıçan suratlı beyaz orospu çocuğu!" diye bağırdı Detta ve Sayre'ın yüzüne tükürdü.
Sayre'ın ağzı hayretle açıldı. Sonra sımsıkı kapandı ve kaşları çatıldı. Salona yine sessizlik çökmüştü. Tükürüğü suratından (suratına geçirdiği maskeden) sildi ve inanmaz gözlerle baktı.
"Mia?" diye sordu. "Bana bunu yapmasına izin mi verdin? Bebeğinin vaftiz babası olacak kişiye?"
"Hiçbir bok değilsin!" diye haykırdı, Detta. "Tek yaptığın /fca-babacığı-nın bok-deliğini parmaklayarak aletini emmek! Sen..."
"Kurtul ondan?' diye gürledi, Sayre.
Ve Mia, Dixie Pig'in ön salonundaki vampirlerle sığ adamların önünde söyleneni yaptı. Sonuç olağanüstüydü. Detta'nın sesi, birileri onu restorandan sürükleyerek çıkarıyormuş gibi azaldı. Sonra konuşmaya çalışmaktan vazgeçti ve kabaca gülmeye başladı, ama bir süre sonra kahkahaları da du-yulmaz oldu.
Sayre ellerini kavuşturarak ayakta duruyor, ciddi bir ifadeyle Mia'ya bakıyordu. Diğerleri de gözlerini dikmiş, onları izliyordu. Ziyafet sofra-smdaki şövalyelerle hanımlarının gerisinde bir yerde, sohbet ve gülüşmeler devam ediyordu.
"Gitti," dedi, Mia sonunda. "Kötü olan gitti." Bir fısıltıdan biraz daha yüksek olan sesi, sessiz salonda bile güçlükle duyulmuştu. Gözlerini utangaçça yere dikmişti. Yanakları kâğıt gibi bembeyazdı. "Lütfen Bay Sayre... sai Sayre... artık istediğinizi yaptığıma göre lütfen bana doğruyu söylediğinizi, bebemi büyütebileceğimi söyleyin. Lütfen öyle deyin! Eğer söylerseniz diğerinin sesini bir daha asla duymayacaksınız. Babamın yüzü, annemin adı üzerine yemin ederim."
"Ne annen ne baban oldu," dedi, Sayre. Sesinde mesafeli bir küçümseme vardı. Gözlerinde Mia'nın muhtaç olduğu şefkat ve merhametten eser yoktu. Alnındaki kırmızı delik ise doluyor, doluyor ama hiç taşınıyordu.
O zamana kadar olanlardan daha da şiddetli bir sancı bedenini sardı. Mia sendeledi ama Sayre bu kez ona yardım etmeye yeltenmedi. Mia, Sayre'ın önünde diz çöktü, ellerini devekuşu derisinden yapılmış parlak çizmelerinin üzerine koydu ve başını kaldırıp solgun yüzüne baktı. Sayre bu bakışlara göz alıcı parlak sarı spor ceketinin üzerinden karşılık verdi.
"Lütfen," dedi, Mia. "Lütfen, size yalvarıyorum: bana verdiğiniz sözde durun."
"Durabilirim," dedi, adam. "Durmayabilirim de. Biliyor musun, daha önce kimse çizmelerimi yalamamıştı. Düşünebiliyor musun? Onca zamandır yaşıyorum ama bir kez olsun çizmelerimi yalayan olmadı."
Bir kadın bir yerlerde kıkırdadı.
Mia eğildi.

Hayır Mia, yapmamalısın, diye inledi Susannah ama Mia karşılık vermedi. Bedenini kıskacına alan korkunç acı da onu durduramadı. Dilini çıkarıp Richard Sayre'ın çizmelerinin sert yüzeyini yalamaya başladı. Susannah çizmelerin tadını çok uzaklardan alabiliyordu. Hüzün ve aşağılanmayla dolu, tozlu, derimsi bir tattı.
Sayre bir süre devam etmesine izin verdikten sonra, "Dur," dedi. "Yeter."
Mia'yı sertçe ayağa kaldırdı ve gülümsemeyen yüzünü onunkine aralarında on santim kalacak kadar yaklaştırdı. Bir kere gördükten sonra yüzlerindeki maskeleri fark etmemek mümkün değildi. Gergin yanakları neredeyse şeffaftı ve altlarındaki koyu kırmızı tüylerin kabarıklığı hafifçe belli oluyordu.
Tüm yüzü kapladığı için kürk de denebilirdi.
"Yakarışların faydasız," dedi, Sayre. "Ama çizmelerimin yalanmasının sıra dışı bir his olduğunu itiraf etmeliyim."
"Söz vermiştin!" diye bağırdı Mia, Sayre'ın elinden kurtulmaya çalışarak. Sonra bir başka doğum sancısı yüzünden iki büklüm oldu ve çığlık atmamaya çalıştı. Sancı bir nebze hafifleyince devam etti. "Beş yıl demiştin... ya da yedi... evet, yedi... bebem için her şeyin en iyisinin olacağını..."
"Evet," dedi, Sayre. "Hatırlıyor gibiyim, Mia." Zor bir sorunu çözmeye çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı, sonra yüzünde parlak bir gülümseme belirdi. O sırada maskenin ağzının kenarını kaplayan kısmı bir anlığına kırışarak alt dudağıyla üst dudağının birleştiği yerden yükselen sarı dişini ortaya çıkardı. Bir elini Mia'dan çekip parmağını bilmişçe salladı. "Evet, "er şeyin en iyisi. Asıl soru, sen bunu vermek için uygun musun?"
Bu aşağılama üzerine onaylayan mırıltılar ve gülüşmeler oldu. Mja kendisini selamlamalarını ve anne demelerini hatırladı ama bunlar anlamsız, bölük pörçük bir rüya gibi çok uzak bir geçmişte kalmıştı sanki.
Ama onu taşımak için yeterince iyiydin, değil mi, diye sordu Detta derinlerde bir yerden... işin aslı, cezaevinden. Evet, efendim! Taşımak için kesinlikle yeterliydin!
"Onu karnımda taşıyacak kadar iyiydim, değil mi?" diye sordu, Mia tükürürcesine. "Diğerini havyar olduğunu sanarak kurbağa yemesi için bataklığa göndermek için yeterince iyiydim. O konuda iyiydim, değil mi?"
Bu sert çıkışın bariz bir şekilde şaşırttığı Sayre gözlerini kırpıştırdı.
Mia tekrar yumuşadı. "Feda ettiklerimi düşünün, sai."
"Pöh! Neyin vardı ki?" diye karşılık verdi Sayre. "Varlığının tek amacı ara sıra birilerini becermek olan anlamsız bir ruhtan başka neydin, kuzum? Rüzgârların kaltağı, Roland, senin türüne böyle demiyor mu?"
"O halde diğerini düşün," dedi, Mia. "Kendine Susannah diyeni. Bebem için ve sırf sen söyledin diye bütün hayatını çaldım."
Sayre aldırmazca bir hareket yaptı. "Ağzın sana fayda sağlamıyor, Mia. Bu yüzden kapalı tutsan daha iyi."
Başını sol tarafına doğru salladı. Geniş, buldoğa benzer suratı olan, gür, kır saçlı bir sığ adam öne çıktı. Kaşının üzerindeki delik bir Çinlinin gözü gibi tuhaf bir şekilde çekikti. Kuş kafalı yaratıklardan bir başkası hemen arkasından yürüyordu ama bu seferkinin, üzerinde DUKE BLUE DEVILS yazan tişörtünün yakasından kahverengi bir şahin kafası yükseliyordu. Mia'yı yakaladılar. Kuş yaratığın dokunuşu tiksindiriciydi... pullu ve tuhaftı.
"Mükemmel bir taşıyıcıydın," dedi, Sayre. "Bu konuda sanırım hepimiz hemfikiriz. Ama unutmamalıyız ki çocuğa hayat veren, Gilead'lı Ro-land'm yosmasıydı, değil mi?"
"Yalan," diye haykırdı, Mia. "Bu iğrenç bir... YALAN!"
Sayre, onu duymamışçasına devam etti. "Farklı görevler farklı yetenekler gerektirir."
"LÜTFEN," diye bağırdı, Mia.
Şahin yaratık pençeli ellerini başının iki yanma koydu ve başını sağır olmuş gibi iki yana sallamaya başladı. Bu esprili pantomim üzerine gülüşmeler, hatta birkaç da tezahürat duyuldu.
Susannah bacaklarına (Mia'nın bacaklarına) bir sıcaklığın yayılışını hayal meyal hissetti ve kot pantolonunun ağıyla bacaklarının üst kısmının ıslanarak koyulaştığını gördü. Sonunda suyu gelmişti.
"Haydiiü... gidip bir BEBEK sahibi olalım!" diye bağırdı, Sayre televizyonda yarışma programı sunan bir adam gibi. Gülümsemesi ortaya çok fazla diş çıkarmıştı. Üstte ve altta ikişer sıra dişi vardı. "Sonrasına ise bakacağız. İsteğinin göz önüne alınacağına söz veriyorum. Ama o zamana kadar... Selam, Mia! Selam, anne!"
"Selam, Mia! Selam, anne!" diye bağırdı diğerleri ve Mia aniden salonun gerisine doğru sürüklenmeye başladığını hissetti. Buldok suratlı sığ adam sol, şahin adam ise sağ kolunu kavramıştı. Şahin-Adam her nefes verişinde hafif ve nahoş bir vızıltı duyuluyordu. Sarı tüylü kuş yaratığa doğru götürülürken ayaklan neredeyse yere hiç değmiyordu; Kanar-ya-Adam, diye düşündü, Mia.
Sayre'm elinin bir hareketiyle durdular. Sayre daha sonra Kanar-ya-Adam'a döndü ve Dixie Pig'in giriş kapısını işaret ederek bir şeyler söyledi. Mia, Roland'ın ismini duydu. Ve Jake'in. Kanarya-Adam başını salladı. Sayre kapıyı tekrar gösterdi ve başını sertçe iki yana salladı. İçeri hiçbir şey girmeyecek, diyordu hareketi. Hiçbir şey!
Kanarya-Adam başını tekrar salladı ve Mia'nm içinde çığlık atma isteği uyandıran vızıltılı cıvıltılarla konuştu. Başını çevirdi ve bakışları, şövalyeler ve hanımlarının resmedildiği perdeye odaklandı. Bir masanın çevresine oturmuşlardı; Cehennem Çukuru Şatosu'nun ziyafet salonundaki masaydı. Tacı kaşına kadar inmiş olan Arthur Eld masanın başında, eşi ise hemen sağında oturuyordu. Gözleriyse mavinin rüyalarından tanıdığı tonuydu.
Ka, Dixie Pig'in yemek salonuna o maceraperest rüzgârı üflemek ve perdeyi dalgalandırmak için o anı seçmiş olmalıydı. Sadece bir iki saniyeliğine açılmıştı ama Mia'nın arkasındaki diğer yemek salonunu {özel salon) görmesi için bu süre yeterliydi.

Parlak ışıklar saçan kristal avizenin altındaki uzun, ahşap masanın etrafında belki bir düzine kadın ve erkek oturuyordu. Geniş suratları yaşlılık ve kötülükle çarpılmış ve büzülmüştü. Dudakları iri, çarpık dişlerinin gerisine doğru çekilmişti; bu canavarların ağızlarını kapayabildiği günler çok geride kalmıştı. Gözleri kapkaraydı ve gözpınarlarından zifte benzer iğrenç bir sıvı sızıyordu. Dişe benzer pullarla kaplı derileri sapsarıydı ve yer yer, hastalıklı görünen kürk parçalarıyla kaplıydı.
Ne bunlar, diye haykırdı, Mia. Tanrılar aşkına nedir bunlar? Değişkenler, dedi, Susannah. Ya da belki doğru kelime melezdir, önemli değil. Asıl önemli olanı gördün, değil mi?
Görmüştü ve Susannah bunu biliyordu. Kadife perde kısacık bir süre için açılmıştı ama o süre, masanın ortasına yerleştirilmiş mangalı ve üzerinde şişe geçirilerek kızartılan başsız cesedi ikisinin de görmesi için yeterliydi. Derisi kahverengileşiyor, cızırdıyor ve sıvılar salıyordu. Hayır, havayı saran domuz etinin kokusu değildi. Şişte çevrilerek kızartılan şey, bir insan bebeğiydi. Etrafında dizilmiş yaratıklar akan suların altına porselen bardaklarını uzatıyor, sonra şerefe kadeh kaldırarak içiyordu.
Rüzgâr kesildi. Perde tekrar yerine yerleşti. Ve doğum yapmakta olan kadın tekrar kollarından tutulup yemek odasından çıkarılarak Işın
Üzerindeki pek çok dünyaya, binanın derinliklerine doğru götürülmeden hemen önce perdenin üzerindeki resmin esprisini keşfetti. Arthur Eld'in ağzına götürdüğü et, ilk bakışta düşündüğü gibi bir tavuk budu değildi; bir bebek bacağıydı. Kraliçe Rowena'nin kaldırdığı kadeh şarapla değil, kanla doluydu.
"Selam, Mia!" diye bağırdı, Sayre tekrar. Yolunu bulan güvercin tekrar kümesine döndüğü için neşesi nasıl da yerindeydi!
Selam, Mia! diye bağırarak karşılık verdi diğerleri. Bir tür çılgınca futbol tezahüratına benziyordu. Perdenin gerisindekiler de katılmıştı ama sesleri boğuk hırıltılardan ibaretti. Ve ağızları da yemekle doluydu elbette.
"Selam, anne!" Sayre bu kez söylediği sıfatla alay edercesine Mia'nın önünde hafifçe eğilmişti.
Selam, anne! diye tekrarladı vampirler ve sığ adamlar. Alaycı alkışları arasında Mia önce mutfağa, ardından kilere ve sonra onun da ötesindeki merdivenlere doğru sürüklendi.
En sonda bir kapı vardı elbette.

ON SEKİZ

Susannah, Dixie Pig'in mutfağını tiksindirici yemeklerinin kokusundan tanıdı: burnuna çalınan domuz etinin kokusu değil, on sekizinci yüzyıl korsanlarının uzun domuz dediğiydi.
Bu karakol New York'un vampirlerine ve sığ adamlarına kaç yıldır hizmet sunuyordu? Callahan'ın zamanı olan yetmişli ve seksenli yıllardan beri mi? Kendi zamanı olan altmışlardan beri mi? Daha eski olduğu muhakkaktı. Susannah kızılderililerin arazilerini boncuk dolu çuvallar karşıcında alan ve öldürücü Hıristiyan inançlarını bayraklarından çok daha derine diken Hollandalılar zamanından beri orada Dixie Pig'in bir versiyonu olduğunu düşündü. Hollandalılar az etli domuz pirzolası seven, kara ya da beyaz, herhangi türde büyü için fazla sabrı olmayan pratik bir halktı.
Susannah mutfağı Discordia Şatosu'nun bağırsaklarında ziyaret ettiğinin bir ikizi olduğunu anlayacak kadar görmüştü. Mia orada kalan son yiyeceği, fırındaki domuz rostosunu yemek için uğraşan bir sıçanı öldürmüştü.
Ama orada nefirin, ne de rosto vardı, diye düşündü. Kahretsin, mutfak bile yoktu. Ambarın gerisinde bir domuz yavrusu vardı; Tian ve Zalia Jaf-fords'un ambarı. Ve onu öldürüp sıcak kanını içen o değil, bendim. O zamanlar beni neredeyse tamamen ele geçirmişti ama henüz bilmiyordum. Acaba Eddie...
Mia'nın onu son kez uzaklara götürdüğü, düşüncelerinden ayırıp karanlığa fırlattığı o anda, Susannah o muhtaç, korkunç sürtüğün hayatını nasıl da tamamen ele geçirmiş olduğunu anladı. Mia'nın bunu neden yaptığını biliyordu; bebesi içindi. Asıl soru onun, Susannah Dean'in buna niçin izin verdiğiydi. Daha önce ele geçirilmiş olduğu için miydi? Ed-die'nin eroine olduğu gibi içindeki yabancıya bağımlı olmasından mıydı?
Bunun doğru olabileceğinden korktu.
Dalgalanıp dönen karanlık. Gözlerini tekrar açtığında Discordia'nın üzerindeki vahşi ayı ve ufuktaki genişleyen kızıl ışıltıyı
{Kralın dökümhanesi)
gördü.
"Buraya!" diye bağırdı bir kadın sesi tıpkı daha önce yaptığı gibi-"Buraya, rüzgârdan uzağa!"
Susannah aşağı bakınca bacaklarının olmadığını gördü. Yine o kaba tekerlekli arabanın üzerinde oturuyordu. Aynı uzun boylu, siyah saçlı, çekici kadın ona gelmesini işaret ediyordu. Mia'ydı elbette ve tüm bunlar Susannah için ziyafet salonunun belli belirsiz, rüyamsı anılarından daha gerçek değildi.
Ama Fedic gerçekti, diye düşündü. Benim bedenim şu an Dixie Pig'in arkasındaki, insan olmayan müşteriler için dile getirilemeyecek yemeklerin hazırlandığı mutfağın gerisine doğru sürükleniyor, Mia 'nın bedeni ise orada. Cehennem Çukuru Şatosu, Mia'nın hayali mekânı, sığınağı, Dogan'u
"Yanıma gel, Orta-Dünya'lı Susannah! Kızıl Kral'ın ışıltısından uzaklaş! Rüzgârdan kaç ve bu korkuluğun kuytusuna gel!"
Susannah başını olumsuz anlamda salladı. "Ne söyleyeceksen bir an önce söyle ve işimiz bitsin, Mia. Doğurmamız gereken bir bebek var -evet, her nasılsa ikimiz birden yapacağız- ve çocuk doğduktan sonra işimiz bitecek. Hayatımı zehirledin, evet zehirledin."

Mia, ona umutsuzca, dikkatle bakıyordu. Şiş karnı şalının altından belli oluyor, siyah saçları rüzgârda dalgalanıyordu.
"Zehri alan sendin, Susannah! Yutan sendin! Evet, çocuk karnında daha açmamış bir tohumken zehri sen yuttun!"
Bu doğru muydu? Ve doğruysa, gerçekte olduğu vampir gibi Mia'yı içeri hangisi davet etmişti? Susannah mıydı, Detta mı?
Susannah ikisinin de olmadığını düşündü.
Odetta Holmes olması daha büyük ihtimaldi. Yaşlı huysuz hanımın özel tabağını asla kırmayacak olan Odetta. Çoğu pamuklu gömleği gibi bembeyaz olmasına rağmen oyuncak bebeklerini çok seven Odetta.
"Benden ne istiyorsun hiçliğin kızı Mia? Söyle de işimiz bitsin!"
"Yakında bir arada olacağız; evet, aynı lohusa yatağında gerçekten yatacağız. Senden tek isteğim, bebemle kaçmak için bir fırsat yakalarsam bana yardım etmen."
Susannah bunu bir süre düşündü. Yabani kayalıklardaki sırtlanlar güler gibi sesler çıkardı. Rüzgâr dondurucuydu, ama karnını aniden kıskacına alan sancı çok daha kötüydü. Aynı acıyı Mia'nın yüzünde de gördü ve tüm varlığının aynalara dönüşmüş gibi olduğunu tekrar düşündü. Böyle bir söz vermenin ona ne zararı olabilirdi? Muhtemelen Mia'nın aradığı fırsat eline asla geçmeyecekti ama geçerse, Mia'nın Mordred adını vermek istediği şeyin kralın adamlarının eline geçmesine göz yumacak mıydı?
"Pekâlâ," dedi. "Tamam. Elimden gelirse çocukla kaçmana yardım edeceğim."
"Herhangi bir yere!" diye sertçe fısıldadı, Mia. "Hatta..." Durdu. Yutkundu. Devam etmek için kendini zorladı. "Hatta geçiş karanlığına. Yanımda oğlumla sonsuza dek karanlıkta kalmak benim için mahkûmiyet olmaz."
Senin için olmaz belki, kardeşim, diye düşündü, Susannah ama hiçbir şey söylemedi. İşin aslı, Mia'nın takıntısından bıkmıştı.
"Özgür kalmamız için hiçbir yol yoksa," diye devam etti, Mia. "Öldür bizi."
Bulundukları yüksek yerde sırtlanların çığlığı ve rüzgârın uğultusundan başka ses olmamasına rağmen Susannah fiziksel bedeninin hâlâ hareket halinde olduğunu hissedebiliyordu. O sırada, basamaklardan aşağı taşınıyordu. İncecik bir zarın ardında gerçek dünya vardı. Mia'nın onu bu dünyaya getirmesi, özellikle de bunu doğum sancıları içindeyken yapabilmesi çok güçlü bir yaratık olduğunu gösteriyordu. Bu gücün bir şekilde kontrol edilememesi ne yazıktı.
Mia, Susannah'nın devam eden sessizliğini gönülsüzlüğüne bağlamı? olacak ki şatonun bir yay çizen surları üzerindeki yürüme yolunda hızla koşarak Susannah'nın kaba saba arabasının yanma geldi. Susannah yi omuzlarından yakalayarak sarstı.
"Evet," diye bağırdı şiddetle. "Öldür bizi! Bizim için ölüm daha iyi..." Sesi kesildi. Sonra acıklı bir ifadeyle tekrar konuştu. "En başından beri kandırıldım, değil mi?"
O an gelip çatmıştı ama Susannah ne zafer, ne sempati, ne de üzüntü hissediyordu. Başını sallamakla yetindi.
"Bebemi yemeyi mi planlıyorlar? Cesediyle o korkunç ihtiyarları mı besleyecekler?"
"Yemeyeceklerinden nerdeyse eminim," dedi, Susannah. Ama yamyamlık da söz konusu olacaktı; kalbinin fısıltıları öyle diyordu.
"Ben umurlarında bile değilim," dedi, Mia. "Sadece dadıyım, böyle demiştin, değil mi? Ama o kadarını yapmama bile izin vermeyecekler, değil mi?"
"Sanmıyorum," dedi, Susannah. "Onu altı aylığına emzirebilirsin ama o bile..." Başını iki yana salladı. Tam o sırada yeni bir sancı karın ve bacak kaslarını cama çevirdi ve dudaklarını acıyla ısırdı. "Olası görünmüyor."
"O halde öldür bizi. Yapacağını söyle Susannah, yalvarırım söyle!"
"İstediğim yaparsam sen de benim istediğimi yapacak mısın, Mia? O yalancı ağzından çıkacaklara inanabileceğimi varsayarsak elbette?"
"Fırsat olursa seni özgür bırakırım."
Susannah bunu bir süre düşündükten sonra kötü bir anlaşmanın hiç anlaşma olmamasından iyi olduğuna karar verdi. Ellerini kaldırıp omuzlarını sıkıca kavrayan elleri tuttu. "Pekâlâ. Anlaştık."
Sonra gökyüzü, arkalarındaki korkuluk ve hava önceki görüşmelerinin sonunda olduğu gibi yırtılarak ikiye ayrıldı. Susannah yırtıktan hareket eden bir koridoru görebiliyordu. Görüntü loş, bulanıktı. Yarı kapalı °lan kendi gözlerinden bakmakta olduğunu fark etti. Buldok ve Şa-n'n-Adam hâlâ onu sürüklüyordu. Onu koridorun sonundaki kapıya doğru götürüyorlardı (Roland hayatına girdiğinden beri karşısına hep bir başka kapı çıkıyordu) ve bayıldığını düşündüklerini anladı. Aslında bir bakıma öyle sayılırdı.
Sonra beyaz bacakları olan melez bedene tekrar döndü... gerçi vücudunun önceden kahverengi olan bölümlerinin ne kadarının artık beyaz olduğunu kimbilirdi? En azından o durumun sona ereceğini düşündü ve mutlu oldu. Ne kadar kuvvetli olurlarsa olsunlar o beyaz bacakları birazcık huzur için seve seve feda ederdi.
Kendi içinde bir nebze huzur için.

ON DOKUZ

"Kendine geliyor," diye homurdandı biri. Susannah konuşanın buldok suratlı olduğunu tahmin etti. Fark ettiğinden değildi: içeriden hepsi kemiğimsi kabuklu etleri kürk kaplı insanımsı sıçanlara benziyordu.
"Güzel." Konuşan, hemen arkalarından yürüyen Sayre'dı. Susannah etrafına baktı ve altı sığ adam, Şahin-Adam ve üç vampirin arasında olduğunu gördü. Sığ adamlar omuz askıları içinde tabancalar taşıyordu. Vampirlerden ikisinde, Calla'dakiler gibi arbaletler vardı. Üçüncüsüyse Kurtlar'm kullandığı, cızırdayan elektrikli kılıçlardan taşıyordu.

Ona karşı bir, diye düşündü, Susannah. İyi değil... ama daha kötü de olabilirdi.
Acaba... dedi, Mia içerilerden bir yerden.
Kapa çeneni, dedi Susannah, ona. Konuşma faslı bitti.
Yaklaştıkları kapının üzerindeki yazıyı görebiliyordu:
KUZEY MERKEZ POZİTRONİK, LTD. NEW YORK/FEDIC
MAKSİMUM GÜVENLİK SÖZLÜ GİRİŞ KODU GEREKLİ
Çok tanıdıktı ve Susannah sebebini hemen anladı. Fedic'e yaptığı kısa ziyaret sırasında buna benzer bir levha görmüştü. Gerçek Mia'nın (tarihin muhtemelen en kötü anlaşmasıyla ölümsüzlüğünden feragat eden yaratık) hapsedildiği yer olan Fedic.
Kapıya vardıklarında Sayre yanından geçip Şahin-Adam'ın önünde durdu. Kapıya doğru eğilip gırtlağından tuhaf bir kelime söyledi; Susan-nah'nın asla telaffuz edemeyeceği garip bir sözcüktü. Önemi yok, diye fısıldadı, Mia. Gerekirse ben söyleyebilirim, sana da söyleyebileceğin bir başkasını öğretebilirim. Ama şimdi... her şey için özür dilerim, Susannah. Elveda.
Fedic'teki 16. Kavis Deney İstasyonu'na giden kapı açıldı. Susannah düzensiz bir vızıltı duyuyor, ozon kokusu alıyordu. Dünyalar arasındaki bu kapı büyüyle çalışmıyordu; bu kapı eski insanların eseriydi ve bozuluyordu. Onu yapanlar büyüye inançlarını kaybetmiş, Kule'ye inanmaktan vazgeçmişti. Büyünün yerini bu vızıldayan, ölmekte olan şey almıştı. Bu aptal, ölümlü şey. Ve kapının gerisinde yataklarla dolu devasa bir oda vardı. Yüzlerce yatak.
Çocuklar üzerinde işlem yaptıkları yer burası. Onlardan Kıncılar'ın gereksinim duyduğu şeyi aldıkları yer.
O sırada yataklardan sadece biri doluydu. Ayakucunda, o korkunç sıçan kafalarından birine sahip bir kadın duruyordu. Belki de bir hemşireydi. Onun yanında bir insan vardı; Susannah, adamın vampir olduğunu sanmıyor ama emin de olamıyordu zira kapıdan görüntü, yanan bir fırının üzerinden bakıyormuş gibi dalgalıydı. Adam başını kaldırdı ve onları gördü.
"Çabuk!" diye bağırdı. "Yükünüzü hemen getirin! Onları bağlayıp işi bitirmeliyiz, aksi halde kadın ölecek! İkisi de ölecek!" Doktor (Richard P. Sayre karşısında böyle kaba ve küstahça davranabilen bir doktordan başkası olamazdı) sabırsızca yaklaşmalarını işaret ediyordu. "Onu hemen buraya getirin! Geç kaldınız, kahrolası aptallar!"
Sayre, onu kapıdan içeri kabaca itti. Susannah kafasının içinde kısa süreli bir mırıltı ve geçiş çınlamaları duydu: aşağı baktı ama çok geçti; Mia'dan ödünç aldığı bacaklar çoktan gitmişti ve Şahin-Adam ile Buldok arkasından gelip onu yakalayamadan kendini boylu boyunca yerde buldu.
Dirseklerinin üzerinde doğrulup dengesini buldu ve Tanrı bilir ne zamandır (muhtemelen taşlardan oluşan çemberde tecavüze uğradığın-dan beri) ilk kez sadece kendisine ait olduğunu duyumsadı. Mia gitmişti.
Susannah'nın ondan az önce ayrılan baş belası konuğu, biraz önceki düşüncesini çürütmek istercesine bir çığlık attı. Susannah'nın çığlığı, onunkine karıştı (acı artık sessiz kalınamayacak kadar yoğundu) ve sesleri bir an için bebeğin yakınlaşmasını kusursuz bir uyumla ilan ederek yükseldi.
"Tanrım," dedi Susannah'nın muhafızlarından biri; vampir mi sığ adamlardan biri mi olduğunu bilmiyordu. "Kulaklarımdan kan geliyor mu? Geliyormuş gibi hissediyo..."
"Onu yerden kaldır, Haber!" diye hırladı, Sayre. "Jey! Tut onu! Babalarınızın hatırı için onu yerden kaldırın!"
Buldok ve Şahin-Adam (ya da Haber ve Jey) onu hemen koltukaltla-rından kavradı ve boş yatakların önünden, doktorun beklediği yere doğru taşıdı.
Mia, Susannah'ya döndü ve bitkince, zayıfça gülümseyebildi. Yüzü terle sırılsıklam olmuş, siyah saçları kızarmış tenine yapışmıştı.
"Tanışmamız hayırlı oldu... ve kötü," diyebildi.
"Yandaki yatağı buraya itin!" diye bağırdı, doktor. "Çabuk olsun, tanrılar sizi lanetlesin! Neden bu kadar yavaşsınız?"
Haber ve Jey, onu taşımaya devam ederken Susannah'ya Dixie Pig'den oraya kadar eşlik eden sığ adamlardan ikisi en yakındaki boş yatağı Mia'nınkine doğru itti. Yatağın üzerinde, saç kurutma makinesiyle eski Flash Gordon çizgi romanlarındaki uzay başlıklarının karışımı gibi görünen tuhaf bir alet vardı. Susannah görünümüne aldırmamaya çalıştı. Beyin emen bir aletmiş gibi görünüyordu.
Bu arada sıçan kafalı hemşire hastasının ayrılmış bacaklarının arasına eğilmiş, Mia'nın üzerindeki yukarı sıyrılmış hastane önlüğünün altına bakıyordu. Tombul eliyle Mia'nın sağ dizine hafifçe vurdu ve bebek ağlamasına benzer bir ses çıkardı. Mia'yı rahatlatmaya çalıştığı belliydi ama Susannah elinde olmadan ürperdi.
"Orda boş boş dikilmeyin, ahmaklar!" diye bağırdı, doktor. Kahverengi gözlü, pembe yanaklı, siyah saçlarını geriye doğru tarayarak kafasına yapıştırmış, tıknazca bir adamdı. Saçlanndaki tarak izleri neredeyse bir ızgaranın boşlukları kadar genişti. Tüvit bir takım üzerine naylon kumaştan beyaz bir laboratuvar önlüğü giymişti. Kırmızı kravatının üzerinde bir göz deseni vardı. Susannah bunu görünce hiç şaşırmadı.
"Emir bekliyorduk," dedi, Şahin-Adam Jey. Tekdüze, insana hiç benzemeyen, tuhaf ve sıçan kafalı hemşireninki gibi nahoş ama son derece anlaşılır bir sesi vardı.
"Emrime ihtiyacınız olmamalı," diye tersledi, doktor. Ellerini tiksinti belirten bir hareketle salladı. "Anneleriniz hiç yaşayan bir çocuk doğurmadı mı?"
"Ben..." diye başladı Haber, ama doktor sözünü kesti. Hızım iyice almıştı.
"Bunu ne zamandır bekliyoruz, hıı? Bu işlemin provasını kaç kez yaptık? Bu kadar aptal ve usandıracak kadar yavaş olmak zorunda mısınız? Onu yatağa yatı..."

Sayre, Susannah'nın Roland'ın bile yapabileceğinden şüphe duyduğu bir süratle hareket etti. Buldok suratlı sığ adam Haber'ın yanında du-ruyorken aniden doktorun karşısında bitivermiş, kolunu yakalayıp geriye bükmüştü.
Doktorun yüzündeki kibirli öfke göz açıp kapayıncaya dek kayboldu ve çocuksu, tiz bir sesle haykırmaya başladı. Tükürüğü alt dudağından sarktı ve pantolonunun önü altına kaçırmasıyla koyulaştı.
lumu kırarsan isinize yaramam! Ahh, dur, ACI-YORRR!"
"Kolunu kırarsam tek yapmam gereken bu işi bitirtmesi için sokaktan bir başka hapçıyı bulup getirmek olur, sonra da onu öldürürüm, Scowther. Neden yapmayayım? Alt tarafı bir kadın doğum yapacak, bu beyin ameliyatı değil, Gan aşkına!"
Bununla birlikte tuttuğu kolu biraz indirdi. Scowther cinsel birleşmenin en yoğun anında biri gibi kıvranıyor ve soluk soluğa inliyordu.
"Ve bu iş senin katkıların olmaksızın sona erdiğinde seni onlara yem yapacağım!" Çenesiyle bir yeri gösterdi. Susannah o tarafa bakınca koridorun kapıdan Mia'nın yattığı yatağa kadar olan bölümünün Dixie Pig'de kısa bir süre için gördüğü böceklerle kaplı olduğunu gördü. Zekâ dolu, aç gözleri tombul doktora çevrilmişti. Çeneleri fıkırdıyordu.
"Ne... sai, ne yapmam gerekiyor?"
"Benden özür dile."
"Ö... özür dilerim!"
"Ve şimdi de hakaret ettiğin diğerlerinden özür dile."
"Özür dilerim baylar... çok..."
"Doktor," diye araya girdi sıçan kafalı hemşire. Konuşma sesi kalın ama anlaşılırdı. Hâlâ Mia'nın bacaklarının arasına eğilmiş halde duruyordu. "Bebeğin başı göründü!"
Sayre, Scowther'in kolunu bıraktı. "Devam edin, Dr. Scowther. Vazifenizi yapın. Çocuğu doğurtun." Sayre eğildi ve Mia'nın yanağını beklenmedik bir özenle okşadı. "Umudunu kaybetme ve mutlu ol, hanım-saı," dedi. "Bazı hayallerin hâlâ gerçekleşebilir."
Mia, ona Susannah'nın yüreğini paralayan bitkin bir minnetle baktı. Ona inanma, yalanlarının sonu yok, demek istedi ona ama aralarındaki bağlantı kopmuştu.
Mia'nınkinin yanına itilen boş yatağa bir un çuvalı gibi atıldı. Başlıklardan biri kafasına geçirilirken mücadele edemedi zira bir başka kör edici doğum sancısı elini ayağını boşaltmıştı. İki kadın yine aynı anda feryat etti.
Susannah, Sayre ve diğerlerinin mırıltısını duyabiliyordu. Arkalarında ve aşağıda bir yerlerden böceklerin nahoş tıkırtısını duyabiliyordu. Başlığın içindeki yuvarlak, metal çıkıntılar şakaklarına acıtacak kadar bastırıyordu.
Aniden hoş bir kadın sesi konuştu. "Sombra Grubu'nun bir parçası olan Kuzey Merkez Pozitronik dünyasına hoş geldiniz! 'Sombra gelişmenin asla sonlanmadığı yer!' Bağlantı için bekleyiniz."
Gürültülü bir vızıltı başladı. Önce sadece Susannah'nın kulaklarındaydı, sonra her iki taraftan yaklaşmakta olduğunu hissetti. Birbirine doğru ilerleyen bir çift parlak kurşun hayal etti.
Mia'nın çığlığını hemen yanında değil de salonun diğer ucundaymış gibi belli belirsiz duydu. "Ah hayır, yapma, çok acıtıyor!"
Sağdan gelen vızıltıyla soldan gelen, Susannah'nın beyninin merkezinde birleşti ve uzun sürmesi halinde düşünme yeteneğini kaybetmesine yol açacak keskin bir telepatik ton meydana getirdi. Korkunç bir işkenceydi, ama Susannah dudaklarını sımsıkı kapalı tuttu. Çığlık atmayacaktı. Kapalı gözkapaklarınm altından süzülen yaşları görebilirlerdi ama o bir silahşordu ve ona çığlık attıramayacaklardı.
Vızıltı, sonsuzmuş gibi gelen bir süre sonra kesildi.
Susannah bir iki dakika boyunca kafasının içindeki muhteşem sessizliğin tadını çıkardı ve sonra bir sonraki doğum sancısı bir tayfun şiddetiyle bedenini sardı. Bu acı üzerine kendini tutmayıp haykırdı. Çünkü bu bir bakıma farklıydı; bebeğin gelişiyle çığlık atmak bir şerefti.
Başını çevirince benzer bir çelik başlığın Mia'nın terli, siyah saçlarının üzerine geçirilmiş olduğunu gördü. İki başlıktan çıkan boğumlu çelik hortumlar ortada birleşiyordu. Kaçırdıkları ikizlerin üzerinde de bu aletleri kullanıyorlardı ama şimdi başka bir amaca hizmet ediyorlardı. Pey neye?
Sayre üzerine eğilip losyonunun kokusunu alabileceği kadar yaklaştı. Susannah, English Leather olduğunu tahmin etti. "Doğumun son safhasını yerine getirmek, bebeği dışarı itmek için bu fiziksel bağlantıya ihtiyacımız var," dedi. "Seni buraya, Fedic'e getirmek hayati bir önem taşıyordu." Omzunu hafifçe okşadı. "Bol şans. Artık sona iyice yaklaştık." Susannah'ya sevimli bir ifadeyle gülümsedi. Maskesi kırışarak hafifçe yukarı kalktı ve altındaki kırmızı dehşet bir anlığına görünüp kayboldu. "Ondan sonra seni öldürebiliriz."
Gülümsemesi genişledi.
"Ve sonra da yiyeceğiz, elbette. Dixie Pig'de hiçbir şey, senin gibi ukala bir sürtük bile ziyan edilmez."
Susannah cevap veremeden kafasının içindeki kadın sesi tekrar konuştu. "Lütfen isminizi yavaşça ve anlaşılır şekilde söyleyin."
"Def ol git," dedi Susannah sıkılı dişlerinin arasından.
"Def ol git veritabanımızda kayıtlı uygun isimlerden biri değil," dedi hoş kadın sesi. "Saldırganlık tespit ediyor ve az sonraki uygulamamız için şimdiden af diliyoruz."
Bir an için hiçbir şey olmadı, sonra Susannah'nın beyni daha önce hiç katlanmadığı kadar şiddetli bir acıya hedef oldu. Böyle bir acının var olabileceğini düşünemezdi. Yine de acı beynini kavururken dudaklarını sımsıkı kapattı. Şarkıyı

düşündü ve gök gürültüsüne benzeyen acıya rağmen zihninde duydu: Bitmeyen üzüntülerin... kadınıyım... Her günümde... sınandım...
Gök gürültüsü sonunda kesildi.
"Lütfen isminizi yavaşça ve anlaşılır şekilde söyleyin," dedi, kafasının içindeki hoş ses. "Aksi halde bu uygulama, şiddeti ona katlanarak tekrarlanacaktır."
Hiç gerek yok, dedi Susannah hoş sese içinden. İkna oldum.
"Suuuu-zaaaa-nahh," dedi. "Suuu-zannn-ahhh..."
Tüm dikkati ve coşkusuyla Mia'nın bebeğin başının bir kez daha göründüğü vajinasına eğilmiş olan sıçan kafalı hemşire hariç herkes durmuş, onu seyrediyordu.
"Miiii-aaaahhhh..."
"Suuuu-zaaa..."
"Miiii..."
"annn-ahhh..."
Bir sonraki sancı geldiğinde Dr. Scowther eline bir forseps aldı. Kadınların sesi birleşmiş, ne Susannah ne Mia olan ama ikisinin bir bileşimi sayılabilecek tek bir kelime söylüyor gibiydi.
"Bağlantı," dedi, hoş kadın sesi. "...kuruldu." Hafif bir tık sesi oldu. "Tekrar ediyorum, bağlantı kuruldu. İşbirliğiniz için teşekkürler."
"Bu kadar, millet," dedi, Scowther. Görünüşe bakılırsa az önce duyduğu acıyı ve dehşeti tamamen unutmuştu: sesi heyecanlıydı. Hemşireye döndü. "Ağlayabilir, Alia. Yaparsa babanın hatırı için bırak ağlasın. Ağlamazsa ağzını hemen ilaçla sil."
"Tamam, doktor." Yaratığın dudakları gerildi ve iki dizi sivri dişi ortaya çıktı. Yüzünü mü buruşturmuştu, yoksa gülümsemiş miydi?
Scowther daha önceki kibrine biraz olsun tekrar kavuşmuş gibi görünerek etrafına baktı. "Ben aksini söyleyene kadar hepiniz olduğunuz yerde kıpırdamadan duracaksınız," dedi. "Karşımıza tam olarak ne çıkacağını hiçbirimiz bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, çocuğun Kızıl Kral'a ait olduğu..."
Mia bunun üzerine bir çığlık attı. Sesi acı ve itiraz yüklüydü.
"Of seni geri zekâlı," dedi, Sayre. Bir elini kaldırıp Scowther'in suratına saçlarını havalandırıp arkasındaki beyaz duvara kan damlacıkları sıçratacak şiddette bir tokat attı.
"Hayır!" diye haykırdı, Mia. Dirsekleri üzerine doğrulmak için debelendi ama başaramayıp yatağa geri düştü. "Hayır, onu benim büyüteceği-mi söylemiştin! Ah lütfen... kısacık bir süre için bile olsa... yalvarırım..."
O sırada o ana dek çektikleri acının çok daha beteri Susannah'yı, iy kadını pençesine alarak gözlerini kör etti. Aynı anda haykırdılar. Susan-nah'nın Scowther'in it, it ŞİMDİ, diye buyurmasını duymasına gerek yoktu.
"Geliyor, doktor!" diye bağırdı hemşire huzursuzlukla karışık gergin bir sesle.
Susannah gözlerini kapattı ve ıkındı; acının karanlık bir deliğe dönerek boşalan su gibi içinden akıp çıktığım hissetti. Aynı anda ömrü boyunca hissetmediği kadar derin bir üzüntü duydu. Çünkü bebek, Mia'ya akıyordu; Susannah'nın bedenindeki yaşayan mesajın son satırları da bir şekilde nakledilmişti. Artık sona eriyordu. Bundan sonra ne olursa olsun, bu bölüm sona eriyordu ve Susannah Dean rahatlamayla pişmanlığın iç içe geçtiği, bir şarkıya benzer bir feryat kopardı.
Ve Roland'm (ve bir diğerinin, Discordia diyebilir misiniz) oğlu Mordred Deschain bu şarkının kanatlarında dünyaya geldi.

DÖRTLÜK: Commala-la-la
Geldi çocuk sonunda!
Şarkını söyle, söyle coşkuyla
Çocuk geldi sonunda.
KARŞILIK: Cornmala-iki-iki
En kötüsü geldi
Kule olduğu yerde titredi
Ah çocuk sonunda geldi-

Final: Bir Yazarın Günlüğünden Sayfalar

12 Temmuz 1977
Tanrım, tekrar Bridgton'da olmak çok güzel. Joe'nun hâlâ "Büyü-kanneköy" dediği yerde bize daima iyi davranırlar ama Owen neredeyse durmadan mızıldandı. Eve döndüğümüzden beri daha iyi. Yolda sadece bir kez, Waterville'deki Silent Woman'da yemek yemek için durduk (orada daha iyi yemekler yediğimi belirtmeliyim).
Her neyse, kendime verdiğim sözü tuttum ve eve döner dönmez şu Kara Kule hikâyesini bulabilmek için evin altını üstüne getirdim. Tam ümidi kesiyordum ki sayfaları garajın en uzak köşesinde, Tab'in eski kataloglarının bulunduğu bir kutunun altında buldum. Garajın o bölümü baharda buzların erimesiyle damlayan sular yüzünden rutubetlenmiş, bu yüzden komik mavi sayfalar küf kokuyor ama hikâye rahatlıkla okunabiliyor. Hikâyenin üzerinden bir kez geçtikten

sonra oturup konaklama yeri (Silahşor'un çocuk Jake ile karşılaştığı yer) materyaline küçük bir bölüm ekledim. Atom enerjisiyle çalışan bir su pompası koymanın eğlenceli olacağını düşündüm ve zaman kaybetmeden ekledim. Eski bir hikâye üzerinde çalışmak genellikle küflü ekmekle yapılmış bir sandviç kadar iştah açıcıdır ama bu hikâye üzerinde çalışmak bana son derece doğal geliyor... eski bir ayakkabıyı giymek gibi.
Bu hikâye tam olarak ne üzerineydi?
Hatırlayamıyorum, tek bildiğim fikrin uzun, çok uzun bir zaman önce aklıma geldiği. Kuzeyden eve dönüş yolunda bütün ailem uyuklarken David ile Ethelyn Teyze'nin evinden kaçışımızı düşündüm. Galiba Con-necticut'a dönmeye niyetliydik. Yeşkinler (yani yetişkinler) bizi yakalamıştı elbette. Bizi ceza olarak odun kesmemiz için ambara kapatmışlardı. Ceza Ayrıntısı, demişti Ören Enişte. Sanırım orada başıma korkutucu bir şey geldi ama ne olduğunu kesinlikle hatırlamıyorum; tek bildiğim, kırmızı olduğu. Ve beni ondan koruması için bir kahraman, büyülü bir silahşor yaratmam. Manyetizmayla ilgili bir şey de vardı ya da Güç Işınları ile. Bu hikâyenin başlangıcının bu olduğundan neredeyse eminim ama her şeyin bu denli belirsiz görünmesi tuhaf. Aman neyse, çocukluğunun ücra köşelerindeki tüm küçük, kötü anıları kim hatırlayabilir? Kim hatırlamak ister?
Fazla olan biten yok. Joe ve Naomi oyun bahçesinde oynuyor ve Tabby, İngiltere'ye gitme planlarını neredeyse tamamladı. Off, Silah-şor'la ilgili hikâye kafamın içinden çıkmıyor!
Sevgili Roland'ın neye ihtiyacı olduğunu söyleyeyim: birkaç arkadaşa!

19 Temmuz 1977
Bu akşam motosikletimle Yıldız Savaşları'nı görmeye gittim ve sanırım motosiklete bir süre binmeyeceğim. Bir ton böcek yuttum. Protein mi demiştiniz?
Yol boyunca Robert Browning şiirinden ilham aldığım (Sergio Le-one'nin katkısını belirtmeden olmaz elbette) Silahşor'um Roland hakkında düşündüm. El yazması bir roman, ona şüphe yok -veya bir romanın parçası- ama bölümler de tek başlarına bağımsız gibi görünüyor sanki. Ya da neredeyse öyle. Acaba onları bir dergiye satabilir miyim? Hatta belki de bu türün Kutsal Kâsesi olan and Science Fiction'a?
Belki aptalca bir fikir.
Bunun dışında All-Star maçını izlemekten başka yapacak fazla şey yok (Ulusal Lig 7, Amerika Ligi 5). Maç bitmeden dut gibi sarhoş olmuştum. Tabby'nin hiç hoşuna gitmedi...

9 Ağustos 1978
Kirby McCauley şu eski Kara Kule hikâyemin ilk bölümünü Fantasy and Science Fiction dergisine sattı! İnanamıyorum! Bu harika bir şey! Kirby, Ed Ferman'ın (oranın genel yayın yönetmeni) elimdeki KK hikâyesinin tümünü muhtemelen yayınlamak isteyeceğini söylüyor. İlk bölüme ("Siyahlı adam çölde kaçıyordu, Silahşor da peşindeydi," ve saire ve saire, falan filan, şu bu) "Silahşor" adını verecek ki bu oldukça mantıklı.
Geçen sene garajın ıslak bir köşesinde küflenmeye mahkûm olmuş eski bir hikâye için hiç fena değil. Ferman Kirby'ye Roland'da pek çok fantezi kurgu eserinde eksik olan bir "gerçeklik hissi" olduğunu söylemiş ve daha fazla macera olup olmadığını sormuş. Daha fazlası olduğundan (veya önceden olduğundan ya da olacağından... yazılmamış hikâyelerden bahsederken hangi zamanı kullanmak gerekir?) eminim ama ne olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Tek bildiğim, John "Jake" Chambers'ın hikâyeye dönmek zorunda olduğu.

Göl kıyısında yağmurlu, çamurlu bir gün. Çocuklar bugün oyun bahçesinde oynayamadı. Akşam Tab'le büyük çocukları Andy Fulcher'la bırakıp Owen'i alarak Bridgton Açık Hava Sineması'na gittik. Tabby filmin (Gece Yarısının Diğer Yüzü adında, geçen seneden bir film) berbat olduğunu düşünerek eve dönmemiz için yalvardı ama onu duymadım bile. Aklım yine Roland denen o kahrolası adamdaydı. Bu kez kaybettiği aşkıyla ilgili sorular kafamı kurcalıyordu. "Susan, penceredeki güzel kız." Bu kız kim?

9 Eylül 1978
İçinde "Silahşor" olan ekim sayısı elimde. Vay canına, gayet iyi görünüyor.
Bugün Burt Hatlen aradı. Maine Üniversitesi'nde kadrolu yazar olarak bir yıl görev yapmamdan bahsetti. Sadece Burt, benim gibi işe yaramaz bir yazarı öyle bir işte düşünecek kadar çılgın olabilir. Ama ilginç bir fikre benziyor.

29 Ekim 1979
Kahretsin, yine sarhoşum. Lanet sayfayı zor görüyorum ama yatağa girip sızmadan önce bir şey yazmam gerektiğini düşündüm. Bugün F&SF'deki Ed Ferman'dan bir mektup geldi. Kara Kule'nin ikinci bölümünü (Roland'ın çocukla karşılaştığı bölüm) "Konaklama Yeri" başlığıyla yayınlayacakmış. Hikâyenin tümünü yayınlamaya çok hevesli, ben de bu fikre olumlu bakıyorum. Keşke daha fazlası olsaydı. Bu arada düşünmem gereken Mahşer ve elbette Çağrı var. Tüm bunlar şu an benim için pek bir anlam ifade etmiyor gibi. Burada, Orrington'da olmaktan nefret ediyorum; böyle yoğun bir yolda olmaktan nefret ediyorum. Owen bugün az daha şu Cianbro kamyonlarından birinin altında kalıyordu. Ödüm patladı. Bununla birlikte bana, evin arkasındaki tuhaf, küçük, hayvan mezarlığıyla ilgili bir hikâye fikri de verdi. Tabelada HAYVAN MEZARLIĞI yazıyor, acayip, değil mi? Komik ama aynı zamanda ürkütücü. Neredeyse Dehşet Kubbesį türünde bir şey.

19 Haziran 1980
Az önce Kirby McCauley ile telefonda konuştum. Pek çok fantezi eseri yayınlayan Donald Grant onu aramış (Kirby, Don Grant'ten "Robert E. Howard'i rezil kepaze eden adam" diye bahsederek espri yapmaktan pek hoşlanır). Her neyse, Don Silahşor hikâyelerimi orijinal ismiyle, Kara Kule adı altında (Alt başlık Silahşor) yayınlamak istiyormuş. Harika, değil mi? kendi "sınırlı sayıda baskı"m. 10.000 kopya basacakmış, ayrıca imzalı ve sayılı 500 kopya daha. Kirby'ye kabul ettiğimi ve anlaşmayı yapmasını söyledim.
Her neyse, görünüşe bakılırsa öğretmenlik günlerim sona erdi ve bunu kutlamaya hazırım. Hayvan Mezarlığı taslağını çıkarıp bir göz gezdirdim. Yüce Tanrım, çok mu sert olmuş ne! Bunu yayınlamaya kalkarsam okuyucular beni büyük ihtimalle linç eder. Gün ışığını asla göremeyecek bir kitap...

27 Temmuz 1983
Publishers Weekly en son Richard Bachman kitabını incelemiş... ve ben de bir kez daha yaylım ateşine tutulmuşum, bebek. Kitabın sıkıcı olduğunu ima etmişler ama değil, dostum. Ah şey, bunu düşünmek Kuzey Windham'a gidip parti için o iki fıçı birayı almayı çok daha kolaylaştırdı. İndirimli içki satan dükkândan aldım. Sigaraya da tekrar başladım, isteyen beni mahkemeye verebilir. Kırk yaşıma bastığım gün bırakacağım, söz veriyorum.
Ah bu arada, Hayvan Mezarlığı iki ay sonra yayınlanacak. O zaman meslek hayatım gerçekten sona erecek (şaka yapıyorum... en azından şakada kalacağını umuyorum). Biraz düşündükten sonra Kara Kule'yi kitabın başındaki yazarın eserleri bölümüne ekledim. Neden yapmayayım ki, diye düşündüm. Evet, tamamen tükenmiş olduğunu biliyorum -Tanrı aşkına, zaten sadece 10.000 adet basılmıştı- ama gerçek bir kitap ve onunla gurur duyuyorum. Tabancalı Maceraperest Şövalye Roland'a tekrar döneceğimi sanmıyorum ama evet, o kitapla gurur duyuyorum.
Bira alıp gelmeyi akıl ettiğim iyi oldu.

21 Şubat 1984
Bu öğleden sonra Doubleday'deki Sam Vaughn'dan çılgınca bir telefon aldım (hatırlarsın, Hayvan Mezarlığı'nın editörü). Bazı hayranların Ka-ra Kule'yi istediğini ve alamadıkları için isyan ettiklerini biliyordum zira ben de o konuda mektuplar alıyorum. Ama Sam üç BİNDEN FAZLA mektup aldıklarını söyledi! Neden mi? Kara Kule'yi Hayvan Mezarlığı'nın başındaki yazarın eserleri bölümüne ekleyecek kadar aptal olduğum için! Galiba Sam bana kızdı, bence haksız da değil. Okuyucuların isteyip alamayacağı bir kitabı o listeye koymanın aç bir köpeğe koca bir et parçası uzattıktan sonra, "Hayır, yiyemezsin, ha ha ha," diyerek geri çekmeye benzediğini söylüyor. Öte yandan, Tanrı ve İsa Adam, insanlar fazlasıyla şımarık! Dünyanın herhangi bir yerinde istedikleri bir kitap varsa, onu almaya hakları olduğunu varsayıyorlar. Aslında bu, ortaçağda yaşayıp kitapların var olduklarını sadece (belki) duymuş ama gerçek bir kitabı hiç görmemiş insanlar için inanılmaz bir haber olurdu; o günlerde kâğıt çok değerliydi (olur da yazmaya başlarsam bu, bir sonraki "Silahşor/Kara Kule" kitabı için iyi bir malzeme olabilir) ve kitaplar hayatları pahasına korudukları hazinelerdi. Ekmeğimi hikâyeler yazarak kazanmayı çok seviyorum, ama bu işin hiç kötü tarafı olmadığını söyleyenler saçmalıyor. Bir gün, psikopat bir nadir kitap koleksiyoncusu ile ilgili bir roman yazacağım! (Şaka)
Bu arada bugün Owen'in doğum günüydü. Yedi yaşına bastı! Akıl ve mantık yaşı! En küçük oğlumun yedi, tatlı bir genç hanım olan kızımın ise on üçünde olduğuna inanamıyorum.

14 Ağustos 1984 (New York)
NAL'den Elaine Koster ve menajerim sevgili Kirboo ile yaptığım görüşmeden az önce döndüm. İkisi de Silahşor'un ticari ölçülerde karton kapaklı kitap halinde basılması için ısrar etti ama yanaşmadım. Belki bir gün. Ama hikâye üzerinde çalışmaya dönmediğim sürece o kadar eksik bir öykünün çok sayıda okuyucuya ulaşmasını istemiyorum. Ve muhtemelen hiçbir zaman dönmeyeceğim. Bu arada aklımda, aslında dünyadaki en korkunç canavar olan bir palyaço hakkında uzun bir roman fikri var. Fena fikir değil; palyaçolar korkunçtur. En azından benim gözümde. (Palyaçolar ve tavuklar.)

18 Kasım 1984
Dün gece, O'daki yaratıcılık tıkanmasını çözebilecek bir rüya gördüm. Diyelim ki dünyayı (hatta belki çok sayıda dünyayı) yerinde tutan bir tür Işın var? Ve Işın'ın enerji kaynağı da bir kaplumbağanın kabuğunun üzerinde duruyor? Bu kısmı kitabın zirve noktası yapabilirim. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum ama bir yerlerde, Hint mitolojisinde hepimizi üzerinde taşıyan bir kaplumbağa olduğunu ve Gan'a, yaratıcı ilahi güce hizmet ettiğini okumuştum. Ayrıca bir kadının ünlü bir bilim adamına, "Bu evrim teorisi saçmalık. Evreni bir kaplumbağanın taşıdığını herkes bilir," dediği bir anekdot hatırlıyorum. Bilim adamı (keşke adını ha-tırlayabilseydim ama maalesef hatırlamıyorum) kadına şöyle cevap verir, "Olabilir, hanımefendi. Ama kaplumbağayı ne taşıyor?" Kadın kibirle bir kahkaha atar. "Ah, beni kandıramazsınız! Kaplumbağalar aşağıya kadar iner."
Ha! Aldın mı cevabını bilimin mantık hizmetkârı!
Her neyse, yatağımın başucuna boş bir defter koydum. Uyandığımda rüyalarımı ve içlerindeki ilginç öğeleri yazıyorum. Bu sabah uyandığımda kaplumbağayı unutma! Yazdım. Ve bir de şunu: Dev gövdeli KAPLUMBAĞAYA

bakın! Kabuğunda dünyayı taşır. Aklı yavaş ama niyeti iyidir: hepimizi zihninde barındırır. Tamam, şiir olarak muhteşem değil ama bunu yazdığı sırada zihninin dörtte üçü uykuda olan biri için olağanüstü sayılır!
Tabby yine içki konusunu gündeme getirdi. Galiba haklı ama...

10 Haziran 1986 (Lovell/Turtleback Yolu)
Bu evi aldığımıza çok memnunum! Masraflar önce gözümü korkutmuştu ama en iyi işlerimi burada çıkardım. Ve -korkutucu ama doğru-Kara Kule hikâyesi üzerinde tekrar çalışmaya başlamaya niyetliyim. Aslında bu hikâyeye hiçbir zaman dönmeyeceğimi düşünüyordum ama dün akşam bira almak için Center General'a giderken Roland'ın sesini duyar gibi oldum. "Pek çok dünya ve birçok hikâye var ama fazla zaman yok," diyordu.
Böylece dönüp eve geldim. En son ne zaman bütün bir geceyi ayık geçirdiğimi hatırlamıyorum ama bu, o nadir gecelerden biri. Becerilmiş olmamak kendimi becerilmiş gibi hissetmeme yol açıyor. Bu oldukça üzücü sanırım.

13 Haziran 1986
Gece yarısı akşamdan kalma ve işemeye ihtiyaç duyar halde uyandım. Klozetin önünde ayakta dururken Gilead'h Roland'ı neredeyse gördüm. Bana ıstanavarlarla başlamamı söyledi. Öyle yapacağım.
Ne olduklarını biliyorum.

15 Haziran 1986
Bugün yeni kitaba başladım. Yaşlı, uzun, çirkin hakkında yine yazdığıma inanamıyorum ama doğru bir iş yaptığım hissi ilk sayfadan itibaren içime yerleşti. Hatta ilk kelimeden itibaren. Yapısal açıdan neredeyse klasik masallar gibi olmasına karar verdim: Roland Batı Denizi'nin kıyısında yürür, her adımda kendini daha hasta hissetmektedir ve sonra karşısında dünyamıza açılan bir dizi kapı bulur. Her bir kapıdan yeni bir karakter çekecek. İlki, Eddie Dean adında bir eroinman olacak...

16 Temmuz 1986
Buna inanamıyorum. Tam önümde, masanın üzerinde el yazmasının tamamı durduğu için inanmak zorundayım ama yine de inanamıyorum. Geçen ay !!3QOÜ SAYFA yazdım ve kopya öylesine temiz ki neredeyse gıcırdayacak. Kendimi daha önce hiç kitaplarındaki her bir olayı, her gelişmeyi dikkatle planladığını söyleyip tüm krediyi üzerlerine alabilen yazarlardan biri gibi hissetmedim, ama daha önce hiçbir kitap bunun gibi içimden taşarcasına akmamıştı. İlk günden hayatımı ele geçirdiği söylenebilir. Ve biliyor musun, diğer yazdıklarımın pek çoğu (özellikle O) sanki bu hikâyeye hazırlık için yazılmış kitaplar. Daha önce hiç on beş yıldır yatan bir projeyi tekrar elime almamıştım, orası muhakkak! Yani, Ed Ferman'ın F&SF'de yayınladığı hikâyeler üzerine az da olsa çalıştım, Don Grant Si-lahşor'u yayınladığında biraz daha fazlasını da yaptım elbette ama hiçbir zaman üzerlerinde şimdi olduğu gibi çalışmadım. Rüyalarım bile bu hikâyeyle ilgili. İçmeyi bırakmayı dilediğim günler oluyor ama bir şey söyleyeyim mi; bırakmaya neredeyse korkuyorum. İlhamın içki şişesinden dökül-mediğini biliyorum ama bir şey var...
Korkuyorum, tamam mı? İçimde bir his bir şeyin -Bir Şeyin- bu kitabı bitirmemi istemediğini söylüyor. Hatta başlamamı bile istemediğini. Bunun çılgınca olduğunu biliyorum ("Stephen King romanlarından çıkmış gibi," ha ha) ama aynı zamanda çok da gerçekmiş gibi geliyor. Bu günlüğü kimsenin okumaması muhtemelen iyi bir şey; okusalardı beni dört duvar arasına kapatırlardı.
Ona Üç'ün Çekilişi adını vereceğim. Sanırım.

19 Evlül 1986
Bitti. Üç'ün Çekilişi bitti. Kutlamak için sarhoş oldum. Ve uçuşa da geçtim. Bundan sonra ne var? Şey, O bir ay kadar sonra piyasaya çıkacak ve iki gün sonra otuz dokuz olacağım. İnanamıyorum yahu. Çocukların daha birer bebek olduğu Bridgton'daki günler sanki bir hafta öncesiydi. Ah, kahretsin. Gitme zamanı. Yoksa yazar muslukları açacak.

19 Haziran 1987
Bugün Donald Grant'ten Üç'ün Çekilişi'nin ilk yazar kopyasını aldım. Güzel bir paket. Ayrıca NAL'e her iki Kara Kule kitabını da karton kapaklı olarak yayınlaması için izin vermeye karar verdim; insanlar istediklerini alsın. Neden olmasın?
Elbette kutlamak için sarhoş oldum... gerçi bugünlerde kimin bir mazerete ihtiyacı oluyor ki?
Güzel bir kitap ama pek çok yönden kahrolası şeyi ben yazmamışım gibi, bir bebeğin göbek bağı gibi içimden çıkıvermiş görünüyor. Söylemeye çalıştığım şey şu; rüzgâr esiyor, beşik sallanıyor ve bazen bunların hiçbiri bana ait değilmiş, Roland'ın kahrolası sekreterinden başka bir şey değilmişim gibi hissediyorum. Bunun aptalca olduğunu biliyorum ama bir parçam buna inanıyor. Ama belki Roland'ın da bir patronu var. Ka mı?
Hayatıma şöyle bir baktığımda bazen gerçekten bunalıma giriyorum: içki, uyuşturucu, sigara. Neredeyse kendimi öldürmeye çalışıyormuşum gibi. Ya da başka bir şey beni öldürmeye çalışıyormuş gibi...

19 Ekim 1987

Bu gece Lovell'dayım, Turtleback Yolu'ndaki evde. Hayat tarzım üzerinde düşünmek için buraya geldim. Bir şeylerin değişmesi gerekiyor aksi halde kestirmeden gidip beynimi havaya uçursam daha iyi olacak.
Bir şeyler değişmeli.
Kuzey Conway (N.H.) Mountain Ear 'dan kesilmiş olan aşağıdaki kupür yazarın günlüğüne, 12 Nisan 1988 tarihli sayfaya yapıştırılmış:
YEREL SOSYOLOG, "GAİPTEN-GELENLER" MASALLARINI
REDDEDİYOR
LOGAN MERRILL
White Mountains, en az on yıldır uzaydan gelen yaratıklar, zaman yolcuları ve hatta "başka boyutlardan ziyaretçiler" olabilecekleri iddia edilen "Gaipten-Gelenler" öyküleriyle çalkalanıyor. Emsal Gruplar ve Efsane-Yaratma adlı kitabın yazarı ve yerel sosyolog Henry K. Verdon, dün akşam Kuzey Conway Halk Kütüpha-nesi'ndeki neşeli konferansta efsanelerin yaratılması ve büyümesi konusunda en iyi örneğin Gaipten-Gelenler fenomeni olduğunu belirtti. Verdon, "Gaipten-Gelenler"in muhtemelen Maine ve New Hampshire arasındaki sınır kasabalarında yaşayan gençler tarafından uydurulduğunu söyledi. Ayrıca Kanada'dan gelerek kuzey sınırını geçen ve sonra New England eyaletlerine giden yasadışı yabancıların da bu her geçen gün yaygınlaşan efsaneyi alevlendirmekte önemli rol oynadığını iddia etti.
"Sanırım Noel Baba'nın, Diş Perisi'nin ve Gaipten-Gelenler'in gerçekte var olmadığını hepimiz biliyoruz," dedi Profesör Verdon. "Ama yine de bu hikâyeler
(Devamı sayfa 8'de)
Haberin geri kalanı yok. King'in bu haberi günlüğüne niçin eklediğine dair herhangi bir açıklama da yok.

19 Haziran 1989
Az önce Alkolikler Derneği'nin birinci yıldönümü partisinden döndüm. İçki ve uyuşturucu olmaksızın geçirilen koca bir yıl! İnanmakta güçlük çekiyorum. Hiç pişman değilim; ayılmak hiç şüphesiz hayatımı (ve muhtemelen evliliğimi) kurtardı ama keşke sonrasında hikâye yazmak bu kadar zor olmasaydı. "Program"dakiler üzerine gitmememi, zamanla eskisi gibi olacağını söylüyor ama bir başka ses (bence bu Kaplumbağanın Sesi) bana zamanın azaldığını, acele etmemi, yazmamı ve aletlerimi bilememi söylüyor. Ama ne için? Kara Kule için elbette ve bunun tek sebebi Üç'ün Çekilişi'ni okuyup sonrasında neler olacağını merak eden okuyuculardan gelen ve gelmeye devam eden mektuplar değil. İçimde bir şey hikâyeyi yazmaya devam etmemi istiyor, ama nasıl döneceğimi biliyorsam kahrolayım.

12 Temmuz 1989
Lovell'daki kitap raflarında bazı muhteşem hazineler var. Bu sabah okuyacak bir şeyler ararken ne buldum biliyor musun? Richard Adams'ın eseri Shardik. Tavşanlar üzerine olan değil, dev bir mitolojik ayıyla ilgili olan hikâye. Sanırım kitabı tekrar okuyacağım.
Ve hâlâ dişe dokunur bir şey yazamıyorum...

21 Evlül 1989
Tamam, bu biraz tuhaf, o yüzden hazırla kendini.
Saat sabah on civan, yazarken (daha doğrusu kelime işlemciye gözlerimi dikip buz gibi bir kutu Bud düşlerken) kapı çaldı. Bangor Çiçek Evi'nden bir adamdı ve kucağında bir düzine gül vardı. Güller Tab'e değil, bana gönderilmişti. Kartın üzerinde Mansfieldlar Doğum Gününü Kutlar!-Dave. Sandy ve Megan yazıyordu.
Bugün kırk iki olduğum aklımdan tamamen çıkmış. Neyse, güllerden birini çekip aldım ve içinde adeta kayboldum. Kulağa tuhaf geliyor ama inan ki öyle oldu. Tatlı bir mırıltı duyuyor ve gülün kıvrımları boyunca kayboluyor, kayboluyor, birer gölcük kadar büyük görünen çiy damlalannda yüzüyor gibiydim. Ve tüm bu zaman boyunca o mırıltı yükseldi, daha da tatlılaştı ve gül... şey, daha da gülleşti. İlk Kara Kule hikâyesindeki Jake'i, Eddie Dean'i ve bir kitap dükkânını düşünmeye başladım. İsmini bile hatırlıyorum: Manhattan Zihin Lokantası.
Sonra bom! Omzumda bir el hissettim, döndüm ve Tabby'yi gördüm. Güllerin kimden geldiğini soruyordu. Ayrıca uyuyakalıp kalmadığımı merak ediyordu. Hayır dedim ama mutfakta gerçekten de bir anlamda uyuyakalmıştım. Nasıldı, biliyor musun? Silahşor'daki Konaklama Yeri sahnesinde Roland'ın Jake'i bir kurşunla hipnotize etmesi gibiydi. Ben hipnotize edi-lememem. Küçük bir çocukken bir adam beni Topsham Fuarı'nda sahneye çıkarıp hipnotize etmeye çalışmış ama yapamamıştı. Ağabeyim Dave'in hayal kırıklığına uğradığını hatırlıyorum. Tavuk gibi gıdaklamamı istiyordu.
Her neyse, sanırım Kara Kule üzerinde çalışmaya dönmek istiyorum. O kadar karmaşık bir işe soyunmaya hazır olup olmadığımı bilmiyorum -son birkaç yıldaki başarısızlıklarımdan sonra şüpheliyim diyelim- ama yine de bir denemek istiyorum. O kurgu karakterlerin beni çağırdığını duyabiliyorum. Kimbilir? Bu seferkinin içinde Richard Adams'm romanındaki Shardik gibi dev bir ayı bile olabilir!

7 Ekim 1989
Bir sonraki Kara Kule kitabına bugün başladım ve -Üç'ün Çekilişi'nde olduğu gibi- ilk seansı ne demeye bu kadar beklediğimi düşünerek bitirdim. Roland, Eddie ve Susannah'yla olmak soğuk bir bardak su içmeye benziyor. Ya da uzun süren ayrılıktan sonra eski dostları görmek gibi. Ve yine kendimi bir hikâye yazıyormuş gibi değil, kelimelerin

aktığı bir tür oluk tedarik etmiş gibi hissediyorum. Ve biliyor musun? Benim için hava hoş. Bu sabah kelime işlemcinin başında dört saat boyunca oturdum ve zihin açıcı bir ilaç almayı bir kez bile düşünmedim. Sanırım buna Çorak Topraklar adını vereceğim.

9 Ekim 1989
Hayır... Çorak Topraklar. T. S. Eliot şiirinde olduğu gibi 2 kelime (sanırım onunki "Çorak Ülke"ydi).

19 Ocak 1990
Çorak Topraklar'ı bugün beş saatlik bir maraton çalışmayla bitirdim. İnsanlar sonundan nefret edecek; bilmece yarışması sonuçlanmadan bitiyor. Hikâyenin biraz daha devam edeceğini düşünmüştüm ama elimde değil. Bir sesin kafamın içinde net bir şekilde konuştuğunu duydum (her zamanki gibi Roland'ın sesine benziyordu); "Şimdilik işin bitti... defterini kapat, Kalemşor," dedi.
Hikâye, belirsiz sonu bir yana bana oldukça iyi görünüyor ama her zamanki gibi diğer yazdıklarıma pek benzemiyor. El yazması tuğla gibi, 800 sayfadan fazla ve söz konusu tuğlayı üç aydan biraz fazla bir süre içinde yazdım.
İ-na-nıl-maz.
Ve yine neredeyse hiç düzeltme veya baştan yazma söz konusu değil. Birkaç devamlılık tutarsızlığı var ama kitabın uzunluğu göz önüne alındığında bu kadar az oluşu bir mucize. Bir başka inanılmaz olan ise ne zaman bir tür ilhama ihtiyaç duysam doğru kitabın adeta uçup ellerime düşmesi. Charles Palliser'ın 17. yüzyılın homurtuya benzer argosundan muhteşem örneklerin bulunduğu The Quincunx'i gibi. Bu argo Bıçakçı' nın ağzına çok yakıştı; en azından ben öyle düşünüyorum. Ve Jake'i hikâyeye o şekilde geri döndürmek ne harikaydı!
Beni endişelendiren tek konu, Susannah Dean'e (eskiden Det-ta/Odetta olan) ne olacağı. Hamile ve babanın kim veya ne olduğu düşüncesi beni korkutuyor. Bir iblis mi? Tam olarak öyle olduğunu sanmıyorum. Belki bu konuyla serinin birkaç kitabı boyunca ilgilenmek zorunda kalmam. Her ne olursa olsun tecrübelerim bana şöyle diyor; uzun bir kitapta bir kadın hamile kaldığında ve babayı kimse bilmediğinde o hikâye baş aşağı gidiyor demektir. Neden bilmiyorum ama hamilelik, olay örgüsünü kuvvetlendirmede berbat bir unsur!
Ah neyse, belki fark etmiyordur. Şu an Roland ve ka-tet'inden usanmış durumdayım. Hayranlar Lud'dan ayrılan trende gelen beklenmedik son yüzünden isyan edecek ama onlara geri dönmeden önce epeyce bir süre geçeceğini düşünüyorum. Bu söylediğimi bir kenara yaz.
Yine de kitabı yazdığıma memnunum ve sonu bana çok yerinde görünüyor. Coruak Topraklar pek çok yönden "kurgu hayatımın" zirve nok-tasıymış gibi geliyor.
Hatta belki Mahşer'den bile iyi.

27 Kasım 1991
Çorak Topraklar'm sonu yüzünden hayranların isyan edeceğini söylediğimi hatırlıyorsun, değil mi? Şuna bir bak! Lawrence, Kansas'tan yazan John T. Spier'ın mektubu:

16 Kasım 91
Sevgili Bay King,
Yoksa sadede gelip "Sevgili Sersem Herif diye mi başlasay-dım?
Son SİLAHŞOR kitabınız Çorak Topraklar'm Donald Grant Baskısı için onca para verdiğime inanamıyorum! Paramın karşılığında aldığım şeye bakın! Hiç olmazsa kitabın adı doğruymuş, gerçekten "İSRAF."'.
Beni yanlış anlamayın, hikâye fena değildi, hatta muhteşemdi ama nasıl öyle bir yerde bitirebildiniz? Bir son olduğu da söylenemez zaten. Sanki yorulmuş ve, "Aman, ne olacak yani, bir son yazmak için beynimi zorlamama gerek yok, kitaplarımı alan enayiler her şeye razı zaten," demişsiniz.
Kitabı geri gönderecektim ama resimleri (özellikle Oy'u) beğendiğim için saklayacağım. Ama hikâye okuyucuyu kazıklıyor.
KAZIKLANMA hissini bilir misiniz. Bay King? Dönüp kıçınıza bakın, anlarsınız.
İçten eleştirilerimle,
John T. Spier Lawrence, Kansas

23 Mart 1992
Bu, bir yönden kendimi çok daha kötü hissetmeme sebep oluyor.
Stowe, Vermont'tanyazan Bayan Coretta Vele'ın mektubu:

6 Mart 1992
Sayın Stephen King,
Bu mektubun size ulaşıp ulaşmayacağını bilmiyorum ama umarım elinize ulaşır. Kitaplarınızın çoğunu okudum ve hepsini de çok sevdim. "Kardeş eyalet" Vermont'tan, 76 yaşında genç bir "büyükanne"yim ve özellikle Kara Kule öykülerinizi çok seviyorum. Şey, mektubu yazma sebebime geleyim. Geçen hafta Mass Gene-ral'de bir Onkolog ekibini görmeye gittim ve bana beynimdeki tümörün habis gibi göründüğünü söylediler (daha önce, "Tasalanma

Coretta, iyi huylu," demişlerdi). Ne gerekiyorsa onu yapmak zorunda olduğunuzu biliyorum. Bay King, "ilham perinizi izlemelisiniz" ama bu yılın 4 Temmuz'unu görürsem şanslı olacağımı söylüyorlar. Galiba sevgili Kara Kule serisinden okuyabileceğim son kitap bu. Acaba Kara Kule'nin nasıl sonlanacağını ya da en azından Roland ve "Ka-Tet'inin Kara Kule"ye varıp varmayacağını söyleyebilir misiniz? Varırlarsa orada ne bulacaklar? Hiç kimseye söylemeyeceğime söz veriyorum. Ölmekte olan bir kadını çok mutlu edeceksiniz.
Saygılarımla,
Coretta Vele Stowe, Vt.
Çorak Topraklar'ı nasıl öyle kaygısızca bitirdiğimi hatırladıkça kendimi bok gibi hissediyorum. Coretta Vele'ın mektubuna cevap vermem gerek ama ne yazacağımı bilmiyorum. Roland'ın hikâyesinin nasıl bittiğine dair ondan fazla fikrim olmadığını söylersem bana inanır mı? Pek sanmıyorum ama Jake'in son kompozisyonunda söylediği gibi, "gerçek bu." O kahrolası Kule'nin içinde ne olduğuna dair... şey, Oy'dan fazla fikrim yok! Parmak uçlarımdan çıkıp yeni Macintosh bilgisayarımın ekranında belirene dek güllerle dolu bir tarla içinde olduğunu bile bilmiyordum! Coretta buna kanar mı? Ona, "Dinle, Cory: Rüzgâr eser, hikâye sürer. Sonra rüzgâr aniden kesilir ve benim de senin gibi beklemekten başka çarem kalmaz," desem ne yapar?
Eleştirmenlerin en zekisinden zihni en yavaş çalışan okuyucuya kadar hepsi kontrolün bende olduğunu sanıyor. Ve bu çok komik.
Çünkü bende değil.

22 Evlül 1992
Çorak Topraklar'm Grant baskısı tükendi ve karton kapaklı baskısı da gayet iyi gidiyor. Mutlu olmalıyım ve sanırım öyleyim de ama belirsiz son yüzünden hâlâ tonlarca mektup alıyorum. Üç ana kategoriye ayrılıyorlar: Öfkelenenler, bir sonraki kitabın ne zaman çıkacağını merak edenler ve bir sonraki kitabın ne zaman çıkacağını merak eden öfkeli insanlar.
Ama tıkanmış durumdayım. O yönden esen rüzgâr durdu. En azından şu an için esmiyor.
Bu arada, tefeci dükkânından bir resim alıp sonra bir şekilde içine düşen bir kadınla ilgili roman fikrim var. Hey, belki de Orta-Dünya'ya düşer ve Roland'la karşılaşır!

9 Temmuz 1994
Tabby ile içmeyi bıraktığımdan beri pek kavga etmiyoruz ama bu sabah birbirimize girdik. Elbette Lovell'daki evdeyiz. Sabah yürüyüşüme çıkmaya hazırlanıyordum ki bugünkü Lewiston Sun'dan bir haber gösterdi. Stoneham'dan Charles "Chip" McCausland adında biri 7. Karayolu üzerinde yürürken bir araç ona çarpıp kaçmış ve adam ölmüş. Ben de o yolda yürüyorum. Tabby beni Turtleback Yolu'ndan ayrılmamaya ben de onu 7. Karayolu'nda yürümeye (Tanrı şahidim olsun, zaten asfaltta bir kilometre bile yürümüyorum) herkes kadar hakkım olduğuna ikna etmeye çalıştım ve sonra tartışma büyüdü. Sonunda benden hiç olmazsa görüşün çok kısıtlı olduğu ve bir aracın yoldan çıkması durumunda kaçacak yerin bulunmadığı Slab City Hill'de yürümememi istedi. Ona bunu bir düşüneceğimi söyledim (konuşmaya devam edersek evden çıkmam öğleyi bulacaktı) ama korkunun hayatımı yönlendirmesine izin verirsem ne olayım. Ayrıca, şu Stonehamlı zavallı adam, yürürken bana bir arabanın çarpması ihtimalini milyonda bire düşürmüş gibi görünüyor. Bunu Tabby'ye söyleyince, "Böyle başarılı bir yazar olma ihtimalin çok daha düşüktü. Bunu kendin söylemiştin," dedi.
Maalesef buna verebileceğim bir cevap yoktu.

19 Haziran 1995 (Bangor^
Tabby ile az önce en küçük çocuğumuzun (ve yüz kadar sınıf arkadaşının) sonunda diploma aldığı Bangor Tiyatro Salonu'ndan döndük. Artık resmen bir lise mezunu. Bangor Lisesi'ni ardında bıraktı. Sonbaharda üniversiteye başlayacak ve Tab ile çok yaygın olan Boş Yuva Sendro-mu'nu yaşayacağız. Herkes göz açıp kapayıncaya kadar geçeceğini söyler, siz de yaa, evet evet dersiniz... ve gerçekten öyle olur.
Kahretsin, üzgünüm.
Kendimi kaybolmuş hissediyorum. Her şey ne için zaten? (Bunların anlamı ne Alfie, ha-ha?) Beşikten mezara dek süren bu mücadele? "Yolun sonundaki açıklık" mı? Tanrım, bu insafsızca.
Bu öğleden sonra Lovell'a, Turtleback Yolu'ndaki eve gideceğiz... Owen birkaç gün içinde yanımıza geleceğini söylüyor. Tabby göl kenarında yazmak istediğimi biliyor ve bazen sezgileri öyle kuvvetli oluyor ki ür-küyorum. Mezuniyet töreninden dönerken bana rüzgârın tekrar esip esmediğini sordu.
İşin aslı, esiyor; hem de bu kez şiddeti artıp fırtınaya döndü. KK serisinin bir sonraki kitabına başlamak için sabırsızlanıyorum. Bilmece yarışmasında ne olduğunu öğrenme vakti geldi (Eddie'nin Blaine'i bilgisayar mantığını "aptal sorularla" -soğuk bilmecelerle- alt ederek yendiğini birkaç aydır biliyorum) ama bu kez anlatacağım ana hikâyenin bu olduğunu sanmıyorum. Roland'ın ilk aşkı Susan hakkında yazmak ve "kovboy aşklarını" Orta-Dünya'nın Mejis adındaki (Meksika gibi) hayali bir bölümünde yaşamalarını istiyorum.
Atı eyerleyip Vahşi Grup ile bir başka yolculuğa çıkma zamanı geldi.
Bu arada diğer çocuklar iyi. Sadece Naomi bir tür alerjik tepki gösterdi... belki kabuklu deniz hayvanlarına alerjisi vardır.

19 Temmuz 1995 (Turtleback Yolu, Lovell)
Kendimi, Orta-Dünya'ya yaptığım diğer keşif gezilerinde olduğu gibi son bir ayı jet yakıtlı bir roket-kızak üzerinde geçirmiş gibi hissediyorum. Sanrılar yaratan mutluluk gazıyla kafayı bulmuş gibi. Bu kitabın içine girmenin daha zor olacağını sanmıştım, hem de çok daha zor ama yine bir çift eski ayakkabıyı ya da üç dört yıl önce New York'taki Bally'den aldığım ve bir türlü vazgeçemediğim Western tarzı kısa çizmeleri giyiyormuş-çasına kolay oldu.
Daha şimdiden 200 sayfa yazdım ve Roland ile arkadaşlarının sü-per-gripten arta kalanları incelediğini, Randall Flagg ve Abagail Ana'nın kanıtlarını fark ettiklerini görmek beni çok memnun etti.
Bence Flagg'in Roland'm eski düşmanı Walter olduğu ortaya çıkabilir. Gerçek adı Walter o'Dim ve başlangıçta sadece taşralı bir çocuktu. Bir açıdan son derece mantıklı geliyor. Artık yazmış olduğum her hikâyenin az veya çok, bu öyküyle bağlantılı olduğunu anlıyorum. Ve biliyor musun, bunu hiç dert etmiyorum. Sadece bu hikâye yazarken kendimi yuvaya dönmüş gibi hissettiriyor.
Peki neden aynı zamanda bir tehlike hissi veriyor? Niçin bu tuhaf Westernler üzerinde çalışırken kendimi kalp krizi geçirip masamın üzerine yığılmış halde bulunacağımdan (veya Harley'imle muhtemelen 7. Karayolu üzerinde ölümcül bir kaza yapacağımdan) emin hissediyorum? Sanırım bunun sebebi, seriyi tamamlamamı çok fazla insanın bekliyor oluşu. Ve bitirmeyi istiyorum! Tanrım, evet! Elimden gelirse dosyamda ne Canterbury Hikâyeleri ne de Edwin Drood Esrarı olacak, çok teşekkürler. Ama yine de daima etrafımda anti-yaratıcı bir güç varmış gibi hissediyorum; ve bu hikâye üzerinde çalışırken daha görünür olduğumu.
Neyse, bu kadar yürek çarpıntısı yeter. Yürüyüşe çıkıyorum.

2 Evlül 1995
Kitabın beş hafta sonra bitmesini bekliyorum. Bu seferki daha zorluydu ama muhteşem zenginlikte ayrıntılarla geliyor. Geçen akşam Kuro-sawa'nm Yedi Samuray'ını izledim ve altıncı bölüm için iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. Uç-Dünya'nm Kurt Adamları (ya da buna benzer bir şey). Yol kenarındaki film kiralayan küçük dükkânlara ellerinde Kurosawa filminin Amerikan versiyonu olan Muhteşem Yedili'nin olup olmadığını sorsam iyi olacak.
Yol kenarından bahsetmişken, bugün 7. Karayolu'nun son bölümünde, nispeten daha güvenli olan Turtleback Yolu'na girmeden önce minibüs kullanan bir adamdan (sarhoş olduğu belliydi, minibüs yolda yalpalıyordu) kaçmak için az kalsın hendeğe atlamak zorunda kalıyordum. Bundan Tabby'ye bahsetmesem iyi olur yoksa ortalığı ayağa kaldırır. Neyse, "yaya korkusu"ndan payıma düşeni aldım. Olayın başıma yolun Slab City Hill bölümünde gelmemesine memnunum.

19 Ekim 1995
Tahminimden uzun sürdü ama Büyücü ve Cam Küre bu gece bitti...

19 Ağustos 1997
Tabby ile az önce Joe ve tatlı eşine güle güle dedik. New York'a dönüyorlar. Onlara Büyücü ve Cam Küre'nin birer kopyasını verebildiğim için mutluyum. Bitmiş kitapların ilk bölümü bugün geldi. Yeni bir kitaptan daha iyi görünüp kokan bir şey var mıdır? Özellikle de kapağında isminiz varsa? Dünyanın en harika mesleğine sahibim; gerçek insanlar hayallerimin ürünü için bana gerçek paralar ödüyor. Hayal dünyamdakiler arasında bana en gerçek gelenlerin Roland ve ka-tet'i olduğunu belirtmeliyim.
Sanırım SOlar (Sadık Okuyucu) bu seferkine bayılacak ve bunun tek sebebi, Mono Blaine ile yapılan bilmece yarışmasının bir sonuca bağlanması değil. Acaba beyninde tümör olan Vermont'lu büyükanne hâlâ yaşıyor mu? Sanırım yaşamıyordur ama hayatta olsaydı ona bir kopya göndermek beni çok mutlu ederdi...

6 Temmuz 1998
Bu akşam Tabby, Owen ve Joe ile Oxford'a, Armageddon'u seyretmeye gittik. Filmi beklediğimden çok beğendim, sanırım bunun bir sebebi ailemle birlikte olmamdı. Film, özel efektlerle desteklenmiş bir kıyamet filmi. Kara Kule'yi ve Kızıl Kral'ı düşünmeme yol açtı. Pek şaşırtıcı sayılmaz aslında.
Bu sabah bir süre Vietnam hikâyem üzerinde çalıştım. El yazısından PowerBook'a geçtim, yani sanırım bu projeyi ciddiye alıyorum. Sully John'un tekrar ortaya çıkış şeklini sevdim. Soru: Roland Deschain ve dostları Bobby Garfield'ın arkadaşı Ted Brautigan ile hiç tanışacak mı? Ve yaşlı Tedster'ın peşindeki şu sığ adamlar da kim? Yaptığım işlerin sonunda Orta-Dünya ve Uç-Dünya'ya ulaşan bir oluk olduğu hissi giderek kuvvetleniyor.
Kara Kule benim süper hikâyem, orası muhakkak. Bittiğinde çalışmayı hafifletmeyi planlıyorum. Belki emekliye ayrılırım.

7 Ağustos 1998
Öğleden sonra her zamanki gibi yürüyüşe çıktım ve akşam, Fred Ha-user'ı yanıma alarak Fryeburg'daki alkolikler derneği toplantısına gittim. Eve dönüş yolunda ona sponsor olup olmayacağımı sordu ve ona evet dedim; sanırım mereti bırakmayı artık ciddi ciddi düşünüyor. Aferin ona. Her nasılsa, "Gaipten-gelenler"den bahsetmeye başladı. Yedi

Kasaba civarında başka her yerden fazla görüldüklerini ve kadın erkek, genç yaşlı, herkesin onlardan bahsettiğini söyledi.
"O halde ben niye haklarında konuşulduğunu duymuyorum?" diye sordum ona. Bana cevap vermedi. Yüzünde komik bir ifadeyle bakıyordu. Israr edince cevap verdi.
"İnsanlar bu konuyu senin yanında konuşmaktan hoşlanmıyor, Steve, çünkü son sekiz ayda Turtleback Yolu'nda iki düzine gaipten-gelen vakası bildirildi ama sen bir tane bile görmediğini söylüyorsun."
Bu bana çok mantıksız göründü ve cevap vermedim. Söylediklerinin anlamım toplantı bitip yeni sorumluluğumu evine bıraktıktan sonra anladım: insanlar benim yanımda "Gaipten-gelenler"den bahsetmekten kaçınıyordu çünkü çılgınca bir bakış açısıyla onlardan BENİM SORUMLU OLDUĞUMU düşünüyorlardı. "Amerika'nın öcü-adamı" olmaya alışmış sayılırdım ama bu kadarı da fazlaydı...

2 Ocak 1999 (Boston)
Bu akşam Owen ile Hyatt Harborside'dayız, yarın da Florida'ya gidiyoruz. (Tabby ile orada bir ev almayı planlıyoruz ama çocuklara henüz söylemedim. Yaşları sadece 27, 25 ve 21... böyle şeyleri anlayacak yaşa geldiklerinde belki söylerim, ha-ha.) Erken saatlerde Joe ile buluşup Hurlyburly adında bir film izledik; David Rabe'in oyunundan uyarlama. Çok garipti. Garip demişken, Maine'den ayrılmadan hemen önce bir tür Yılbaşı Gecesi kâbusu gördüm. Tam olarak ne olduğunu hatırlayamıyorum ama bu sabah uyandığımda rüya defterime iki şey yazdım. İlki, Bebek Mordred. Chas Addams çizgi filminden fırlamışa benzer bir şey idi. Bunu anlıyor gibiyim; Kara Kule serisindeki Susannah'nın bebeğini kastediyor olmalıyım. Kafamı asıl karıştıran diğeri. ÇİZGİLİ 19/6/1999, Ah Discordia BÎTTİ yazmışım. Discordia da KK hikâyelerine aitmiş gibi görünüyor ama benim icat ettiğim bir kelime değil. 19/6/1999'a gelince, bu bir tarih, değil mi? Ne anlama geliyor? Bu yılın 19 haziran günü. O sırada Tabby ile Turtleback Yolu'ndaki evde olacağız ama hatırladığım kadarıyla bu tarih kimsenin doğum günü değil.
Belki ilk gaipten-gelenimle karşılaşacağım gündür!

12 Haziran 1999
Tekrar göl kıyısında olmak müthiş!
On gün izin yapıp sonunda nasıl-yazılır kitabım üzerinde çalışmaya dönmeyi planlıyorum, MACA Kizrnı merak ediyorum: Bobby Garfield'ın arkadaşı Ted Brautigan Kule serisinde bir rol oynarsa insanlar bunu bilmek isteyecek mi? Doğruyu söylemek gerekirse bunun cevabını gerçekten bilmiyorum. Kule serisinin okuyucularının sayısı son zamanlarda bir hayli düştü... diğer kitaplarımla karşılaştırıldığında rakamlar tam bir hayal kırıklığı (en azından satış anlamında gerçek bir rezalet olan Çılgınlığın Ötesi hariç). Ama önemi yok, en azından benim için. Seri tamamlanınca satışlar da artabilir.
Tabby ile yürüyüş güzergâhım yüzünden bir kavga daha ettik; benden yine anayola çıkmamamı istedi. Ayrıca, "Rüzgâr esmeye başladı mı?" diye sordu. Bir sonraki Kara Kule hikâyesini düşünüp düşünmediğimi soruyordu. Ona hayır dedim; commala-ye-ye, başlamadı hikâye. Ama başlayacak ve içinde commala adında bir dans olacak. Net bir şekilde gördüğüm tek sahne bu: Roland dans ediyor. Sebebini veya kim için olduğunu bilmiyorum.
Her neyse, T.'ye neden Kara Kule'yi merak ettiğini sordum ve bana, "Silahşorlarla olduğunda daha güvendesin," dedi. Sanırım şaka yapıyordu ama T. için tuhaf bir şakaydı. Pek ona göre değildi.

17 Haziran 1999
Bu akşam Rand Holston ve Mark Carliner ile konuştum. Yüzyılın Fırtması'ndan Gül Kırmızısı'na (veya Hastanedeki Sır) geçme konusunda ikisi de çok heyecanlı ama herhangi biri tabağımı tekrar doldurmama yeterdi.
Dün gece rüyamda yürüyüşe çıktığımı gördüm ve gözyaşları içinde uyandım. Kule yıkılacak, diye düşündüm. Ah Discordia. dünya kararıyor.
????
18 Haziran 1999 tarihli Portland Pres-Herald'da/ı manşet:
BATI MAINE'DEKİ "GAİPTEN-GELEN" FENOMENİNE HÂLÂ BİR AÇIKLAMA GETİRİLEMİYOR

19 Haziran 1999
Bu, bütün gezegenlerin aynı hizada dizilmesine benziyor ama bu kez bir araya gelen, Turtleback Yolu'nda toplanan ailem. Joe ve ailesi öğle civarı geldi; küçük oğulları gerçekten çok tatlı. Aynen öyle! Bazen aynaya bakıyor ve, "Artık bir büyükbabasın." diyorum. Ve aynadaki Steve sadece gülüyor zira bu fikir çok aptalca. Aynadaki Steve hâlâ gündüzleri derslere girip Viet Nam Savaşı'nı protesto eden, geceleriyse Flip Thompson ve George McLeod ile Pat's Pizza'da bira içen üniversite ikinci sınıf öğrencisi olduğumu biliyor. Torunuma gelince, güzel Ethan'a? Tek yaptığı ayağına bağlı balonun ipini çekmek ve gülmek.
Kızım Naomi ve diğer oğlum Owen dün gece geç saatte geldi. Harika bir Babalar Günü yemeği yedik; insanlar hakkımda o kadar güzel sözler söyledi ki ölüp ölmediğimi kontrol etmek zorunda kaldım! Tanrım, bir aileye sahip olduğum, anlatacak başka hikâyelerim olduğu ve hayatta olduğum için çok şanslıyım. Umarım bu hafta başımıza gelecek en kötü olay, karımın yatağının oğlum ve gelinimin ağırlığıyla çökmesi olur-aptallar üzerinde güreşiyordu.

Biliyor musun? Roland'm hikâyesine dönmeye niyetliyim. Yazma üzerine kitabımı bitirir bitirmez (Yazı Yazma Sanatı Üzerine fena isim değil aslında, basit ve yerinde) başlayacağım. Ama şu an güneş parlıyor, hava çok güzel ve bir yürüyüşe çıkacağım.
Daha sonra daha fazla yazarım, belki.

20 Haziran 1999 tarihli Portland Sunday Telegram gazetesinden:
STEPHEN KING LOVELL'DAKİ EVİNİN YAKININDA ÖLDÜ
MAINE'Lİ POPÜLER YAZAR ÖĞLEDEN SONRA YÜRÜYÜŞE ÇIKTIĞI SIRADA ÖLDÜ
HABER KAYNAĞI, ÖLÜME SEBEP OLAN MİNİBÜSÜ KULLANAN ADAMIN 7. KARAYOLU'NA GİRERKEN "GÖZLERİNİ YOLDAN BİR ANLIĞINA AYIRDIĞINI"
SÖYLEDİ
Ray Routhier
LOVELL, ME. (Özel haber) Maine'in en popüler yazarı dün öğleden sonra yazlık evinin yakınlarında yürürken bir minibüsün çarpması sonucu hayatını kaybetti. Minibüsü kullananın, Fryeburg'dan Bryan Smith olduğu belirlendi. Olaya yakın kaynakların belirttiğine göre Smith, Rottwe-ilerlarından biri minibüsün arkasından çıkıp ön koltuğun arkasındaki buz kutusunu kurcalamaya kalktığı sırada gözlerini yoldan ayırdığını itiraf etti.
Smith'in bölge yerlilerinin Slab City Hill dediği mevkideki çarpışmadan kısa süre sonra "Onu görmedim bile," dediği öğrenildi.
O, Korku Ağı, Medyum ve Mahşer gibi çok sevilen romanların yazarı olan King, Bridgton'daki Kuzey Cumberland Memorial Hastanesi'ne kaldırıldı ve cumartesi sabahı saat 6.02'de ölümü resmen bildirildi. Yazar, 52 yaşındaydı. Hastaneden bir kaynak, ölüm sebebinin kafa bölgesindeki derin yaralar olduğunu belirtti. Bir araya gelmelerinin bir sebebi de Babalar Gü-nü'nü kutlamak olan King ailesi bu gece inzivada...
Commala-aş-aş
Şimdi başladı savaş!
İnsanın ve gülün tüm düşmanları
Batan güneşle ayağa kalktı.

Kalemşorun Notu

Bu romanı ve daha öncekileri el yazması halindeyken tüm ayrıntılara azami, sevecen bir dikkat göstererek okuyan Robin Furth'ün paha biçilmez katkılarını bir kez daha şükranla belirtmek istiyorum. Bu giderek karmaşıklaşan hikâye dağılmazsa bunda en büyük pay, Robin'indir. Ve buna inanmıyorsanız, okumayı büyüleyici kılan Kara Kule dizinine bir göz atın.
Kule serisinin son beş kitabının editörlüğünü yapan Chuck Verrill'e ve bu dev projeyi hayata dökmek için işbirliği yapan ikisi büyük, biri küçük olan üç yayımcıya teşekkür etmeliyim: Robert Wiener (Donald M. Grant, Publisher), Susan Petersen Kennedy ve Pamela Dorman (Viking), Susan Moldow ve Nan Graham (Scribner). Dayanıklılığı ve cesaretiyle pek çok kasvetli günü kurtaran Ajan Moldow'a özel teşekkürler. Daha pek çok isim var, ama sizi tüm listeyle sıkmak istemiyorum. Ne de olsa bu kahrolası Akademi Ödülleri değil, değil mi?
Bu kitapta ve Kule serisinin son kitabında bazı coğrafi ayrıntılar uydurulmuştur. Bu sayfalarda adı geçen gerçek kişiler kurgusal anlamda kullanılmıştır. Ve bildiğim kadarıyla Dünya Ticaret Merkezi'nde jetonlu saklama dolapları hiçbir zaman olmadı.
Sana gelince, Sadık Okuyucu...
Yolda aşılacak son bir dönemeç kaldı, sonra açıklığa varacağız.
Benimle gel, olur mu?
Stephen King
28 Mayıs 2003
(Tanrı'ya şükürler olsun derim.)

STEPHEN KING, 1947 yılında Portland'da doğdu. Annesi ve babası ayrıldıktan sonra, ağabeyi David ile annesinin yanında büyüdü. Burada Medyum adlı kitabını yazdı. O yılın yazında yeniden Maine'e döndü. Aynı yıl idinde <Tepki> adlı yapıtını kaleme aldı.
1974 yılı baharında ilk romanı Göz yayınlandı. Zamanla kısa hikâyelerden roman yazmaya, ardından da senaryo çalışmalarına yöneldi. Bir süre, senaryo-yazdığı filmlerde hem oyunculuk hem de yönetmenlik yaptı.
Eserleriyle, birçok ödül alan King korku-gerilim dalında , klasik olmuştur. Ülkemizde de büyük bir hayran kitlesine sahip olan yazar tüm dünyada bestseller olmuş otuzdan fazla kitabın yazarıdır. Yazar olan karısı Tabitha King ile birlikte Bangor. Maine'de yaşamaktadır.

KARA KULE'NIN SIRRI ÇÖZÜLÜYOR! - ANAHTAR ELİNİZDE...